NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

JANET DAILEY

Calder Promise

Chỉ Vì Yêu

Janet Dailey

vietmessenger.com

Chương 1

Cánh đồng cỏ rộng mêh mông lấp lánh vàg dưới ánh nắg trời gay gắt. Con đườg đất cắt ngag giữa cánh đồng là một trog số rất nhiều con đườg đất khác chạy ngag dọc khắp trag trại rộg lớn của Công ty nổi tiếng nhất ở Montana có tên là Triple C.

Đây là vùg đất có thể trở thàh nơi phì nhiêu phog phú hay là nơi bạo tàn , vùg đất chiều theo ý chí của người nào có quyết tâm , vùg đất sẽ loại bỏ những kẻ yếu , thiếu ý chí , vùg đất chỉ dàh cho kẻ mạnh cả thể chất lẫn tinh thần.

Ko ai biết rõ điều này hơn Chase Benteen Calder , gia trưởg hiện thời của trại Triple C , là con cháu trực hệ của dòg họ Calder đầu tiên đến lập nghiệp ở đây , dòg họ đã chiếm quyền sở hữu một vùg đồg cỏ rộg gần 600 dặm vuông . Ko bao giờ Chase Calder có ý khoe khoang về tầm cỡ to lớn của vùg đất . Cứ nhìn thái độ của ông ta thì biết. Khi người ta thàh công rực rỡ , trước sau j` mọi người cũg biết , và nếu ông ko nói ra , tiếg tăm của gia đình ông cũg lan ra khắp nơi .

Một số ít người cho rằg chính cảh đồ sộ của trại Triple C đã gây nên nhiều mối thù hiềm . Những chuyện xảy ra trog mấy tuần vừa qua là chứg cớ hùg hồn cho việc này. Những chuyện vừa xảy ra còn in dấu ấn trên khuôn mặt của Chase khi ông lái chiếc xe tải nhỏ chạy trên con đườg đất nện cứg ,sau chiếc xe tải là cả đám bụi tung lên mịt mù. Những chuyện đã qua ko phải làm cho ông quá bận tâm. Người điều hàh một nông trại to lớn như thế này cần phải có đầu óc thật bao quát.Ngay cả một vài công việc nhỏ nhặt mà nếu ko lưu tâm đến thì cũg có thể sinh ra nhiều sai lầm lớn . Đã sinh sống lâu năm trên vùg đất này , nên ông đã rút ra nhiều bài học quý giá .

Ví dụ cảnh tượng ông đag thấy trc' mặt chẳg hạn. Đó là cảnh dãy hàg rào bằg dây kẽm gai bị oằn xuống vì chiếc cọc hàg rào nằm nghiêg. Ông liền cho xe chạy từ từ đến chỗ đấy rồi tắt máy.

Khi Chase bc' ra khỏi xe , ánh mặt trời gay gắt chiếu vào ông, bây giờ ông đã già và nặg nề , nhưg trò vẫn còn vạm vỡ , cườg trág.

Tuổi đã ngoài lục tuần , nên bc' chân của ông ko còn nhanh nhẹn , lại thêm mái tóc đã bạc gần hết và quanh mắt quanh miệng những vết nhăn hằn sâu trên làn da dãi dầu sương nắg khiến cho mặt ông xù xì thô nhám…. nhưg ko vì thế mà ông giảm bớt vẻ uy quyền trên khuôn mặt rắn rỏi nghiêm nghị.

Chase lấy cặp găng tay làm việc bằg da dày trên chiếc ghế ngồi trog xe , rồi đi đến khu vực có hang rào thép gai bị chùg xuống , cách đườg 6 cọ. Khi gặp cái j` hư hỏg , không bao giờ Chase về trại gọi công nhân đến làm. Con đườg từ trải đến khá xa nên nhanh nhất là ông thân hành làm lấy , thay vì công việc phải mất hai giờ mới xog , thì ông chỉ làm trog vòg 15

phút.

Cỏ khô giòn vì nắg cháy kêu rào rạo dưới mỗi bước chân ông . Thân cỏ ngắn , cọng đan vào nhau nằm sát mặt đất , loại cỏ dùg cho trâi bò ăn , có sức chịu đựng khi gặp trời hạn hán và có chất dinh dưỡg cao , là loại thực phẩm giúp cho bò chóg lớn cho nên đây là chỗ dựa chính yếu của trại Triple C , giúp cho trại thành công suốt cả thế kỉ nay.

Chase chạm tay vào chiếc cọc hàg rào nằm nghiêng , nó liền đổ xuống ngay . Nó còn nằm nghiêng được là nhờ ba sợi dây thép căng thẳg giữ lấy .Ông đưa chân hớt lớp cỏ quanh chân cọc và thấy phần thân cọc nằm sát mặt đất gỗ đã bị mục hết.

Công việc sửa hang rào này khôg thể chỉ làm trog 15p được . Chase nhìn chiếc xe tải nhỏ đậu ngoài đường. Mọi khi ông . Mọi khi ôg thường chở theo trên xe một số cọc sắt và một cuộn dây thép gai cùg một số đồ dùg link tynh khác. Nhưg hôm nay ông chỉ đem theo trên xe thùng đồ nghề.

Ko thể phí thì giờ vì ko có cọc thay , ôg đưa mắt nhìn theo dãy hàg rào chạy đều đặn trên mặt đồg cỏ đến tận xa tít , nơi ôg chỉ thấy còn một đường thẳg mờ mờ.Ôg thấy trên đường thẳg ấy còn có ba sợi dây thép gai oằn ra ngoài. Với mắt trần mà ông thấy ba nơi , chắc chắn sẽ có nhiều nơi cọc hàg rào bị hư hỏg nữa. Ôg ngạc nhiên. Người chủ trại chăn nuôi nào cũg phải thường xuyên sửa chữa hàg rào khu nuôi bò.

Khi rảo bước trở lại xe , ôg bỗg nghe thấy tiếg xe nổ ù ù vag lên xa xa. Chase quay đầu nhìn lên nhìn xuống hai đầu con đường hẹp để xem có chiếc xe nào chạy đến ko. Ôg nghĩ thế nào cũg có xe chạy về phía ôg.

Bầu trời cao khiến ôg có cảm giác mặt đất bằg phẳg , nhưg thực ra mặt đất gồ ghề lồi lõm như đại dương dậy song,khiến cho tầm mắt của người ta ko thấy xa dc, và mọi vật bị che khuất ở những nơi nhô lên.

Khi Chase đến xe , ông thấy một chiếc xe tải nhỏ khác hiện ra , từ phía Tây chạy đến. Chase đứg ở cửa xe để đợi , nhìn chiếc xe đag từ từ chạy chậm lại rồi đến dừg ngay phía sau xe ôg . Đám bụi sau xe tràn tới phủ kín cả hai xe , rồi từ từ lắng xuống thành một đám bụi là là trên mặt đất.

Nheo mắt nhìn qua đám bụi, Chase nhận ra người đàn ôg thấp lùn ngồi sau tay lái là Stumpy Niles , người cùg trag lứa với ôg và là bố của con dâu ôg.Chase đưa tay chào và đi đến chiếc xe kia.

Stumpy hạ cửa kính ở phía tay lái phải xuống , thò đầu ra ngoài hỏi :

- Có chuyện j` ko ổn sao , Chase ?

- Anh có mang theo chiếc cọc hang rào nào đấy ko? Ở đây có một cọc gỗ bị mục.

- Có mang theo đây.

Stumpy nói rồi nhảy ra khỏi xe , đi lạch bạch đến cửa sau xe.

- Chuyện này ko lạ . Những cọc gỗ quá lâu ngày rồi , thế nào cũg mục thôi. Ta phải thay cọ dài dài đấy.

Rất tốn kém nữa , Chase nghĩ , vừa giúp ông sui lùn tịt một tay để lôi cái cọc sắt nằm ngay dưới sàn xe ở phía sau ra . Ông đáp :

- Đương nhiên là phải thế. Chuyện này phải làm.

- Phải . Stumpy vừa đáp vừa nghỉ tay , lôi cái khăn trog túi ra , lau mồ hôi đag chảy nhễ nhại trên khuôn mặt tròn trịa đỏ ngay vì nắg hè nóg bức. - công việc này ko dễ , đất cứg như đá . Bốn mươi năm nay mới có một mùa xuân đại hạn như thế này . Tôi cam đoan toàn bộ khu phía Nam của trại ko có một giọt nước.

- Các khu khác của trại cũg chẳg hơn j`.

Giống như Stumpy , Chase vẫn còn nhớ đợt hạn kéo dài trước đây ở trại.

Stumpy thuộc lứa công nhân giúp việc ở trai chăn nuôi , đã sinh trưởg ở trại Triple C như Chase . Tất cả đều là hậu duệ của những người chăn bò từg đi lùg mua những đàn bò sừg dài ở phía Bắc rồi ở lại làm việc cho dòg họ Calder đầu tiên ở đây. Sự trug thành sâu sắc của họ đã có từ thời tổ tiên họ là những người chăn bò cưỡi ngựa đi đóg zấu vào lưg bò , bất kể thời gian bò mập hay bò ốm. Chính những người chăn bò sinh ra và lớn lên ở trại là những người có côg xây dựg trại Triple C này rất lớn .

Chase chậm chân bc' cho Stumpy theo kịp , băng qua cỏ để đến chỗ có cọc hàg rào bị hỏg.

- Ôg đag đi về Ấp phải ko? Stumpy hỏi , chỉ ngôi nhà 2 tầg đồ sộ của gia đình Calder trên khuôn viên khu ấp nguyên thủy của trại.

Chase gật đầu , ôg đáp :

- Nhưg chỉ về nhà tắm rửa thay quần áo rồi ra thị trấn Blue Moon ngay để ăn cơm với Ty và Jessy ở đấy khi hai vợ chồg chúg đã khám ở bệnh viện xog.

- Đi khám bệnh viện à ?

Stumpy đột ngột dừg lại.

- Jessy có khỏe ko?

- Nó khỏe ? Chase cười đáp , ông biết Stumpy đag lo cho con gái - Chính Ty mới đi bệnh viện để kiểm tra.

Stumpy lắc đầu rồi đi tiếp đến chỗ có cọc hàg rào bị mục.

- Tôi lo cho cặp sog sinh trog bụg nó , cứ sợ có chuyện j` ko hay xảy ra. Trog dòg họ nhà tôi chưa có ai sih đôi. Tôi và Judy đều nhớ như thế. - Judy là vợ của ông.

- Nhà Calder bây giờ cũg mới lần đầu sinh đôi. Calder đáp vừa nhìn Stumpy lấy kẻg đào lỗ thay cọc- nhưg có thể bên dòg họ O' Rourke có người sih đôi cũg nên.

O'Rourke tức là dòng họ của người vợ đã quá cố của ông, vợ của ông là Naggie O' Rourke . MẶc dầu vợ ông chết đã lâu năm nhưg rất ít khi ông nói tên bà với ai, mà chỉ nói vs người trog gia đình mình thôi. Tục lệ cho rằg tên người chết là điều phải kiêg kị, ko nên nói ra vẫn được người miền Tây áp dụg , nhất là vùg đất trại Triple C.

- Sog sinh! - Stumpy lẩm bẩm nói một mình , rồi ông càu nhàu vì đất qá cứg khiến cái xẻg phải dội lại . Ông xếp lưỡi xẻg lại để làm thành cái cuốc , xúc đất lên rồi lại căg lưỡi xẻg ra tiếp tục xỉa lưỡi xẻg xuống hố. - Ông thấy chưa - ông ta than thở - Hơn nửa tấc đất trên mặt đất toàn đất bụi cả. Đất qá khô. - ông chỉ than phiền việc đất khô cứg 1 lát rồi qay sag đề tài cũ:

- Theo kết quả siêu âm của bác sĩ thì cặp sog sinh là con trai.

Chase đáp :

- Tôi nghe bác sĩ cho biết họ chỉ tin chắc có một đứa là con trai.

- Ông cứ tin lời tôi đi .Cả hai đứa đều là con trai - Stumpy quả quyết nói rồi cười khúc khích.

- Nếu chúg lẽo đẽo theo mẹ , mẹ chúg sẽ bận bịu bỏ hết công việc đấy . Thế nào chúg cũg quậy hết cỡ cho mà xem , tôi cam đoan thế … mỗi khi ko có ai để ý chúg. Nhất là khi Jessy bận làm việc j` hay ra ngoài chuồg ngựa . Nó đã nhờ trc' mẹ nó rồi . Khi bận việc j` , chắc nó phải nhờ đến mẹ nó thôi.

Ông ta nhìn Chase , nhăn mặt nói tiếp .

- Nhưg chắc ông sẽ hết than vãn kêu ca nhà cửa qá vắg vẻ khi Cat đi lấy chồg. À nhân tiện hỏi ông . Cậu bé ra sao từ khi …. Chuyện ấy tai qua nạn khỏi ?

Chuyện đứa cháu ngoại 5 tuổi của ông bị bắt cóc được cứu thoát là chuyện ông ko muốn nhắc nhở đến. Chú bé tên là Quint.

Nhưng dù sao chuyện này vẫn thường xuyên làm ông lo sợ , ngoài chuyện những việc đág lo trog nhà. Nói tóm lại, ko những gia đình ông ko dc an nih bảo đảm , mà máu của dòg họ Calder cũg đã đổ rồi.

- Chúg đều đã lại sức. Quint vẫn khỏe.

- Rất mừg khi nghe thế .

- May sao hôm nay Ty có thể tháo cái băg đeo tay và hoạt động lại cáh tay.

Stumpy thọc mạnh lưỡi xẻg vào lỗ ., xoay quanh cán xẻg để đào rộg miệg lỗ . Sau khi xúc hết đất trog lỗ lên , Stumpy nhìn vào lỗ rồi nói :

- Sâu như thế này thì được rồi .

Ông để xẻg sag một bên , rồi lấy cọc sắt từ tay Chase .

- Tôi nhớ bác sĩ có nói Ty phải đeo băg tay 6 tuần . Viên đạn trúg vào vai anh ấy gây thương tík trầm trọg. Bác sĩ phải khâu nhiều chỗ thịt bị rák.

- Đúg thế, nhưg Ty cho rằg chỉ cần đeo 4 tuần là đủ rồi , để xem nó có thuyết phục được bác sĩ ko.

Stumpy cười toe toét.

- Có lẽ nó hi vọng sẽ thuyết phục đc.bác sĩ cho rút ngắn tg mang băg đeo tay vào tuần sau.

- Có lẽ.

- Nói đến chuyện này tôi mới nhớ - Stumpy dừg tay trồg chiếc cọc trog 1 lát - Trưa nay tôi gặp Amy Trumbo. Cô ấy nói hôm nay O'Rourke dc xuất viện , phải thế ko?

- Phải , Cat đến chở chú ấy về . Chắc nó sẽ đưa chú ấy về nhà trc' khi trời tối .

Chase nhớ rất rõ giây phút khi ông nhận ra trog số những tên bắt cóc bắn con trai ông . Ông vẫn còn hình dug trog óc cảnh máu chảy , cảnh cố gắg làm cho máu bớt chảy và sựu tức giận lẫn lo sợ trog lòg ông.

Nhưg con trai ông , Ty, ko phải người duy nhất bị thương vì tay của 2 kẻ bắt cóc ; Culley O'Rourker , người em vợ của ông , cũg bị bắn - bị bắn nhiều phát .

Stumpy lắc đầu với vẻ kinh ngạc:

- Tôi ko biết tại sao O' Rourker sống sót dc.

- Chú ấy chưa tới số chết - Chase đáp ,ông ko biết nói thế có vô tìh hay ko. Giữa ông vs người em vợ chưa bjo` sứt mẻ tình cảm. Lúc nào ông cũg thấy O'Rourker chỉ sống cho Cat , con gái của Chase và là cháu của O'Rourker . Có lẽ vì Cat giống Maggie như đúc. Và có lẽ cũg do tình yêu thương chân chất , nhưg cho dù vì lí do j` đi chăg nữa , O'Rourker cũg đã hết mình tận tụy cho cháu gái . Và dù cho Chase ko thík sự tận tụy của người em vợ hay ko, thì ông cũg phải cảm ơn O'ROurker vì đã có công cứu Quint an toàn khỏi tay bọn bắt cóc.

- Tôi đoán thế nào O'Rourker cũg ở lại Circle Six vs Cat và Logan - Stumpy nói vừa đưa chân lùa đất vào lỗ cọc và dậm chân xuống cho cứg.

- Ý định của Cat là thế đấy . Nhưg anh biết O'ROurker sẽ cảm thấy mình là con sói cô độc - Chase nói , theo tôi thì chắc chú ấy chỉ ở lại với cháu gái vài ngày rồi về lại Shamrock thôi.

- Liệu anh ấy có đủ sức khỏe để sống 1 mình ko?

- Có lẽ ko, nhưg chắc thế nào Cat cũg phải lui tới Circle Six và Shamrock để chăm sóc chú ấy thôi và mag thức ăn đến chứ .

Chase nhận thấy Stumpy đã làm xog , liền chia tay vs ông sui :

- Tôi phải đến cho kịp jo` , kẻo TY và Jessy lại tg? Có việc j` ko hay xảy đến vs tôi.

Khi Chase mới đi dc.một bc' , bỗg Stumpy gọi giật ông ta lại :

- Này Chase , có chuyện này tôi chỉ nói cho 1 mình ông nghe … Ông có nhớ con bò tơ mà Ty đã bán cho Parlker ở Wyoming năm ngoái ko? Con bò mà ông ấy muốn mua để đưa vào hội 4- của đứa con ông ta.

- Con bò ra sao ?

- Ông ta đạt đc.giải nhất 1 cák dễ dàg trog 1 cuộc thi bò đẹp ở Denver.

- Anh nghe ai nói thế ?- Chase cau mày hỏi .

- Nghe Ballard nói. Mùa đông vừa qa anh ta tìm tham dự các cuộc trình diện bò ở miền Nam, người ta thuê anh ta cưỡi ngựa đua và quăg dây lùa bò. Vì thế mà anh ta đến Denver. Anh ta thấy con bò đẹp mã có nhãn hiệu trại Triple C, nên hỏi cho biết. Stumpy cười toe toét - ông tg?tg.con bò ấy dc giải nhất . Nó là con bò nằm trog số bầy bò bị chúg ta loại ra … nó

cũg khá đẹp, nhưg ko thuộc số bò đẹp chúg ta đã giữ lại - rồi đưa tay vẫy vẫy , ông ta nói thêm

- ông nên nói cho Ty biết về chuyện này .Với đàn bò chúg ta đã đăg kí , thế nào anh ấy cũg rất tự hào.

- Tôi sẽ nói cho nó biết - Chase hứa.

Bỗng có tiếng máy bay ù ù trên cao phá tan bầu ko khí tĩnh mịch của đồg cỏ lặg gió. Chase ngẩg đầu nhìn lên bầu trời cao. Stumpy cũg ngước mắt nhìn lên trời và hai người trông thấy cáh máy bay ság lấp láh dưới áh mặt trời.

- Trông có vẻ như chiếc phản lực nhà Dyson - Stumpy gay gắt nói - Chắc lượg than đá sụt giảm , nên lão đi kiếm thêm mỏ khác chứ j` . Chắc ông nhận thấy lão ta đi tìm các nguồn than mới và bỏ những mỏ đã cạn kiệt.

- Tôi thấy thế - Chase đáp , nhưg ông ko nói j` thêm nữa.

- Tôi khoái thấy gia đình đó thất bại trog việc làm ăn này.

Chase ko nhất trí vs ông sui , nhưg ông ko nói j`. Cuộc hôn nhân của Ty với Tara, con gái của Dyson chỉ kéo dài trog 1 tg ngắn . Nhìn lui quá khứ , Chase thật ko bằg lòg cuộc hôn nhân giữa Tara vs con trai ông, mặc dù Maggie bằg lòg . Ông thấy Tara có sắc đẹp làm cho người ta điêu đứg, cái tính ranh mãnh , chỉ mìh nhưg j` có lợi cho mìh. May thay bây jo` Tara đã thuộc về qá khứ , mặc dù khó quên dc, nhưg ông đã gác sag 1 bên.

Tuy nhiên , cứ mỗi lần nghĩ đến Tara và thời gian lộn xộn ấy là Chase cảm thấy đau đớn trog lòg. Cả 1 vùg đất 10 ngàn mẫu nằm ráp ranh với trại Triple C vẫn chưa dc chính phủ cấp giấy chủ quyền . Nghĩ đến chuyện này là nét mặt Chase lại đanh lại , ông suy nghĩ để tìm cách giải quyết cho xog.

Không nói với Stumpy 1 tiếg , Chase lên xe , leo lên , mở máy , lái về hướg ấp.

Một đám nhà cổ nằm chen chúc nhau hai bên xa lộ hai làn đường. Ở phía Nam đám nhà có một tấm biển bên vệ đường, tấm biển lỗ chỗ nhiều vết đạn, ghi tên thị trấn Blue Moon đang còn xa lạ với mọi người. vựa lúa một thời vang bóng nay đã biến mất. nó đã được san bằng nhiều năm rồi. - cũng như những ngôi nhà ọp ẹp nằm ở các con đường phía sau thị trấn nay cũng đã được hạ xuống. Thay vào đấy là một vài ngôi nhà gạch tân thời, một dãy nhà mới xây cất và một khu sân đậu toa xe móc dùng làm nhà ở cho nhân viên khai thác mỏ ở gần đấy.

mỗi khi Chase lái xe đến Blue Moon là ông chú ý đến những chỗ thay đổi này, cũng như chú ý đến lớp sơn mới ở ngoài ngôi nhà của bà Sally. Ngôi nhà của bà vừa là nhà hàng vừa là

quán nhậu, là nơi ăn uống duy nhất cho cả vùng quanh đấy. Thời ông còn trai trẻ, đây là quán bên vệ đường có đủ rượu uých ky, đàn bà và sòng bạc. người đầu tiên đến đây lập nên quán này là Fat Frank Fitzsimmons.

Fat Frank còn là người đã đóng cái biển tên đầu tiên, đặt tên cho thị trấn là Blue Moon. Dân địa phương tương truyền rằng cái tên thị trấn này là do một chú cao bồi đi qua đây đặt cho, người chăn bò này tiên đoán công việc làm ăn non yếu của Fat Frank sẽ thất bại, vì anh ta cho rằng "năm thì mười họa" mới có người qua đây một lần.

Blue Moon vẫn còn là nơi hiếm khi có khách phương xa đến thăm, bằng cớ là xe cộ thường đậu trước quán của bà Sally đều có biển số địa phương. Chase tìm một chỗ trống để đậu xe.

Khi ông đi vào quán, Sally Brogan, chủ quán, đang ngồi nơi quầy thu ngân. Thấy ông mặt bà sáng lên vì sung sướng, cặp mắt xanh lóng lánh lộ vẻ hớn hở, sự hớn hở chỉ đặc biệt dành riêng cho Chase Calder thôi. Là góa phụ của một công nhân trong trại Triple C, Sally đem lòng yêu thương Chase từ nhiều năm nay, bà không che giấu tình thương này, mặc dù bà biết ông chỉ đáp lại bằng tình bạn.

- anh đến trễ rồi, - bà nói, thận trọng đưa tay vuốt phía trước chiếc tạp dề, như thế bao nhiêu năm qua eo của bà không tăng thêm lạng thịt nào và mái tóc màu đồng đỏ không biến thành màu bạc như tuyết. - Ty và Jessy đợi mãi không thấy anh, hai người định cho gọi thức ăn đấy.

- tôi bận gọi điện thoại và câu chuyện dông dài quá.

Sống lâu năm gần nhau, Sally biết rõ tính tình của Chase. Nhìn ánh mắt đăm chiêu của ông là bà biết ngay ông có vấn đề gì đáng lo.

- có chuyện gì rắc rối à? - bà hỏi.

Như biết mình để lộ ra ngoài mặt nỗi suy tư lo lắng quá rõ, ông bèn nhoẻn miệng cười với bà, cặp mắt đen nhấp nháy. Ông đáp:

- từ lâu nay có chuyện gì mà tôi không lo đâu.

- Thì trong quá khứ chúng ta gặp nhiều chuyện đáng lo buồn thật đấy. - Sally bước ra khỏi quầy thu ngân. - Tôi lo cho chuyện rắc rối đang xảy ra thôi.

- Có lẽ chị nói đúng đấy. - Chase đợi để bà dẫn ông vào bà của Ty và Jessy đang ngồi.

Chase bỗng đưa mắt nhìn đăm đăm vào khuôn mặt của con trai ông, người đàn ông lưng dài vai rộng ngồi bên cạnh Jessy. Những nét đặc biệt của dòng họ nhà Calder ở anh hiện lên

rất rõ: tóc đen, mắt đen, nét mặt rắn rỏi, sắc cạnh. mới bước vào tuổi bốn mươi, trông Ty tràn đầy sức sống, cường tráng. nếu không có cái băng đeo tay, Ty là hình ảnh của một người lực lưỡng, vạm vỡ. Chase không thấy có nét xanh xao yếu đuối nào dưới làn da rám nắng trên khuôn mặt con trai ông. một khuôn mặt đã hoàn toàn bình phục sau cơn nguy nan.

Chase nhìn qua Jessy bên cạnh Jessy bên cạnh Ty. Như mọi khi, mỗi lần ông nhìn người phụ nữ mảnh khảnh có mái tóc vàng nhạt, ông lại cảm thấy lòng vừa hân hoan vừa mãn nguyện. người mảnh khảnh nhưng chân dài như con trai, cô có sắc đẹp đơn sơ bình dị. lúc nào cô cũng có vẻ bình tĩnh, nhưng trong nét bình tĩnh ấy toát ra sức mạnh của người có tinh thần kiên định, vững vàng. Jessy không phải là loại người xỏ mũi đàn ông dắt đi, nhưng cũng không phải loại đàn bà để cho đàn ông sai khiến. Cô luôn sát cánh bên chồng. Ngoài ra, Jessy đã sinh ra và lớn lên trong trại. Giống như loài cỏ thô nháp phong phú đã làm giàu cho trại Triple C, gốc rễ của cô đã bám sau vào lòng đất của dòng họ Calder.

Chase không thể kiếm đâu ra cho con mình, cháu mình một người vợ, người mẹ tốt hơn. Chase vừa nghĩ vừa nhìn cái bụng có thai tròn vo của Jessy và ông thấy suy nghĩ của mình là đúng khi nhìn lên khuôn mặt thanh thanh của cô.

- bố đến sớm đấy chứ, - Ty nói vừa đưa tay ôm quanh vai Jessy. - Jessy sắp xỉu vì đói.

- rồi có ngày sẽ thế, - Chase đáp, giọng thản nhiên. Ông gật đầu chào Jessy rồi kéo ghế ngồi phía trước mặt con trai.

- Để tôi mang cà phê đến cho anh, - Sally nói rồi rời khỏi bàn.

- tốt nhất là ta nên gọi thức ăn trước. bố không muốn thấy Jessy xỉu vì đói.

Chase vừa nói vừa nháy mắt nhìn về phía Jessy, và cô nhếch mép cười đáp lại lời ông. Nhưng nhìn vẻ mặt của bố chồng, cô nghĩ là ông đang bận tâm nhiều vấn đề quan trọng. Cô không tin ông trả lời trực tiếp khi cô hỏi ông cái gì. Cô hiểu cha chồng về vấn đề này rất rõ. bất kỳ suy nghĩ điều gì, ông cũng đợi đến lúc thuận tiện mới nói ra.

đợi cho đến khi Sally đã dọn đồ ăn ra xong, cô mới hỏi:

- chuyện gì làm cho bố đến trễ thế?

- bố bận nói chuyện điện thoại - Chase đáp giọng bực bội đã nói lên hết tâm trạng lo âu của mình. Ông dựa người ra ghế, đẩy muỗng nĩa trước mặt đi.

- Nói với ai thế? - Ty lấy làm lạ hỏi.

Chase càu nhàu trong miệng, nhếch mép cười chua chát.

- giờ nào? - ông chữa lại câu hỏi của Ty khiến anh cau mày ngạc nhiên - bố gọi để hỏi chuyện làm giấy tờ chứng nhận quyền sở hữu đất đai đã tiến đến đâu rồi … và té ra người ta dối trá với mình.

- vậy thì chắc họ làm chưa xong, - Ty nói.

- Không phải. - nói xong, Chase cố làm ra vẻ vui vẻ, đưa tay chỉ vào băng đeo tay của Ty. - bố thấy con vẫn còn đeo băng đeo tay.

- Con đeo đến tuần sau.

Jessy nói xen vào:

- Ty đã bào cho bác sĩ hay rằng nếu sợi băng đeo không cần nữa thì anh ấy cứ tháo ra.

Ty nói tiếp với giọng giận dữ:

- con muốn nói bốn tuần mang cái băng đeo này là đã quá lâu rồi. Đã đến lúc con cần đến cánh tay lại rồi.

- Bác sĩ nói anh ấy cần phải áp dụng phương pháp vật lý trị liệu ít ra cũng phải hai tháng mới được, - Jessy nói với Chase.

- Làm việc trở lại là phương pháp trị liệu anh cần nhất, - Ty đáp.

- rồi sẽ thấy. - Jessy khôn khéo không tranh cãi vấn đề này làm gì.

Ty quắc mắt nhìn cô với vẻ bực tức. nhưng anh được đáp lại bằng vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên. chỉ nhìn vẻ mặt của cô thôi là anh thấy lòng thư thái trở lại. Dù không muốn, nhưng anh bỗng nở nụ cười trên môi.

- thôi được. Anh chấp nhận trị liệu tiếp, - Ty nhượng bộ, - nhưng không thể đến hai tháng được.

khó mà biết Jessy đang nghĩ gì. Cô có tài che giấu tình cảm của mình hơn cả đàn ông nữa. nhưng lần này thì không. Cô nhìn anh bằng ánh mắt tinh nghịch rồi nói:

- anh không thích chữa lâu vì anh ghét cảnh không được cắt thịt để ăn ở bàn ăn.

Câu nói đùa của vợ quả đúng thật, nhưng làm cho anh cảm thấy tức giận.

Ty càu nhàu nói:

- Trông anh giống như đứa bé vụng về chứ gì!

Thái độ của Ty càng làm cho Jessy muốn đùa bỡn thêm. Cô nói với Chase:

- Vì thế mà anh gọi Sally mang thịt thái mỏng chứ không gọi thịt bít tết như mọi khi.

- thịt thái mỏng của tôi ra sao? - Sally hỏi, bà vừa mang món rau trộn cho cả nhà và cà phê cho Chase đến bàn.

Ty quắc mắt nhìn vợ, đáp:

- Jessy nói với bố là chính tôi gọi món ấy.

Thấy tình hình hơi gay cần, Jessy bèn đổi đề tài:

- Sally, bà đã báo cho Chase biết tin mới chưa?

- Tin mới gì thế? - Chase hỏi, ông đảo mắt từ Jessy sang Sally, lộ vẻ ngạc nhiên ra mặt.

Sally ngần ngừ một lát, bà rót cà phê vào tách cho Chase.

- tôi không biết có phải đây là tin mới hay không - bà đáp nhưng không nhìn thẳng vào mặt Chase - tôi rao bán ngôi nhà này.

- Rao bán à? - Chase sửng sốt nhìn bà ta.

- Chuyện này chẳng có gì đáng ngạc nhiên

- Trong thâm tâm, sally cảm thấy sung sướng khi thấy ông có vẻ sửng sốt như thế. - tôi đã nói chuyện này hai năm nay rồi.

Chase cau mày đáp:

- nói đến là một chuyện. nhưng bây giờ thực hiện là chuyện khác. rồi chị sẽ làm gì? chị còn quá trẻ không thể nghỉ hưu được. - bỗng ông ái ngại hỏi: - chị sẽ ở đâu? phần trên lầu nhà này chị đã dùng làm chỗ ở nhiều năm rồi.

- Cũng đã trên chục năm rồi.- Sally đáp rồi thở dài. - Thú thật, tôi chưa biết sẽ ở đâu hay sẽ làm gì. Chắc phải đợi cho đến khi có ai mua được giá tôi mới quyết định được. Tìm cho được người mua một ngôi nhà ở nơi khỉ ho cò gáy như ở đây không phải là chuyện dễ.

- Đúng thế, nhưng… nhưng tại sao bây giờ chị rao bán? - Chase hỏi, lòng ông bỗng cảm

thấy như bị mất mát cái gì.

- Vì tôi mệt mỏi rồi, - bà đáp, - mệt vì phải làm việc một ngày mười lăm mười sáu giờ, có khi còn nhiều hơn thế nữa. Tôi mệt vì không có dịp nghỉ hè. rồi còn khách hàng nữa. khách bây giờ không như ngày trước. phần đông khách đến đây đều thô tục lỗ mãng.

Ông có vẻ buồn, hỏi bà:

- Có ai chọc ghẹo à?

- Chọc ghẹo "tôi"? - Bà cười, nhưng nét mặt có vẻ rạng rỡ vì câu hỏi của ông đối với bà như một lời khen.

- Chase này, tôi không còn là cô gái tóc đỏ trẻ trung nữa.

- Cũng thế thôi, nếu ai có hành vi không được nghiêm trang với chị, chị cứ cho tôi biết.

- Dĩ nhiên rồi. - bỗng câu chuyện trở nên nặng nề và Sally không biết tại sao.

- Jessy, cô muốn thêm nước không?

- dạ, xin bà.

Nhưng Chase không để cho câu chuyện trôi qua một cách dễ dàng như thế. Ông hỏi tiếp:

- Sally, có thật chị muốn bán cái quán này đi không ?

Bà dừng lại, đáp:

- Chase, khi anh không thích công việc mình đang làm, thì chắc anh bỏ thôi. nếu gặp may, sẽ có người đang làm cho công ty Dy Corp mua quán ăn này của tôi. Anh ta thầm ao ước có một quán rượu để làm ăn. Không biết anh ta có trả giá cao hay không?

Chase có vẻ bất bình với quyết định của Sally, nhưng ông vẫn nói:

- nếu chị đã muốn như thế, tôi sẽ báo cho mọi người trong vùng biết để xem thử có ai muốn mua. Nhưng… không có chị ở đây, quán không được như thế này đâu.

Bà định nói bà không muốn rời khỏi vùng này. Bà định nói với ông rất nhiều chuyện khác nhưng bà không thốt được nên lời. Những điều ông vừa nói, như tiếng chuông báo tử, như con dao đâm vào người bà. bỗng bà lo sợ trong lòng, bà sợ rằng nếu bà bán quán ăn đi, chắc không bao giờ bà gặp được Chase nữa, chắc ông không đến thăm bà nơi chỗ ở mới được, vì ông sợ tai tiếng. lời nói của ông chung chung, nhưng đã xác định điều ấy.

- Tôi cám ơn sự giúp đỡ của anh, Chase

Khi Sally rời khỏi bàn, Jessy tự hỏi không biết có phải chỉ có mình cô là người muốn rơi nước mắt hay không. Mỗi lần Jessy nhìn cảnh Sally và Chase gặp nhau, nhìn cặp mắt chan chứa tình yêu của Sally đối với Chase, là cô thấy lòng xúc động. Cô đã thương thầm nhớ trộm Ty nhiều năm, nên cô thông cảm nỗi lòng đau đớn của Sally.

Nhớ lại giai đoạn ấy, bỗng Jessy đưa tay vuốt ve bàn tay vạm vỡ đang để trên vai cô; đã là vợ anh, cô có thể làm thế được. bây giờ Tara đã ra đi rồi; cô ta không thể quyến rũ anh được nữa.

cửa trước quán ăn bật mở, rồi tiếp theo là tiếng cảnh cửa lưới đóng lại thật mạnh phát tiếng "rầm" như tiếng súng nổ. Jessy giật thót người, quay lui nhìn phía cửa.

Bỗng cô lặng người khi thấy người đi vào là một phụ nữ mảnh khảnh có mái tóc màu đen tuyền. Chính là Tara, cô ta mặc bộ đồ tân thời màu xanh rất đẹp, kiểu áo quần lấy từ một tạp chí thời trang nổi tiếng nhất.

Có lẽ chính vì sự lo sợ cũ đã khiến cho Jessy quay mắt nhìn Ty. Cô nhận thấy mặt anh hiện ra vẻ kinh ngạc - hơn cả kinh ngạc, anh như bị cuốn hút trước sự hiện diện của cô ta. Mối hận thù cũ và sự bất bình cuồn cuộn nổi lên trong lòng Jessy.

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Chương 2

Như ngọn gió xoáy vùng Texas, Tara Dyson Calder chạy ào đến Sally khi cô ta thấy bà già.

- Sally. Ơn chúa, gặp bà rôi. - cô ta thốt lên giọng mừng rỡ. nói xong, cô ta nhìn Sally đăm đăm, không rời mắt, vẻ mặt lo âu hoảng sợ, rất khác với bản chất của cô. - có đúng thế không?

Sally bối rối, nhích người lui và hỏi lại:

- cái gì mà đúng không?

- Tara hít vào một hơi thật nhanh như thể đang cố trấn tĩnh lại.

- Chuyện của Ty. Tôi vừa mới nghe nói. Tôi đi châu âu hai tháng nay - đến Tuscany, rồi đến miìn Nam nước Pháp - cô ta lắc đầu, nhận ra chuyện này không có gì quan trọng - tôi nghe người ta nói đã xảy ra vụ bắt cóc, và Ty bị bắn. Phải thế không?

- phải….

Tara không để cho bà có thì giờ nói tiếp.

- anh ấy bị thương có nặng không? Xin bà nói cho tôi biết đi. Anh ấy không mất tay chứ?

- Không, anh ấy khỏe…

- Bà có nói thật không? Tôi nghe ….

lần này thì Sally cắt ngang lời cô ta:

- tôi đoán cô nghe người ta nói ra sao rồi. Nhưng Ty đã hoàn toàn bình phục. đừng nghe tôi nói nữa, mà cô hãy nhìn đi thì biết. anh ấy đang ngồi đằng kia kìa.

Bà đưa tay chỉ về phía bàn Ty đang ngồi.

Tara quay người nhìn theo hướng Sally chỉ, cô ta đứng lặng người một lát, cặp mắt đen mướt nhìn anh đăm đăm, đôi môi mọng ướt he hé mở lộ vẻ hân hoan sung sướng. Rồi với vẻ duyên dáng thành thạo, vẻ duyên dáng đã trở thành tự nhiên như hơi thở của mình, cô ta đi nhanh đến bàn anh, bất cần mọi người đang nhìn cô.

Vì lịch sự mà cả hai, Ty và Chase, đều cùng đứng dậy. cung cách xã giao này đã tiêm nhiễm sâu sắc vào tâm khảm họ khiến họ có hành động một cách tự nhiên. Nhưng Tara chỉ

nhìn vào mặt Ty mà thôi. Cô ta trông vẫn rất hấp dẫn. Thời gian không làm phai mờ vẻ đẹp mê hồn quyến rũ của cô. Ty cảm thấy lòng xao động trước sự quyến rũ ấy. Dù sao thì đây cũng là chuyện thường tình, khó mà cưỡng nổi cảm giác này.

- Tara, thật bất ngờ. - Ty vô tình chìa tay ra bắt tay cô, anh cảm thấy bàn tay cô ta nhỏ nhắn, mềm mại nằm gọn lỏn trong tay mình.

- Chào Ty. - Giọng cô ta nghẹn ngào vì xúc động, tha thiết, cặp mắt đen long lanh, tình tứ.

Cô ta để yên bàn tay trong tay anh một hồi lâu, vượt ngoài khuôn phép xã giao. Sau đó, cô ta đưa mắt nhìn cái băng đeo tay, vẻ mặt lo âu ái ngại khiến cho Ty cảm thấy khó chịu.

- Ty, cánh tay anh thế nào? - Tara đưa tay định sờ vào cánh tay anh, nhưng bỗng cô ngần ngại như thể sợ nếu chạm tay vào, anh sẽ đau.

- tuần sau tôi sẽ tháo băng đeo và cánh tay sẽ hoạt động bình thường như cũ.

- Ơn Chúa! - cô ta nói, giọng thiết tha, đưa tay chạm phớt lên cuống họng một cách rất điệu nghệ. Sau đó, cô ta làm ra vẻ bây giờ mới nhận thấy có Chase đứng bên cạnh. - Chase, trông ông mạnh khỏe quá . - cô ta lên tiếng chào mừng rồi nghiêng nghiêng mái đầu với vẻ e thẹn, thái độ làm điệu mà Ty nhận thấy rất rõ. - gọi ông bằng tên như thế này có bất lịch sự không nhỉ?

- Trong quá khứ gọi như thế vui vẻ thì bây giờ cũng vui vẻ thôi. Cô khỏe chứ Tara?

Chase chỉ cúi đầu chào chứ không đưa tay bắt.

- Bây giờ thấy Ty đã bình phục tôi càng vui hơn nữa, - Tara đáp rồi hạ cố quay qua Jessy, nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng thách đố và nói với cô. - tôi nghĩ cô cũng vui, phải không Jessy

Jessy đáp lại cũng với ánh mắt lạnh lùng không kém:

- người trong nhà Calder thường bình phục rất nhanh.

Nhưng Jessy cảm thấy như mình nói với bức tường vì cô ta liền quay qua nói chuyện tiếp với hai người đàn ông:

- Sau khi ở châu Âu hai tháng trở về, tôi nghe chuyện bắt cóc… thật kinh hoàng. rồi khi tôi nghe chuyện Ty bị thương… - Tara dừng lại, không nói hết câu mà đưa mắt nhìn anh với ánh mắt trách cứ. - Ty này, hỏi thật anh, có bao giờ anh nghe nói rằng chồng cũ chỉ bị vợ cũ bắn mà thôi không?

Câu hỏi của cô ta khiến cho Ty có phản ứng như ý muốn của cô ta, vì anh mở miệng cười, nụ cười nhếch mép quen thuộc. anh đáp:

- tôi nghĩ không có ai nói như thế cả.

- vậy thì từ nay, anh nên nhớ như thế, - Tara nói, mắt sáng long lanh. bỗng cô ta quay qua hỏi Chase: - cháu ngoại của ông ra sao? Tôi nghe nói cậu bé bình an vô sự phải không? - giọng cô uốn éo khi hỏi ông.

- Đúng thế. - Chase gật đầu

- Thật quá may mắn. tội nghiệp cho Cat, chắc cô ấy lo sợ lắm. có phải chồng cô ấy là cảnh sát trưởng địa phương không? Tôi nghe người ta nói tên anh ấy là Echohawk.

- quyền cảnh sát trưởng, - Ty đính chính, anh đoán chắc thế nào cô ta cũng hỏi han về nghề nghiệp hay dòng họ tổ tiên của cậu ấy.

nhưng Tara quá khôn ngoan nên không phạm phải sai lầm ấy.

- thế à, vậy xin nhờ anh nói lại với Cat rằng tôi rất bao nhiêu vì cô ấy cưới mà không gởi báo hỷ cho tôi hay.

- Tôi sẽ chuyển lời cô đến cô ấy.

- Mà thôi, anh đừng bận tâm, - Tara nói, đưa tay vẫy vẫy trong không. Để tôi gọi điện thoại nói với cô ấy cũng được. hai chúng tôi đã sống bên nhau một thời gian rồi xa cách, mấy năm nay không gặp nhau, tôi cảm thấy nhớ cô ấy khủng khiếp.

- Tôi tin chắc Cat muốn thế hơn, - Ty đáp một cách bình thản, anh biết cô em gái của mình thích Tara.

Chase lên tiếng:

- chúng tôi sắp ăn tối. mời cô cùng dùng bữa với chúng tôi nhe? - Ông đưa tay chỉ cái ghế mời cô, với ý đồ để cô ta xin kiếu đi.

Nhưng lời mời lại được cô ta chấp nhận.

- cám ơn lời mời của ông, Chase. Tôi không đói nhưng xin ngồi với gia đình uống tách cà phê và hỏi thăm tin tức gia đình luôn thể.

Mặt Chase Calder thoáng hiện vẻ phật ý vì Tara hiểu lầm ý đồ của ông. Cô ta đã hý hửng nhận lời mời. bất cần mọi người có niềm nở hay không, cô ta quyết ở lại với họ, và cô chỉ ra

đi khi nào đến lúc phải đi.

Khi Chase đi kiếm ghế cho Tara thì cô quay người đi, làm ra vẻ không thấy hảo ý của ông, mà lại đến lôi một cái ghế trống ở bàn bên cạnh, rồi để ghế ở giữa Ty và người vợ của anh. Tara rất ghét Jessy, lúc nào cũng ghét hết. Cô ta mãi mãi đinh ninh rằng nếu không có cái con Jessy Niles đáng nguyền rủa này, thì sẽ không có chuyện ly dị và bây giờ cô ta vẫn còn là vợ của Ty.

Cô ta thừa nhận cuộc hôn nhân giữa cô với Ty đã gặp nhiều sóng gió, và không ai chịu nhượng bộ ai. Tara nghĩ với thời gian thế nào họ cũng làm lành với nhau, cho nên cô ta đã kéo dài thời gian ly dị như thế này.

thực ra thì Tara bằng lòng ly dị khi tình hình không thay đổi, vì cứ mỗi khi cô công kích Ty gay gắt bao nhiêu, anh lại càng quyết tâm ly dị bấy nhiêu. Chuyện này không làm cô ngạc nhiên. Cỏ trong những cánh đồng cấm thả bò ăn, lúc nào cũng xanh tốt. nhờ thế anh mới thả bò trong mấy năm rồi, và Tara phân vân không biết Ty có còn muốn tiếp tục công việc này không. Theo cô ta thì chắc chắn bây giờ anh đã chán ngấy Jessy rồi.

Nói tóm lại, Jessy chỉ là loại đàn bà tầm thường trong trại. chỉ có điều mặt mày cô cân đối đều đặn trông rất đẹp, có đường nét sắc sảo. nếu chịu khó trang điểm, cô sẽ thành một tuyệt thế giai nhân, nhưng khi nhìn kỹ, Tara thấy Jessy trang điểm gì hết ngoài việc tô một ít son lên môi. Ngoài rat, Tara còn thấy Jessy vẫn không mặc loại áo quần của một nàng dâu nhà Calder nên mặc. cái điệu cứ mang ủng chăn bò, mặc đồ vải chéc thô nháp bạc màu, và áo sơ mi trắng cháo lòng như thế này không hợp tí nào hết. Jessy lại còn không biết cách để giữa gìn da dẻ của mình nữa. Tara thấy trên mặt Jessy có những đường nám nhạt quanh miệng, mũi và mắt, những đường này cho thấy Jessy không dùng khăn che mặt để chắn ánh sáng mặt trời làm hại da.

Rõ ràng Jessy quá đau khổ vì hoàn toàn tương phản với cô. với hai người đàn bà ngồi hai bên, chắc Ty đã nhận ra sự khác biệt này. Tara tin chắc như thế.

- công việc ở trại Triple C ra sao? - Tara hỏi anh, cô ta nghiêng người qua phía Ty, cố ý loại Jessy ra ngoài, không để cho cô tham gia câu chuyện, còn Chase bận gọi Sally biểu bà mang cà phê đến cho cô ta.

- Tốt. - Ty trả lời gọn lỏn một tiếng, giọng lạnh lùng, ánh mắt như muốn nói cho cô ta hay rằng anh đã biết hết ý đồ của cô ta.

Nhưng Tara không nản chí, cô ta rất tự tin vào khả năng xoay xở của mình.

- tôi rất sung sướng khi nghe công việc làm ăn của anh trôi chảy tốt đẹp.

cô ta đưa mắt nhìn vào sợi băng đeo tay trên vai anh, ngập ngừng một lát như muốn cố giữ

cho nước mắt khỏi trào ra, rồi nhẹ rùng mình, nói tiếp:

- mỗi lần nhớ lại giây phút nghe người ta nói anh bị trọng thương là tôi… - Cô ta ngẩng mặt cho anh thấy đôi mắt ươn ướt - Tôi rất lo lắng cho anh, Ty à. Kể cũng kỳ lạ thật, phải không? Vì chúng ta đã xa nhau một thời gian khá dài.

Anh quay khỏi mặt cô ta và đáp:

- tôi cảm ơn sự quan tâm của cô… - quan tâm à? - cô ta cười gằn ra chiều mỉa mai.

- Tôi lo cuống quít. chắc bà Sally đã tưởng tôi mất trí khi thấy tôi xoắn vó hỏi bà ta về anh lúc tôi mới đến. may đâu anh không thấy cảnh ấy. nếu anh thấy, chắc thế nào anh cũng cuống lên. nếu có người lạ nào trông thấy cảnh tôi lo cho anh, chắc họ tưởng chúng ta đang còn là vợ chồng với nhau.

- Chúng ta đã ly dị nhau sáu năm nay rồi.. Ty nhẹ nhàng nhắc cho cô ta nhớ.

- Đúng sáu năm, một tuần và hai ngày. Ai mà nhớ được thế? - cô ta vẫn giữ nụ cười tươi tắn trên môi, nhưng ánh mắt có vẻ nghiêm trang hơn. thực ra Tara không nhớ chính xác ngày họ ly dị như thế, nhưng cô ta nghĩ chắc Ty cũng không nhớ chính xác. - anh nhìn này - cô ta đưa bàn tay trái chỉ cho anh thấy chiếc nhẫn ôpan màu đen trên ngón tay.

- Tôi vẫn còn đeo chiếc nhẫn đính hôn anh tặng tôi. Tôi vẫn giữ mãi chiếc nhẫn bên mình. mặc dù chúng ta có nhiều chuyện khó khắn, nhưng chúng ta đã sống với nhau những ngày rất hạnh phúc.

- mẹ kiếp, Tara - anh thốt qua kẽ răng, cố dằn lòng để khỏi bật ra những lời tức giận không hay. - đúng ra cô nên tháo chiếc nhẫn ấy ra.

- Bây giờ anh có luận điệu giống bố quá - Tara trách.

- bố cô có khỏe không? - Chase nói chen vào, nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu.

- rất khỏe, cám ơn anh. - bỗng có giọng đàn ông cất lên để trả lời, giọng nói vùng Texas. Đó là giọng nói của E.J. Dyson. Ông ta mặc áo quần như mọi khi, bộ comlê cắt theo kiểu dân miền Tây rất đắt tiền, đội chiếc mũ Stetson trắng quen thuộc. ông ta dừng lại bên ghế của Tara, đưa mắt nhìn xuống đầu cô.

Cô ta nhìn lên với vẻ ngạc nhiên.

- Bố, bố làm gì ở đây?

- Đi tìm con chứ còn làm gì, - ông ta đáp rồi gật đầu chào Chase

- Chào ông Calder, rất sung sướng được gặp ông lại. Và chào hai anh chị. - Ông ta đưa nhìn Ty và Jessy - lâu rồi mới gặp lại.

- Phải, lâu rồi, Ty đáp. Anh nheo mắt với vẻ chán nản mệt mỏi nhìn ông già. Ông ta cũng phải bảy mươi hay nhiều hơn nữa.

- Như quý vị thấy đấy, tôi vẫn còn theo dõi đứa con gái, thật quá mệt. tôi thấy chuyện này vẫn không thay đổi. Mà thực ra, tôi vẫn muốn chuyện này đừng thay đổi.

E.J để tay lên vai con gái với vẻ trìu mến, rồi quay qua nhìn Ty, cười với anh.

- Tôi phải chúc mừng anh chị mới được

Ty chưa kịp trả lời, Tara đã ngước mắt lên nhìn ông ta, bối rối hỏi:

- Chúc mừng à? Chúc mừng cái gì thế?

- Con không biết chuyện gì à? Jessy sắp có con đấy. - E.J. đáp

Tara nghẹn ngào, tim đập thình thịch. từ từ cô ta quay nhìn Jessy

- cô sắp có con à? - giọng cô ta trở nên bình thường, rất bình thường chứ không có dấu hiệu gì phản ánh nét hằn học hiện ra trên cặp mắt đen.

Jessy trong lòng thì rạo rực, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

- Một cặp sinh đôi.

- Sinh đôi! - Tara lặp lại - Tuyệt vời quá. Khi nào thì được diễm phúc này? - Cô ta quay qua hỏi Ty.

- Đầu tháng 12

- Đúng vào mùa Giáng sinh. Chọn thời gian có con hay đấy chứ? - Tara nói rồi liếc mắt đưa tình với Ty.

- Ba Ty - Cô ta trêu anh. - Tôi thấy anh đã bỏ hút thuốc. Bố này, chúng ta phải nhớ gởi biếu Ty một hộp xì gà CuBa để anh ấy mừng sinh nhật của cặp sinh đôi cho đúng qui cách.

Tara nói xong, đứng dậy duyên dáng như con nai cái rồi đưa tay móc vào khuỷu tay của bố.

- Bố đến để dẫn tôi di ăn tối với ông giám thị khu mỏ, thật chán, cho nên tôi phải buộc lòng

kiếu từ. Ty, anh nhớ chuyển lời chào thân thương của tôi đến Cat nếu tôi không có thì giờ gọi điện đến cô ấy, được không?

- Được, tôi sẽ chuyển.

Ty dợm người như muốn đứng dậy, rồi ngồi lại xuống ghế khi hai cha con cô ta đi khỏi bàn. Anh nhìn Jessy, ánh mắt có vẻ hơi ân hận và lơ đãng.

- May ra sáu năm nữa mới gặp lại cô ta thì hay biết mấy.

- Chúng ta đều hi vọng thế, - Jessy đáp, nhưng cô thấy bất ổn trong lòng, vì cô thấy rất rõ nét hận thù ánh lên trong mắt Tara.

- À có chuyện này các con cần biết. - Chase lên tiếng. - chiều nay bố có gặp bố của Jessy

Ông kể cho họ nghe chuyện cái cọc hàng rào bị mục. sau đó, họ bàn về tình hình hàng rào chắn bò trên khắp khuôn viên của trại, bàn về giá tiền thay thế cọc, về giờ công lao động bỏ ra để sửa chữa hàng rào. Chuyện về Tara không được nhắc đến nữa.

Mặt trăng hạ tuần lên cao trên bầu trời đêm. Ánh trăng làm cho ánh sao mờ bớt. Nhưng cảnh tượng sao giăng đầy trời vẫn là cảnh đẹp thiên nhiên tuyệt vời, sao giăng từ chân trời này sang chân trời kia giăng đến cõi vô tận. Jessy để chân trần, mặc chiếc áo ngủ mong manh làm lộ hẳn cái bụng có thai tròn trịa, đứng bên cánh cửa sổ ở phòng ngủ chủ nhân nằm trên tầng hai, cô đưa mắt nhìn cảnh trời đêm Montana mênh mông bát ngát.

Phía dưới tầm mắt của cô là một dãy nhà phụ lán trại, nhà kho, nhà quản lý, và nhà dùng để làm việc của ban đầu não trại Triple C. kích cỡ khu trại có thể xem như một thị trấn nhỏ, người xa lạ không khỏi kinh ngạc, nhưng đối với Jessy, cô đã quá quen thuộc nên không thấy có gì to lớn hết. Cảnh tượng này không có gì xa lạ với cô vào đêm trời đầy sao như thế này.

Một ánh sáng tắt đỏ bay trên bầu trời đêm lốm đốm sao đập vào mắt cô. Nhìn một lát, cô mới nhận ra đấy là ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy của một chiếc máy bay đang bay về phía Nam, chứ không phải sao băng. rất ít có máy bay bay qua khu vực hoang vu này của tiểu bang. với độ cao như thế, Jessy nghĩ chắc chắn đấy là chiếc máy bay phản lực của Công ty Dyson, và chắc trên máy bay có Tara.

Cảnh tượng này đã phá hỏng cảnh đẹp của thiên nhiên, Jessy bèn quay người lui, vừa khi ấy Ty bước vào phòng. Anh thấy cô đứng bên cửa sổ, dừng lại một lát vì ngạc nhiên

- anh cứ tưởng em ngủ rồi.

- Em định đi ngủ, nhưng cảnh trời đêm đẹp quá, nên dừng lại đây để ngắm trăng sao một

lát. Trời bên ngoài thật đẹp.

- Thú thật với em anh quá mệt không hơi sức đâu mà ngắm nữa - anh đi đến giá để giày có gờ bằng đồng, áp chân vào đấy để tháo giày ống ra. - Ngày hôm nay thật quá dài.

- hừ, - Jessy thốt lên như để tỏ lời đồng ý với anh, rồi nhìn anh dùng một tay để cởi áo quần, anh nhất quyết làm công việc này một mình, không nhờ ai giúp sức. Đàn ông thường muốn độc lập như thế, và họ tự hào về việc này.

- Em biết không, anh cứ nghĩ là chúng ta đã có được đàn bò Angus đỏ rất tuyệt, thế mà mỗi lần anh nghĩ đến con bò chúng ta bán năm ngoái được giải nhất tại buổi trình diễn bò ở Denver…- Ty dừng lại, lắc đầu, như thể anh không nói ra được cảm nghĩ của mình. - anh định vài hôm nữa sẽ gặp Ballard để hỏi xem hắn ta có nói điêu không

- tại sao anh ta nói điêu làm gì? Việc này muốn kiểm chứng rất dễ thôi.

- Và anh cũng sẽ kiểm chứng xem sao. - Ty lấy chiếc quần dzin dưới nền nhà, ném vào tay dựa chiếc ghế bành bọc vải màu vàng đẹp đẽ. - mọi người đều biết Ballard có tánh hay cường điệu hóa vấn đề.

Jessy nín cười, đáp:

- anh không ưa gì Dick Ballard phải không?

Cô không muốn cười khi thấy Ty tỏ vẻ đau đớn quay mặt nhìn chỗ khác.

- không phải anh không ưa Ballard. Anh ta là một người chăn bò giỏi, quăng dây nhanh và chính xác, có thể tin cậy, đa năng, cưỡi ngựa rất giỏi - Ty kể ra một loạt các điểm tốt của anh ta, nhưng trong óc anh, anh nhớ mãi trước đây nhiều lần anh thấy Ballard ngồi cùng bàn với Jessy - Nhưng chuyện ve vãn con gái, anh ta cũng nhanh lắm.

- anh vẫn lấy chuyện anh ta ve vãn phụ nữ trong buổi tiệc lễ Giáng sinh tại nhà Cat cách đây mấy năm để chống lại anh ta phải không? Trời ơi, hôm ấy anh ta say, Ty à.

- Anh biết. Ngoài ra, Ballard còn là người rất tự phụ.

- Khi còn trẻ anh ta quả đúng vậy, - Jessy đáp, - nhưng đàn ông khi còn trẻ ai mà chẳng thế.

Ty lôi chiếc với cuối cùng ra, ném vào đống áo quần vừa cởi, rồi đứng nhìn cô với ánh mắt hoài nghi, trên người chỉ còn mặc quần đùi và áo lót:

- Thật thế à? Anh nhớ anh không bao giờ như thế.

Cô toét miệng cười.

- Ấy là vì anh quá bận tâm đến việc làm sao cho mình xứng danh là con nhà Calder.

Ty cười khúc khích nhớ lại chuyện xưa.

- Em nói đúng đấy.

- Bây giờ thì chắc anh dẹp chuyện này qua một bên. - Jessy bước đến chiếc giường có bốn trụ treo màn cao, cô xếp tấm chăn bằng xa tanh ở dưới chân giường lại cho gọn.

Ty nhìn chăn màn bằng vải màu vàng láng bóng một lát, rồi đưa mắt nhìn quanh phòng. Nhìn đồ đạc sang trọng, môi anh mím lại với vẻ bất bình.

- Tháng sau khi em và Cat đi mua đồ đạc cho em bé, em nên mua những thứ khác để trang hoàng trong phòng này. Đã đến lúc ta dẹp hết những thứ bằng xa tanh láng lẩy, vàng hoe thế này.

- Ý kiến rất hợp với em, - Jessy đáp, cô tự hỏi không biết Ty có để ý việc cô đã di chuyển đi một số đồ đạc thuộc nữ giới nho nhỏ xinh xắn không. Những đồ đạc trong phòng chủ nhà này đã có như thế từ ngày Ty và Tara đang còn là vợ chồng.

Sau khi hai người ly dị, anh về ngủ ở phòng cũ trước đây, còn phòng chủ nhà này để trống. Nhưng khi cặp sinh đôi ra đời, họ cần có chỗ ở rộng rãi hơn, vì vậy mà họ phải dời và phòng chủ nhà này. Nhưng ở đâu Jessy cũng thấy có bàn tay của Tara. Chưa bao giờ cô thấy rõ như đêm nay.

Tấm chăn xa tanh đã dẹp rộng chỗ, Jessy lật tấm vải trải giường ở trên lên, nằm xuống giường rồi đắp lại. Ty tắt đèn trong phòng, chỉ để lại ngọn đèn chong trên bàn ngủ. Khi leo lên giường, anh nói:

- Điều đầu tiên anh muốn em làm là dẹp cái giường rộng quá cỡ này đi, mỗi khi leo lên giường, anh tìm em mất công, mệt quá.

- Thật thế à? - Jessy nhích lên gần anh, cố tránh khỏi chạm vào vai anh.

Cô đưa tay vuốt ve bộ râu mép rậm đen của anh, đã có vài đám ngả bạc. Jessy không bao giờ trốn tránh thực tế. Bản chất của cô là đương đầu với thực tế. Bàn về chuyện trang hoàng lại phòng chủ nhân, tức là có vấn đề đả động đến Tara. Cô ta vẫn còn ám ảnh đến tâm trí hai người, và đã đến lúc họ phải nhìn thẳng vào vấn đề.

- Ty à, cô ta vẫn còn muốn anh, - Jessy nói nhỏ và quan sát phản ứng trên mặt của anh.

Ty nắm mấy ngón tay đang mân mê mặt anh, áp vào môi rồi để trên ngực mình. Anh đáp:

- Cái gì nằm ngoài tầm với của Tara, cô ấy thường xem là sự thử thách cá nhân. Anh rất hiểu rõ điều này. Em nhớ chứ?

Không bao giờ Jessy nhớ đến những vấn đề như thế, nhưng cô chiều anh, giả vờ xem câu hỏi của anh có tầm quan trọng.

- Nhiều lúc sự thử thách này mắc phải sai lầm. Có lẽ anh muốn thưởng thức sự thử thách của cô ta.

- Rất sung sướng - Ty đưa tay ra sau đầu của Jessy, kéo mặt cô sát vào mặt anh, áp môi vào môi cô.

Nằm sát vào cơ thể rắn rỏi, cô cảm thấy hơi ấm tỏa ra từ người anh phả vào người cô, làm cho hai ống chân trần của cô ấm áp. Cô nhích sát vào anh, đáp lại nụ hôn nồng cháy của anh. giống như anh, cô rất muốn quên hết quá khứ. Và chỉ có như thế này trong đêm tối mới có thể giúp họ quên chuyện đã qua.

Cô lăn người ra để tắt ngọn đèn và cởi áo thun dài, rồi lăn vào nằm sát bên anh, trần truồng, đôi mông nhỏ nhắn và cặp vú tròn trịa trên cái bụng chửa to tưởng.

Chiếc phản lực cơ của công ty tiếp tục bay trong bầu trời đêm theo hướng Nam để đến Fort Worth. Trong căn buồng sang trọng dành riêng cho E.J Dyson, ông ta ngồi sát bên cạnh người trưởng ban tài chính của công ty, chăm chú đọc tờ báo cáo hàng quí.

Không có chuyện gì để nói nữa, Tara cởi đôi giày cao gót, ngồi tựa lưng ra ghế bọc nệm, co hai chân trên ghế. Cô ta liếc mắt nhìn bố, thấy ông có vẻ xơ xác, mệt mỏi. Cô nghĩ thế nào cô cũng phải khuyên ông bớt làm việc để nghỉ ngơi, rồi quay mặt nhìn ra cửa sổ máy bay, ngắm cảnh trời đêm dưới khung cửa.

Cuối cùng, ý nghĩ của cô quay về với buổi tao ngộ cùng Ty vừa rồi. Cuộc tao ngộ thật hết sức mỉa mai chua xót.

Tara không bao giờ muốn ly dị. Không bao giờ. Cô nhớ rõ ràng trong óc là cô luôn luôn có kế hoạch, một ngày nào đấy, sẽ chinh phục lại anh, cô tin tưởng là cô cần một thời gian hợp lý để đạt được mục đích.

Cô gần như muốn khóc nấc lên trong họng. Lạy Chúa, cô đợi quá lâu. Cô bấm nắm tay, những móng tay dài đâm vào lòng bàn tay.

Nhưng thực ra thì… cô không thấy mình yêu Ty tha thiết mãi cho đến lúc cô nghe tin Ty bị

bắn. Chính lúc ấy cô mới thấy tình yêu rõ ràng.

Khi ly dị Ty, Tara thấy mình được trở lại là một cô gái Texas không chồng thật vui sướng. Nhưng không có người đàn ông nào cô gặp so được với Ty. Khi phát hiện ra điều này, thì đã quá muộn.

Sự thất vọng cay đắng này không lâu, vì chỉ trong giây lát nó biến thành cơn cuồng nộ khi cô biết được chuyện Jessy sắp sinh con của Ty. Giận hơn nữa là cô ấy sẽ có một cặp sinh đôi.

Rồi Ty sẽ không bao giờ rời khỏi người mẹ của các đứa con. Tục lệ ngu xuẩn của xã hội anh đang sống sẽ không cho phép anh làm việc ấy.

Bây giờ không phải là lần đầu tiên Tara nguyền rủa mình vì không sinh con cho Ty. Cô thường biết anh rất muốn có con, nhưng cô quá lo sợ có con sẽ làm cho sắc đẹp của mình giảm sút. Bây giờ thì cô đã mất anh vĩnh viễn.

Từng làn da thớ thịt trên người cô đều thét lên rằng như thế là quá bất công.

Bỗng cô thấy cuộc đời trước mắt thật khốn khổ và trống vắng như bầu trời ở phía sau cánh cửa sổ của chiếc máy bay này.

Tại sao Ty lại có thể đối xử với cô như thế? Chắc chắn anh ta biết cô tha thiết yêu anh chứ. Bỗng cô đau đớn, chua xót nhận ra rằng anh ta biết mà không thèm quan tâm đến cô. Rõ ràng anh là đồ vô ơn bội nghĩa, đã bỏ cô để lấy người khác. Tara không để cho anh ra đi một cách yên ổn như thế, không để cho anh ra đi mà không bắt anh phải trả giá. Liệu hồn đấy nghe cưng.

Chương 3

Tiếng bò cái và bê con kêu inh ỏi vang qua những cánh đồng cỏ mênh mơng hịa lẫn vớI tiếng la hét của cơng nhân trong trại cùng tiếng kêu lỏang xỏang của các cầu trượt bằng sắt và cổng sắt trước chuồng . Mặt trời trên cao thờ ơ lãnh đạm trước cảnh sinh họat ồn ào ở ph ía d ư ới.

Đây là thời gian trại Triple C kiểm tra bị cĩ chửa, thời gian người ta khám phá con bò cái để xem nó có chửa hay chưa, Đây là một trong nhiều công việc bạc bẽo của trại . Vì nó đã làm cho trại mất hết vẻ quyến rũ. Nhưng đồng thời đây cũng là cơng việc rất cần thiết , vì qua việc này người ta mới biết trại đã thành công về mặt tài chính ra sao. Không chủ trại nào muốn để cho bò cái đã hai năm không sinh sản , hay là chú bò đực nào không đủ khả năng làm cho các bò cái thụ thai được phép nằm ăn hại suốt cả mùa đông. Cũng không có chủ trại nào đợi cho đến mùa xuân sang năm mới hoạch tóan lợi tức.

Jessy ngồi chạm hai ống quần bằng da hoẵng màu nâu sậm, đập mạnh cuộn dây vào ống chân để lùa con bò cái cuối cùng ra khỏi chuồng lớn, vào chiếc cầu trượt dài hẹp dẫn đến cổng chính. Một anh chăn bò đứng dưới đất đóng cổng chuồng lại, nhốt con bò cái trong cầu trượt . Con bê đứng ở ngòai kêu tóang lên vì bị cách ly khỏi mẹ. Con bò cái cũng kêu lên , giọng tức giận.

Chẳng cần lưu tâm đến chúng , Jessy giật cương cho ngựa chạy khỏi chuồng bò , công việc của cô thế là xong. Trước kia, cô phải làm việc trong chuồng , phụ giúp những công việc nặng nhọc khác nữa . Nhưng công việc này rất nguy hiểm vì có thể bị một vài con bò hung dữ đá. Không phải cô sợ xảy ra nguy hiểm cho bản thân mình, mà cô sợ cho cặp song sinh trong bụng.

Khi Jessy cho ngưa đi vào cổng chính , một ngươi cỡi ngựa khác đi thoe cùng cô, anh ta làm chung công việc lùa bò vào chuồng với cô. Đấy là Dick Ballard, anh ta lên tiếng :

_ Con bò cuối cùng củ nhóm này thế là xong._ Phải nói anh ta mở đầu câu chuyện chứ không phải thông báo tin tức .

Anh chàng chăn bò có mái tóc màu cát , thích nói chuyện với bất cứ ai về bất kỳ vấn đề gì . Anh ta cao, khỏe mạnh , nhưng nói luôn mồm. Anh ta không khóac lác.Gịong nói rề rề , ngữ điệu của giới chăn bò chính cống, ấm áp và thân thiện.

Trái lại , khuôn mặt anh ta không có gì thân thiện. Năm tháng chồng chất trên đầu khiến cho mái tóc màu cát lưa thưa dần đến nỗi đỉnh đầu của anh ta chỉ còn thưa thớt vài sợi tóc , không phải vì anh ta luôn luôn đội mũ. Người ta thường chú ý đến đôi mắt của anh . Đôi mắt của Ballard rất hấp dẫn , có màu xanh đậm của lọai vải may quần bò, luôn luôn ánh lên vẻ hài hước châm chọc.

Jessy nhìn vào mắt anh ta , định trả lời , nhưng Ballard đã vội đưa tay lên , chặn cô lại.

_ Đừng nói. Tôi đã biết ý cô rồi. Chúng ta có ba nhóm nữa phải lùa vào chuồng.

Cô nhếch mép cười mỉm rồi nhắc cho anh ta nhớ :

_ Đây là công việc rẽ đàn bò mẹ với bò con.

_ Vì thế mà tôi thích công việc này.

Khi cặp bò đã đến gần cổng chuồng , cả hai người đều biết rằng Jessy có nhiệm vụ nhẹ nhàng hơn là chỉ thúc ngựa đến mở cổng .Ballard không còn cơ hội gì để tỏ ra mình là người cao quí vì đổi công việc cho cô. Trước khi Jessy kết hôn với Ty Calder, cô đã làm việc như một người chăn bò. Không ưu tiên nào dành cho cô, và không ai nghĩ đến chuyện đó. Muốn nhận lương bằng đàn ông thì phải làm việc như đàn ông, bất kể nam hay nữ .

Jessy tháo then cài, mở cổng ra , cho ngựa đi qua rồi đẩy cánh cửa cho Ballard bắt. Anh bắt cánh cửa ,đẩy ra và thúc ngựa đi qua.

_ Tôi đã làm việc suốt một mùa đông ở kho thực phẩm , - Ballard nói. - Lương cao, còn có thêm tiền phụ trội. Nhưng đến mùa xuân khi băng tan, khắp khu vực dùng làm kho bùn lầy cao đến bụng ngựa. Ba con ngựa làm việc một buổi sáng mệt hụt hơi. Công việc này rất thích hợp cho người có vợ con, nhưng tôi không gọi đấy là công việc của người cao bồi nữa.

_ Ballard này , chắc đã đến lúc anh lập gia đình cho rồi , phải không ? - Jessy cho con ngựa thiến màu nâu xám dừng lại bên dãy rào chuồng bò.

_ Tôi lập gia đình à ? Anh ta ngẩng đầu ra sau làm ra vẻ ngạc nhiên rồi tóet miệng cười nhìn cô. - Chuyện này không thể xảy ra được .

_ Tại sao không ? Tôi nghe anh đi chơi với Debby Simpson luôn mà.

Jessy đã trải qua nhiều năm trêu chọc các anh chăn bò về chuyện tình ái của họ, cho nên dù nay là vợ ông chủ , cô vẫn không bỏ thói quen này.

_ Tôi chỉ khiêu vũ với cô ta hai tối thứ bảy thôi, - ballard thú nhận. - Nhưng chuyện trăm năm thì chắc không bao giờ nghĩ đến.

_ Chắc anh không có ý định sống kiếp độc thân suốt đời như lão Nate Moire chứ , - Jessy trả lời bằng giọng trêu trọc ý nhị, mắt nhìn vào cảnh sinh hoạt ở cổng chuồng .

Lão bác sĩ Nivers, bác sĩ thú y có bụng phệ nặng nè , đã khám xong bò cái. Oâng bước lui , ra dấu cho người công nhân thả con bò khỏi cánh cổng trông như cái giá đỡ , rồi đi rửa chất bẩn dính trên đôi găng vệ sinh dài lên tận cánh tay.

Ballard nhìn ông bác sĩ , đáp lời cô :

_ Tôi không biết tôi sẽ có kết cuộc như ông gìa ấy không, nhưng tôi hiện đang sống độc thân. Xin cô đừng hiểu lầm, tôi không phải là người cương quyết chống lại chủ nghĩa hôn nhân đâu.

_ Vậy anh đang gặp khó khăn gì à ?

_ Con ngựa của tôi gặp, _ anh ta đáp , mặt tỉnh bơ, chỉ có cặp mắt ánh lên một ít cười cợt.

Jessy nhìn nah ta , lắc đầu. Mặc dù Ballard không phải hậu duệ của gia đ2inh đã gắn bó với trại Tripple C lâu đời, nhưng cô đã biết anh nhiều năm nay, thời gian khá dài , đủ làm cô cảm thấy có cảm tình với anh ta , về tính tình của anh ta luôn luôn hài hước .

Trong thời tian qua , họ có đi chơi với nhau vài lần. Nhưng Jessy không xem đây là những cuộc đi chơi của đôi tình nhân, mặc dù những người khác đều cho là thế. Cô nhớ Ballard chỉ ghé vào nhà cô đôi ba lần để nói chuyện tầm phào và uống cà phê chơi. Có hai lần, anh ta mời cô cỡi ngựa đến quán bà Sally vào tối thứ bảy.Mối giao du của họ không có màu sắc tình ái lãng mạn.

Khi con bò cái cuối cùng đã được thúc qua cổng trứơc rồi, Ballard nói :

_ Xem ra đã đến lúc tôi hút thuốc được rồi.- Anh ta lấy trong túi áo tròng đầu ra cái gói nhỏ , lôi ra miếng giấy mỏng lét . Sau khi cất lại gói giấy vào túi , anh lấy ra hộp thuốc lá bằng thiếc ở trong túi kia.

Jessy trố mắt kinh ngạc nhìn anh ta lấy dúm thuốc lá bỏ vào miếng giấy mỏng vuông vức để vấn.

_ Anh hút thuốc vấn khi nào thế ?

_ Từ một tháng nay. _ Ballard đáp, vừa lúng túng bỏ hộp thuốc vào túi lại, rồi vấn điếu thuốc mất một lúc mới xong.

Jessy nói :

_ Tôi biết anh tiền bạc eo hẹp, nhưng tôi không ngờ anh quá túng đến nỗi không mua được thuốc điếu mà hút/

_ Không phải vì vấn đề tiền bạc. - Anh liếm mép giấy để dán điếu thuốc rồi thọc tay vào túi lấy bật lửa. - Tôi đang cố bỏ thuốc.

_ Vì thế mà anh hút thuốc vấn ? - Jessy cảm thấy lập luận của anh ta có vẻ buồn cười.

_ Phải , chắc cô phải công nhận rằng … người nào hút thuốc vấn sẽ thấy rất phiền phức , vì muốn có điếu thuốc , anh ta phải trải qua nhiều thủ tục phiền hà như thế này. - Anh ta lấy ngón tay cái bật máy lửa , đưa ngọn lửa sát vào đầu điếu thuốc. Đầu giấy cháy bùng lên một lát/

Jessy cười xòa :

_ Có ngày anh sẽ cháy lỗ mũi.

_ Đấy cũng là một sự phiền hà nữa. - Anh ta đáp, bập bập hút điếu thuốc một cách sành sỏi, rồi kéo một hơi dài. - Ngày hôm kia Ty có tìm gặp tôi. Anh ấy có nói cho cô biết chưa ?

_ Rồi , anh ấy có nói.

_ Anh ấy có thông qua ý kiến của tôi không ?

_ Ý kiến gì thế ?

Để đề phòng hoả hoạn vì thời tiết khô hanh , anh ta úp bàn tay quanh điếu thuốc và cho tàn thuốc rơi vào trong túi ạo Anh ta đáp :

_ ý kiến về việc trại triple C sẽ hốt bạc khi đem bán số gia súc đã đăng ký .

Ty đã không nói gì với cô về việc này. Nhưng Jesy biết Ty không mấy lưu tâm đến vấn đề bán gia súc do Ballad? đưa ra nên cô không ngạc nhiên về việc anh không nói cho cô biết .Cô vẫn nhìn vào cổng trước chuồng, giữ thái độ im lặng , vì cô biết rằng thế nào Ballad? cũng nói ra.

Quả thật vậy , anh ta nói :

_ Mỗi lần trại Triple C đem bán số bò đã đăng ký , trại phải bán qua các buổi bán đấu giá gia súc , những buổi bán này chỉ giới hạn vào số súc vật đã được đăng ký . Công nhận bán đấu giá sẽ mang đến lợi tức cao. Nhưng cũng có nhiều cách mang lại tiền bạc nhiều hơn nữa; cô có biết - anh ta nói tiếp bằng giọng tha thiết - Có một truyện rất hay cô biết không. Trong mấy tháng mùa đông , tôi đi quanh khắp vùng, tôi nghe nhiều người huyênh hoang về những thứ họ có , nhất là các ông chủ trại chăn nuôi giàu có mà trí óc thì thấp kém - ít ra cũng thấp kém về mặt chăn nuôi. Có một anh chàng khoe khoang về con bò đực đẹp mã , hay khoe về chuồng bò cái mới mua, thậm chí anh ta còn thích khoe việc anh ta mua mấy

thứ ấy của ai. Hình như những tay sưu tập này sẵn sàng chịu cảnh nợ nần lút óc để mua cho được chiếc xe hơi trước đây của ca sĩ Elví.

_ Bò bán ở các buổi bán đấu giá của chúng tôi thường là bò nuôi tại trại Triple C - Jesy nhắc cho anh ta như thế.

_ Người mua đều được biết như thế - Ballad? đáp . - Nhưng họ cũng được cho biết điều gần như không gây được ấn tượng mạnh khi mua bò tại một buổi bán sản phẩm được tổ chức ngay ở trại Triple C này.

Jesy ngạc nhiên khi nghe anh ta nói thế , bèn quay người nhìn anh ta.

_ Anh ăn nói có nghiêm túc không đấy ?

_ Tôi nói rất nghiêm túc. - Anh ta liếm mấy ngón tay cho ướt để dụi tắt cái tàn thuốc rồi nhét mẩu thuốc vào túi quần bò - Trại phải cho quảng cáo thật nhiều , phải gây tiếng vang thật lớn , khi ấy các nhân vật quan trọng khắp nơi mới bay đến với hầu bao rộng mở.

_ Anh điên rồi Ballad? - Bây giờ thì cô biết lý do tại sao Ty không nói cho cô biết về kế hoạch hốt bạc này của anh ta.

_ Điên không - anh ta đáp với vẻ tự tin không lay chuyển. Cô khịt khịt lỗ mũi ra vẻ bất đồng ý kiến , rồi quay đầu nhìn ra phía trước.

im lăng kéo dài một hồi lâu, rồi anh ta nói nho nhỏ :

_ Tôi nói đúng đấy ,Jesy.

_ Tôi tin anh nghĩ đúng.

_ Cô mắc phải khó khăn như Ty gặp … và gần như người nào , bất kể nam phụ lão ấu , ở trong trại Triple C này đều mắc phải thế.

_ Tôi biết trước sau gì anh cũng nói ra vấn đề khó khắn đó, vậy tôi nghĩ anh nên nói nhanh ra đi, - Cô nói, để lộ cho anh ta thấy mình hết kiên nhẫn.

_ Trước hết cô hãy trả lời câu hỏi này, - anh ta nói.

_ Câu hỏi gì ?

_ Cô đã ra khỏi trại Triple C này bao nhiêu lần rồi ? Tôi muốn cô đừng kể những lần đến Blue Môn.

_ Tôi đã đến Milé City hai lần, - Jesy đáp , cảm thấy mình yếu thế một cách kì lạ.

_ Nếu cô cộng lại tất cả , tôi cam đoan số lần đi xa của cô chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cô không thể chối cãi điều này, đành thủ thế , đáp ;

_ Anh thấy được cái gì ?

_ Đơn giản thôi. Trong các trại chăn nuôi, mỗi khi người ta nói chuyện đến các trang trại lớn , họ thường nhắc đến trại Triple C . Nhưng không ai biết nhiều về trại này. Cho nên họ toàn nói đến những lời đồn đãi và những truyện được nghe người khác kể.

_ Rồi sao nữa ? - cô hỏi thúc.

_ Họ tạo trại này thành một nơi bí mật , cho Triple C một không khí huyền thoại. Không ai biết huyền thoại gì và sự thật ra sao ?

_ Tại sao họ lưu tâm đến truyện này ?

_ Vì trại này lớn. Trước đây , ông cụ Caldẻ không khi nào mời khách đến đây đông quá mười người . Và không có ai trong số này là nhân vật quan trọng .Nhưng số ít người đã đến đay…^ khi nhắc đến tên "Calde"? trong câu chuyện, họ đã làm cho mọi người chú ý.

Jesy không trả lời . Cô nghiền ngẫm suy nghĩ những điều anh ta vừa nói. Cô thường biết cái tên Caldẻ có trọng lượng đáng kể trong vùng này của bang Montân. Nhưng các nơi khác cũng thế hay sao ?

_ Chuyện này có thật không , Ballad? ? - Cô hỏi, thái độ rất nghiêm túc.

_ Thật đấy. Nhưng nếu không tin thì cứ hỏi Ty cô sẽ biết. Anh ấy sẽ nói cho cô biết cảnh tượng ra sao khi ảnh đi dự các buổi hội họp về gia súc trong vùng .Chắc anh ấy nhận thấy mỗi khi ảnh đi vào phòng họp, mọi người đều nhìn ảnh , bàn tán thì thầm về ảnh, và để lộ vẻ tôn kính ảnh. Nếu anh ấy xuất hiện ở Téa , cảnh tượng cũng chắc thế thôi.

_ Ra thế . - Cuối cùng , cô thấy được vấn đề.

_ Số bò đã đăng ký của gia đình cô là loại bò hảo hạng trong vùng. Còn về phần ngựa chướng của gia đình cô , tôi chưa bao giờ té ngã lần nào trong những năm thi đua, Tôi vô địch cỡi ngựa . Công việc chăn nuôi bây giờ là việc kinh doanh bấp bênh. Muốn thành công , trại chủ phải làm đủ cách mới có tiền. Nhiều năm nay, Chaé làm theo phương pháp xưa cũ . Tôi không nói làm thế là hoàn toàn sai , - bỗng Ballad? nói nhanh. - Nhưng nếu trong thời gian sắp tới , trại Triple C muốn phát triển thì cô và Ty phải nghiên cứu những việc mà nay người ta đang thực hiện ở Miền Tây Mới.

_ Như lời đề nghị của anh về công việc bán sản phẩm mới chứ gì, - Cô nói nhỏ .

_ Đúng , phải dùng phương pháp tiếp thị và quảng cáo.

Jesy không biết manh mối gì về các công việc này. Giao cho cô con bò cái bệnh , cô có thể chữa trị nó; gặp cái hàng rào đỗ gãy , cô có thể sửa lại được; gặp con ngựa chướng , cô có thể cưỡi được; đưa cặp hài nhi cho cô, cô có thể nuôi nấng chăm sóc chúng được . Nhưng việc bán sản phẩm , việc chào hàng , việc quảng cáo , đều là những việc nằm ngoài lãnh vực hiểu biết của cô. Ty có biết những chuyện này không ?

_ C ô ph ải l àm sao cho ngu ời ta g ọi l ớn c ái t ên Triple C , ch ứ đ ừng đ ể h ọ n ói th ầm th ì, - Ballard k ết th úc v ấn đ ề.

_ N ói d ễ m à l àm th ì kh ó. - Jessy đ áp , c ô n ói cho m ình h ơn l à n ói cho anh ch ăn b ò c ó m ái t óc m àu c át.

_ C ó l ẽ . Nh ưng trong vi ệc n ày th ì c ó ti ền . Ti ền nhi ều đ ấy.

C ô quay nh ìn th ẳng v ào m ặt anh ta v à h ỏi :

_ T ại sao anh n ói chuy ện n ày v ới ch úng t ôi ?

Ballard t óet mi ệng cu ời , ng ồi l òng kh òng tr ên y ên , hai tay d ể tr ên s ừng y ên. Anh ta đ áp :

_ Ch ắc c ô ngh ĩ r ằng … t ôi c ó l ợi l ộc g ì trong vi ệc n ày ph ải kh ông? - Ballard đ ưa m ắt nh ìn ra xa v ề ph ía c ác c ánh đ ồng n ằm th oai th ỏai. - L ần đ ầu ti ên t ôi đ ến l àm c ông nh ật ở đ ây , t ôi đ ư ợc 17 tu ổi. V à t ừ đ ó t ôi khi l àm khi ngh ĩ ở đ ây. L àm nhi ều h ơn ngh ỉ . N ơi n ày đ ã th ành ch ốn quen thu ộc c ủa t ôi , T ôi kh ông c ần đi đ âu đ ể t ìm cho ra c ảnh nh ư ở đ ây. Nh ưng, - anh ta l ại quay m ặt nh ìn Jessy - đ ể tr ả l ời c ô , t ôi xin th ưa l à trong nhi ều n ăm qua , t ôi đ ã th ấy ở đ ây c ó ti ềm n ăng v à n ó đ ã b ị l ãng qu ên. C ô c ó bi ết t ôi , b ực m ình nh ư th ế n ào kh ông ? C ảnh n ày đ ã ám ảnh t ôi . Ng ày h ôm kia, khi Ty h ỏi t ôi v ề chuy ện con b ò đ ực , t ôi c ảm th ấy nh ư đ ư ợc m ở s âm banh, c ảm th ấy l òng r ạo r ực nh ư b ọt s âm banh s ủi l ên. T ôi xin l ặp l ại cho c ô nh ớ r ằng , khi ng ư ời ta c ó ý ki ến hay , th ì ng ư ời ta mu ốn m ọi ng ư ời b ắt tay v ào vi ệc v ới m ình ngay. Nh ưng t ôi ch ỉ th ấy Ty v à c ô c ó v ẻ h òai nghi. T ôi ch ỉ mong sao anh ấy n ói v ới t ôi nh ư th ế n ày :" anh n ói đ úng đ ấy, Ballard; ch úng ta b ắt tay vi ệc n ày ng ay". T ôi r ất sung s ư ớng khi đ ư ợc nh ư th ế, Jessy.

C ô tin anh , C ô ngh ĩ b ất k ỳ ng ư ời ch ăn b ò n ào c ũng sung s ư ớng khi ý ki ến c ủa m ình đ ư ợc đem ra áp d ụng . Ballard c ũng kh ông ra ng òai th ông l ệ đ ó.

_ Ch úng t ôi r ất c ảm ơn ý ki ến c ủa anh , - c ô ch ỉ đ áp c ó th ế , ch ứ kh ông h ứa hẹn g ì .

Anh ta g ật đ ầu.

_ T ôi mu ốn đ ư ợc nghe nh ư th ế.

_ Ê, Ballard ! - c ó ng ư ời t ừ khu v ực c ó c ầu tr ư ợt g ọi l ớn. - Đ ến gi úp m ột tay n ào.

Anh ta đ ịnh gi ật c ư ơng cho ng ựa đi, nh ưng anh ta d ừng l ại n ói ti ếp :

_ Nh ân ti ện nh ờ c ô vi ệc n ày , c ô n ói Ty ki ểm tra l ời đ ồn t ôi đ ã nghe.

_ L ời đ ồn g ì th ế ?

_ T ối h ôm kia t ôi c ó n ói chuy ện v ới Guy Phelps tr ên đi ện th oại. Anh ta c ần t ôi c ư ỡi ng ựa ch ư ơng c ủa anh ta trong cu ộc tranh đua l ờn s ắp t ổ ch ức v ào th áng t ám. Theo l ời anh ta th ì Parker đ ã chuy ển nh ư ợng n ửa quy ền s ử d ụng con b ò đ ực v ới gi á m ột ph ần t ư tri ệu.

Không đợi cho Jessy trả lời, anh ta thúc ngựa chạy đi. Cô nhìn theo lưng anh ta , miên man suy nghĩ đến con số cô vừa nghe.

Suốt thời gian còn lại trong ngày , không làm sao cô quên được câu chuyện anh ta đã nói. Đến xế chiều , công việc trong ngày chấm dứt , Jessy quya về khu đâu não của trại Triple C.

Theo thói quen thường lệ ,cô nán lại ở chuồng ngựa khá lâu để tháo ngựa ra khỏi xe móc , xem thử ngựa đã được tắm chải và cho ăn chưa, rồi đem yên cương , đồ dùng vào cất ở phòng cất đồ. Chỉ khi nào mọi việc xong xuôi , cô mới vào nhà.

Nhưng bước chân của cô không vội vàng . Cô đưa mắt nhìn khắp nơi , nơi nào nhìn đến, cô cũng thấy những thứ đảm bảo vững vàng cho cuộc sống của cô - nào là chiếc sân trại rộng rãi sạch sẽ , những ngôi nhà đã sửa sang đẹp đẽ , cái chuồng ngựa đồ sộ có từ một thế kỉ nay với những xà gỗ khổng lồ , trông mộc mạc , và cánh đồng cỏ rộng mênh mông trở vàng dưới nắng hè trải dài từ chuồng ngựa , chỉ bị hàng cây bông gòn xanh tươi vươn cao chạy dọc theo hai bên bờ con đường sông chảy về Nam cắt ngang.

Những lời nói của Ballard đã gợi cho Jessy một viễn cảnh tươi sáng về mọi thứ , nhưng đặc biệt là khu Ấp. Cô đưa mắt nhìn ngôi nhà hai tầng uy nghiêm với lòng tin tưởng tràn trề , ngôi nhà xây cất trên một ngọn đồi phẳng , cao hơn hẳn các khu nhà khác của Ấp . Một hàng hiên rộng chạy suốt cả mặt tiền ngôi nhà, mặt tiền quay về hướng Nam , và hàng cột

trắng ,cao nằm cách nhau đều đặn từ đầu này hàng hiên cho đến đầu kia. Ngôi nhà trông thật đồ sộ , nhưng vớI khung cảnh như thế này , ngôi nhà nhỏ hơn chắc không hợp tí nào hết . Lần đầu tiên Jessy đ ến đ ây, cô nhận ra rằng ng ôi nh à l à l ờI kh ẳng đ ịnh quy ền s ở h ữu , l à l ờI tuy ên b ố ch ủ quy ền tr ên v ùng đ ất r ộng m ênh m ông n ày.

Khi c ô d ừng l ạI d ư ớI t ần c ấp d ẫn l ên m ái hi ên, thai nhi trong b ụng c ô h ọat đ ộng. C ô đ ể tay l ên b ụng , b ỗng nhi ên c ô th ấy lo s ợ khi ngh ĩ r ằng ng ôi nh à n ày khi đ ã thu ộc v ề quy ền s ở h ữu c ủa c ác con c ô, n ó s ẽ nh ỏ b é so v ớI t òan th ể bi ết bao.

Th ư ờng khi , torng b ữa c ơm t ốI , m ọI ng ư ờI đ ều n ói chuy ện v ề sinh h ọat trong ng ày, v ề c ác nhi ệm v ụ đ ã đ ư ợc h òan t ất , v à nh ững vi ệc ch ưa xong. Nh ưng b ỗng Ty th ấy Jessy kh ông tham gia c âu chuy ện nh ư nh ững l ần tr ứ ợc. Anh nh ìn v ợ ng ồI b ên kia b àn , đ ầu cúi xuống , m ái t óc m àu hung c òn ư ớt óng ánh do c ô m ớI t ắm h ồI n ãy.

_ Jessy , sao t ốI nay em im l ặng kh ác th ư ờng th ế ? - Ty n ói , cau m ày c ó v ẻ lo l ắng v ì anh th ấy c ô c ứ tr ộn th ức ăn trong đ ĩa m à kh ông ăn, kh ác v ớI m ọI khi c ô ăn u ống r ất ngon l ành . Em c ó kh ỏe kh ông ?

_ Em kh ỏe, - Jessy nhìn anh vớI ánh mắt bình tĩnh , không biểu lộ cho anh th ấy đi ều g ì kh ác th ư ờng . C ô x óc m ột mi ếng th ịt b ò r ồI n ói b ằng gi ọng r ất t ự nhi ên:

_ H ôm nay , khi l àm vi ệc , em c ó n ói chuy ện v ớI Ballard. Anh ta nghe h ọ đ ồn v ề con b ò ch úng ta b án cho Parker đ ã đ ư ợc đ ăng k ý , anh ta ngh ĩ l à anh n ên ki ểm tra l ờI đ ồn xem sao. H ọ đ ồn r ằng Parker đ ã chuy ển nh ư ợng m ột n ửa quy ền s ử d ụng con b ò đ ực v ớI gi á m ột ph ần t ư tri ệu đ ô la.

Chase ng ẩng đ ầu l ên, n ói v ớI gi ọng gi ễu c ợt :

_ K ẻ n ào đi ên m à l ạI tr ả m ột s ố ti ền nh ư th ế đ ể l ấy m ột n ửa quy ền s ử d ụng con b ò đ ực ?

Ty ng ồI y ên , đ áp :

_ R õ r àng thi ên h ạ c ó nhi ều ng ư ờI đ i ên th ật . Kh ông ph ảI l ờI đ ồn đ âu. Đ ấy l à chuy ện th ật. - Anh nh ìn Jessy, g ặp ánh m ắt ph ân v ân c ủa c ô, anh n ói ti ếp: - H ôm nay anh c ó g ọI đi ện th ọai đ ến v ài noi v à đ ều nghe h ọ n ói nh ư th ế. Anh đ ã ki ểm tra v à t ìm c ách đ ể ki ểm ch ứng tin n ày.

_ V ậy th ì Ballard n ói đ úng. - Jessy nh ìn v ào m ắt anh, ánh m ắt c ủa anh c ó v ẻ nghi ng ờ v ề vi ệc Ballard đ ã n ói v ớI c ô v ề ý ngh ĩ c ủa anh ta.

_ C ó th ể h ắn đ úng, - Ty g ật đ ầu.

Chase nheo m ắt nh ìn ng ư ờI n ày r ồI ng ư ờI ng ư ờI kh ác, ánh m ắt nghi ng ờ. Ông gay g ắt h ỏI :

_ Đúng cái gì th ế ? Tạ I sao bố cảm giác có chuyện gì đấy mà bố không biết ?

_ Con đ ịnh sau khi ăn xong, con s ẽ n ói cho b ố bi ết, Ty đ áp. - Ngày h ôm kia con n ói chuy ện v ớI Ballard , anh ta đ ề ngh ị m ột s ố ph ư ơng ph áp l àm gia t ăng thu nh ập c ủa tr ại. V à gia t ăng l ợI t ức. - Ty k ể l ạI đ ề ngh ị c ủa Ballard v ề vi ệc t ổ ch ức b án đ ấu gi á s ố gia s úc đ ã đ ư ợc đ ăng k ý c ủa h ọ, anh th ấy v ẻ m ặt c ủa b ố sa s ầm v ì b ất b ình.

_ Bố đã tham dự hai buổI có nhiều ngườI đến vui chơi ồn ào mà họ gọI là mua bán ấy. V ậy con mu ốn t ổ ch ức m ột bu ổI mua b án nh ư th ế t ạI Triple C n ày hay sao ?

_ Tr ư ớc đ ây con h òan t òan ch ống đ ối.

_ Còn bây giờ? - Giọng của Chase rất bình tĩnh , đầy thách thức.

_ Con c ũng nh ư b ố, kh ông th ích ý ki ến n ày. Nh ưng con ngh ĩ ta c ứ đi ều tra t ìm hi ểu đ ể xem sao , t ập h ợp c ác s ự ki ện v à s ố li ệu đ ể xem th ứ c ó c ái g ì l ợI h ơn kh ông . Khi ch úng ta b án b ò đ ực cho Parker, con r ất h ài l òng v ề gi á c ả m à anh ta đ ã tr ả cho m ình. Nh ưng m ột ph ần t ư tri ệu đ ô la đ ể s ử d ụng con b ò thu ộc l oại thua k ém nh ững con b ò ch úng ta gi ữ l ạI th ì … - Anh ta l ắc đ ầu, - Con kh ông th ể b ỏ qua đ ư ợc.

_ Chuy ện mua b án đ ôi l úc th ư ờng x ảy ra nh ư th ế, - Chase đ áp, nh ưng ý ki ến c ủa ông kh ông m ấy thuy ết ph ục đ ư ợc con v ào đ âu. - Ng ư ờI n ào c ũng th ư ờng m ơ đ ến chuy ện thu l ợI cho th ật nhi ều.

_ Con bi ết. Nh ưng l âu nay ch úng ta đ ã h oạt đ ộng trong m ột ph ạm vi qu á h ạn h ẹp. Ch úng ta đ ã tr ảI qua m ấy n ăm li ền kh ông thu ận l ợI , g ặp t òan chuy ện r ắc r ối.

Chase c àu nh àu trong mi ệng kh ông th ành ti ếng, c ắt m ột l át th ịt b ò, r ồI h ỏI :

_ Th ật s ự con mu ốn đ ề ngh ị c ái g ì ?

_ Ki ểm tra th êm t ình h ình , t ìm xem ta c ần ph ảI l àm g ì n ữa c ả v ề m ặt nh ân l ực l ẫn thi ết b ị, t ập h ợp s ố li ệu , v à xem th ử c ó g ì ta c ần nghi ên c ư ứu cho th ật k ỹ kh ông .

_ Jessy , c ô ngh ĩ sao v ề chuy ện n ày ?- Chase nh ìn c ô đ ăm đ ăm.

C ô nh ìn th ẳng v ào m ặt ông, kh ông nao n úng.

_ Con th ấy l àm th ế l à kh ôn ngoan.

Ông tr ầm ng âm suy ngh ĩ m ột h ồl l âu sau khi nghe c ô tr ả l ờl , r ồl g ật đ ầu v ớl v ẻ mi ễn c ư ỡng .

_ C ó l ẽ th ế. Nh ưng b ố v ẫn kh ông th ích m ấy c ảnh m ột đ ám đ ông ng ư ờl xa l ạ ùn ùn đ ổ đ ến đ ây, cho d ù ch ỉ m ột ng ày th ôi. - Ông th ở d ài r ồl quay qua nh ìn Ty. - Nếu mẹ con còn sống , thế nào bà ấy cũng bíêt cách t ổ ch ức cho h ọ c ó tr ật t ự v à th ỏai m ái.

Jessy nghĩ

Chắc Tara sẽ làm thế.

Chương 4

Những lọn bông tuyết mập mạp lườl biếng rơi xuống đất, tạo cho quang cảnh bên ngòai khu trạl Triple C và những cánh đồng bao quanh trạl trắng xóa , Nhiệt độ bên ngòai xuống đến 10 độ âm, nhưng trờl không có gió nên hoa tuyết không xoay tít, bay lược khắp nơi.

Buổl sáng ngày chủ nhật đầy tuyết rơi vào tháng 12 hôm ấy , cảnh trong trạl rất yên tĩnh . Khói cuồn cuộn thóat ra từ một ống khói xây bằng gạch ở ngôi nhà trung tâm, màu khói xám biến nhanh trên nền trờl cũng màu xám , lốm đốm nhiều tuyết .

Bỗng có tiếng xe hơi ì ì từ xa vang lạl phá tan bầu không khí tĩnh mịch đầy tuyết rơi. Chẳng bao lậu sau, chiếc Suburban màu đen hiện ra trong màn tuyết trắng , vượt qua con đường trong trạl dài 40 dặm để đến trung tâm đầu não của trạl Triple C.

Chiêc xe dừng lạl trước ngôi nhà chính, bánh xe rít lên rào rạo trên mặt đất đầy tuyết dày sũng ướt . Cặp càng ở kính chắn gió ngừng họat động , rồl xe tắt máy . Các cửa xe phía bên phải mở ra , cả cửa trứơc lẫn cửa sau.

Cậu Quint Echohawk 5 tuổl nhảy ra khỏl xe, thân hình mảnh khảnh của cậu to ra nhờ chiếc áo khóac dày cộm và chiếc quần đi tuyết trên nguờl, nhưng trên đầu , cậu đội chiếc mũ cao bồl cậu ưa thích. Vớl vẻ nôn nóng thật tình, cậu đợl những nguờl khác ra xe.

Sau khi bước ra ngòai trờl tuyết từ cửa trước bên phải xe, Cathleen Calder Echohawk , mà mọl nguờl trong trạl Triple C gọl yêu bằng Cat, đưa cho cậu con trai gói quà nhỏ trong số hai gói cô kẹp trong cánh tay.

_ Quint , con mang gói này được chứ ?

_ Được , - Cậu đáp, lấy gói quà kẹp dướl tay.

Bên phía tay lái , Logan Echohawk giữ cửa sau mở, giúp bà Sally Brogan một tay khi bà bước xuống xe. Cũng như Cat, bà mang hai gói quà , nhưng quà của bà to lớn , cồng kềnh.

_ Tôi mang giúp cho bà nhé ? Logan nói và mang quà giúp cho bà .

_ Mẹ . - Quint nhìn Cat , cặp mắt háo hức , màu xám đậm như bố cậu . - Con có thể ẵm một em bé được không ? Con sẽ rất cẩn thận.

_ Mẹ biết con cẩn thận , nhưng con phải xin bác Jessy.

_ Thế con xin bác Ty thôi không được sao ? Con nghĩ bác ấy sẽ bằng lòng .

_ Ồ, con nghĩ như thế à ? - Cat cố nín cười.

Logan đến đứng bên cô.

_ Chúng ta lấy hết đồ trong xe ra chưa ? Máy ảnh đâu rồl ?

_ Trong túi áo em. - Cô vỗ vào cái túi áo phồng ra.

Bốn ngườl cùng bước lên thềm, dừng lạl trước cửa chính, dậm chân cho tuyết ở ủng rơi xuống hết . Cat không bận tâm đến việc dặn cậu con trai cô không ồn ào náo nhiệt .

Khi họ vào nhà , Logan đóng cửa lạl, nhưng Cat vẫn nói lớn

- Chúng tôi đến đây.

_ Tôi cũng có mặt đây , - giọng Ty đáp lạl từ trong phòng khách nằm sát tiền sảnh rộng.

Trước khi bốn ngườl cởl áo khóac nặng nề ra , móc lên giá ,và để ủng ướt vào giá kê gần cửa trước, thì tiếnt khóc oang oang phá tan bầu không khí yên lặng phát ra từ phòng khách.

Bản năng làm mẹ của Cat đã được tôi luyện khiến cô nhanh chân chạy vào phòng khách . Sally Brogan đi theo sau lưng cô , Ty đang ngồl trên chiêc ghế nệm dài rộng bọc da , ẵm trên tay một em bé quấn chăn kín mít , em bé đang khóc . Em bé thứ hai cũng đang khóc, được buộc vào chiếc võng nhỏ bên cạnh anh.

Vớl bàn tay trái vụng về , Ty cố đút núm vú cao su vào cái miệng đang khóc mở rộng của đưa bé. Nhưng đứa bé chỉ mút một cái rồl phun ra và khóc to hơn nữa.

_ Jessy đâu rồl ? Cat vừa hỏl vừa nhanh chân chạy ào đến để giúp anh trai và em bé.

_ Đang hâm bình sữa dướl bếp. - Giọng anh nghe não nề như hầu hết những ngườl mớl làm cha. Rồl anh gay gắt nói tiếp vớl em gái. - Xem cháu trai cháu gái của cô đi.

_ Có cô Cat của cháu đây. - Cat nói rồl tháo dây buộc ra , bế em bé đang khóc mặt đỏ gay trên võng lên. Thay vì nín khóc vì được ẵm bồng , em càng khóc to hơn nữa. - Ngay từ đầu nó đã chướng rồl, khi nó muốn cái gì là nó như thế này đấy.

_ Đừng chướng nào, cưng. - Cat nói nho nhỏ , úp bàn tay sau đầu hài nhi , cúi xuống hôn lên mái tóc mềm mạl của nó , tóc có màu vàng nhạt.

Quint giật ống quần của cô. Cat bèn ngồl xuống chiếc nệm da trên ghế dài , đưa em bé cho cậu nhìn kỹ. - Nhìn chị Laura đi , Quint.

_ Tạl sao em bé khóc thế? - Chú bé hỏi.

_ Vì em bé đói.

Quint suy nghĩ một lát rồl nói :

_ Nó to mồm quá.

_ Đúng thế, - Sally Brogan nói. - Nhưng chú bé này thì không. - Bà nhẹ đưa nắm tay của em bé vào miệng bé để chú mút cho đỡ đói.

_ Nhìn tóc của cháu này. - Bà ta vuốt ngón tay lên mái tóc rậm, đen mướt. - Anh đặt tên cho nó là gì ?

_ Chase Benteen Calder III, - Ty đáp. - Còn cháu gái to mồm kia là Laura Marie Calder.

_ Chase và Laura, - Sally lặp lạl, vẻ hoan hỉ , vừa khi ấy Jessy đi vào phòng khách , mang theo những bình sữa đã hâm nóng.

Mặc dù ánh mắt của Jesssy hân hoan vì được làm mẹ, nhưng cô cũng có cái vẻ mệt nhóc của một bà mẹ mớl sinh con. Khi hai ngườl phụ nữ đề nghị để họ cho hai em bé bú, cô chỉ phản đốl chiếu lệ rồl thôi. Cô ngồl bên cạnh Ty, nhìn các con bú , không thể nào thảnh thơi được.

Sally ngước mắt khỏl hài nhi đang bú trên tay mình , nhìn quanh rồl hỏl :

_ Chase đâu rồl ?

_ Ông ở dướl bếp , nấu mấy món ăn tốl, - Jessy đáp rồl ngạl ngùng nói thêm. - Ông cứ nói ông không quản ngạl việc làm bếp, công việc này nhắc ông nhớ đến thờl còn độc thân , phảl tự nấu lấy mà ăn.

Cat nhìn Jessy , ánh mắt dò hỏl, - Andrey ở đâu ? - từ mấy năm nay, Andrey Simpson đảm nhiệm công việc quản gia và nấu nướng của Ruth Haskell.

Cat , anh xin lỗl, - Ty đáp vớl vẻ ân hận hiện ra trên mặt. - Vì bận rộn đem cặp song sinh về nhà , anh quên cho cô biết Bob Simpson đã được chở đi bịnh viện ở Miles City vào sáng qua. Anh ấy bị đột quỵ.

Cat bàng hòang , hỏl nhỏ :

_ Có nặng không ?

_ Rất nặng . Anh ta không nói được, các bác sĩ đand cố xác định mức độ bạl liệt của anh.

_ Tộl nghiệp Andrey, - Cat nói nhỏ , giọng thương cảm.

_ Chúng ta hy vọng tin xấu không đến ba lần. - Logan nói. Anh đang đứng bên cạnh chiếc lò sưởl lớn bằng đá, lửa trong lò đang cháy phần phật.

_ Tạl sao thế ? - Chase vừa đi vào phòng khách , vừa lên tiếng hỏl :

_ Hôm qua tin truyền đến Blue Moon cho hay E.J.Dyson đã qua đời. Ông ta bị đau tim năng và đột quị chết chỉ trong mấy giây.

Mọl ngườl im lặng khi nghe tin này. Sau cùng, Cat là ngườl phá tan bầu không khí nặng nề :

_ Tôi thấy đây là một đòn chí tử cho Tara. Ty, chắc anh biết cô ấy sống vớl bố như bóng vớl hình chứ ?

_ Phảl , - Trong thờl gian anh lấy Tara , hai ngườl thường cãi nhau, Nhưng bây giờ không phảl là lúc để nhớ lạl chuyện ấy làm gì . - Tôi nghĩ ta nên gởl hoa đến chia buồn.

_ Làm thế là phảl, - Cat trả lờl, quắc mắt nhìn bố cô, hy vọng bố không phản đốl công việc này. - Tang lễ sẽ cử hành vào thứ tư. Thờl tiết tốt , con sẽ đáp máy bay đi Fort worth vào thứ tư để thay mặt gia đình đến dự tang lễ.

Ty nghĩ bố anh cũng như anh đều không thích đề nghị đó. Nhưng đốl vớl Cat , khi cô đã quyết định rồl thì can cũng vô ích. Anh không ngạc nhiên khi nghe cô quyết định như thế . Đúng hay sai, Cat cũng luôn luôn nghĩ đến Tara rất nhiều. Ngòai ra , cô cũng khỏl cần xin phép họ.

_ Tôi nghĩ chắc thế nào Tara cũng cám ơn cô rất nhiều khi cô đến đấy. - Ty nói. Nhưng anh không chắc Tara có quan tâm hay không . vì anh biết con ngườl Tara. Tuy nhiên , đốl vớl Cat , đây là một nghĩa cử rất quan trọng.

_ Chắc chịl ấy sẽ cảm ơn nhiều. - Cat nghiêng nghiêng mái đầu thủ thế như thể cô đã đọc được ý nghĩ trong óc anh.

Không ai nói thêm gì nữa trong một hồl lâu. Bỗng Sally lên tiếng phá tan sự yên lặng :

_ Không phảl ta chỉ có tòan tin xấu đâu. Tôi có tin này tốt lắm.

Jessy nhanh nhẩu hỏl bà , vì cô muốn dẹp câu chuyện về gia đình Tyson sang một bên :

_ Tin gì thế, bà ?

_ Tôi đã chấp nhận giá người ta trả mua nhà hàng của tôi vào ngày thứ sáu rồi.

Không ai có vẻ kinh ngạc hơn Chase. Ông hỏi :

_ Bà làm cái gì ? Ai trả giá mua ?

_ Họ là một cặp vợ chồng về hưu, Harry và Agnes Welson. Vào ngày mồng một họ sẽ lấy nhà.

Sau khi báo tin xong, Sally đưa mắt nhìn Chase , ánh mắt hoang mang , lần đầu tiên vẻ sung sướng biến mất trên mặt bà.

_ Sau khi bán nhà ,bà sẽ làm gì ? - Jessy hỏi, cô nín thở , lòng hơi hy vọng.

_ Tôi chưa biết , - Sally đáp. - Nhưng không chóng thì chầy tôi phải tính thôi, phải không ?

Jessy không ngần ngừ nữa. Cô rất cần có người giúp việc.

_ Nếu chúng tôi mời bà đến đây làm việc thì bà nghĩ sao ? Chúng tôi mong bà nhận lời, vì hiện nay Andrey đi rồi và không biết khi nào thì chị ấy về lại... Chắc phải đợi khi nào Bob bình phục chị ấy mới có thể trở lại làm việc.

_ Làm việc ở đây à ? - Mặt Sally bỗng sáng lên một lát. Rồi bà ngần ngại , nhìn Chase. - Anh nghĩ sao ? - Như mọi khi , ý nghĩ của ông rất ít khi biểu lộ ra ngòai mặt.

Đôi môi của ông giãn ra như muốn cười. Ông đáp:

_ Tôi thấy chẳng có ứng viên nào sánh được với chị trong vai trò này. Tôi đã ăn thức ăn chị nấu lâu ngày quá rồi, nên biết rất rõ tài nấu nướng của chị. Theo tôi thì nếu chị muốn việc này, chị hãy đến làm.

_ Muốn làm việc này à ? Không có nơi nào tôi muốn làm việc hơn ở đây. - Nước mắt trào ra trên mắt Sally, bà phải gượng cười để khỏa lấp những giọt nước mắt long lanh ướt .

_ So với việc nấu nướng trong quán ăn, việc nấu ăn cho một gia đình , giữ nhà và giúp Jessy chăm sóc hai hũ vàng này xem ra quá dễ dàng, - Sally nhìn em bé đang bú bình sữa một cách ngon lành . - Dù muốn dù không , Jessy chắc cũng phải phụ giúp hai bố con anh một số công việc trong trại.

_ Ồ , đúng , tôi công nhận như thế , - Jessy đồng ý . - Chỉ mới một ngày thôi mà tôi đã thấy quá bận bịu , không làm gì được ... nhất là khi có em bé này. - Cô vuốt tay lên mái tóc vàng

nhạt củ em bé nằm trong tay Cat.

_ Với tóc tai của cháu như thế, tôi tin nó sẽ rất giống mẹ, Jessy à. - Sally cảm thấy bé Laura thế nào cũng có nét giống mẹ nó.

_ Còn tôi thì tin rằng, - Chase nói chen vào, ông gật đầu chỉ đứa bé Sally đang ẵm, - chú bé này sẽ thành đàn ông nhà Calder.

_ Tóc đen như thế này đúng là dòng giống nhà Calder rồI, - Sally phụ họa . - Nhưng tôi rất mừng là cặp sinh đôi có bé gái. Ngày nay áo quần ngườI ta sắmg cho bé gái đều rất quí giá.

_ Nếu bé Laura giống mẹ nó, thì cái từ "quí gía" không phảI là tính từ dùng để miêu tả nó . - Ty mỉm cườI âu yếm nhìn vợ , - có lẽ phảI dùng từ mạnh khỏe , xinh đẹp mớI đúng . Chứ không phảI là từ quí giá/

Ý kiến của Ty khiến mọI ngườI thích thú, nhìn anh, kể cả Jessy. Nhưng chuông điện thọai reo đã làm cho mọI ngườI không ai lên tiếng đáp lại. Chase đứng gần máy điện thọai.

_ Tôi nghe cho , - Ông nói, nhấc máy điện thọai nhánh trong phòng khácg lên tiếng . - Triple C nghe đây . - Ông dừng một lát, đưa mắt nhìn Ty, sa sầm nét mặt . - Vâng có anh ấy đây . - Im lặng một lát nữa , ông nói

- ĐợI một lát . - Ông đưa ống nghe về phía Ty . - Của con. Tara gọI đấy.

Không nói một tiếng, Ty đứng dậy khỏI ghế nệm dài, bước tớI lấy máy điện thọai nơi bố anh. Vừa lúc biết Ty đã nắm điện thọai nghe, giọng Tara cất lên bên tai anh, nghẹn ngào xúc động.

_ Ty , anh đấy phảI không, ơn Chúa. Anh nghe tin bố rồI chứ ? - Giọng cô run run , cố khỏI khóc òa.

_ Vừa mớI nghe cách đây mấy phút. Cat có kế hoạch sẽ thu xếp đáp máy bay đi dự tang lễ đấy.

_ Anh cũng đến chứ, phảI không ? - Giọng cô ta bỗng trở nên có vẻ thất vọng , hỏang sợ. - Ty , anh vui lòng đến vớI tôi . - Cô ta bật khóc trong máy. - Anh không biết cảnh tượng ở đây ra sao đâu. Họ cứ lượn lờ như bầy kền kền. Tôi không có ai ở đây đáng tin cậy hết. Không có ngườI nào cả, ty à. Tôi nghĩ chỉ cần nghe giọng anh là đủ rồI, nhưng không được. Tôi muốn gặp anh. Tôi muốn có ngườI tôi quen biết có mặt ở đây.

Giọng cô ta thổn thức , những lờI yêu cầu cấp thíêt , như cái bẫy , lôi anh vào nơi anh không muốn … y như những ngày cũ.

_ Tara này, - anh lên tiếng , giọng ngần ngại.

_ Ty, anh phải đến, - giọng Tara run run bên tai anh. - Nếu em có gì sai lầm với anh , xin anh bỏ qua. Em cần có anh, - Cô ta khóc òa trên máy, thỉnh thỏang nấc lên , và giữa những cơn nấc , anh nghe giọng cô ta nói nho nhỏ

- Xin anh vui lòng, vui lòng , vui lòng đến . - Lòng anh bỗng hoang mang , xúc động và thương xót.

Cái cô Tara mà anh biết trước đây, không bao giờ năn nỉ xin ai cái gì hết. Mưu mô quỉ quyệt thì có . Ngon ngọt phỉnh gạt thì có. Nhưng cô ta không xin xỏ.

Tuy nhiên , Ty vẫn ngần ngại một hồi lâu mới đáp :

_ Tara à, để tôi xem có thể thu xếp đi được hay không . - Vừa nói xong anh liền nghe vang lên tiếng khóc nức nở vì biết ơn. Anh nói lời tạm biệt và cúp máy.

Ngay trước khi anh quay lại với mọi người trong nhà, Jessy đã cảm thấy lạnh ớn xương sống. Cô cố chuẩn bị tinh thần để đương đầu với những gì sắp xảy ra.

_ Cô ta muốn tôi đến dự tang lễ . - Anh nói chung cho mọi người nghe , nhưng thực ra Jessy biết anh muốn thăm dò phản ứng của cô.

_ Dĩ nhiên anh sẽ đi , - cô đáp một cách rất tự nhiên , nhưng lòng cảm thấy đau đớn vô cùng.

Anh nhỏen miệng cười , nụ cười cầu hòa như để vuốt ve cô.

_ Anh nghĩ chắc em sẽ thông cảm.

_ Dĩ nhiên rồi. - Nói thì nói , nhưng Jessy không thông cảm như lời anh nói. Mặc dù cuộc hôn nhân của anh với Tara đã chấm dứt lâu rồi, nhưng anh vẫn còn cảm thấy có trách nhiệm đối với cô ta… Trách nhiệm của người chồng , nếu không với Tara thì cũng với lương tâm của anh đối với Tara. Mà chính cái lương tâm đối với Tara này mới là điều nguy hiểm nhất.

Ty quay qua nói với Chase :

_ Ballard vừa đưa con một danh sách ghi những chỗ có chuồng bò dùng làm nơi bán sản phẩm tại nhà . Hai trong số này ở bang Texas. Con đã có kế hoạch sau khi nghỉ lễ xong , sẽ đi kiểm tra một vài nơi, nhưng bây giờ nhân tiện đi thăm đám tang , con có thể đến thăm các nơi đó luôn. Trước khi chúng ta quyết định có nên theo con đường bán đấu giá bò tại

nhà riêng hay không, chúng ta phải nên xem cơ sở vật chất ra sao ,phí tổn xây cất như thế nào. - Chase đồng ý.

Vào hôm ngày đám tang . gió bấc bất thần đổ về Texas, mây đen giăng đầy trời. Ngòai trời, nhiệt độ hạ xuống gần độ nước đóng băng.

Nhưng bên trong giáo đường, không khí ấm áp. Hầu như rất ấm. Ty ngồi bên cạnh Cat, chiếc áo khóac dày, nặng vất trên chân và cái mũ Stetson đen cùng đội đi dự lễ để trên áo khóac. Khách đến phúng viếng đều là khách có máu mặt , nhiều người nổi tiếng giàu như cỡ E.J.Dyson.

Hoa để đầy cả giáo đường, hương thơm ngào ngạt tỏa ra khắp nơi. Khi ông mục sư yêu cầu mọi người cúi đầu cầu nguyện để chấm dứt buổi lễ , Ty thở phào nhẹ nhõm, mặc dù anh biết sau khi chấm dứt lễ tang , anh sẽ gặp những giây phút đáng sợ nhất.

Mới đáp máy bay đến Texas vào sáng ấy, nên Ty chỉ vừa tiếp xúc với Tara thì buổi tang lễ đã bắt đầu, không biết anh sẽ nói cái gì với cô ta khi họ gặp nhau. Nhưng anh đã cố xua đuổi cảm giác ấy đi.

Anh đứng yên lặng trong khi những người nhà đòn khiêng quan tài bằng thiếc màu xám trang hòang lộng lẫy vào để giữa giáo đường . Tara đi theo sau quan tài , tựa người trên cánh tay của một ngươi đàn ông đã có tuổi, Cô ta mặc tòan đồ đen,bộ áo quần của nhà Chanel rất đẹp, không có những đường viền trang hòang. Cô ta đội một chiếc mũ đen nhỏ , đính vào mũ chiếc mạng hẹp che nữa trên mặt cô. Vật trang sức duy nhất trên người cô ta là chiếc nhẫn opan màu đen trên ngón tay.

Khi Tara đi giữa giáo đường , mắt cô ta nhìn thẳng tới trước, không nhìn qua phải qua trái. Dáng đi cứng đờ không được tự nhiên, và nét mặt xanh xao lo buồn thì không thể nói giả tạo được.

_ Ôi , Ty , - Cat thốt lên khi thấy Tara. - Nhìn chị ấy kìa. Có khi nào thấy chị ấy đau đớn như thế này không ? - Cô ta hỏi nhỏ với giọng thương cảm.

_ Tôi thấy rồi, - Anh nói nhỏ đáp lại.

_ Em nhớ cảnh ngày đưa đám mẹ. - Cat dừng nói, lau nước mắt ứa trên lông nheo. - Ngày ấy em cảm thấy thật đau đớn .

Để đáp lại lời cô em gái , anh đưa tay ôm quàng lưng cô, để bàn tay lên vai cô, lòng nhớ lại ngày đau đớn hôm ấy. Cho nên, anh cảm thấy thương cảm cho sự mất mát của Tara.

Anh và Cat cùng theo đòan người đưa đám đến viếng linh cữu. Từng người đến chia buồn, Tara đáp lại bằng cái gật đầu nhẹ như người máy, mắt không nhìn thẳng vào ai hết.

Rồl đến phiên hai anh em nói lờl vĩnh biệt, Cat bước đến, Ty đi bên cạnh cô. Lần đầu tiên ánh mắt Tara chú ý đến ngườl quen.

_ Kìa Cat ! - Tara thốt lên, giọng nức nở , hai tay đưa tớl trước khi cầu cứu. - Anh ấy đâu… - Cô nhích đầu qua và thấy anh.

_ Tara, - Ty lên tiếng , nhưng hai đầu gốl chân của cô ta đã khụyu xuống bất tỉnh .

May thay Ty chụp cô ta kịp, ôm cô ta vào vòng tay trước sự hỏang hốt của nhiều người. Trong khi mọl ngườl đang chen nhau đến giúp sức , một ngườl trong ban tổ chức tang lễ bước tớl , dẫn Ty sang phòng bên cạnh , nơi có ghế đệm dài.

Ty bế Tara đến chiếc ghế nệm dài có Cat theo sau bén gót, anh để Tara lên ghế và Cat vộl lót hai cái gốl nệm phía sau lưng cô ta , để cô ta nằm dựa nghiêng trên gối. Ngườl điều khiển buổl tang lễ đóng cửa lạl, đến vớl họ, lấy chai amonhắc trong túi ra , mở nắp. Ông ta vẫy vẫy miệng chai dướl mũi Tara.

Khi bắt đầu hồl tỉnh, cô lúc lắc đầu phật ý.

_ Cô ấy sắp bình phục rồl, - ngườl điều khiển tang lễ nói. Ông ta định nói thêm gì đấy nữa thì bỗng có tiếng gõ cửa thật mạnh .

Sau một hồl mơ màng, Tara nhìn vào mặt Ty, cặp mắt đen lộ vẻ buồn bã .

_ Anh có đến. - Cô thốt lên, giọng như khóc, rồl đưa cả hai tay về phía anh. - Ôi lạy chúa , ôm em đi Ty. Ôm em đi.

Cô ta không nói thêm gì nữa mà chỉ đưa hai tay về phía anh. Ty đang ngồl trên mép cái ghế nệm, kéo cô đến gần mình. Tara liền quàng tay quanh cổ và úp mặt vào áo vét của anh, rồl khóc nức nở.

_ Em rất cần đến anh. Rất, rất cần.

Góc mũ của cô ta móc vào áo vét anh, chệch nghiêng một bên, Ty lấy cái mũ có đính tấm mạng ra , đưa cho Cat, rồl vuốt nhẹ mái tóc đen mịn màng của cô ta.

_ Được rồl, - anh vỗ về nho nhỏ. - Có anh đây.

Một ngườl đàn ông thứ hai xuất hiện bên khủy tay của Ty, ông ta mặc bộ com lê đen, thắt cà vạt đen đẹp không chê vào đâu được, cặp kính gọng thép rất hợp vớl mái tóc hoa râm chảl gọn gàng.

_ Tôi là bác sĩ Davis Parker , - ông ta tự giới thiệu, vừa nói ông vừa đưa tay bắt mạch cho Tara. - Tôi chăm sóc cho Tara từ khi bố cô ấy mất.

_ Không , - Tara rên rỉ chống đối, rút tay lui khỏi tay ông bác sĩ rồi áp người sát thêm vào Ty. - Nói họ đi hết đi, Ty. Anh làm ơn nói đi.

_ Cô ấy bị quẫn trí. - Ông bác sĩ lấy trong túi áo ra một chai thuốc nhỏ màu nâu rồi nhìn người phụ trách lễ tang đang đứng gần đấy. - Cho tôi xin ly nước được không ?

_ Tôi có sẵn một ly đây. - Ông ta đưa ly nước cho bác sĩ.

_ Tara , cô hãy uống thuốc đi. - Ông bác sĩ lắc cái chai lấy ra một viên thuốc đưa cho cô ta. - Cô sẽ cảm thấy đỡ ngay.

Cô ta lắc đầu rồi ngẩng mặt ướt nhèm nước mắt nhìn Ty.

_Bảo ông ấy để cho em yên. Bảo họ đi hết để cho em yên, - cô ta nói giọng thổn thức. - Em không thích có những người này ở gần bên em nữa . Bảo họ đi hết đi.

_ Nhưng, thưa bà Calder, - người phụ trách tang lễ nói xen vào , giọng nói dịu dàng, - chúng ta còn làm lễ ngòai mộ nữa . Chắc bà biết , bố bà muốn.

_ Bố tôi mất rồi ! - Tara nói thật lớn. - Ông cụ không cần biết có tôi ở đây hay không. Làm sao ông biết được ? Ông chết rồi. - Bỗng cô ta phá ra cười rồi khóc ngất.

_ Cô ấy mất trí rồi. - Ông bác sĩ bực bội nói, - Tôi nghĩ tốt hơn hết là nên đưa cô ấy về nhà, ở đấy tôi có thể cho cổ uống thúôc an thần.

_ Có cửa ngách không ? - Ty hỏi người phụ trách lễ tang .

_ Có . - Ông ta gật đầu đáp. - Để tôi cho gọi xe đến ngay bây giờ .

_ Gọi nhanh đi, - Ty đáp rồi nói với Tara, - chúng tôi sẽ đưa cô về nhà , được chứ ?

Nhưng thay vì tỏ ý bằng lòng , cô ta lại có vẻ điên thêm khi nghe anh nói thế.

_ Đừng bỏ em, Ty. Đừng bỏ em . Đừng bỏ em. - Cô ta vừa nói vừa khóc như mưa , đồng thời hai tay níu cứng vào anh.

_ Chúng tôi không đi đâu hết , Tara. - Cat nói cho cô ta yên tâm. - Chúng tôi ở lại với chị chừng nào chị còn muốn.

Ty sững người, âm thầm chống đối lời hứa không thích hợp của em gái. Mặc dù Tara đang

trong tình trạng mất trí đáng thương , anh vẫn thấy thân hình cô khêu gợl như trước kia và ý thức rất rõ hơi ấm trên ngườl cô đang áp sát vào anh. Nước hoa trên ngườl Tara tỏa ra thơm ngát gợl lạl trong trí anh nhiều kỷ niệm về tình dục mà hai ngườl đã từng ôm ấp nhau.

Nhưng trước hòan cảnh hiện tạl, Ty không nói gì để chống lạl lờl hứa của Cat. Anh định đợl khi nào Tara đã về nhà, đã uống thuốc an thần, anh sẽ nói cho em gái biết. Cho nên anh cố an ủl cô ta đang khóc trong tay anh.

Mấy phút sau , ngườl phụ trách tang lễ quay lạl vớl hai ngườl phụ tá . Ty bế Tara trên tay, những ngườl khác đi theo hộ tống, họ đi qua cánh cửa bên, đến chiếc xe hơi đang đợi.

Khi Ty để Tara ngồl ở ghế sau phía bên phảl, cô ta liền níu cứng anh, hỏang hốt nói :

_ Đừng rờl em, Ty. Đừng rờl em. - Cô ta khóc tấm tức như còn bé bỏng .

_ Anh không rờl em đâu. - Anh trấn an cô ta. - Chúng ta vào xe để về nhà.

Tara phảl miễn cưỡng thả Ty ra một lát cho anh leo lên xe, rồl khi anh đã ngồl vào chỗ , cô lạl sà vào lòng anh. Ngườl bác sĩ giữ cửa cho Cat leo lên xe ngồl vào chỗ phía sau gần bên họ.

_ Tôi sẽ gặp qúi vị ở nhà. - ông bác sĩ nói rồl đóng cửa xe, và gõ lên mui xe hai gõ , ra hiệu cho tài xế lái đi.

Chiếc xe chạy êm ái trên đường phố, vòng quanh cái tháp dát bạc ở phố Fort Worth, không khí trong xe im lặng một cách thiếu tự nhiên. Ngay cả khi chạy trên Đạl lộ Camp Bowie lát gạch , âm thanh duy nhất vẫ chỉ là tiếng xe gừ gừ êm ái.

Xe rẽ ra khỏl đạl lộ để chạy đến khu vực độc quyền River Crest , tử lâu dành riêng cho giớl sang giàu, có chức phận ở Fort Worth. Tài xế lái xe chạy ngòăn ngòeo dọc theo những ngọn đồl vươn cao trên sông Trining River, cuốl cùng dừng lạl trước hai cánh cổng sắt. Xe chỉ dừng lạl trong nháy mắt , hai cánh đồng mở ra liền , để cho xe chạy vào khu đất riêng của gia đình Dyson.

Sau khi chạy theo con đường vào nha vòng cong, chiếc xe dừng lạl êm ái trứơc tòa nhà của Dyson, ngôi nhà xây theo kiểu Ý, rộng bảy ngày mét vuông. Máy xe chưa kịp tắt , cả một đòan gia nhân từ trong nhà túa ra , rõ ràng họ đã biết trứơc việc xe đến.

Ty ẵm Tara bứơc ra khỏl xe như ẵm em bé, anh chạm mặt ngay vớl ngườl chỉ huy đám gia nhân, ngườl tổng quản gia , ông ta có đầu hói vớl cái tên không phảl là tên thực: Brownsmith. Khó mà xácđịnh tuổl tác của ông ta , ông ta là ngườl mà khi mớl 20 ngườl ta đã tưởng 50 , và chắc khi đến 80 ngườl ta vẫn tưởng là mớl 50 . Ông ta khinh miệt cái từ "quản gia" , và chỉ thích ngườl ta gọl là "ngườl nhà" của gia đình Dyson.

Ông ta nhận ra Ty ngay.

_ Ông Calder. Thật đáng tiếc là chúng ta gặp lạI nhau trong hòan cảnh như thế này. - Mặc dù ông ta đã cố hết sức tập nói tiếng Anh cho đúng chính xác , đúng giọng , nhưng giọng nói ông ta vẫn còn lề rề theo giọng dân miền Texas. Để Ty khỏI phảI trả lờI mất thì giờ , Brownsmith liền nói tiếp vừa quay gót đưa tay chỉ vào nhà. - MờI ông bế cô Tara theo lốI này.

Ông ngừơi nhà đi trước dẫn đường, Ty bế Tara đi theo vào nhà, băng qua tiền sảnh lát đá cẩm thạch , học theo kiểu dáng cung đình, leo lên cái cầu thang đồ sộ nguy nga , rồI đi dọc theo hành lang rộng đến một dãy phòng . Theo sau Brownsmith là đám gia nhân lăng xăng lít xít.

Hai chị hầu đợI sẵn dẫn Ty đi qua phòng khách đề đến phòng ngủ, phòng được trang hòang tân kỳ, dùng màu tía và màu vàng rất hài hòa, điểm thêm màu hồng phơn phớt rất đẹp mắt.

Khi Ty để Tara nằm trên giừơng , cô ta lạI phản đốI, không chịu rờI xa Ty.

_ Không. Anh đừng đi.

_ Anh không đi đâu hết. Nhưng em không thể mang giày nằm trên giừơng như thế này. - Anh khiển trách, và rõ ràng cô ta không điên vì cố gắng nằm yên trên giường trảI vảI sa tanh để yên cho Ty tháo giày. Một chị hầu đã đợI sẵn lấy giày trên tay anh để anh khỏI mất công đặt xuống nền nhà.

_ Bác sĩ Parker sắp đến đây. Ông phảI ghé bịnh viện để lấy thuốc cho cô Tara. - Ông "ngừơI nhà" nói, rồI bỗng ông ta ngẩng đầu lên liền, như nghe có tiếng gì đấy mà Ty không nghe được. Ông ta bước đến cửa sổ , hé màn nhìn ra ngòai. - Kìa bác sĩ đến rồI. Để tôi mờI ông lên. - Ông ta rờI khỏI cửa sổ , vừa đi vừa ra lệnh cho các chị hầu. - Kéo màn lạI , và kiếm cho ông Calder cái ghế để ông ngồI bên cạnh giường của cô Tara. - Khi đi ra phòng khách gặp Cat trên ngưỡng cữa nốI hai phòng, Ông ta lập tức chặn cô lại. - Xin lỗI cô, đây là khu vực riêng tư của cô Tara.

Ty quay lạI , thấy Cat.

_ Ông Brownsmith ơi, em gái tôi đấy.

Ông "ngừơI nhà" hỏang hốt nói :

_ Cô Cathleen, - ông ta làm ra vẻ bây giờ mớI nhớ, nên gọI tên cô đầy đủ. - Cô lớn xồ lên , xinh đẹp quá. Xin lỗI vì tôi không nhận ra cô.

_ Không sao, - Cat đáp. Ông ta vừa đưa tay mời cô vào phòng rồi đi ra phòng khách. - Làm sao ông ta nhớ em được khi em không nhớ ông ta ?

Ty gật đầu đồng ý

_ Em chỉ gặp ông ta một hai lần gì đấy thôi. - Bỗng Tara đưa tay níu anh , ra vẻ hỏang hốt trở lại.

Ngay sau khi bác sĩ cho Tara uống thuốc an thần, cô ta vẫn ôm cứng lấy Ty, không chịu rời khỏi anh. Bác sĩ ra về , những chị hầu phòng rút lui, chỉ còn lại Ty và Cat trong căn phòng tối tăm với Tara. Họ nói chuyện ít. chỉ thì thầm nho nhỏ.

Đến xế chiều, trời đổ mưa . Ty ngồi bên giường lắng nghe tiếng mưa rơi bị gió thổi đập vào khung cửa sổ rào rào. Tiếng mưa rơi làm cho cảnh tượng ánh sáng lờ mờ và im lặng nặng nề trong phòng trở nên cô đơn lạnh lẽo.

Vào lúctrời gần tối, Brownsmith mới trở lại phòng, báo cho họ biết nhà đã dọn bữa ăn đạm bạc ở phòng ăn cho hai anh em.

Khi Ty bảo Cat đi ăn trước, cô lắc đầu:

_ Chị ấy có vẻ đã ngủ say. Để em ngồi với chị ấy cho. Đã đến lúc anh cần nghỉ ngơi.

Ty không cãi lý với em về việc này. Anh tháo mấy ngón tay của Tara khỏi tay anh, lặng lẽ đi ra phòng khách. Một ngọn đèn cao chiếu ánh sáng xuống mặt chiếc bàn bàn dùng cho hai người ngồi kê bên cửa sổ. Anh liếc nhìn cái bàn rồi bước đến máy điện thọai nhánh để trên chiếc bàn mạ vàng kê bên cạnh chiếc ghế bành bọc nệm bằng vải len màu tía và hồng. Anh nhấc máy, bấm số gọi về trại. Jessy trả lời điện thọai. Anh nghe trong máy có tiếng con nít khóc.

_ Chắc anh không gọi đúng lúc rồi.

_ Laura đấy, nó đòi thay tã . Chắc anh về khách sạn rồi. Đám tang ra sao ?

Ty ngần ngại đáp một lát rồi mới đáp :

_ Hiện anh đang ở tại nhà Tara.

_ Ồ ! - Cô ngừng nói , cảm thấy đau đớn khi nghe anh trả lời. Cơn giận dữ bùng lên trong lòng, nhưng cô cố giữ giọng bình tĩng , hỏi tiếp

- Cô ấy khỏe chứ ?

_ Cô ta ngất xỉu trong nhà thờ. Bác sĩ cho cô ta uống thuốc an thần sau khi bọn anh đưa cổ về nhà. Hiện Cat đang ngồl vớl cô ta.

Jessy không biết nói năng làm sao cho khỏl tỏ ra mình nhỏ nhen và sai trái. Cho nên cô chỉ đáp :

_ Vì thế mà anh chưa có thờl gìơ gọl các nơi để hẹn họ đến xem cơ sở vật chất ?

_ Phảl , chưa hẹn. Nếu tốl nay về khách sạn sớm , anh sẽ gọl để hẹn vớl họ.

Jessy nghĩ như thế nghĩa là anh không có ý định rờl khỏl nhà Tara sớm. Có lẽ vì ghen mà Jessy nghĩ thế. Không biết cô có ghen hay không. Nhưng cô không tin Tara, không tin cô ta chút nào hết. Và chắc không bao giờ cô tin nổl cô ta.

Chương 5

Trời ngớt mưa vào buổi sáng nhưng mây vẫn giăng đầy và gió còn thổi, khiến cho không khí có vẻ thê lương ảm đạm. Đêm qua khi xe đưa Ty và Cat về khách sạn thì gần giữa khuya. TY không ngủ ngon giấc, anh ít khi ngủ ngon giấc khi ngủ ngon trong giường lạ.

Sauk hi đã ăn điểm tâm sớm với Cat, anh quay về phòng để gọi điện thoại đến những nơi cần thiết trong khi Cat đi mua sắm. Công việc này tiến hành chậm chạp, vì khi gọi đi anh phải đợi thời gian trả lời. Mỗi lần chuông điện thoại reo, anh cứ ngỡ Tara gọi đến. Nhưng không phải.

Ty khó mà quên được cảnh Tara nằm cô độc trong giường, nhỏ nhoi, lạc lõng… và rất yếu đuối. Cô Tara mà anh biết chưa bao giờ có vẻ yếu đuới như vậy. Chưa lần nào.

Thình lình anh xé tờ giấy trong tập ghi những địa điểm, tên người cần tiếp xúc, và ghi những chỉ dẫn đường để đến với họ, rời khỏi cái máy điện thoại im lìm, lấy mũ và áo veste có viền da cừu, rồi bước ra cửa, vừa đi vừa nhét tờ danh sách vào túi áo veste.

Trước khi đến cửa, có tiếng gõ cửa, Ty nghĩ là cô hầu phòng đến lau chùi phòng, anh mở cửa. Tara đang đứng ngoài hành lang , hai tay thọc vào trong túi áo khoác có viền long. Cô tat rang điểm rất ít, chỉ tô mắt một ít, một lớp son mỏng, chỉ có thế thôi. Vì thế mà trông mặt cô càng bạc thêmvà vẻ người càng them yếu đuối. Nhưng chính vì sự yếu đuối ấy mà anh cảm thấy thương xót cho cô ta nhiều thêm nữa.

- Em không mơ anh - Tara nói nhỏ - ANh đã đến.

- Phải - Ty muốn hỏi cô đến đây để làm gì, cô muốn gì ở anh. Nhưng cô có vẻ quá mong manh, không thể trả lời được câu hỏi quá trực tiếp như thế mà không suy sụp.

- Brownsmith nói với em rằng anh đã ngồi bên giường em đến gần nữa đêm. Cảm ơn anh.

- Anh cần phải thế.

Cô nhìn cái mũ và chiếc áo khoác anh cầm trên tay. Cô có vẻ bối rối khi thấy các thứ ấy.

- ANh sắp đi đâu phải không? - Giọng cô nghe có vẻ hoảng hốtcàng tăng thêm vẻ mong manh ở cô.

- Đúng là anh sắp đi có việc. Mà tại sao?

- Vì… - Tara ngần ngừ rồi như cố trấn tĩnh để nói tiếp - Hôm qua em không ra nghĩa địa được. Hôm nay em muốn đi thăm mộ của bố, em hy vọng anh sẽ đi cùng em. - Cô ta ngẩng

đầu , cặp mắt đen van xin - Anh vui long đi với em. Em không muốn đi một mình.

Chỉ là lời yêu cầu nhỏ bé, anh chỉ cần bỏ ra thời gian 1 hay 2 giờ thôi. Từ chối việc này xem ra ác độc và cù lần quá.

Vì anh chưa kịp trả lời nên Tara vội nói them mắt nhìn xuống.

- Có lẽ anh có hẹn với ai đó. - Cúi đầu cô ta dợm bước định bỏ đi.

- Nếu anh trễ hẹn một chút cũng không sao. - Ty bước ra hành lang rồi đóng cửa lại.

- Cảm ơn anh - Giọng cô nhỏ nhoi, khan khan và đầy vẻ biết ơn.

Một cơn gió mạnh thổi qua đám lá ẩm lùa những ngọn lá khô đến chất thành đống nhỏ ở dưới chân bia mộ. Ngày hôm ấy trời lạnh và ẩm ướt, mây xám là đà xuống thấp càng làm cho cảnh vật thê lương them.

Mộ của ông Dyson nằm phía trước, mô đất có hình chữ nhật còn mới, tương phản với đám cỏ héo úa vì mùa đông. KHi họ đến nơi, Ty kính cẩn lấy mũ xuống, gió lạnh lùa vào mái tóc, giống như gió lùa tóc Tara.

Họ đứng yên lặng bên ngôi mộ mới đắp một hồi lâu. KHi còn sống, ông Dyson tiếng tăm khắp Texax, nên bia mộ của ông phải đặc biệt, trên mặt chỉ khắc tên và ngày sinh của ông, và một quãng trống để khắc ngày chết. Tara bước tới, cúi người để đoá hoa lên mặt đất. Gió liền thổi thốc bó hoa nhưng nhờ cục đất lớn chận lại, nên nó nằm yên một chổ.

Đứng dậy hất đám tóc gió thổi xuống mặt ra phiá sau - Bố đã viết di chúc rằng dù có phải vá trời lấp biển thì cũng phải chon bố ở đây. Bố nói rằng bố muốn nằm giữa người dân Texas thật sự chứ không muốn nằm giữa nhưng người mới nhập cư. Thế có ngộc không?

- Ông tự hào về nguồn gốc Texas của mình.

- Em biết - Cô ta quay mặt lại nhìn Ty. Bỗng anh thấy lại ánh mắt sắc sảo của Tara trước đây. - Trong khi đó thì con cháu của nhà Calder hiếm khi nhắc đến nguồn gốc của mình.

Ánh mắt sắc sảo của Tara như muốn ve vãn anh, muốn làm cho anh hài long. Ty mỉm cười đáp lời cô.

- Anh nghĩ là dòng họ anh đã sống ở Montana lẫu đời rồi.

Tara nhìn đôi môi mỉm cười của Ty, đôi môi hững hờ có khả năng gợi dục khiến cho cô cảm thấy xốn xang. Trước kia, mỗi lần như thế này, cô sẽ nghiêng đầu qua đặt lên đôi môi ấy một nụ hôn tình tứ. Nhưng bây giờ cô đã quá khôn ngoan, không để mình mắc phải sai lầm

như trước nữa. Tara kẹp cánh tay anh trong tay mình nhìn bang quơ khắp nghĩa địa già cỗi.

- Ty, anh có nhớ lần anh dẫn em ra đây sau cùng không? Anh chỉ cho em chổ an tang ông cố của anh. KHi ấy cả ahi chúng ta còn đang học đại học. - Cô ta thủng thỉnh bước theo đường ra xe , kẹp tay Ty mà đi.

- Đã lâu rồi.

- Hôm ấy anh đã đề nghị cưới em. - Tara nhắc anh, liếc mắt nhìn anh, ánh mắt đa tình vừa có vẻ bẽn lẽn vừa tinh nghịch.

- Lần thứ ba hay lần thứ tư gì đấy. ANh nhớ anh đã nhiều lần đề nghị như vậy.

Hoàn cảnh có vẻ thuận tiện cho Tara nên cô ta chớp lấy thời cơ và nói tiếp:

- Lúc ấy chúng ta còn trẻ quá. Hay đúng hơn là em còn non nớt. Anh đã nghiêm trang trước tuổi.

- Đúng thế.

Cô ta cố tình kéo dài thờIU gian im lặng một chút.

- Buồn lắm phải không ?

- Sao ? - Ty nhìn cô ánh mắt ngạc nhiên.

- Em muốn nói là chắc anh đã mất người rất gần gũi với anh, người anh thương mến rất nhiều, trước khi anh nhận ra rằng tiền tài danh vọng, ý kiến của người khác.. chẳng có nghĩa lý gì. Chỉ có người anh yêu mới quan trọng. Suốt đời, em có rất nhiều tham vọng. - Tara dừng lại nhìn anh với vẻ chế giễu - Nhưng chắc anh biết điều này rõ hơn ai hết. Bây giờ.. bây giờ, em nghĩ em đã phí thời gian để chạy theo những chuyện sai lầm. Cho nên em cảm thấy rất.. rất buồn. - Cô ta biết vấn để này Ty chẳng có gì để Ty góp ý, nên cô không để cho anh trả lời.- Xin lỗi anh, như mọi khi em cứ luôn nói về mình mà không quan tâm đến việc anh có khỏe không.

- ANh khỏe, bận bịu như mọi khi. - Đây là loại câu trả lời vô thưởng vô phạt, Tara thường gặp ở anh.

- Jessy ra sao? - thật khó cho cô ta khỏi cong môi tỏ ý bất mãn.

- Cô ấy và cặp song sinh đều khỏe.

- vậy là cô ta có con rồi. - Tin này làm choTara cảm thấy như một khối chì nặng bên hông.

- Mới có tuần trước - Ty đáp giọng có vẻ tự hào - Một trai một gái.

- Một trai một gái -Tara lập lại, ngạc nhiên thật sự chứ không phải giả vờ. Vì vậy cơ đã nói lên hết nỗi lòng mình- thế là anh được hạnh phúc gấp đôi.

- Chúng tôi đều cảm thấy thế.

Đại từ chúng tôi làm cô chột dạ vì rõ rang anh muốn nói đến Jessy.

- Tên các cháu là gì?- cô ta làm ra vẻ quan tâm đến các con anh.

- Laura Marie và Chase Benteen Calder Đệ tam - Tara nghĩ với cảm giác chua xót trong long, thế là có người nối dõi tông đường. Chưa bao giờ cô ta hòa hợp được với cha chồng cũ, mặc dù cô đã cố lấy lòng ông. Với thái độ gượng ép, Chase Calder cố làm lành với cũng chỉ vì con trai ông đã lấy cô làm vợ.

- Tên đạt cho cháu dài quá. - cô ta góp ý.

- Bố đã gọi thằng bé là "dài", và thế là nó trở thành bí danh của cháu.

Tara tựa đầu lên vai anh khi họ đi.

- Ty, anh có vẻ hạnh phúc. Em mừng cho anh.

KHi anh nhìn xuống, Tara thấy ánh mắt của anh có nét hoài nghi, như không tin cô nói thành thật. Cô quay mặt đi, lòng tức giận, vì lúc nào anh cũng hiểu rõ tận tim đen của cô.

Một cơn gió lạnh thổi mạnh vào hai người. Lợi dụng hòan cảnh, cô rung mình.

- Trời lạnh quá. Chắc anh có thời để thiết cô bạn gái tách café nóng chứ?

- Anh sẳn sàng, ta tìm chỗ.

Quán café Ty chọn nằm trong quận Stookyards, không xa nghĩa trang. Theo Tara thì cô thích quán nào sang trọng hơn các quan mang phong cách cao bồi như thế này. Loại quán này chỉ thích hợp với du khách thôi. Nhưng ở đây bàn trống còn khá nhiều, rất thích hợp cho mục đích của cô, ở đây cô sẽ có hoàn cảnh thuận tiện để hai người được tụ do than mật tỏ tình, chứ nơi sang trọng hơn, cô sẽ gặp người quen biết và câu chuyện của họ sẽ bị gián đoạn.

Với tài khéo léo thường có, Tara tin chắc "nàng" sẽ trở thanéh đầu đề câu chuyện ở đây. Cô ta biết rất rõ là Ty thương hại cô. Nếu thật sự anh có lòng thương hại thì cô sẽ lợi dụng

ngay tình cảm này để thực hiện ý đồ của mình.

- KHi bố mất em có mặt ở đấy anh biết chứ?

- KHông. - vẻ mặt anh buồn buồn vì cảm động.

- Ông đi quá nhanh, không ai trở tay kịp. Bệnh tim của ông quá trầm trọng, triệu chứng xảy ra quá đột ngột. Ông đột quỵ và em thét lên. Em chạy đến ôm lấy ông chỉ mấy giây thôi thì ông mất. Em tự nhủ, em mừng cho ông vì ông chết không đau đớn nhưng…- Tara ngưng nói nửa chừng chỉ nhún vai nhè nhẹ, mỉm cười ứa lệ.

- Ít ra em cũng đã ở với ông lúc ông lâm chung.

- Phải - cô gật đầu - Trong mấy tháng gần đây bố trông rất mệt mỏi. Em cố khuyên ông nghĩ ngơinhưng ông không chịu nghe. Rõ rang ông biết mình không được khỏe; Thậm chí có thể ông còn biết là mình không còn sống bao lâu nữa. Có lẽ vì thế mà ông nôn nóng lame việc. Ông muốn công việc phải đi vào qui cũ. Nói thế có khủng khiếp không? "công việc đi vào qui cũ". Em thấy câu này nghe rung rợn quá.

- Anh nghĩ ông làm thế để cho em thôi.

- Đúng thế. Các luật sư ho em biết rằng ông làm thế thật rất đáng phục. Công việc làm ăn bây giờ vẫn tiến triển đều đặn, em không cần lo lắng gì, nhất là vấn đề tài chính. Em có thì giờ rảnh rỗi và nhiều tiền bạc. Nhưng khổ thay em không biết làm gì với những thứ ấy. Đời em bây giờ quá trống trãi.

- Chuyện xảy đến phải thế thôi. - Ty cố an ủi cô ta. - Nhưng rồi đây em sẽ có những công việc khác để làm, có nhiều chổ để đi, nhiều tiệc tùng để tham dự.

Tara phân vân không biết có thật là anh tin là cô phónbg túng như thế không. Phải chăng anh quên rằng không bao giờ cô vui chơi vai mà không có mục đích, ngay cả bây giờ cũng thế.

- Suy cho kỷ thì em thấy anh nói đúng. Nhưng trước mắt, em thấy tương lai thật inh khủng, một tương lai quá buồn thảm khiến em không muốn nói đến nữa. Bây giờ anh hãy nói về trang trại cho em nghe đi. Công việc ra sao? Bố anh đã có giấy chủ quyền vùng đất Wolf Meadow chưa?

- Chúng tôi đang xin.

- Dây dưa đến đất đai với nhà nước không dễ dàng đâu; Mặc dù bố rất giỏi về việc này. Nhưng ông vẫn ghét những công việc dính dáng đến nhà nước. Ông nói công việc này luôn luôn bị phiền phức. Ngay đến lúc đã thỏa thuận với nhau rồi, đùng một cái ngưng lại vì bận

bầu cử, rồi thay đổi nhân sự. Bỗng nhưng ta gặp một đám chức sắc mới thế là công việc lại bắt đầu trở lại.

- Chúng tôi đang lo thực hiện việc này. - Ty nói nhưng anh không nói rõ tỉ mỉ công việc. Tara nhớ lại thời họ còn lấy nhau, hai vợ chồng thường bàn cãi với nhau về các vấn đề khó khăn rất tỉ mỉ. Nhưng bây giờ anh kín miệng kín mồm như bố anh.

- Nhóm vận động môi trường bây giờ hoạt động rất nhanh. Vấn đề này cũng là một trở ngại.

- Họ nằm trong nhóm chống đối.

- Bàn về những chuyện thế naỳ hay thật đấy. Nó làm cho trí óc em thảnh thơi. - Cô ta nói như muốn làm cho anh khỏi nghĩ rằng cô ta thăm dò tin tức. - Khi còn ở khách sạn, anh có nói anh cần đi đâu đấy. Em nhớ anh chỉ bay đền Texas khi anh đem ra chợ bán con bò đực và mấy con ngựa cái. Vậy lần này anh đến để bán gì?

Ty cười chứng tỏ anh rất muốn nói về việc này.

- Lần này thì không bán gì hết.

- Thật không?

- Chúng tôi tính chuyện bán đấu giá tại nhà có lợi hơn nhiều, máy bay phản lực tư nhân khắp nơi trong vùng đổ xô bay đến. Họ xem đây là biến cố quan trọng, nên họ mua xả láng. - Cô ta ngần ngừ một lát, chủ tâm như thế.

- Ty, em không biết nói sao, nhưng em nghĩ bố anh không chấp nhận công việc như thế này.

Anh nhếch mép cười, nụ cười méo xệch.

- Ông không thiết tha mấy với ý kiến này. Nhưng nếu những con số mà chúng tôi điều tra sơ khởi thấy có kết quả đáng khích lệ, chênh lệch về lợi tức lớn, thì chắc ông sẽ chấp nhận kế hoạch của chúng tôi thôi.

- Kế hoạch bán tại nhà đầu tiên của anhđịnh sẽ thực hiện khi nào? Em rất thích đến tham dự.

- Ít ra cũng phải một hay hai năm nữa. Chúng tôi cần phải xác định mô hình cơ sở hạ tầng cần thiết, thiết kế và xây dựng, phần cần có nhiều thời giờ quãng cáo để xúc tiến việc bán sản phẩm.

- Nghe hấp dẫn đấy - Tara rất nôn nóng vào cuộc. Có lẽ cô đến được. Cô nhấm nháp café và ngẫm nghĩ đến chuyện này.

- Chúng tôi chưa thể ấn định được thời gian biểu. Chúng tôi nghĩ may ra chúng tôi có thể xây dựng cơ sở hạ tầng vào mùa thu này. Chậm lắm có thể vào mùa đông sắp tới. Điều quan trọng là vấn đề xây cất nhà cửa, phải cẩn thận, không nên vội vàng.

Tara đã đưa ra những câu hỏi chính đáng đúng nơi đúng chỗ để Ty nói phần kế hoạch mà lộ phần cốt lõi của vấn đề, những chương trình sẽ dung trong tương lai. Điều gì Ty quan tâm cũng là vấn đề chính đáng.

Cô cảm thấy việc xen vào đời anh lại, là một việc chắc không dễ dàng gì. Nhưng bỗng cô tin tưởng thế nào cô cũng thảnh công. Không bằng cách này cũng bằng cách khác. Cũng có thể cả hai cách. Nghĩ thế bỗng cô mĩm cười.

Ngọn gió hè thổi qua cửa sổ xe tải nhỏ mở rộng, mang theo hương đồng cỏ nội thơm ngát. Jessy ngẩng mặt về hướng gió, hít hương thơm vào ngực. Cánh đồng trải dài thoai thoải từ con đường đất rộng lớn và vắng vẻ. Cô không thấy gì hết ngoài đất trời chạy dài xa tít hang chục dặm.

Ty ngồi sau tay lái liếc mắt nhìn qua phía cô.

- Em suy nghĩ vu vơ gì đấy?

- Cái gì khiến anh nghĩ là em suy gnhĩ vu vơ? - Jessy hỏi lại giọng thách thức.

- Vì nếu anh đoán không lầm thì em đang nghĩ đến cặp song sinh.

Jessy thở dài đồng ý.

- Sally chắc sẽ mệt hụt hơi khi chăm sóc hai đúa.

- Bà ấy có bố giúp một tay. Họ sẽ xoay sở được.

- Em biết rồi, nhưng Laura độ nay quấy không tả nỗi. ANh biết không nó rất thích chơi đất. Còn khi nào ăn thì ôi thôi, thức ăn dính mèm vào má vì nó hất cả muỗng đi. Rồi từ khi thằng dài biết bò, hễ lơ mắt một chút là hắn biến đâu mất tăm.

- Nó thích thám hiểm đấy. - Ty nói để bênh con nhưng rồi thừa nhận việc giữ con là mệt.- nhưng nó nhanh như chớp.

- Anh cứ tưởng tượng khi nó biết đi, tình hình sẽ ra sao. - Vì bây giờ con họ đã biến mất khi họ không để mắt tới rồi, cho nên nghĩ đến lúc chú bé biết đi, bỗng Jessy rung mình.

- Còn Laura thì sao? - Ty hỏi - em nghĩ la cô đoan trang nhà ta đi chập chũng trong trang

trại ư? Anh ngạc nhiên là khi bố ẵm nó cưỡi trên lưng ngựa, nó không khóc một tiếng.

- Nó thích thế phải không? - Jessy cảm thấy vui mừng khi thấy con thích thế. - Nó cười khoái trá thậm chí còn vỗ tay lên lưng ngựa nữa. Em tự hỏi không biết nò có phải là con gái em không.

- Anh không lo việc này.

- Em cũng không nhưng có vài lần em thoáng nghĩ thế cô lại thấy bất an. - Em vẫn nghĩ nếu chúng ta về nhà sớm thì chắc hay hơn. Để trông chứng con.

- KHông được đâu - Ty cho xe chạy chậm lại khi họ đến gần ngã tư - chúng ta chỉ về nhà khi bò đã vào chuồng hết.

- Nhưng….

- KHông nhưng nhiếc gì hết. Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của chúng ta và chúng ta phải ăn mừng. Đúng không?

Cô nhìn anh một hồi lâu, lòng muốn chống lại kế hoạch của anh. Nhưng rồi bỗng cô đổi ý.

- Được thôi. Jessy đáp.

- Sao? KHông có ý kiến gì nữa phải không? - Ty nhìn cô ánh mắt ngờ vực.

- KHông có ý kiến gì nữa. - Cô hứa -em nhớ lời mẹ nói khi cặp song sinh đầy tháng.

- Mẹ nói sao?

- Bé nói có lúc làm mẹ có lúc làm vợ. Em thấy đây là lúc làm vợ.

- Bà thật khôn ngoan. - Ty lái quặt chiếc xe sang đường khác ở ngã tư. Jessy ngồi thẳng dậy nhìn hứng đường chiếc xe đang nhắm đến.

- Đi đâu thế này? Anh chạy xe ra phố à ?

- gần như thế. - Anh nhếch mép cười khiến cô nghi ngại.

- Ty Calder, anh đi đâu thế?

- Bí mật mà.

Chuyện bí mật của anh, chuyện bí mật của anh cố có thể biết được, một bí mật mà anh rất

khoái.

Mấy phút sau, Jessy đoán đượoc nơi anh sẽ đến.

- Anh đưa em đến lều lão Stanton chứ gì? - Cô nhìn mái cái nhà gỗ thấp lè tè hiện ra trong đám cây gòn, hàng cây chạy dài theo bờ sông gần nhà. Cách đây mấy năm khi Ty mới cưới Tara, Jessy đã sống ở đây.

- Nếu bây giờ anh tới đó, em phải theo anh thôi, giống như lần đầu tiên em mời anh vào nhà uống café vậy.

- Anh nhớ chuyện ấy à? Cô cảm động về chuyện nay.

- Em tưởnga nh không nhớ sao ? - Ty cho xe chạy chậm lại và rẽ theo con đường nhỏ vào nhà.- Đây là nơi chúng ta đã yêu nhau.

- Có thể đây là nơi anh yêu. - Jessy chỉnh lại - Đối với em đây là chuồng bò đẻ. Khi ấy em mới 10 tuổi còn anh thì 16.

- Chuyện ấy lâu rồi. - Ty cau mày kinh ngạc - Chua bao giờ em nói với anh chuyện ấy.

- Anh cio hỏi đâu mà nói. - Cô đáp với vẻ mặt tự mãn trông rất quyến rũ.

Con đường đi vào nhà rất hẹp, cỏ mọc đầy mặt đất. Khi Jessy trông thấy có chiếc xe đấu cạnh nhà thì Cat vừa trong nhà bước ra.

Jessy nhìn Ty, ánh mắt trách cứ.

- Chuyện gì thế này ? Gia đình có âm mưu gì phải không ?

- gần như thế. -Anh đáp rồi đậu xe vào cạnh xe của Cat.

Khi hai người xuống xe, Cat vội vã chào hai vợ chồng và nói :

- Xin lỗi, em tưởng phải về trước khi anh chị đến. Em có viết giấy nhắn lại để trong nhà.- Cô vừa đến xe mình vừa nói tiếp - Thức ăn đang nấu trên lò. Nhưng phải đợi. - Cô nhìn đồng hồ - 25 phút nữa mới ăn được. nếu Logan có gọi đến hỏi em, nói với anh ấy là em đến Shamrock thăm cậu Culley rồi mới về nhà.

- Cậu không có ở đấy đâu. - Ty nói/

Nghe thế Cat dừng lại hỏi

- Ai không có ở đây ?

- Cậu ÕRourke. - Anh nói rồi hất đầu về phía bên kia hàng cây. Ở phía bên kia sông, một người đàn ông cưỡi ngựa đứng khuất sau hàng cây bông gòn đang nhìn họ.

- Em không ngờ cậu Culley cứ lẽo đẽo theo em như thế. - Giọng cat buồn bã - Nghĩ cũng tức cười, phải không ? Em không tin nỗi cậu còn sống với chúng ta. Nhưng cậu luôn ở bẻn cạnh, đứng núp ở đâu đó trong bóng tối.

- Cậu đâu đủ sức khỏa để núp như một con sói như thế. - Ty không thích thói quen này của ÕRourke, anh cho rằng cậu anh đã quá tận tụy với em gaí anh.

- Anh nói thế cho cậu biết. - Cat cười, nụ cười như muốn nói rằng cô không tin cậu họ sẽ nghe lời khuyê của anh.

- Cậu khõe không ? -Jessy quan tâm hỏi.

Cat thở daì :

- Cậu khó ngũ mà ăn cũng ít. Em nghĩ cậu khó mà bình phục trở lại như trước. - Cô nhún vai chào thua rồi bước tiếp ra xe - Anh chị vui chơi thoải mái nhá - Cat chỉ Ty - Anh nợ em một chầu đầy.

ANh vẫy aty trả lời đồng ý rồi xoè tay áp vào chiếc lưng ong của Jessy

- Chúng ta vào liên hoan chứ ? - Anh gật đầu chỉ vaò nhà.

Khi hai vợ chồng vào nhà, cô đưa mắt nhìn căn nhà cũ kỹ, lòng bồi hồi nhớ lại quá khứ.

- Lâu nay, nhà bỏ trống à ?

- gần hai năm. Ty đáp - Quá lâu phải mất đến hai ngày để chùi rửa sạch sẽ và sắp đặt đồ đạt ngăn nắp lại được. Anh mở cửa rồi lui cho cô vào trước.

Căn nhà nhỏ chỉ có ba phòng, Tường trát vữa và quét vôi trắng, cửa sổ có màn che bằng vải hoa. Chiếc lò sưởi đơn giản, chiếc ghế nệm dài lâu đời, cái gì trông cũng như thời cô còn ở đây, ngoại trừ cái bàn cũ ở nhà bếp.

Chiếc khăn trải bàn trắng toát, đồ sứ và thủy tinh đẹp nhất đem từ Ấp đến, một cặp chân đèn cầy bằng bạc, một bó hoa màu sắc rực rỡ, đã biến bàn ăn cũ thành cái bàn lịch sự dành cho hai người ngồi. Jessy nhìn cảnh tượng ấy, ứa nước mắt.

- Mừng ngày kỷ niệm thành hôn hạnh phúc. - Ty nói nhỏ rồi dìu cô đến bàn, thắp đèn cầy. -

cách đây mấy năm, trong ngôi nhà này, em có nói với anh một câu mà không bao giờ anh quên được. Em nói rằng mặc dù em có thể cưỡi ngựa và làm việc như đàn ông nhưng không có nghĩa là em không như là hoa và kẹo ngọt.

Chính khi ấy Jessy mới thấy hộp kẹo Chocolat đắt tiền buộc dây vải, để bên cạnh một bộ đồ ăn. Quá xúc động đến độ không thốt được ra lời, cô đứng yên nhìn anh.

- Cat đề nghị nên có một chai Dom Peringon ướp lạnh, nhưng anh nói chúng ta chỉ uống café thôi. - Ty nói - Cô ấy không tin chúng ta ăn mừng ngày cưới một cách lãng mạn.

Nước mắt chảy lai láng, Jessy đứng yên lặng một hồi, quá cảm động trước món quà đơn giản khiến cô không thốt được nên lời. Nhưng chưa bao giờ cô nói nên lời hay ho. Bản chất cô là người hoạt động.

Khi cô bước đến sà vào lòng anh, cô cảm thấy như chân mình không chạm đất. ANh áp môi vào môi cô, hôn nụ hôn nồng cháy như mọi khi. Nụ hôn đằm thắm chứ không giao động, làm phấn khích tâm hồn chứ không ủy mị, nụ hôn bạo dạn chứ không ngại ngùng. Thật là một ụ hôn kỳ lạ tăng thêm sức mạnh cho họ.

ANh nhích môi ra một tí, nói nhỏ tren môi cô :

- Hai mươi phút nữa mới ăn.

Hơi thở của anh phà lên mặt cô nóng hâm hấp. Hàng ria mép chích vào da cô như lời thì thào êm ái. Để đáp lại, Jessy quàng hait ay quanh cổ anh, ôm ghì cổ anh, nói nhỏ bên tai anh, câu nói mà cô đã từng nói trước đây.

- Mang em đi.

Ty cườivì anh nhớ câu nói đó. Cúi người xuống, anh bế cô lên, mang cô vào phòng ngũ cách đấy mấy bước. Nắng chiều chiếu xiên qua cửa sổ, dọi lên tấm vải trải giươngvà chiếc áo ngủ bằng lụa có viền đăng ten. Ở trang góc phòng có cái bao ngủ dựng lên tường.

- Nhìn các thứ này em có cảm tưởng chúng ta se ‘ngũ đêm ở đây. - Jessy nói

- Em rất nhanh trí. - Ty nói đùa, anh để cô ngồi lên giường chạm chân xuống nêền nhà.

- Em phải thế chư. - Jessy quay mặt nhìn cái giường - anh vạch kế hoạch rất chu đáo trừ cái này. - Cô lấy chiếc áo dài ngủ bằng lụa lên ném xuống nền nhà. - Cho nó xuống đấy.

Khi Jessy đưa tay kéo dây kéo sau lưng áo, Ty liền hất tay cô đi.

- Để anh làm cho. ANh đưa tay nhẹ nhàng kéo dây kéo, chiếc áo mở ra. Hai bàn tay anh lội

nhẹ chiếc áo ra khỏi vai, miệng cắn nhẹ vào sống lưng, một luồn điện chạy qua da thịt Jessy khiến cô cảm thấy rần rần trong người.

Họ cởi áo quần với cảnh thân ái của tình vợ chồng muốn thưởng thức cảm giác tái khám phá cơ thể của nhau. Họ nôn nóng thật đấy, nhưng không cấp bách. Họ làm tình với khoái cảm từ tốn không vội vã, cứ để cho cảm giác tự nhiên đưa họ lên cực điểm của khoái lạc.

Sau đó họ ăn tối và uống café bên ánh lửa bập bùng của chiếc lò sưởi. Ty đã đốt lò sưởi lúc mặt trời lặn, khi không khí đã trở lạnh. Buổi tối trôi qua êm ả, nhắc họ nhớ lại thời quá vãng, thúc họ hoạch định công việc cho tương lai, chỉ có hai người và cho hai người.

Họ sống với nhau những giây phút đầm ấm bên lò sưởi, rồi sau đó trong bong tối trên giường. Tình yêu của họ vẫn mang màu sắc mới mẻ, họ thấy mới lạ hơn, tốt đẹp hơn, có khí thế và sức mạnh. Như mọi khi họ ôm nhau mà ngủ, truyền hơi ấm cho nhau.

Buổi sáng có tiếng chim hót ngoài cửa sổ, nhưng tiếng chim đã bị tiếng chuông điện thoại reo lấn át. Ty mơ màng lặng người nhìn thấy ánh sang le lói bên cửa sổ buồng ngủ, rồi đưa tay mò mẫm tìm điện thoại trên bàn ngủ. ANh nhấc ống nghe khi chưa dứt hồi chuông thứ hai. Jessy thức giấc bên cạnh anh, vì phản xạ của người mẹ, cô thức dậy ngay khi hồi chuông thứ nhất vừa reo. Cô phải mất một lát để nhận ra mình đang ở đâu. Rồi cô nghe Ty nói chuyện điện thoại.

- Dạ, có chuyện gì lạ không? - Anh hỏi, cố giữ bình tĩnh nhưng giọng vẫn còn ngái ngủ.

- Lạ hay không cũng tùy con thôi.

Nghe giọng của bố bên đầu dây, Ty tỉnh ngủ hẳn. Jessy nghe tiếng trịt trịt trên điện thoại, cô nhỏm người chống trên khuỷu tay, kéo chăn đắp lấy ngực.

- Cặp song sinh à? Chúng bình thường chứ?

KHông nghe tiếng trả lời, Ty lắc đầu hỏi tiếp:

- Bố, có gì không ổn sao?

- Cũng có thể là chuyện không hay. Nhưng nói Jessy đừng lo. Cặp song sinh bình an sức khỏe. Sally sắp tắm cho Laura buổi sang, còn thằng Dài đang ở trong phòng của bố. Bố gọi để báo cho con biết là đêm qua Tara gọi đến.

- Tara? - Ty cau mày ngồi nhổm người dậy - Cô ta muốn cái gì?

- Cô ta muốn biết chúng ta đã hoàn tất kế hoạch xây nhà dung làm nơi bán bò chưa? Tại sao cô ta biết chuyện này?

- Con đã tình cờ bnói cho cô ta biết trong thời gian con đi dự đám tang ở FortWorth. Nhưng chuyện này đã thành một ký ức mờ nhạt rồi.

- Bố đã đoán như thế, nhưng cô ta muốn chúng ta thực hiện các kế hoạch đã đề ra. Đêm qua bố không muốn chuyển tin nay đến cho con, vì chẳng có gì quan trọng mà phải phá hỏng buổi tối vui vẻ của con. Tuy nhiên có tin này xấu đây.. sáng nay cô ta sẽ bay đến .

- Cô ta làm gì? - Mấy ngón tay anh bóp mạnh ống nghe, lòng cảm thấy bang hoàng kinh ngạc.

- Chắc con nghe rõ rồi, Chase đáp một cách thẳng thừng - và cô ta mang theo cả kiến trúc sư. Máy bay của họ sẽ đáp xuống địa phận chúng ta khoảng 10h đến 11h. Bố thấy tốt hơn hết là cho con biết tin này.

Tiếng "cách" vang lên, đường dây bị cắt. Ty gát mấy vào giá, hất chăn, bỏ chân xuống đất.

- Bố gọi. - anh nói, mắt không nhìn Jessy vì anh biết cô đã biết ai gọi đến.

- Em biết rồi. - Cô ta trả lời, giọng mỉa mai - nói về chuyện gì của Tara phải không?

- Sáng nay cô ta bay đến với một kiến trúc sư. Họ sẽ đến vaò lúc 10đến 11h.

Kỷ niệm ngày cưới hạnh phúc, Jessy nghĩ, rồi theo Ty bước ra khỏi giường để mặc áo quần.

Động cơ rồ lên thật lớn,chiếc máy bay chổng mũi lên trời.Một lát sau,máy bay cất cánh,xa mặt đất bên dưới.Lên cao gần 300m,chiếc máy bay đổi hướng về phía Nam.

- Tôi nghĩ rằng,...- Cat nói.

- Nghĩ sao?- Jessy hỏi khi thấy Cat không nói tiếp.

- Chúng ta phải mua hai bộ áo quần mới được.Một bộ đổ dùng vào ngày khai trương trước đó.

- Khai trương cái gì thế?- Jessy ngạc nhiên hỏi.- Tôi không nghe ai ở nhà nói đến chuyện khai trương hết.

- Không ai nói thật,nhưng tôi nghĩ là người mua sẽ đến trước cái ngày chính thức đấu giá để họ xem tình hình mà hô giá.Trước ngày đó,người ta sẽ đến và có lẽ họ sẽ ở lại một vài ngày.Dĩ nhiên hôm ấy không phải là ngày chính thức,nhưng chúng ta vẫn ăn mặc cho tươm tất chứ.

Jessy cảm thấy ý kiến ấy có phần đúng,nhưng cô vẫn muốn trêu đùa,cô đáp:

- Tôi nghĩ mặc quần bò và áo sơ mi chắc không đứng đắn.

Cat cười,vì cô biết Jessy đã hiểu ý cô.

- Chắc chị thấy như thế rồi.

- Phải,chắc thế.- Jessy đáp,mỉm cười gượng gạo rồi quay mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.Khung cảnh vùng đất nơi cô ra đời luôn luôn làm cô say mê,muốn nhìn ngắm.Và mặc dù nơi đây cô thường cưỡi ngựa chăn bò từ thời tấm bé,nhưng cô không bao giờ thấy chán mắt.

Mải nhìn xuống đất,suýt chút nữa cô đã không thấy có chiếc máy bay đang bay ở phía Đông.Cô cúi người sát vào cửa sổ,rồi tháo dây thắt lưng,bước ra khỏi ghế ngồi.

- Có chuyện gì thế?- Cat hỏi.

Jessy không đáp mà vội đi thẳng lên buồng lái.

- Jack này,- cô vỗ lên vai người phi công rồi chỉ về phía bên trái của anh ta.- Anh có thấy chiếc trực thăng ở bên trái không?

Anh ta quay đầu nhìn theo hướng cô chỉ rồi gật đầu.

- Thấy rồi.

- Anh gọi về trại báo cho ai đó biết có trực thăng đang bay về phía Đông Wolf Meadow.

- Được rồi,- anh ta đáp và nhìn qua người phi công phụ.- Andy,mở máy ra.Chắc Frank đang có mặt ở nhà đậu máy bay.- Anh ta quay đầu lui nhìn Jessy,nói với cô:- Nếu chúng tôi không gọi được Frank,chúng tôi sẽ gọi thẳng về nhà ở Ấp.

- Cám ơn,- cô nói rồi quay lui.

Khi Jessy trở lại chỗ ngồi,Cat nhìn cô,ánh mắt lo sợ,ngạc nhiên.

- Có gì không ổn sao?

- Tôi thấy có chiếc trực thăng bay về phía Wolf meadow,- Jessy đáp,vừa ngồi vào chỗ.- Thế nào Jack cũng báo được cho Ty biết.

Cat có vẻ tức giận khi nghe Jessy nói.

- Có lẽ thế nào chúng ta cũng tìm ra được ai mua vùng này.

- Tôi không tin như thế.- Cô không tin từ khi chính phủ không cho họ tiếp tục thuê vùng đất này nữa.

- Thế nào chúng ta cũng lấy lại vùng này,- Cat đáp.- Bằng bất cứ giá nào,chúng ta cũng sẽ lấy lại vùng này.Xét cho cùng,vùng này rất bất tiện cho những người khác,đúng không?Vùng này nằm lọt vào giữa đất của chúng ta.Họ phải đến đấy bằng máy bay thôi.

- Có lẽ người nào đấy mua vùng đất này để biến nó thành nơi bảo tồn thiên nhiên.- Hình như đấy là ý kiến của các ông Luật sư.

- Chị tin như thế à?- Cat nhìn cô chằm chằm.

Jessy lắc đầu.

- Không.- Nhưng cô không nói rõ lý do tại sao cô không tin.

- Tôi cũng không tin.- Cat đáp rồi thở dài ra vẻ hậm hực.- Hy vọng chúng ta sẽ biết được ai mua vùng này trước ngày chúng ta bán đấu giá.

Nhưng Jessy có linh cảm rằng niềm vui khi tìm ra được người chủ mới của cánh đồng này sẽ không kéo dài lâu.

Người phi công phụ trước buồng lái bước ra khỏi chỗ ngồi bên phải ,đi vào cửa cabin trong khi máy bay tiếp tục bay lên tạo độ quy định.Anh ta nói:

- Chắc các cô muốn biết chúng tôi đã báo về chiếc trực thăng chưa.Ty đang kiểm tra.

- Cám ơn,- Cat đáp rồi nhìn qua Jessy.- Không lâu nữa đâu.

- Chúng tôi nhân được tin báo cho biết có thể gặp gió xoáy ở phía trước.Tốt hơn các cô nên buộc dây thắt lưng cho chặt,- phi công phụ dặn thêm.

Chương 6

Khi đến nơi, chiếc phản lực cơ tư nhân chuyển hướng nhắm theo phi đạo, một con đường đúc bê tông dài xám chạy băng qua cách đồng cỏ vàng dưới nắng hè rộng mênh mông. Ngồi tro ng ca bin máy bay, Tara thẫn thờ nhìn ra cửa sổ máy bay hai lớp, suy tính trong óc để xem có bỏ sót ý kiến nào đáng nói không

- Chúng ta sắp hạ xuống trại rồi đấy. - Câu nói cắt đứt dòng tư tưởng của Tara, cô nhìn người kiến trúc sư ngồi phía bên kia ca bin, anh ta có thân hình lực lưỡng như vận động vậbn viên

- Dưới ta là trại chăn nuôi, - cô ta nói cho anh ta biết, cười với ảnh khi thấy nét ngạc nhiên hiện ra yrên mặt anh chàng kiến trúc sư có gương mặt sáng sủa, trẻ trung như một sinh viên.

- Tất cả nhà cửa ấy đều ở trong trại à? - Noah Richardson hỏi, anh ta có đầu óc rất bảo thủ về mặt kiến trúc. Anh ta nhìn ra ngòai qua cửa sổ gần chỗ ngồi, vẻ nôn nóng muốn dcnhìn cảnh vật gần hơn.

- Tôi đã nói với anh là Triple C rất khác với các trại chăn nuôi khác mà anh đã thấy. tôi nghĩ trên đời này có rất ít trại chăn nuôi như thế.

- Trông nó giống một thị trấn, - anh ta nói.

- Trại này tự túc tự cường. ít ra cũng về các nhu vầu của đời sống, - Tara đáp.

Khi máy bay hạ xuống thấp, họ thấy những khu nhà ở phía ngòai biến mất, chỉ còn lại khu Ấp. khi Noah Richardson đưa mắt nhìn ngôi nhà nằm trên khu đất cao thì Tara tính đến chuyện gặp gỡ sắp đến.

Không để ý đến người đồng hành, Tara đưa mắt nhìn qua cửa sổ máy bay, thấy phớt qua hai người đàn ông đang đứng đợi bên cạnh nhà kho khi máy bay bay nhanh qua, chiếc máy bay đang giảm tốc lực. mặc dù chỉ nhìn phớt qua, nhưng Tara cũng nhận ra đấy là Ty và bố anh. Không vội vàng, cô ngồi dựa người ra lưng ghế.

Đứng bên cạnh nhà kho, Chase nhìn chiếc máy bay lộng lẫy đang chạy về phía họ. ông mím môi bực bội

- Kiến trúc sư! - ông càu nhàu, không phải laần đầu, rồi nhìn qua người con trai. - bố biết Tara và ý đồ có lợi cho cô ta, nên bố báo cho con biết là chúng ta sẽ không xây cơ sở đồ sộ chỉ để án một ít bò.

- Con không cãi lời bố đâu.

Chase gật đầu hài lòng.

Máy rồ nhẹ êm, chiếc máy bay từ từ chạy đến dừng lại trươ1c nhà kho. Một công nhân của trại mang đồ chắn ra chắn vào bánh xe của máy bay. Cánh cửa bồng lái mở ra, người phi công phụ mặc sơ mi trắng thắt cà vạthiện ra. Anh ta bấm vào cái nút, hạ cầu thang xuống, rồi quay qua giúp hành khách bước xuống.

Tara bước ra ngưỡng cửa, đứng ở cầu thang. Cô ta mặc chiếc áo tròng màu hồng phấn với chiếc quần bình thường, nên trông cô ta có vẻ linh hoạt. chiếc khăn quàng cùng màu vấn quanh cổ một cách lỏng lẻo. cô ta đưa mắt nhìn Ty. Nụ cười ấm áp trên môi, cô ta đưa tay chào, rồi bước xuống thang, điệu bộ thật duyên dáng

Không nhìn lui, cô ta bước đi trên mặt đất tráng nhựa về phía hai bố con, nhưng Chase chỉ chú ý nhìn nhười thanh niên hiện ra trên đầu cầu thang máy bay. Anh ta mặc quần jean, áo sơ mi màu nâu có sọc trắng nhỏ và thắt cà vạt màu xanh nước biển.

- Nếu anh chàng này là kiến trúc sư, - ông nói nhỏ bên tai Ty, - thì chắc anh ta mới tốt nghiệp đại học.

Nhưng Ty không có thì giờ trả lời, vì Tara đã đến gần bên họ, cặp mắt đã hết vẻ xanh xao, lo buồn, đã trở lại tự tin và xinh đẹp như trước.

- Ty, - cô ta chào anh giản dị như thế rồi quay qua bố anh. - tôi rất sung sướng được gặp ông, Chase. Xin ông tha lỗi cho tôi về tội đã đường đột làm phiền ông như thế này. Tôi biết tôi đã rất có lỗi khi chõ mũi vào công việc không liên quan gì đến tôi. Nhưng tôi rất mong muốn được đích thân đến gặp ông và Ty để nói chuyện này. Tôi bết cả hai người đều rát thích chuyện này.

- Rồi sẽ hay, - Chase trả lời, cố làm vẻ lạnh lùng.

- Không nao núng, cô ta quay sang người thanh niên vừa mới đến bên họ.

- Ông Chase, Ty, tôi xin giới thiệu Noah Richardson. Đừng chê anh ấy còn non nớt. những công trình tu sửa các nhà máy xuống cấp và nhiều ngôi nhà xưa đã làm cho anh nổi tiếng khắp miền Tây Nam. Tôi thấy không có ai hơn anh ấy trong công việc xây dựng ở đây.

Ty đợi cho việc giới thiệu xong xuôi mới hỏi:

- Cô có suy nghĩ như thế nào về việc này?

Cô ta im lặng một lát mới đáp:

- Làm chuồng.

Ty đáp:

- Tôi đã có ý định xây một chuồng bò mới để bán đấu giá. Chúng tôi đã nhờ một kiến trúc sư vẽ kiểu rồi.

- Ty, không cần xây chuồng mới. - cô ta thật bất ngờ cho anh, nên anh trao đổi ánh mắt với bố rồi hỏi cho rõ ý đồ của cô:

- Có phải cô nói chúng tôi sửa cái chuồng cũ thành cái chuồng mới tân tiến không?

- Làm thế không được sao? - cô đáp, với vẻ tin tưởng thế nào anh cũng đồng ý, - tại sao anh xây một cơ sở mới chỉ có thể dùng chút ít thôi mà không tân trang cái chuồng hiện có để dùng vào hai việc?

- Có thể làm như thế được đấy, - Chase xen vào.

- Đương nhiên . bởi thế nên tôi đã mời Noah đi theo. Vậy thì để cho anh ấy xem có thể tân trang cái chuồng được không.

Noah bây giờ mới lên tiếng:

- Nếu đúng là có chuồng như tôi đã trông thấy khi ngồi trên máy bay, thì có lẽ nó đủ lớn để sử dụng. Nhưng kích cỡ không phải là yếu tố quyết định. Tôi muốn xem x1et cho kỹ mới có ý kiến được.

- Sao? Anh nghĩ sao? - Tara nhìn Ty, mắt mở to chờ đợi anh trả lời.

- Tôi nghĩ đúng là phải cần xem xét cho thật kỹ. - Ty thấy đề nghị của họ rất hợp lý, đáng thực hiện. anh không hỏi bố, nhưng sự im lặng của ông xem như ông cũng đồng ý.

Không bàn cãi thêm gì nữa, bốn người leo lên chiếc Suburban bốn cửa đậu bên cạnh nhà kho. Ty ngồi vào tay lái, Tara leo lên chỗ ngồi bên phải phía trước. Ty lái xe ra khỏi đường bay tư nhân, rẽ vào con đường nhỏ chạy về phía Tây Nam để đến khu trung tâm của trại.

Anh đậu xe gần chuồng, đến mở hai cánh cổng khổng lồ. Hai cánh cửa nặng nề rít lên như muốn trì lại một lát, rồi từ từ mở ra, để lộ lòng chuồng sâu và tối tăm như cái hang, lối đi vào rộng rãi.

Anh chàng kiến trúc sư đi vào trong, đầu quay qua quay lại quan sát. Anh ta dừng lại bên một cái giá đỡ thẳng, to chắc và đưa tay vuốt lên mặt gỗ xù xì.

- Gỗ ở đây đều đẽo bằng tay. - Anh ta quay qua hỏi Chase: - Cái chuồng này xây bao lâu rồi?

- Hơn một trăm năm. - ông đáp.

- Người kiến trúc sư tựa vai vào chiếc cột thô tháp, đẩy thử cái cột, rồi bước lui, lẩm bẩm nói:

- Chắc chắn như đá.

- Anh không thấy được giá trị cái chuồng này à, Ty? - Tara lần đầu đến bên anh, làm dấu chỉ vào phía trong. - Gỗ lâu đời ở đây được đánh vecni láng bóng, không phơi ra ngòai mưa nắng. môi trường thật hoàn hảo, mộc mạc và đúng phong cách miền Tây, mang tính lịch sử và cổ truyền. Khung cảnh hoàn hảo như thế này là yếu tố hấp dẫn, lôi cuốn mọi người.

Một hình ảnh mờ nhạt ẩn hiện trong trí anh, không rõ ràng nhưng cũng đủ làm cho anh náo nức. Anh thừa nhận, đáp:

- Cái chuồng này sẽ khác xa các chuồng bán bò khác mà tôi đã thấy.

- Nói như thế cũng chưa đầy đủ, - Tara nói rồi cười lớn. - Hầu hết chuồng bán bò của họ chỉ lớn hơn cái nhà kho bằng sắt lớn một chút thôi. Chúng không có duyên, không có chút nét nào hết. Cái "chuồng này" sẽ có sinh khí khiến mọi người phải trầm trồ tán thưởng. Người nào không đến dự buổi bán đấu giá đầu tiên của anh, họ sẽ không bỏ lỡ dịp vào lần hai. - Tara quàng cánh tay quanh anh một cách tự nhiên như thể họ đang còn là vợ chồng với nhau. - Nếu tôi cần học hỏi điều gì ở bố, thì chính là điều bố nói rằng sự thành công trong công việc làm ăn luôn đòi hỏi phải có sản phẩm hảo hạng. Với anh bây giờ cũng vậy, điều quan trọng là hình ảnh của sản phẩm mà anh sẽ cho ra mắt quần chúng. Nói cách khác, anh phải bọc sản phẩm như thế nào.

- Muốn được thế phải nhờ tiếp thị, - Ty đáp.

- Tôi được phép tham dự công việc này chứ? - Tara liếc nhìn anh, ánh mắt dưới hàng mi đa t2inh khiến cho đàn ông phải rạo rực.

Ty cảm thấy hơi ấm trên người cô tỏa sang người anh, và cái vú tròn trịa áp vào cánh tay anh. Quá khứ hiện về quá rõ, nhắc anh nhớ cái thời còn đang yêu cô. Anh thấy tình yêu nồng cháy thuở ấy dễ tái diễn quá.

Nhẹ nhàng nhưng cương quyết, anh tháo cánh tay cô ra, bước nhích ra xa một chút.

Đã có gì đâu mà tham dự. phải còn xem cái chuồng này có thể cải biến thành nơi bán đấu

giá bò được không đã.

Sau khi trải qua trọn một giờ đồng hồ xem xét các nơi, leo chiếc cầu thang thô tháp lên vựa cỏ khô gần mái nhà và quan sát ngoại vi của chuồng, anh chàng kiến trúc sư tỏ ý hài lòng, anh ta nói với Chase và Ty:

- Tôi thấy cái chuồng này có thể tân trang lại thành nơi bán đấu giá bò rất tốt. Chuồng này xưa cũ và rộng lớn. - Ánh mắt anh ta lộ vẻ đắc ý. - Đây sẽ là nơi thu hút rất nhiều khách hàng. Tôi phải xin ông cho biết rõ ràng các nhu cầu cụ thể trong việc bán đầu giá, khi ấy tôi mới bắt tay vào việc tạo mẫu được. - Anh ta dừng nói một lát, nhìn Chase, ánh mắt dò hỏi. - Tôi đoán chắc ông không có sơ đồ bản vẽ của cái chuồng này.

- Không có.

- Tôi đoán đúng - Anh ta hít vào một hơi thật dài, rồi từ từ thở ra - Tôi phải vẽ một bản. tức là tôi phải đo đạc chính xác các nơi trong chuồng - Thường thường tôi có hai người phụ tá để làm công việc này.

- Tôi nghĩ là ta phải thu xếp để có hai nhân công trong trại phụ giúp anh, - Tara nói xen vào rồi nói với gia chủ, - nếu ông muốn Noah tiến hành công việc.

Quả đúng Ty muốn tân trang cái chuồng có sẵn hơn là xây cái chuồng mới. Nhưng với kinh nghiệm của anh trong thời gian hai người còn là vợ chồng, anh biết Tara tiêu xài rất nhiều tiền, anh sợ cô ta sẽ lấy chi phí rất cao để trả công cho những người thuê mướn làm việc. Nên anh nói:

- Trước khi để ông Richardson tiến hành công việc, chúng ta nên bàn bạc để xem chi phí dùng vào việc này bao nhiêu đã.

- Dĩ nhiên, - Tara đáp với vẻ miễn cưỡng.

- Tôi thấy ý kiến hay đấy, vì, - anh kiến trúc sư ngần ngừ rồi nói tiếp, - chắc ông nhận thấy công việc đo đạc khắp cái chuồng cũ này cũng phải mất hơn vài giờ mới xong.

Chỉ có Tara lộ vẻ ngạc nhiên khi nghe anh ta nói. Cô ta thốt lên:

- Thật ư?

- Ồ, dễ mất trọn một ngày như hơi. Và… anh nhìn vào chiếc đồng hồ Rolex vàng trên cổ tay, - đã nửa ngày trôi qua rồi.

- Tôi xin lỗi. - Tara quay qua Ty và Chase, ánh mắt tỏ vẻ ân hận. Tôi sợ tôi đã làm phiền cho gia đình nhiều quá. Ngôi nhà của công ty tôi ở Blue Moon đang bận rộn nhiều công việc, và

nếu đêm nay chúng tôi không ở lại đây được, thì chắc chúng tôi không biết phải ở lại đâu.

Ty cảm thấ cơn giận bùng lên trong lòng. Tara đã biết rất rõ là khách đến nhà anh, không bao giờ anh và bố anh để cho họ ra về. Đây là luật bất thành văn của gia đình.

- Không có gì khó khăn hết, - Chase đáp. - Chúng tôi có nhiều phòng ở Ấp. Chúng tôi sẽ cho người đến mang hành lý của quí vị ở máy bay về nhà.

- Tôi rất cám ơn về việc này, Chase, - Tara cười, - nhất là nếu được ở lại đây tôi sẽ có cơ hội để thăm cặp song sinh luôn thể.

*

* *

Trong nhà bếp cũ của ấp, Jessy ngồi gần chiếc ghế cao, múc muỗng ngũ cốc nhỏ khác để cho cậu con trai ăn. Thằng Dài liền chụp cái muỗng, nhưng không chụp trúng muỗng, mà chụp vào bột ngũ cốc. Lại thêm bột ngũ cốc vấy vào mặt, vào tóc, không kể bột đã dính ở chiếc ghế cao, chứ không vào miệng cậu ta tí nào hết.

Cô liền chụp lấy tay cậu đưa ra xa rồi đút cái muỗng vào miệng cậu bé. Cậu bé vùng vằng quay mặt đi chỗ khác, bập bẹ chống đối.

Jessy kéo cái muỗng lui.

- Này Dài, chắc con biết em con đã uống bình sữa rồi chứ? - Cô cố đút cho cậu bé ăn, nhưng cũng như lần trước, thằng bé không đói. - Để cái muỗng và tô ngũ cốc lên bàn, cô lấy cái khăn vải, lau mặt lau tay cho con rồi nhấc nó ra khỏi ghế cao. - Phải tắm lần nữa rồi, con ơi, - cô mắng yêu con rồi thọc lét vào bụng nó. Cậu bé vùng vẫy trong tay cô, cười sằng sặc.

- Có ai trong nhà không! - Có tiếng người hỏi từ ngoài hành lang trước cửa vào

- Có tôi trong nhà bếp, - Jessy nói lớn đáp lại, vội bế Dài lên hông, lấy khăn lau bột ngũ cốc dính ở ghế trước khi bột đông cứng.

Tiếng giày da đi ngựa nện lên nhà lát gỗ cứng thình thịch và tiếng đinh thúc ngựa nơi giày kêu loảng xoảng vọng lên trong ngôi nhà to lớn. Khi tiếng chân bước gần đến cửa bếp, Jessy ngước mắt nhìn. Dick Ballard đứng nơi ngưỡng cửa, cái bao vải có dây rút đeo trên vai, hai tay xách hai cái vali của Tara. Nhìn các thứ ấy, cô đóan chắc Tara sẽ ở lại đêm.

- Tôi được lệnh mang những thứ này từ máy bay về nhà, - Ballard nói. Rồi bỗng anh cau mày hỏi: - Cô ta làm gì ở đây?

Anh ta không dám hỏi thẳng Ty hay Chase. Jessy đã làm dâu nhà Calder, nhưng những công nhân trong trại và gia đình họ vẫn xem cô như là người trong cùng giai cấp. Họ cảm thấy thoải mái khi hỏi cô những chuyện mà họ không dám hỏi Ty hay Chase.

Jessy nhìn cái nhãn Gucci trên hai cái vali.

- Tôi đoán chắc cô ta ở lại đêm nay ở đây.

- Cô bằng lòng à? - Câu hỏi của anh ta khiến cô bực bội trong lòng.

Quay mặt khỏi cặp mắt xanh đang tỏ vẻ ngạc nhiên của Ballard, Jessy lấy chai sữa trong nồi hâm ở trên lò lửa.

- Tại sao tôi không bằng lòng? - Cô đáp, cố làm ra vẻ không mấy quan tâm đến chuyện này.
- Cô ta đâu phải là vợ của Ty nữa.

- Nhưng cô ta đã ôm ấp anh ấy một thời gian. Và tình hình xem ra cô ta muốn lôi kéo anh ấy trở lại.

Chuyện này Jessy cũng nghi ngại, nhưng cô không nói ra. Cái tin Tara đến ở trại thế nào cũng được mọi người trong trại bàn tán xôn xao. Cô không nên để cho mọi người nói vào nói ra thêm làm gì.

- Tôi lên lầu để cho Dài uống sữa bình. Anh theo tôi, tôi sẽ chỉ chỗ cho mà để hành lý. - Khi Jessy đi qua hà bếp, Ballard quay người tránh cửa cho cô đi qua, rồi đi theo cô dọc hành làng đến phòng khách. - Tại sao lâu rồi bây giờ mới đem hành lý vào nhà? Máy bay hạ cánh cách đây hơn một giờ rồi mà, - Jessy nói, lòng cảm thấy rất ngạc nhiên.

- Tôi cũng chịu như cô, - Ballard vừa đi vừa đáp. - tôi đang ở trong chuồng ngựa, huấn luyện con ngựa tơ thì ông chủ lớn, - công nhân trong trại thường gọi Chase như thế để phân biệt giữa hai cha con, - biểu tôi lấy vali ở máy bay đem về Ấp.

- Bây giờ họ đâu rồi? - Jessy hỏi to

- Khi tôi rời họ, họ đang còn ở tại chuồng bò cũ. Máy bay hạ cánh là họ đến đấy liền, và ở lại đó từ lúc ấy cho đến bây giờ. Cô ta có dẫn theo một anh chàng còn trẻ. Anh ta bò khắp huồng như người đi kiểm tra mối mọt.

Chuồng bò cũ. Jessy đi chậm lại, cô suy nghĩ đến việc họ xem chuồng bò cũ, khi hai người đi vào phòng khách. Cô đoán chắc Ty chỉ cho Tara thấy hai nơi họ đã chọn để dùng một nơi làm địa điểm xây cất cơ sở bán bò.

- Chắc cái anh chàng đi theo Tara là kiến trúc sư, - cô nói. - Cô ta đã nói với Chase cô ta sẽ dẫn đến một kiến trúc sư.

Kiến trúc sư à? Cô muốn nói anh ta đến để xây chuồng bán bò mới à? Trời đất ơi! - Ballard bỗng dừng lại, cặp đinh thúc ngựa cũng đột ngột vang lên. Jessy quay lui, thấy mặt anh ta sáng lên vui sướng. - Họ tính chuyện sẽ dùng chuồng bò cũ làm nơi bán đấu giá bò. Ý kiến tuyệt quá trời!

Jessy cũng cảm thấy vui sướng khi nhớ lại cảnh Giáng sinh trong chuồng bò cũ, đèn sáng giăng trên các xà gỗ. Ở đấy, sẽ không còn lo sợ cảnh dẫn đàn bò đã đăng ký đi qua chiếc bục kê cao, giống như đám trẻ em của các gia đình trong trại trình diễn hoạt cảnh vào lễ Giáng sinh hàng năm. Cô cảm thấy lòng phấn khích khi nghĩ đến kế hoạch ấy.

Nhưng cô không có gì để thưởng thức sự vui sướng này, vì khi ấy cửa trước bật mở ra và Tara bước vào, theo sau liền đấy là Ty và Chase cùng người thanh niên. Jessy cảm thấy căng thẳng trong lòng, vì bẩm sinh, cô đã không ưa gì người vợ cũ của Ty.

Thế nhưng, cô phải đóng vai trò của mình, bèn bước đến chào khách.

- Chào mừng cô trở lại thăm Ấp, Tara.

- Chào Jessy, - Tara chào đáp lại, nhưng bỗng cô dừng lại, rồi thốt ra một tiếng ngạc nhiên nho nhỏ khi thấy đứa bé trên tay Jessy. - Đây là em bé trong cặp sinh đôi ư! - Cô ta nhanh đến bên cạnh Jessy. - Cháu ngoan không đây, - cô ta nựng em bé, thọc lét dưới cằm nó. Cậu bé cười, hai tay mừng rỡ. - Cháu là cháu nào đây? - Tara hỏi.

- Là Chase Bentteen Đệ tam.

- Bé Dài. Tôi biết rồi. - Cô ta tiếp tục nựng em bé, thọc lét dưới cằm bé cho nó cười. Nhưng việc dùng bí danh một cách bừa bãi như thế này giống như một cái tát đánh vào mặt Jessy. Khi Ty đi dự đám tang của Dyson trở về, anh đã cho cô biết Tara đã quá đau khổ vì cha chết, quá quẫn trí nên không nói chuyện gì nhiều. Nhưng có lẽ hai người đã nói với nhau rất nhiều.

- Ồ, Ty, - Tara quay đầu nhìn lui, liến thoắng nói. - Cháu giống anh như đúc. Tóc đen và mắt đen.

Cô ta quay lui với đứa bé nói nhỏ bằng giọng chớtnha với trẻ con, - cháu giống bố, khi cháu lớn, cháu sẽ làm cho con gái mê chết mệt, phải không, bé Dài?

Phải khó khăn lắm, Jessy mới giữ được im lặng, cô nghĩ rằng những lời cô ta nói ra với đứa bé là nhằm lấy lòng, Ty bước đến gần, cười với bé khi nó thấy anh, vùng vẫy tay chân mừng rỡ.

Ty nhìn Ballard, ánh mắt lạnh lùng như thường lệ, rồi nhìn qua Jessy.

- Anh đoán chắc Ballard đã báo cho em biết Tara và ông Richardson sẽ nghĩ đêm ở đây. - Anh hất đầu chỉ về người thanh niên như để giới thiệu luôn thể.

Sau những lời chào hỏi xã giao thường lệ, Jessy ra dấu chỉ đến chiếc cầu thang từ phòng khách dẫn lên lầu hai rồi nói:

- Tôi đang dẫn Ballard lên lầu để chỉ chỗ cho anh ấy để hành lý. Nếu quí vị muốn, xin theo tôi, tôi sẽ chỉ cho quí vị phòng nào quí vị ở lại đêm nay. Tôi chắc quí vị rất muốn tắm rửa sạch sẽ sau chuyến đi lâu như thế. - Câu sau cùng, cô cố ý nói với Tara.

- Phải, tôi rất muốn tắm rửa, - Tara nói nhanh, rồi nhìn người kiến trúc sư: - Sao Noah?

Anh ta lắc đầu.

- Tôi muốn làm việc ngay.

- Nếu thế, - Ty nói, - chúng ta vào phòng làm việc.

Lời của Ty không phải lả chương trình làm việc chung cho cả mọi người, nhưng Tara muốn hiểu cách khác. Nên cô nói:

- Lát nữa tôi sẽ xuống với mọi người. - Nói xong, cô ta vội vã quay đi bước đến cầu thang. - Tôi ở phòng nào đấy, Jessy? Tôi biết đường đi mà. - Câu nói của cô ta như vô tình nhắc cho Jessy biết cô ta đã quen thuộc ngôi nhà này rồi.

Jessy định chặn cô ta lại, nhưng cô không muốn cho Tara niềm vui sướng khi biết cô đang tức cô ta.

- Cô có thể vào trong phòng của Cat. Nếu co không muốn phòng ấy, tôi sẽ kiếm phòng khác cho cô. - Cô theo Tara lên cầu thang lầu, lòng cảm thấy tức tối thêm vì chính Tara là người đi trước.

- Phòng của Cat là tuyệt vời. - Tara đáp. - Tôi thấy phòng này nhìn ra toàn bộ cảnh đẹp nhất của trang trại.

Ballard lê bước đi theo hai người, đinh giày thúc ngựa keo lẻng kẻng, tay lôi hai cái vali lên thang lầu. khi họ lên đến phòng ngủ trước đây Cat ở, Tara hướng dẫn Ballard để cái vali thứ hai xuống, Tara hỏi:

- Noah sẽ vào phòng nào?

- Phòng khách thứ nhất ở hành lang phía Tây, - Jessy đáp, rồi chỉ cho Ballard đường đi tới đó. Sau khi anh ta đi ra khỏi phòng rồi, cô quay lui để từ giã Tara.

Nhưng cô không đi được vì Tara đã lên tiếng:

- Mọi vật ở đây đều như cũ. Ngôi nhà xưa cũ vẫn không thay đổi gì hết.

- Không thay đổi dưới mắt cô, - Jessy đáp. - Bây giờ tôi phải đi cho Dài bú sữa bình. Nếu cô cần gì, xin cứ vui lòng cho tôi biết.

Nói xong, Jessy bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại. cô đi theo hành lang đến bên phòng chủ nhân. Khi Jessy vào phòng, Sally vừa để Laura vào cũi.

Sally đứng thẳng dậy, để ngón tay lên môi ra dấu cho cô giữ im lặng, rồi nói nho nhỏ:

- Nó ngủ rồi.

Jessy gật đầu, bước đến cái ghế xích đu.

- Xin báo cho bà biết, - cô nói, hạ thấp giọng nói nhỏ, - có hai khách ăn tối.

- Không lo, - Sally cười. - Tôi đã làm thêm đồ ăn phòng khi Chase mời khách ăn trưa.

- Họ sẽ ở đây ăn trưa cũng như ăn tối. - Ẵm Dài gọn trong tay, Jessy đút núm vú ở bình sữa vào miệng của em bé, chúc bình sữa lên. - Họ sẽ ở đêm tại đây.

Nghe Jessy báo, Sally giật mình kinh ngạc, không giấu vẻ ngạc nhiên.

- Tara ở lại đây à? - Mặt bà lộ vẻ thất vọng hoàn toàn. - Ồ, Jessy, thật phiền phức cho cô biết bao.

Jessy không khỏi nghĩ rằng Tara đến đây ở lại, không phải chỉ để kiếm cách gây phiền phức cho cô thôi. Vì thế mà cô quyết định phải kềm chế mình khỏi nóng giận và phải giữ mình hết sức bình tĩnh.

- Cô ta ở phòng nào? - Sally hỏi với vẻ quan tâm. - Cô không để cho cô ta ở trong phòng cũ của cô chứ?

- Không, cô ta ở trong phòng Cat, còn ông kiến trúc sư ở trong phòng khách thứ nhất.

Trán bà Sally thoáng cau lại.

- Tôi đoán chắc trong phòng của Cat không có đủ khăn tắm. tôi phải đi lấy thêm vài cái. - Bà nói rồi vội vã bước đi ra khỏi phòng, để Jessy một mình với cặp sonh sinh và với suy nghĩ vẩn vơ của minh.

*

* *

Cúi người sát vào chiếc gương soi nơi bàn trang đểm, Tara nhìn kỹ vào bóng mình trong gương. Mặt cô trong gương trông mịn màng như ngà, không một vết nhăn, ấy là nhờ tài khéo léo của người bác sĩ thẩm mỹ của Tara. Dĩ nhiên ông ta lấy tiền công quá lớn, nhưng kết quả như thế này cũng xứng đáng với đồng tiền bát gạo.

Cô ta cảm thấy vui mừng khi nghĩ rằng Jessy thế nào cũng đau khổ, vì so với da mặt của cô ta, thì da mặt của Jessy bị nắng làm cho nhăn nheo. Tara nhích người lui cách xa tấm gương soi rồi điểm thêm một ít son môi và sửa lại chiếc khăn quàng bằng sa quấn quanh cổ.

Có tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Nghĩ đây là Jessy, Tara nán thêm chút trước gương để sửa mái tóc cho phồng ra một tí nữa mới bước đến mở cửa.

Nhưng người mở cửa là bà Sally Brogan, bà đang ôm trên tay một số khăn tắm. Tara cảm thấy nhẹ nhõm, liền bước lui nhìn bà với ánh mắt ngạc nhiên.

Sally! - Cô ta thốt lên, rồi cất tiếng cười gượng gạo. - Tôi không ngờ gặp bà ở đây. Thật quá ngạc nhiên.

Bây giờ tôi làm việc ở đây.

Tara đưa tay nắm cánh tay bà già với cẻ thân ái, mắt mờ lệ. - Cả hai ta đều vô vọng, phải không?

Xin lỗi, cô nói gì tôi không hiểu, - Sally cau mày, đáp, vẻ bàng hoàng khi nghe cô ta nói.

Mặc dù họ không yêu ta đi nữa, chúng ta vẫn tiếp tục yêu họ. Với chúng ta, được ở dưới cùng một mái nhà với họ là đủ rồi, phải không?

Sally bối rối, quay đi. Bà nói:

- Tôi…tôi không biết cô muốn nói gì.

- Tôi xin lỗi, - Tara nói nhỏ, vẻ ân hận hiện ra trên mặt. - Có lẽ tôi không nên nói thế mới phải. tôi cứ nghĩ bà yêu thầm nhớ trộm ông Chase. Cho nên khi tôi thấy bà ở đây, tôi cứ

tưởng bà là người đồng điệu với tôi. - Cô ta ngừng nói, tỏ vẻ cố trấn tĩnh, chùi mất giọt nước mắt ứa ra dưới hàng mi, rồi hít vào một hơi dài. - Nhưng bà nói đúng. Tốt hơn là ta không nên nói đến chuyện này, khi có người chung quanh, ta khó giấu được tình cảm của mình.

Sally ngẩng đầu, ánh mắt rất ngạc nhiên.

- Cô đã hiểu hết.

- Dĩ nhiên là tôi hiểu, - Tara đáp dịu dàng. Cô ta ôm bà Sally vào lòng, cả chồng khăn trong tay bà, ghì mạnh bà, rồi nhích lui, cố làm ra vẻ e dè. - Trời đất, nhìn chúng ta này, - Cô ta thốt lên, giọng rề rề nặng trịch. - Chúng ta nên chấm dứt thôi, kẻo tôi khóc mất. - Quay người sang một bên, Tara đưa ngón tay lên khóe mắt như để lau mặt giọt nước mắt đang trào ra.

Sally ngần ngừ.

- Chắc tôi phải cất số khăn tắm này đi đã.

- Sally. - Tara nói, vừa đưa tay chặn bà Sally lại. - Đôi lúc…tâm sự với người cùng cảnh ngộ với mình cho nhẹ bớt sầu muộn trong lòng. Dù sao thì nói ra được nỗi lòng, người cũng nhẹ nhõm được phần nào. Cám ơn bà.

Tara thấy vẻ tần ngần và nghi ngại hiện ra trên mặt bà Sally. Mặc dù bà có vẻ cảm động khi nghe cô ta nói, nhưng Sally vẫn chưa tin tưởng cô ta.

Tara tin tưởng rằng thế nào rồi bà cũng tin cô ta. Nói cho cùng, không có câu tục ngữ nào đúng hơn câu: có cùng cảnh ngộ mới thương nhau. Và Tara cần có đồng minh trong nhà Calder, có thế cô ta mới thông suốt được tình hình trong nhà. Không ai có thể làm ứng viên tốt hơn Sally Brogan.

Tuy nhiên, chưa phải lúc thúc đẩy tình bạn keo sơn. Bây giờ cứ từ từ, để cho tình bạn dần dà phát triển trong vài tháng tới.

- Bây giờ bà đi cất khăn tắm đi, - Tara nói, thân ái đẩy nhẹ bà đi. - Tôi phải xuống dưới kẻo Noah cho là tôi đã bỏ rơi anh ta.

*

* *

Đến xế chiều hôm sau, gia đình Calder đã thỏa thuận với anh chàng kiến trúc sư. Công việc đo đạc đầy đủ chi tiết cái chuồng xong xuôi, hai người quay về ForthWorth. Họ hứa sẽ trở

lại trong thời gian rất sớm.

Bốn ngày sau, một chiếc xe tải dừng lại trước Ấp. Thùng xe phía sau chất đầy nhiều gói hàng. Người tài xế mặc đồng phục màu nâu chỉ chuyển vào nhà một số hàng ít thôi. Jessy ngạc nhiên nhìn những chiếc thùng chất cao ở tiền sảnh rộng, chỉ chừa một lối đi hẹp từ cửa trước cho đến hành lang.

Thùng nào cũng ghi tên người gởi là Tara.

Trên một thùng có ghi hàng chữ thật lớn XIN MỞ TRƯỚC có đính chiếc phong bì ghi nét chữ của Tara, gởi cho cả Ty và Jessy. Trong phong bì là lá thư Tara viết để cám ơn lòng tốt của hai người đã cho họ ở lại đêm, và cô ta xin lỗi về việc gởi quà cho cặp song sinh trễ.

Jessy phải mất hết một giờ mới mở xong các gói hàng. Khi mở xong, cô thấy rất nhiều quà trước mắt cô. Loại quà đồ chơi thì nào là quà có động cơ nhỏ xíu, nào là đồ chơi phát ra tiếng kêu trông thật đẹp mắt, nào là những chiếc vòng để em bé cắn khi ngứa chân răng, và vô số thú vật nhồi bông, lớn có nhỏ có. Mỗi bé đều có một bộ bát đĩa bằng sứ, một bộ đồ dùng cho bé ăn uống bằng bạc. Thêm vào là nhiều quần áo - 12 bộ cả thảy cho mỗi đứa. Với Laura, tất cả quần áo của bé đều đẹp đẽ sang trọng, đều có viền đăng ten tổ ong rất hợp với giày, dải vải buộc tóc, và vô số các thứ hàng vải khác. Đặc biệt là có một bộ áo quần cao bồi, đầy đủ bộ sậu: giày cao cổ có đinh thúc ngựa, quần bò, mũ cao bồi, áo sơ mi có cầu vai với vạt trước có đính những tua ngọc trai, một chiếc áo vét bằng da bò, và áo khoác bằng da hoẵng.

Jessy nhìn đống quà, hai tay chống nạnh.

- Bà đã thấy các thứ này chưa? - Cô hỏi bà Sally, giọng hậm hực - Tara muốn hai đứa mặc các thứ lộng lẫy này khi nào và ở đâu? Chắc bà thấy trong đống đồ đạc này không có thứ nào thực dụng hết chứ?

- Phải, - Sally đáp, chắc lưỡi với vẻ thất vọng rồi lấy lên một cái áo có viền xếp nếp. Bỗng vẻ mặt bà trở nên dịu dàng dễ thương, bà nói: - Nhưng có bao giờ cô thấy những thứ quí giá chưa? Laura mặc áo này trông sẽ giống như búp bê.

Nhưng Jessy vẫn không thay đổi ý kiến khi nhìn vào cái áo màu hồng xinh xắn. Không bao giờ cô chấp nhận những thứ quần áo có xếp nếp và viền đăng ten. Nghĩ đến chuyện mặc cho con gái mình áo quần này, cô thấy ghê tởm.

- Áo này rất đắt tiền đây, - Sally nói nhỏ. Jessy đốp lại ngay:

- Cô ta sẵn tiền. Cô ta đã được bố để lại bảy tám cơ sở làm ăn rất phát đạt. Tôi muốn tống khứ các thứ này đi cho rảnh mắt, nhưng tôi nghĩ là trong vùng này có nhiều trẻ em muốn được mặc các thứ đó - Thế rồi sắc mặt cô dịu lại khi nhìn vào bộ quần áo cao bồi, vẻ hài

lòng một cách miễn cưỡng. Cô sờ vào chiếc áo vét bằng da bò và các tua da viền quanh. - Tuy nhiên, tôi chắc ông nội Calder sẽ rất khoái khi thấy Dài mặc bộ này.

- Phải, biết đâu.

Cả đời Jessy chưa bao giờ nghĩ đến chuyện viết thư cám ơn người đã mua nhiều áo quần cho con cô. Nhưng cuối cùng, cô cũng viết vài hàng cám ơn.

*

**

Vừa hát ư ử trong họng, Sally vừa lau bụi cái bàn gỗ óc chó bên cạnh cái ghế dựa Chase thích nhất, rồi để lại các thứ vào nguyên vị trí trên bàn theo cách ông thích. Trước khi bước lui, chuông điện thoại reo. Bà liền nhấc máy lên nghe:

- Nhà Calder đây.

- Xin vui lòng cho tôi gặp Ty được không?

- Xin lỗi, anh ấy không có ở nhà. Cô muốn nhắn gì xin cho biết, anh ấy sẽ trả lời sau, được không? - Sally tìm giấy bút.

- Bà đấy 2, Sally?

- Phải

- Tara đây. - Giọng cô ta nghe rất thân thiện.

- Chào cô. Cô khỏe chứ? - Sally dừng lại, không tìm giấy nữa.

- Tôi khỏe. tôi không biết… quà gởi cho cặp song sinh đã đến chưa?

- Đã đến ba hôm rồi. tôi thấy Jessy đã gửi thư cám ơn cô vào hôm qua rồi.

- Tôi chắc Ty giận lắm khi thấy tôi gửi qua.

- Anh ấy nói cô gởi nhiều quá.

- Phải, anh ấy nói đúng. Tôi đã mua quá nhiều nhưng vì có nhiều thứ quá quí khiến tôi không thể dừng lại vài thứ được. Chắc bà biết lý do tại sao rồi. - Tara nói bằng giọng tâm tình. - Hằng ngày bà chăm sóc hai đứa bé, nhìn chúng lớn lên… chắc bà cảm thấy mình như bà nội chúng. Có đúng thế không? Này, bà hãy thú thật đi.

- Nghĩ cũng kỳ, nhưng quả thật là thế. - Sally xác nhận môt cách thẳng thắn.

- Nếu bà xem mình như bà nội chúng, thì tôi có thể xem mình như người cô tận tình thương mến chúng, gởi quà nhiều đến cho chúng, nuông chiều chúng. Cũng như bà, tôi không có con. Cặp song sinh sẽ cho tôi cơ hội thương yêu nuông chiều chúng cho thỏa lòng của người phụ nữ thương con.

Tối đó, Tara cũng nói với Ty giọng điệu như thế trước khi đi vào mục đích chính khiến cho cô Tara lấy cớ để gọi điện thoại đến. mục đích chính là báo cho anh biết công việc chỉnh trang chuồng bò tiến triển tốt đẹp. Người kiến trúc sư đã có bản vẽ về cái chuồng, đã chuẩn bị số máy móc cần thiết, và công việc chỉnh trang sẽ thực hiện vào tuần sau. Noah đã phát thảo các chi tiết trong chuồng, hy vọng những bản phác thảo sơ khởi này sẽ đem ra hội ý trong vài tuần nữa.

Nhưng rốt cuộc, phải gần 5 tuần, công việc chuẩn bị mới xong. Anh chàng kiến trúc sư Noah Richardson đáp máy bay phản lực của Tara đến Triple C, có cả chủ nhân chiếc máy bay đi theo. Tara đi theo vào cac chuyến thứ ba và thứ tư.

Vào chuyến thứ năm của anh kiến trúc sư, anh Tara mang theo các bản vẽ cuối cùng, chuyến này đúng vào dịp trại thu gom bò, thời gian bận rộn nhất của trại. Những năm trước, Jessy đều tham gia đầy đủ công việc này, nhưng năm nay cô bận hai con nhỏ, chúng đang ở vào thời kỳ mọc răng, nên cô phải ở nhà để chăm sóc chúng.

Bị cùm chân trong nhà khi mà ở bên ngoài mọi sinh hoạt trong trại đang diễn tiến, lại thêm hai đứa bé rất chướng vì mọc răng, Jessy cảm thấy bực bội, chán nản. Trong lúc tinh thần đang căng thẳng như thế, bỗng đâu lão Joe Gibbs xuất hiện, mang hành lý có nhãn hiệu Gucci vào nhà. Nhìn số hành lý, cô cảm thấy như bị ai đánh vào người không sao kềm lòng được nữa.

Jessy liền đi vào nhà bếp, lấy chìa khóa xe tải nhỏ móc trên tủ, rồi nói với Sally:

- Khách chúng ta đến đấy. bà ra mà đón tiếp họ. Nếu hai đứa nhỏ có khóc, cứ để cho chúng khóc.

Ngạc nhiên trước giọng nói gay gắt của Jessy, Sally phải mất một lát sau mới lên tiếng được. Bà hỏi:

- Mà… cô đi đâu?

Nhưng cánh cửa sau đã đóng sầm lại trả lời cho câu hỏi của bà ta.

- Jessy ơi? - Giọng của Joe Gibbs cất lên từ trước nhà. - Cô Jessy ơi, tôi để các hành lý

này ở đâu đây?

Nghe gọi, bà Sally vội vã lau tay, để món ăn làm dở trên quầy bếp, chạy ra cửa.

Vừa trông thấy Sally, người công nhân già cau mày hỏi:

- Jessy sao thế? Cô ấy vừa nhìn thấy tôi rồi bỗng biến mất như bị ma đuổi vậy

Sally chưa kịp trả lời, Tara đã bước vào, khiến bà phải quay qua chào hỏi khách, không trả lời Joe được. Đồng thời, ngay khi ấy, có tiếng bánh xe hơi vụt chạy trêm mặt đường rải sỏi nghe rào rạo, sỏi văng tung tóe trước cửa nhà.

Nghe tiếng xe chạy nhanh, Tara bước lui ra ngưỡng cửa.

- Trời đất, ai thế nhỉ?

- Jessy đấy. - Sally cố trả lời một cách tự nhiên.

Tara có vẻ ngạc nhiên, cô ta hỏi

- Cô ấy đi đâu mà vội thế?

- Tôi chẳng biết, - Sally đáp. - Tôi nghĩ là cô ấy đi báo cho Ty biết cô đã đến đây. Bây giờ là mùa thu gom bò, chắc cô biết rồi.

- Phải, tôi biết. Đêm kia Ty có nói cho tôi biết trên điện thoại. khi đến đây, tôi có biểu người phi công bay qua khu vực thu gom để cho Noah thấy được cảnh ấy. Nhưng vì ngồi trên máy bay, nên chúng tôi không thấy được cảnh ồn ào, bụi bặm, gay cấn ở bên dưới được.Tôi hy vọng một buổi chiều nào đấy, chúng tôi sẽ ra tận nơi để xem cho biết.

- Tôi tin thế nào ông ấy cũng rất thích cảnh tượng ấy, - Sally đáp, mắt vẫn nhìn theo chiếc xe tải nhỏ, lời nhận xét của Tara làm cho bà phân vân. Jessy lái xe đi một cách bất thần và vội vã làm cho bà cảm thấy khó chịu, bối rối. Và chính Tara cũng có vẻ thắc mắc, ngạc nhiên.

Chương 7

Cơn tức giận vô cớ bùng lên trong lòng Jessy, khiến cô lái xe nhanh như điên, làm tung bụi đầy trời ở phía sau. Cô lái xe đi được nửa đường đến vùng Broken Butte mới sực nhớ ra công việc lùa bò ở đấy đã ong, họ đã di chuyển hết đến WolMeadow. Đạp thắng cho xe dừng lại đột ngột, chiếc xe chồm tới như muốn lộn nhào, ô quay xe trở lui ngay giữa đường và chạy ngược trở lại.

Khi đến khu vực WolfMeadow, cơn giận của cô dịu xuống. Cô rời con đường chính, rẽ theo con đường mòn, hai bên đường là hai vạch song song, cỏ bị dẹt xuống vì bánh xe cơ giới hóa hay rờ moóc do ngựa kéo đè lên. Cô cho xe chạy về phía có chuồng thu gom bò. Tránh khu vực có làm dấu đã thu gom xong, cô lái xe chạy đến điểm tập trung. Khi đến gần chỗ có hàng rào bằng cọc, bỗng Jessy gặp một người cưỡi ngựa đang đi về phía cô một cách mệt mỏi. Cô bèn hạ kính cửa xe xuống.

- Kìa, chào người khách lạ. - Ballard chào cô, nụ cười méo xệch trên môi. - Lâu rồi mới gặp cô đi ra ngoài như thế này.

Jessy không để mất thì giờ vì những chuyện không đâu, cô hỏi:

- Ty đâu rồi?.

Ballard ghìm cương cho ngựa dừng lại, vẻ mặt ngạc nhiên.

- Thế cô không gặp anh Tara khi đến đây à? Anh về cách đây chừng hai mươi phút rồi…có lã ba mươi phút, ngay sau khi thấy máy bay bay qua. - Dù sao đi nữa, cặp mắt của anh Tara cũng trông có vẻ hiền từ khiến cho cô thấy bớt bực bội trong lòng. - Cô ta quay lại, phải không?

Nhưng câu hỏi của anh Tara làm cho cơn giận trở lại. Bặm chặt môi, Jessy nhấn ga, quành tay lái xe cho xe chạy lui, phóng ra đường chính.

Ballard nhìn theo cô, biết nguyên do khiến cô tức giận. Jessy ít khi cau có thế này, và anh biết mỗi lần cô cau có đều có nguyên nhân cả.

Mặc dù Ballard không có ác cảm gì với Tara, nhưng anh cũng biết chính cô Tara là nguyên nhân khiến cho Jessy tức giận như thế. Anh biết Tara là một con mèo cái, là người đang có ý đồ bấu móng vuốt trở lại vào Ty. Mọi người ở Triple C đều thấy rõ điều này. Ballard không trách gì cô ta, vì trách cô ta thì chẳng khác nào trách con chồn hôi tỏa mùi xú uế.

Nhưng Ty… thì lại là một vấn đề khác. Không bao giờ Ballard có quan hệ gì với anh nhiều. Ty có dòng máu của nhà Calder, nhưng được sinh ra ngoài giá thú ở California. Đến năm 15

tuổi anh mới đặt chân lên Triple C để công bố quyền thừa hưởng của mình. Môi trường khác lạ, nhưng sau một thời gian, Ty thích ứng được với gia đình mới và nếp sống mới. Nhưng Ty vẫn không mất phong cách của người California. Ballard tin rằng dân California bao giờ cũng chấp nhận hành động của đàn ông khi anh Tara đón chào niềm nở người vợ cũ đến nhà mình.

Ballard khẽ lắc đầu với vẻ ngao ngán, giật dây cương cho ngựa đi đến chuồng bò có hàng rào bằng cọc gỗ.

*

**

Khi Jessy bước vào nhà bếp, mùi thịt rán có tẩm mật ong tỏa ra thơm ngát. Cửa lò mở rộng, Sally cúi người trên chảo thịt rán, tưới nước xốt vào chảo. Khi Jessy bước vào bà Tara đứng thẳng người, quay đầu nhìn lui:

- Cô về đấy à, - bà ta nói.

- Ty đâu rồi?

- Tôi nghe anh ấy lên lầu tắm rửa để ăn tối.

Nghe thế, Jessy bước ra khỏi bếp, đi lên lầu. Cô nhẹ nhàng, nhanh nhẹn bước từng hai cấp một lên cầu thang, lòng nôn nóng gặp chồng để hỏi cho ra lẽ.

Trên hành lang, Jessy nghe tiếng cửa phòng của Cat xịch mở, nhưng cô không lưu tâm, chân cứ bước nhanh.

Khi vào phòng chủ nhân, Ty từ trong phòng tắm bước ra, quanh hông quàng một cái khăn tắm, một cái khăn khác vắt trên đôi vai rắn chắc, mái tóc đen óng ánh ướt, những giọt nước dính trên làn da rám nắng.

- Em đi đâu thế? - anh Tara thờ ơ hỏi. - Joe Gibbs nói em phóng đi như mèo phỏng lửa.

Jessy dừng lại, đóng cửa rồi hỏi thẳng anh:

- Ty Calder, anh hãy nói cho tôi biết điều này. Cô ta lại đến làm gì ở đây?

Anh cau mày hỏi lại:

- Ai? Tara à?

- Tara chứ còn ai, - cô lớn tiếng. - Còn ai em nói đến ở đây nữa.

- Làm sao anh biết được? - Anh đáp với vẻ chán nả. - Anh không biết tại sao chúng ta nói đến cô ta.

- Chắc anh biết cô ta đến đây rồi chứ? - Hai tay chống nạnh hai bên hông, Jessy nhìn thẳng vào mặt Ty, chú ý đến từng nét thay đổi trên mặt anh.

- Không

- Vậy thì em hỏi lại: cô Tara đến để làm gì?

Ty nheo mắt, cặp hàm bạnh ra như muốn giữ bình tĩnh. Anh trả lời chậm rãi và vắn tắt:

- Theo Tara, cô Tara mang đến danh sách những nhà quảng cáo và những nhà cung cấp thực phẩm, cô Tara muốn anh duyệt qua danh sách với cô ấy.

- Chuyện này cần gặp nhau để bàn hay sao? - Jessy vặn hỏi. - Cô ta gởi danh sách đến rồi thảo luận với anh trên điện thoại không được à?

- Anh không biết. Chuyện này, em nên hỏi thẳng Tara thì biết.

Câu trả lời khiến Jessy thấy tức giận thêm, vì đây là cái cớ để cho Tara đến đây, thế nào cô ta cũng nêu lên lý do này với cô.

Cô quay người sang một bên, thả hai tay xuống, cô muốn hoạt động chân tay cho bớt giận. Cô nói, giọng ngán ngẩm:

- Những nhà cung cấp thực phẩm, làm như thể chúng ta cần cô Tara cho danh sách.

- Em biết được bao nhiêu nhà cung cấp thực phẩm chuyên nghiệp? - Ty phồng mang trợn mắt hỏi, bộng dưng anh nổi giận. - Hay em cho rằng chúng ta chỉ cần một người thế là đủ? Chắc em nghĩ rằng việc này cũng như việc bán đấu giá ở địa phương, cứ đến gặp bà trợ lý ở nhà thờ địa phương, nhờ bà thu xếp cho là được phải không?

- Em nghĩ chúng ta chỉ cần một người chuyên nghiệp là được. - Nhưng hiện giờ chưa cần đến người đó. - Nhưng em thấy bây giờ còn quá sớm để tính chuyện tìm người cung cấp thực phẩm trong khi chúng ta chưa có cơ sở để tổ chức bán đấu giá.

- Với công việc to lớn như thế này, chúng ta phải cần lo liệu trước. - Anh quắc mắt nhìn cô Tara một lát, lắc đầu với vẻ chán nản. - em không rành những việc như thế này. Đúng ra em phải cám ơn Tara đã giúp chúng ta thay vì trách cô ấy.

- Nếu em biết cô ấy thực tình giúp đỡ chúng ta thì chắc em sẽ cám ơn ôc ấy liền.

Anh ngẩng đầu, nhìn cô đăm đăm:

- Lạy chúa, Jessy, em không ghen chứ? Chắc em quên chuyện anh đã ly dị với cổ rồi sao.

- Em nhớ chứ, và anh cũng nhớ, nhưng cô Tara chắc đã quên.

- Anh đã ly dị với Tara cách đây tám năm rồi. Chưa đủ cho chúng ta quên quá khứ hay sao? Hay em muốn chúng ta cứ mãi mãi là kẻ thù của cô ta?

- Nếu anh là kẻ thù của cô Tara chắc em thấy yên ổn hơn. - Jessy quay người và nói tiếp: - Em không biết cô ta chơi trò gì, nhưng cô ta không thắng được đâu.

Ra hành lang, Jessy thấy Tara đang bước đến gần cửa phòng chủ nhân, môi cong lên cười, nụ cười ra vẻ hiểu được tình hình. Cô ta nói nhỏ để trả lời câu hỏi của Jessy:

- Ồ, tôi không thắng ư? Nhưng chuyện sẽ không xảy ra như cô nghĩ đâu.

Jessy cần phải dẹp yên cơn sóng bão bùng này. Cô phải làm sao giải quyết việc này càng sớm càng tốt.

*

**

Cơ hội để cô thực hiện ý đồ xảy đến vào tối hôm đó. Như mọi khi, sau khi ăn tối xong, họ tụ tập ở phòng làm việc của Chase, trung tâm của Triple C từ lâu nay. Trong phòng có lò sưởi bằng đá thật lớn, trên bệ gắn bộ sừng của con bò đực loại sừng dài, bộ sừng dang rộng gần hết mặt kệ.

Chase Calder ngồi ở chỗ quen thuộc của mình, trong chiếc ghế dựa sau cái bàn làm việc lớn. Trên tường, ngay bên vai ông, treo cái bản đồ đóng trong khung, cái bản đồ vàng ố vì trải qua lâu đời, những đường vẽ bằng tay chỉ ranh giới rộng rãi của trại Triple C.

Ty đứng bên cạnh lò sưởi, dựa vai vào bệ gỗ của lò sưởi, dáng đứng thanh thản, nhấm nháp ly uých ky pha nước. Dựa người trên chiếc ghế bọc nệm da lâu đời mềm mại, Tara cầm chân ly rượu, lắc lắc rượu vang đỏ hảo hạng trong ly. Mặc chiếc áo len Casomia màu đen và chiếc quần cùng màu, cô ta chải mái tóc theo kiểu bồng bềnh xỏa xuống cổ. ngoài chiếc nhẫn Ôpan màu đen trên ngón tay, chiếc nhẫn không bao giờ rời ngón tay cô ta. Cô ta chỉ đeo duy nhất chuỗi ngọc trai ba rốc rải rác xen vào những hạt mã não dài. Cô Tara đưa tay hững hờ mân mê chuỗi hạt, mắt nhìn vào bản đồ trên tường, thờ ơ lắng nghe Noah nói về lợi ích của hệ thống làm lạnh mới.

- Việc này tốn kém nhiều thật đấy, nhưng nó sẽ tiết kiệm được nhiều tiền bạc cho ông về lâu về dài sau này. Tôi có một số tài liệu về hệ thống này để trên lầu. Để tôi lên lấy xuống cho ông xem. - Anh chàng kiến trúc sư nói rồi đứng dậy khỏi chiếc ghế có lưng dựa di động kê trước bàn làm việc. - Ông cứ cất đấy để nghiên cứu, vài hôm nữa ông cho tôi biết ý kiến nếu ông muốn lắp đặt hệ thống này.

Khi anh Tara rời khỏi phòng, Jessy bước vào, hai đứa bé hai bên hông.

- Chúng Tara tắm rửa xong rồi, bây giờ vào chào mọi người để đi ngủ.

Bé Dài tóc đen vừa trông thấy bố bên lò sưởi liền dang hai tay, miệng bây bô: Ba, ba, ba ba.

Để ly rượu trên bệ, Ty bước đến ẵm đứa bé mới biết đi chập chững trên tay Jessy. Tara đứng dậy, để cái ly trên bàn xa lông, bước đến để nói chuyện với bé gái. Cô Tara bế bé lên tay, miệng nói:

- Cháu là của quí đây. Nhìn mái tóc quăn vàng đẹp đẽ này!

Nhưng bé Laura chỉ nhìn vào một vật duy nhất: chuỗi ngọc trên cổ Tara. Cô bé nhanh nhẹn đưa tay chụp lấy chuỗi ngọc.

- Đừng Laura. - Jessy thốt lên, nhưng đã quá muộn rồi.

Tara cười

- Không sao, - cô Tara nòi và nựng cô bé, - con gái thông minh mới nghĩ đến châu báu.

- Có lẽ thế, nhưng cháu đang mọc răng. - Jessy bước vội đến để gỡ chuỗi ngọc ra khỏi tay đứa bé trước khi nó đưa vào mồm. - Giao bé cho tôi hay hơn, - Jessy nói sau khi đã cố gỡ chuỗi ngọc ra khỏi tay Laura. Khi đã ẵm cô bé lại rồi, cô nói: - Xin lỗi, tôi đã báo trước cho cô biết rồi.

- Cháu không làm hỏng gì hết, - Tara đáp.- Vả lại, hy vọng… khi lớn, cháu ẽ khoe đã cắn vào ngọc.

Jessy thấy câu nói của cô ta vô duyên, nên chỉ cười mà không đáp.

- Thôi, ta đi con, Dài. - Cô đưa tay bế con trai. - Đi ngủ thôi.

- Khoan đã. - Tara đưa tay cản Jessy lại. - Trước khi cô đi, tôi muốn cám ơn cô… cám ơn tất cả gia đình… - Cô Tara nhìn qua cả Chase - Đã để cho tôi giúp đỡ trong công việc

hoạch định xây chuồng bò này.

Jessy nhớ ra người Tara không để cho cô đóng góp ý kiến gì hết, nhưng cô không nói năng gì.

- Công việc tham gia này rất có ý nghĩa đối với tôi, - Cô Tara nói tiếp. - Sau khi bố tôi mất, tôi hoàn toàn lạc lõng. Tôi không biết làm gì hết. Cuộc đời tôi hầu như không có mục đích. Nếu khi Ty đến dự đám tang mà anh ấy không nói đến việc làm chuồng bán đấu giá…- Cô Tara dừng lại, đưa mắt sang nhìn Ty, ánh mắt nhòa lệ khiến cho Jessy không thể nào tin được - Nhưng anh ấy đã nói, thật may cho tôi. Vì tôi cần có việc để làm… một công việc đòi hỏi nhiều thách thức như thế này - Cô lại dừng nói, hướng ánh mắt sang nhìn Jessy. - Có trời đất chứng giám, nhiều lúc tôi thấy hoàn cảnh của tôi rất kho xử, vì tôi là bà Calder cũ, nhưng tôi luôn luôn biết ơn về việc cô đã có lòng hào hiệp bỏ qua chuyện đó. Tất cả chúng ta đều muốn bỏ qua chuyện đó… vì đều mong muốn cuộc bán đấu giá sắp đến thành công vĩ đại.

Và Tara sẽ tiếp tục có mặt ở đây, sẽ góp công vào sự vinh quang này - nếu không phải đóng góp toàn bộ công lao. - Còn Jessy chỉ đứng bên lề của công việc, hoàn toàn bị lu mờ trước người vợ cũ của chồng. Rõ ràng Tara muốn tỏ ra cho mọi người thấy Jessy thấp kém. Cái tôi của cô ta thật đáng ghét, ấu tri và ngu ngốc. thế nhưng, Jessy vẫn cảm thấy mình đáng tự hào. Chưa bao giờ Jessy cúi đầu trước người đàn ông nào; cô sẽ không cúi đầu trước người phụ nữ nào… và sẽ không bao giờ cúi đầu trước Tara.

*

**

Gió thổi mạnh từ phía Bắc đến, lạnh buốt, báo hiệu mùa đông đang đến.

Ngoài đồng trống không có cây cối để chắn bớt gió, chỉ thỉnh thoảng mới có vài ngọn đồi thấp hay những ụ đất lớn làm nơi chắn gió thôi. Nhưng tại nơi tập trung bò vùng Wolf Meadow thì chẳng có đồi có ụ gì cả.

Gió thổi ào ào tự do thoải mái qua đàn bò lông đỏ Herefords được những người đứng chăn bò cưỡi ngựa lùa lại thành một đám đứng chen chúc nhau ở giữa họ. Miệng kêu vì bực tức ,, đám bò chen lấn nhau, đạp chân thình thịch lên mặt cỏ dày trên mặt đất. Thêm vào đó là tiếng ngựa thở phì phò, tiếng cọ yên da kêu kin kít, tiếng đinh thúc ngựa kêu leng keng, và tiếng giây cương giật nổ đôm đốp.

Đứng trên chỗ đất cao, Ty đưa mắt nhìn hai người cưỡi ngựa nối đuôi nhau len lỏi trong đám bò để lùa con bò cái nào mà họ thấy quá già không còn khả năng sinh sản.

Vụ thu gom mùa thu, một số bò già, què quặt và ốm yếu đã được loại ra làm thịt,cũng như

số bò đực chạy thoát được trong đợt thu gom vào mùa xuân, số này thường ít ỏi. Sau khi đã lựa xong số bò kém chất lượng, đàn bò được đánh giá lại để xem có con nào nữa cần loại ra không.

Gặp năm thuận lợi, trại có thể giữ lại một số lớn bò mùa đông. Nếu gặp năm bất lợi, số bò phải cố giảm bớt, có lúc giảm rất nhiều. Và gặp năm ít mưa, có thể gọi là năm thất lợi. Thế nhưng, bây giờ Ty không nghĩ đến những chuyện ấy , mà anh đang chú ý đến người cưỡi ngựa cao , mảnh mai đang len lối qua đàn bò, mái tóc màu vàng mật của cô bím thành đuôi sam thả lủng lẳng phía sau lưng. Jessy ngồi gọn gàng trên yên ngựa , cân bằng, sẵn sàng đối phó với động tác xoay qua xoay lại của con ngựa mỗi khi nó lùa con bò cái ra khỏi đàn khiến con bò tức giận vì muốn trở lại với đàn bò.

Bỗng một con bò ở phía ngoài chạy khỏi đàn, nhắm về phía đồng cỏ mà chạy. Lập tức 2 kỵ mã ở ngoài thúc ngựa đuổi theo.

Ty cảm thấy bàn tay nhỏ nhắn đeo găng thúc nhẹ vào cánh tay mình rồi giọng Tara cất lên, du dương êm ái :

- Ty, nhìn kìa, Noah đấy. - Cô ta hất đầu về phía người cưỡi ngựa đuổi theo con bò, 2 cánh tay anh đập lên đập xuống như 2 cánh gà khi ngựa của anh phóng theo con bò.- Anh ta có dịp để trổ tài.

- Hai cánh tay vung vẩy như thế chắc chẳng làm nên trò trống gì,- Ty nói, giọng châm biếm. Tara cười , nụ cười thích thú, trầm trầm , khàn khàn trong họng, rất gợi cảm.

- Dĩ nhiên trò cưỡi ngựa của anh ta non kém, nhưng phải công nhận anh ta rất thích công việc này.

- Trai thành phố thường thế. Chơi cho vui thì được, nhưng cứ để cho anh ta thêm ít giờ nữa, anh ta sẽ mệt ớn tận xương chứ không có gì hay ho đâu.

- Anh đã từng là trai thành phố,

Miệng anh nhếch lên, nụ cười nhếch mép quen thuộc đối với Tara.

- Hết từ lâu rồi.

- Đúng, hết từ lâu thật.- Cô ta nhìn khuôn mặt rắn rỏi của anh- Anh đã thành người ở đây rồi. Lần đầu tiên gặp anh ở trại, em đã nhận ra như thế rồi. Lần ấy cũng vào dịp thu gom bò. Chắc là anh nhớ chứ.

- Nhớ- Anh gật đầu- Nhưng lúc ấy nhằm đợt thu gom vào mùa xuân.

- Với bùn khắp nơi, - Tara nhắc lại- Cứ mỗi lần xuống ngựa là bùn ngập đến mắt cá chân. Ít ra bây giờ đất cũng khô ráo.

- Quá khô,- Anh ngước mắt nhìn lên trời, bầu trời không có một đám mây.

Tara cũng nhìn lên trời, nhưng không nhìn lâu. Bầu trời bao la, xanh ngắt, không gợn mây, như quang cảnh quạnh hIU trên vùng đất này. Cô cảm thấy ngột ngạt nhưng không nói ra.

- Em biết anh cần mưa, nhưng xin thú thật, em rất thích cảnh nắng ráo vào sáng nay.

- Tôi biết cô thích.- Anh lại nhếch mép cười với vẻ chua chát.

Những câu trả lời nhát gừng của anh đã làm cho cô Tara thấy tức giận, cô ta nghĩ anh chỉ chú ý đến cô một phần, còn phần kia, anh để tâm trí vào đàn bò mắc dịch này.

Tara im lặng một hồi lâu, rồi chuyển sang nói về đề tài khác, với vẻ rất thận trọng.

- Vùng đất này,- Cô ta nói, giọnh hiếu kỳ,- có phải anh đang tìm cách để làm giấy chủ quyền không?

Anh nhìn cô ta, ,ánh mắt gay gắt, ngạc nhiên:

- Làm sao cô biết?

Tara nhoẻn miệng cừơi, nụ cười bí ẩn quen thuộc với anh.

- Ty , chả là anh quên em đã ở trong trại này một thời gian khá lâu hay sao?

Anh hơi dịu xuống.

- Hình như không bao giờ cô quan tâm đến công việc trong trại.

- Em luôn luôn quan tâm chứ. Nhưng thường mối quan tâm của em không phù hợp với sự quan tâm của anh...hay của bố anh.

Câu nói của cô ta có nhiều sự thật, Ty chấp nhận... nhưng anh không muốn bàn lại chuyện này, vì anh không tin Tara thực sự quan tâm đến công việc trong trại.

Anh muôn đánh giá lại con người cô ta, nhưng anh vẫn không thấy gì đáng quý hơn vẻ bề ngoài xinh đẹp của cô ta, với nước da như đổ sành sứ và những đường cong mềm mại. Ngay cả khi cô ta mặc y phục của dân Miền Tây, quần zin đen, áo len đan to sợi để mặc mùa đông, áo sơ mi trắng mặc trong, đội mũ cao bồi nồi cạn , Tara cũng tìm cách làm sao để cho mình có vẻ xinh đẹp, theo thời trang, hoàn toàn không để vấy bụi, không tham gia

vào cảnh ồn ào náo nhiệt trước mắt mình.

- Có phải vùng đất này không,- cô ta lặp lại, nhưng lần này giọng nói khẳng định chứ không phải câu hỏi.

- Phải, - anh xác nhận

- Công việc xin chủ quyền có tiến triển không?

- Chúng tôi đang xúc tiến.

Cô ta cười rồi nói:

- Khi người trong gia đình Calder nói thế, người ta hiểu rằng công việc không được như ý,- Cô ta liếc nhìn anh với vẻ châm chọc.- Em nói thế là vì em đã có kinh nghiệm.

- Thực ra thì tôi cũng không biết chắc việc này,- Ty đáp, giọng nhu hòa.- Bố lo giải quyết việc này. Tôi quá bận công việc thu gom bò và lo công việc này đã tiến triển đến đâu rồi.

- Em cứ tưởng thế nào sáng nay Chase cũng ra đây với chúng ta. Ông không còn năng động như trước nữa- Tara ngần ngừ một lát, mặt lộ vẻ lo lắng.- Hay là em có nhận xét sai?

- Độ gần đây ông bị chứng sưng khớp hành hạ,- Ty đáp.- Viết thương do tai nạn máy bay gây ra tái phát khiến ông đau đớn. Bác sĩ cho biết khi về già , ông sẽ bị các vết thương này hành hạ. Bây giờ ông không thể ngồi lâu trên yên ngựa, vì ngồi lâu ông rất đau đớn.

- Chắc là ông ghét như thế lắm.

- Cũng như ông ghét làm công việc giấy tờ.

- Thành ra ông giao hết công việc điều hành trang trại cho anh.

- Chúng tôi chịu trách nhiêm mà làm thôi. Hay là, - anh nhếch môi cười châm biếm,- Nói theo biệt ngữ của cô, ông là chủ tịch còn tôi giám đốc.

- Anh làm giám đốc rất giỏi, em thừa biết rồi.- Tara thấy anh không nói thêm gì nữa, sắc mặt nghiêm nghị, vô cảm. Cô bèn trách anh giọng đùa bỡn châm biếm.- Những điều em nói đều đúng sự thật. Có thể chúng ta không là vợ chồng nữa, nhưng chúng ta vẫn liên kết chặt chẽ với nhau. Và bây giờ vẫn thế. Lần này chúng ta kết hợp làm ăn. Chắc anh biết trước đây dòng họ Calder đã thế rồi.

Anh cau mày , ngạc nhiên hỏi:

- Cô nói thế nghĩa là sao?

- Anh không nhớ câu chuyện mà Ruth Stanton thường kể về phu nhân Craford, vợ bá tước Dunshill, và về mối quan hệ làm ăn độc nhất diễn ra giữa bà ấy với ngài thị tổ nhà Clader ở đây là Chase Benteen Calder ông cố nội của anh hay sao?

Anh gật đầu.

- Tôi có nhớ một ít,

- Em luôn luôn bái phục bà ấy, người phụ nữ vào thời đấy mà đã làm được những hợp đồng bán thịt bò cho chính phủ, theo Ruth thì là những hợp đồng rất béo bở. Làm được như thế, bà ta phải có tài và có ảnh hưởng rất lớn.

- Tôi cũng nghĩ thế.- Anh đáp, nhưng chuyện này không làm cho anh quan tâm.

Tara quay người trên yên ngựa, mắt sáng lên vì chợt nhớ đến một chuyện khác.

- Anh biết không, em quên chuyện này không nói cho anh biết. Một hôm em và Cat lục lọi trong một cái rương cũ ở trên gác xép, em tìm thấy hai cái hộp thiếc có cất tấm ảnh của bà cụ tổ mẫu của anh. Em hết sức ngạc nhiên khi thấy bà ấy giống những bức ảnh chụp về phu nhân Crawfotd. Cho nên em phân vân không biết 2 người có phải là một không.- Vẻ mặt cô ta lại hiện ra nét kinh ngạc.- Anh nên kiểm tra lại xem sao.

- Tại sao?- Ty hỏi, vẻ bực bội vì chuyện này sẽ mất thì giờ và công sức.

Tara cười nụ cười khàn khàn bất hủ, rồi nói:

- Này cưng, báo chí rất thích khai thác những chuyện bí ẩn trong các đại gia. Mọi người đều biết chuyện bà cụ tổ mẫu của anh chạy theo một người đàn ông khác khi ông cố Chase Benteen Calder đang còn bé. Nếu quả thật sau đó bà ấy lấy nhà quý tộc ngươi Anh, thì…Ty thân mến ơi, đây là chuyện tình hấp dẫn khiến cho người ta thích thú, cho dù chuyện này không đúng sự thật đi nữa, anh cũng nên phao ra. Vì nó sẽ làm phong phú thêm kho tàng chuyện cổ tích của dòng họ Calder thôi. Nhờ thế sẽ có rất nhiều người đến dự cuộc bán đấu giá cho mà xem. Sẽ rất đông đấy.

- Để rồi xem,- Ty chỉ nói thế.

- Em thấy chắc anh không thích ý kiến này- Tara nói nhỏ,- Nhưng ý kiến của em rất hay.

- Có lẽ thế.- Anh lại quay sang chú ý đến việc thu gom bò, thấy Jessy lùa con bò già đến đám bò bị loại được giữ trong một đồng cỏ ở phía bên kia ngọn đồi thấp. Một lát sau, anh nhìn thấy một người khác đi bộ, dẫn theo con ngựa đi cà nhắc về phía khu chuồng có hàng

rào cọc. Ty nhận ra anh chàng cưỡi ngựa cao lêu đêu là Dick Ballard. Jessy cũng thấy Ballard, cô lái ngựa đi về phiá anh ra.

Khi Jessy cho ngựa dừng lại bên cạnh anh ta, Ballard đẩy chiếc mũ ra phía sau đầu và nói ba hoa như mọi khi. Không biết anh ta nói gì mà Ty thấy Jessy cười. Ty thấy 2 người vui đùa với nhau rất dễ dàng, bỗng anh cau mặt lại.

- Jessy nói chuyện với ai thế?- Tara hỏi.

- Dick Ballard. Anh ta làm việc theo thời vụ cho Triple C từ lâu nay.

Jessy cất chân khỏi bàn đạp gần chỗ Ballard đứng , đề nghị cho anh ta leo lên ngựa đi một đoạn đến chuồng bò. Anh ra nắm khung yên ngựa cô, rồi tung người nhảy lên ngồi sau cô.

- Ballard!- Tara nói nhỏ vẻ trầm ngâm suy nghĩ.- em có nghe cái tên này rồi. Có phải anh ta là người đưa ra ý kiến việc bán đấu giá lớn này?

- Phải, khi anh ta không làm cho chúng tôi, anh ta thường cưỡi ngựa chướng tranh tài cho những người chú khác hay những người dạy ngựa. Tôi biết thỉnh thoảng anh ta có giúp việc cho một vài nơi bán đấu giá lớn này.

- Anh ta có xem bản thiết kế nơi bán đấu giá của anh không?

- Không.

- Em nghĩ nếu anh ta xem mà hiểu, ta có thể đưa cho anh ta xem. Có thể anh ta tìm thấy vài chỗ chúng ta còn thiếu sót. -Ngay khi nói, Tara vẫn chú ý theo dõi Jessy và anh chàng Balard nói chuyện thân mật với nhau. -Jessy có vẻ thân thiện với anh ta đấy chứ.

- Như tôi đã nói, hắn làm việc theo thời vụ cho trại Triple C lâu năm rồi.

- Phải, anh thường có số công nhân rất trung thành,- Tara đáp; Cô ta nhớ đến tinh thần trung thành với chủ của công nhân Miền Tây thời trước, cái tinh thần thường làm cho cô thấy hết sức ngột ngạt. Thế nhưng khi Ty trả lời, cô thấy giọng anh êm ái, cô nghĩ đã có gì không đẹp giữa 2 người- Anh không ưa Ballard phải không?

Ty nhún vai tỏ vẻ không ưa anh ta

- Hắn nói nhiều quá. Đôi lúc làm người ta nổi cáu.

Nói nhiều. Tara chú ý đến đặc điểm này, cô nghĩ có ngày cô có thể lợi dụng được nó.

Ballard ngồi thoải mái sau yên, đung đưa theo nhịp bước của con ngựa, một tay để lên đùi

chân lấm bụi, một tay nắm sợi dây cương của con ngựa què. Họ chậm là phải rồi.

Ballard nói với Jessy:

- Thấy cô cưỡi ngựa đi làm trở lại, thật vui.

- Đi làm trở lại vui thật. Tôi nhớ công việc .- Jessy đáp.- Nhưng hiện tại hai đứa nó đang cần tôi ở nhà.

- Chưa bao giờ tôi thấy có người phụ nữ nào không rời con nửa bước như cô.

- Sáng nay khi mẹ tôi đến Ấp thăm, bà cũng nói như thế.

- Tôi thấy bà ngoại nuông chiều 2 đứa lắm đấy nhé.

- Có lẽ thế,- Jessy đồng ý.- Con ngựa anh sao thế?

- Tôi chưa biết chắc. Hoặc là nó trượt chân, hay là sa chân vào hố nên bị bong gân. Có lẽ không nghiêm trọng lắm. Xức thuốc rồi cho nó nghỉ ngơi vài hôm là lành thôi.

- Tôi muốn hỏi anh một chuyện.- Jessy lên tiếng, lòng phân vân thắc mắc.- Làm sao tôi có thể tìm ra một nơi bán đấu giá bò lớn tầm cỡ như của chúng tôi sắp tổ chức, tìm ở đâu và khi nào?

Việc này không khó. Nếu cô muốn biết ,tôi sẽ gọi vài cuộc điện thoại hỏi họ là biết ngay.

- Nếu anh làm được, tôi sẽ rất cám ơn.

- Xem như đã hứa xong.- Anh ra ngừng một láy rồi hỏi.- Tại sao?Cô đang tính toán công việc gì thế?

- Tôi đang tính chuyện đi xem một nơi như thế để xem họ làm gì mà rút kinh nghiệm cho mình.

- Có phải cô đã bắt đầu lo đến chuyện mặc cái quần như thế nào rồi phải không?- Ballard cười toe toét, anh ta nghĩ là lối phục sức hợp thời trang của bà vợ cũ của Ty là nguyên nhân khiến cho Jessy lo đến chuyện ăn mặc.

Quá kinh ngạc, Jessy quay đầu lui, nhìn vào mặt người đàn ông ngồi sau lưng mình, cô đáp:

- Áo quần à?Tại sao tôi phải quan tâm tới một việc như thế?

Câu trả lời rất dứt khóat của Jessy đã khiến cho Ballard phải bật cười.

- Cô nói đúng.Chưa bao giờ tôi thấy cô mặc áo dài lâu quá thời gian cần thiết.

- Lý do khiến cho tôi muốn đến xem một nơi bán đấu giá chỉ để xem cho biết người ta tổ chức ra sao, điều hành như thế nào, và xem cơ cấu cơ sở tại đó . Tôi muốn xem để rút kinh nghiệm đem về áp dụng tại trại chúng tôi cho được tốt đẹp hơn.- Jessy nói, giọng ấm ức, như thể cô cho rằng anh ta nghĩ cô cũng quan tâm đến vấn đề quần áo phù phiếm như bao người khác.

- Đừng lo ,Jessy.Chín mươi phần trăm công việc này, cô đều thuê người ta làm hết,- Ballard nói.- Khi cuộc bán đấu giá bắt đầu, công ty bán đấu giá sẽ tổ chức hết cho cô. Ngay cả chuyện ăn uống họ cũng lo hết. Nhân viên giao tế của cô chỉ có việc tiếp khách cho niềm nở, làm cho họ hài lòng là được. Tôi nghe nói công ty nào cũng cho cô tự do lựa chọn phương thức hành động theo ý mình.

- Nhưng vấn đề khó khăn là biết chọn phương thức nào cho tốt.- Jessy kìm cương ngựa dừng lại cách hàng rào cọc mấy mét.

- Tôi nghĩ cô cần phải tham vấn cho thật nhiều rồi suy nghĩ thiệt hơn mà chọn.- Ballard quàng tay ra trước cô, nắm khung yên rồi xuống ngựa. Con ngựa quay mông ra xa anh ta, đứng vào thế để Jessy nhìn thẳngvào anh ta đang đứng dưới đất.- Tôi sẽ hỏi thật kỹ để trả lời các điều cô muốn biết, nhưng tôi nghĩ tôi đã biết câu trả lời rồi. Lần này cô ta đến đây để làm gì thế?

Jessy biết Ballard muốn hỏi về Tara, việc cô ta thường xuyên lui tới trại chắc đã làm cho mọi người xầm xì đồn đại, và câu hỏi của anh ta xác nhận những điều cô nghi ngờ là có thật.

- Cô ta mang đến danh sách những công ty phụ trách giao tế xã hội và các công ty cung cấp thực phẩm, cô ta muốn tham khảo việc này với chúng tôi.- Để tránh những lời đồn đại không hay, Jessy nói thêm:- Cô ta đã giúp tôi rất nhiều việc.

- Tôi cũng nghĩ cô ta giúp rất nhiều việc.- Giọng anh ta rề rề nặng trịch, có vẻ hoài nghi.- Theo tôi thì công việc mà cô nên chú trọng vào nhiều hơn là phải nhờ công ty quảng cáo. Nhân viên giao tế của cô chắc có chương trình hoạt động theo yêu cầu của cô rồi, nhưng cô cần phải quyết định mục tiêu quảng cáo. Phải có công ty này, công việc mới có thể dễ dàng thành công.

- Cám ơn.- Jessy đánh giá cao thông tin này, nhất là vì nguồn tin này không phải của Tara. Cô định thúc ngựa chạy đim nhưng bỗng cô kìm ngựa đứng yên, cô chợt nhớ lời anh ta nói đầu câu chuyện- khách mua hàng đến dự bán đấu giá có ăn mặc sang trọng không?

- Trời đất! Họ chưng diện hết chỗ nói, nhất là các bà vợ. Dĩ nhiên áo quần tùy theo lúc mà chưng diện, nghĩa là tùy theo mùa trong năm, từ áo lông cho đến quần bò xơ xác. Thế nhưng hầu như lúc nào, phụ nữ cũng đều dùng đồ nữ trang sức sẵn có, từ ngọc ngà cho đến những bộ quần áo miền Tây sang trọng, ngay cả Dale Evans và Roy Rogers cũng thấy thua sút. Có vài nơi còn tổ chức lễ ra mắt vào đêm trước ngày bán đấu giá.Nhưng thực ra đấy là buổi tiệc rượu cho người ta có dịp mặc quần áo xa tanh và đeo kim cương hột xoàn thôi.

- Chúng tôi sẽ không tổ chức như thế,- Jessy đáp, và quả trong thâm tâm cô, cô không muốn như thế.

- Đúng, tôi nghĩ ông cụ chắc cũng không cho phép làm thế.- Ballard đáp rồi nhìn cô với ánh mắt rành đời,- Tôi cũng nghĩ cô không muốn làm thế, nhưng thế nào mọi người cũng đều muốn thấy cô con dâu của nhà Calder ăn mặc như thế nào. Tôi muốn báo cho cô biết 1 sự thật như thế.

- Cám ơn, nhưng tôi sẽ làm những gì tôi thích chứ không chạy theo người ta,- Nói xong, Jessy giật cương , thúc đầu gối vào bụng ngựa, cho ngựa chạy khỏi Ballard, hướng về phía đàn bò trở lại.

- -

Đến trưa, Ty đề nghị lái xe chở Tara, Jessy và Noah Richardson về để ăn trưa. Nói tóm lại, anh nghĩ đây chỉ là cuộc du ngọan buổi sáng thôi. Nhưng anh chàng kiến trúc sư chưa thỏa mãn ước vọng được cuộc sống chăn bò nên anh đề nghị họ ăn ởlại với đám chăn bò rồi về nhà sau.

Anh ta có vẻ thấy vọng khi thấy họ không có thịt bò rán ăn với đậu và bánh mì nướng. Nhưng anh vẫn vui vẻ ngồi giữa đám chăn bò và ăn uống rất nhiệt tình khẩu phần thịt ức om với khoai tây hầm và đậu xanh.

Một cơn gió mạnh thổi ào đến chiếc xe dùng làm bàn ăn, hắt bụi bặm vào thức ăn.Ăn uống như thế này đối với Tara là không hợp vệ sinh chút nào hết.Cô ta đứng dậy khỏi chiếc ghế đẩu mà người ta đã ưu tiên dành cho cô, đem đĩa thức ăn còn đầy đến chỗ thùng rác.

Bỗng có tiếng đàn ông lề rề vang lên bên tai cô:

- Để tôi làm giép cho cô, thưa cô.

- Cám ơn anh- Đưa cái đĩa cho người đàn ông vừa nói, cô thờ ơ nhìn anh ta, bỗng cô nhận ra người cao bồi có mái tóc màu cát chính là người cô thấy đã nói chuyện với Jessy hồi nãy.

- Trời đất, cô không ăn gì hết thế này1 - Ballard vừa nói vừa đổ đĩa thực phẩm vào thùng rác. - Cuộc sống hoạt dộng ngoài trời như thế này thường giúp người ta ăn uống ngon miệng lắm chứ. Nhưng tôi nghĩ nhờ ít ăn người cô mới mảnh mai.

- Tôi xem câu nói của anh như một lời khen, - Tara cười. - Anh là Dick Ballard phải không?

Anh ta cúi đầu với vẻ hài hước để trả lời phải, đưa tay chạm nhẹ vào vành mũ lấm bụi.

- Bây giờ đến phiên tôi cảm thấy sung sướng khi được cô nhớ đến, thưa cô Tara.

Nhận ra anh ta tưởng lầm cô nhớ anh ta từ khi cô đang còn làm vợ của Ty, nhưng Tara không buồn đính chính. Cô chỉ nói:

- Ty có cho tôi biết anh là người đã đưa ra ý kiến về việc bán đấu giá.

- Đây chỉ là việc rất hợp lý đáng làm cho Trại Triple C thôi. - Anh ta thấy Tẩ vẫn còn cầm tách cà phê bằng thiếc trên tay.- Cô có muốn cô rót cà phê khác cho cô không? Tôi vừa mới rót cho tôi tách khác xong.

- Xin nhờ anh- Tara đưa tách cho anh ta.

Trong lúc chờ anh ta rót cà phê vào tách, Tara quan sát kĩ anh chàng cao bồi cao lêu đêu. Anh ta rất đẹp trai, nét đẹp bình dị. Cặp mắt rõ ràng là nét đẹp nhất trên người anh, cặp mắt xanh trông rất dịu dàng, gợi cảm.

- Cô muốn cà phê sữa hay cà phê đường?- Anh quay đầu nhìn lui ,hỏi.

- Xin cho tôi sữa,

- Tôi đã đoán thế.- Anh lấy bình sữa, rót vào cà phê rồi đưa tách cho cô, chìa phía có quai ra trước.

- Cà phê ở trại này đậm như cà phê pha bằng hơi.

Nghe anh ta nói thế, Tara nhẹ mày cau mày ,nói:

- Tôi không ngờ dân cao bồi ở Triple C cũng biết đến cà phê bằng hơi.

- Đúng ra tôi không phải người ở đây.- Anh ta hớp nhẹ một ngụm cà phê đậm nhìn cô qua cái miệng tách nhôm.

- Tôi không phải người làm thường xuyên cho trại Triple C này. Tôi xem như người ngoại lai, như cô vậy.- Anh ta dùng cái tách chỉ về phía các nhân công khác đang cắm cúi ăn.- Họ gọi

những ai không sinh ra và lớn lên ở đây như thế.

- Nhưng hồi nãy, tôi thấy anh và Jessy nói chuyện với nhau có vẻ rất thân mật.

- Tôi là người rất dễ thân, - Ballard đáp, nhưng Tara để ý thấy mắt anh ta thoáng vẻ thận trọng. Cặp mắt liếc nhìn cô thật nhanh rồi anh ta từ từ nhoẻn miệng cười.- Vảlại, mặc dù tôi là kẻ ngoại lai, nhưng tôi biết Jessy từ khi cô ấy còn tấm bé.

- Vậy thì chắc anh quen biết cô ta khi cô làm công cho trại,

- Đúng thế,- Anh ta đáp. Bỗng anh chuyển sang vấn đề khác:- Ông kiến trúc sư cho biết công việc có thể bắt đầu tuần sau. Ý kiến cải tiến cái chuồng bò cũ thành nơi bán đấu giá của cô thật tuyệt.

Cô ta cười, nụ cười kéo dài trên môi, tỏ ý hiểu biết tâm trạng của anh.

- Này anh Ballard, anh nên đổi đề tài câu chuyện khôn khéo đấy. Tôi nghĩ tôi đã làm cho anh bối rối khi nói đến Jessy.

Ánh lạnh lùng hiện ra trong mắt anh ta.

- Tôi thấy thật ngạc nhiên khi thấy một phụ nữ quí phái như cô mà lại đề cập tới vấn đề này một cách thiều tế nhị như thế.

Tara bỗng cảm thấy phừng phừng nổi giận vì bị anh ta xúc phạm một cách kín đáo như thế, nhưng cô cố giữ bình tĩnh, chỉ hỏi anh ta với vẻ châm biếm:

- Bị lột mặt nạ rồi phải không?

- Chính cô bị lột mặt nạ rồi thì có.

- Thế à?- Cô đốp lại, lòng thắc mắc không biết anh chàng cao bồi muốn nói gì.

- Thì đấy, tôi không rõ cô có kế hoạch gì, nhưng tôi tin là cô đến đây để gây rắc rối cho trại này thôi. Còn rắc rối gì , tôi không biết.

- Anh hoàn toàn sai lầm rồi.- Tara nhỏ nhẹ đáp lại.- Tôi đến đây chỉ để xem có gì có thể giúp được thì tôi giúp. Tôi thấy việc cải thiện chuồng bò cũ để làm chỗ bán bò là công việc cần thiết, tôi sẵn sàng giúp đỡ thôi.

- Nếu đúng lời cô nói thì quí hó a quá- Ballard uống hớp cà phê khác.

- Anh không tin tôi phải không?- Tara thấy thái độ của anh là một trở ngại cho cô cần phải

khắc phục mới được.

- Tôi nhớ trước đây cô đã gây nên nhiều chuyện rắc rối trong trại này rồi, bây giờ tôi không muốn thấy cảnh Jessy bị đau đớn nữa.

- Chúng ta trở lại chuyện Jessy , phải không? Anh có vẻ rất thích cô ta.

- Tôi nghĩ là cô ấy chỉ xem tôi như một người bạn, người mà cô ấy có thể tin tưởng được, nhưng cô đừng nghĩ tới việc lợi dụng việc này.- Ballard đáp- Jessy chỉ chú ý đến Ty thôi.Tôi biết thế từ lâu rồi, cho nên cô đừng hòng lợi dụng chuyện này để gây rắc rối cho họ, nếu cô có ý định làm như thế.

- Anh yêu cô ta bao lâu rồi?

- Thưa cô, tôi nghĩ câu chuyện của chúng ta nên chấm dứt ngay tại đây.- Anh nhìn về phía sau cô ta.- Ty và Jessy đang đi về phía chúng ta. Có lẽ họ sắp sửa về nhà rồi đấy.

- Tôi không vội đâu,- Tara nói khi Ballard vội quay đi.- Bây giờ làm thế người ta nghi.- Biết Ballard sẽ nán lại, cô ta quay đầu chào 2 vợ chồng đang đến gần- Chào 2 ông bà.Tôi đang nói chuyện với Ballard một chuyện rất hấp dẫn.

- Thế àh!- Ty đáp với thái độ hờ hững, gật nhẹ đầu tỏ ý anh biết có Ballard ở đấy.- Chắc anh ấy nói với cô về ý kiến mới của anh ta, ý kiến mà Jessy vừa mới nói lại cho tôi hay.

- Ý kiến gì thế?- Tara hỏi, vẻ ngạc nhiên.

- Ý kiến về việc cần thuê một công ty quảng cáo để phụ giúp trong việc bán đấu giá.

Ý kiến thoạt tiên khiến Tara thấy hay, rồi cô ta ngạc nhiên khi biết ý kiến xuất phát từ một anh chăn bò bình thường. Nhưng cô thận trọng không để lộ ra vẻ khâm phục của mình ra mặt

- Đúng rồi.Tôi ngạc nhiên khi thấy mình không nghĩ đến chuyện này,- cô đáp nhỏ rồi quay ra nhìn Ballard,- anh có vẻ hiểu biết rất sâu sắc nhiều việc như thế này.

- Nó xuất phát từ kinh nghiệm sống của tôi...Và cũng do bản chất hiếu kỳ của tôi thôi. Từ nhiều năm qua , tôi đã đến tham dự nhiều cuộc bán đấu giá ở nhiều nơi, tôi đi sâu vào đằng sau hậu trường của họ để tìm hiểu công việc của họ, vì thế tôi mới có được những kinh nghiệm này.- Nói xong, Ballard uống hết cà phê trong tách rồi ném cái tách vào thùng rác.- bây giờ tôi phải trở lại làm việc .- Anh ta chạm vào mũ để chào Jessy và Tara rồi bỏ đi.

Tara nhìn anh ta một lát.

- Thật không ngờ anh có người làm công trong trại có kiến thức sâu rộng như thế. Đưa anh ta vào giúp sức trong công việc bán đấu giá là khôn ngoan đấy, Ty à. Ý kiến của anh ta rất có giá trị.

Jessy vừa nói với tôi như thế, Ty đáp.

- Vậy là có 2 người dồn phiếu cho Ballard,- Tara nói.- Chắc anh cũng nhất trí với chúng tôi. Rồi anh sẽ gặp rất nhiều công việc phải giải quyết. Mà anh còn phải lo công việc điều hành trang trại nữa. Cho nên anh phải giao bớt trách nhiệm cho người khác, và người đó có lẽ không ai khác hơn là Ballard.

- Có lẽ thế,- Nhưng chuyện này đối với Ty khó mà thực hiện được.Anh cảm thấy anh không thể nào ưa được cái anh chàng này.

Chương 8

Vào buổi sáng cuối tháng ba trời êm ả, Ty đứng với bố ngoài chuồng bò c, trạc nút chiếc áo vét bằng da cừu rạ Sau một mùa đông dài lạnh lẽo, nhiệt độ ngày nào cũng xuống đến gần không độ bách phần, bây giờ tuyết đã tan hết, để phố ra thân có màu nau^ im lìm bất đông. Nhiệt kế đã chỉ trên 40 độ, nên buổi sáng trời rất mát mẻ, êm dIU

Mùa đôn khắc nghiêt., khiến cho công việc xây dựng và tân tran chuồng bò cũ chậm trệ Ngay đến bây giờ công việc trong chuồng vẫn còn bề bộn, chưa làm xong, nhưng công việc bên ngoài thì xem như đã hoàn tất . Ty quan xát căn nhà trệt xây thêm bên cạnh chuồng bò, anh thấy căn nhà gắn liền với ngôi chuồng sít sao khôn có một dấu nối . Anh nói với bố .

- Khó mà nhận ra được phần nào mới xây, phải không bố ? - Chase gật đầu đồng ý :

- Và khó mà nghỉ ra cách để triện hạ cái nhà kho cũ ở South Fork vào mùa xuân này . - Ông trầm ngâm nói

- May thay nhờ Ballard đi lục lạo quanh trại để tìm cách giải quyết , hẳn mới thấy giá gổ lên wá cao . Giá gỗ dư sức trả công thợ mà còn một số để chi tiêu vào việc khác .

Ty miễn cưỡng phải chấp nhận lời nhận xét của bố là đúng . vì Ballard đã tỏ ra anh ta rất được việc bán đấu giá và cách xây dựng cơ sở để bạn

- Con thật ngạc nhiên khi thấy Ballard nhanh nhẹn trong việc kinh doan như thế

- Chúng ta chỉ thuê hắn làm công việc lùa bò và chữa hành rào, thế mà bây giờ hắn làm được nhìu việc hơn . Cho nên thật khó mà xét đoán người ta có khả năng làm việc này việc nọ - Chase trả lời con - Nhân nói đến chuyện hàng rào, con đã đi hỏi giá cả về cọc hàng rao sắt chưa hả ?

- Con đã đi hỏi rồi . Giá cả cao hơn giá chúng ta nghĩ rất nhìu .

Chase gật gù đồng ý .

- Ngoài số tiền ta xuất ra để dùng dzào việc bán đấu giá, chúng ta phải trích một số tiền để sửa chửa hàng rào cho đến sang năm .

- Hay là vào cuối thu, sau khi bán đấu giá xong .- Họ định ngày bán đấu giá là vào đầu tháng chín . - Nếu gặp may, ta sẽ thu lại được số tiền lớn mà ta đã bỏ ra .

- Chúng ta cần phải làm thế,vì giá cỏ khô mùa đông này chúng ta đã trả rất lớn - Chase chuyển thế đứng vì các khớp xương trên người ông đau nhức .

- Công việc ở đây Ballard làm tốt đấy, bây giờ ta có thể về nhà được rồi .

Quay lui chiếc xe tải nhỏ đậu gần, Ty đưa mắt nhìn về phía Ấp .

- Đêm qua Tara nói rằng sáng nay cô ấy muốn bây vễ Fort Worth sớm . Chắc bây giờ có đang chuẩn bị lên đường .

Hai cha con cùng đi đến xe . Mọi khi, Ty thường đi bộ từ nhà đến chuồng bò cũ, nhưng vì độ này bệnh sưng khớp của bố anh nặng hơn, nên anh phải lái xe chở bố đi . Anh chỉ lái xe lên dốc 1 đoạn là đến ngôi nhà lớn, toạ lạc trên khu đất cao .

Vừa đậu xe trước mặt nhà, Ty bỗng nghe có tiếng xe hơi chay từ phía đông đến . Ánh nắng ban mai chiếu vào mặt, anh đưa tay che mắt để nhìn . Ngay khi vừa thấy mũi xe mà không cần thấy huy hiệu cảnh sát trưởng địa phương ở bến hông xe , Ty cũng biết người ngồi trên xe là ại

- Chắc là Logan . Không biết chú ấy đến làm gì .

- Ta sắp biết thôi, - Chase đáp, giọng bình tĩnh . Chiếc xe màu trắng đến đậu bên cạnh chiếc xe tải nhỏ . Máy rồ lên rồi tắt, Logan bước ra khỏi xe, mặc chiếc vét da ngoài bộ đồng phục màu đà . Anh sửa chiếc mũ cho ngay ngắn trên đầu, ánh nắng chiếu vào chân tóc màu dên đậm .

- Chào bố, chào Ty - Anh gật đầu chào hai người, bước đến tầng cấp nhà nơi hai bố con đang đứng đợi - Tôi không ngờ gặp cả bố và anh ở nhà . Giọng của Logan có vẻ khác thường và thái độ ngập ngừng của anh ta đã khiến cho Chase ngẩng đầu vẻ lo lắng .

- Tôi có cảm giác không phải anh đến đây để thăm viếng bình thường . Logan cúi đầu rồi ngẩng lên, cặp kính râm che khuất cặp mắt của anh . Anh đáp:

- Bố nói đúng . Không phải ghé chơi bình thường .

- Có gì không ổn sao ? - Ty vội hỏi nhanh .- Cat và Quint khoẻ cả chứ ?

- Hai mẹ con đều khoẻ, - Logan đáp - Tôi đến vì việc khác .Tôi đinh, điện thoại, nhưng rồi nghỉ lại nên đến thì hơn . Bố à, con có tin này chắc bố không vui đâu .

- Tin gì thế ?

- Buck Haskell đã được phóng thích tuần này rồi - Chase giật mình khi nghe Logan báo tin . Ông wá kinh ngạc và bàng hoàng, quá khứ bỗng hiện về trước mắt ông như chuyện vừa mới sảy ra vào hôm qua .

Giọng Chase nghe run run khi ông lên tiếng nói :

- Đáng ra họ phải thông báo cho tôi hay trước khi thả hắn ra khỏi nhà tù chứ .

- Chắc họ đã sơ suất về việc này, - Logan chỉ đáp thế .- Hôm qua có một ông đề nghị sĩ gặp Buck Haskell ở Blue Moon . Con nghe lén ông ta nói đến ai đấy . Khi ông ta nêu tên bố ra, con bèn hỏi chuyện . Nếu không thì chắc con không biết chuyện hắn ta cố giết bà vợ quá cố của bố .

- Bố không ngờ có ngày xảy đến như thế này - Chase quay mặt, cảm thấy già nua và hoang mang . Cửa trước nhà lớn bật mợ Tara hiện ra, tiếng giày cao cổ nện lóc cóc trên sàn ván ở mái hiện khi có bước đến tầng cấp nhà .

- Ty, thì ra anh ở đây . Em cứ tưởng em không gặp anh để chào ra về .- Cô ta bước xuống thềm, đến bên cạnh Ty, chiếc áo vét lông chồn vắt trên vai, màu trắng của lông tương phản với màu đen bóng của tóc cô .- Kìa, Logan, tôi không bít có anh ở đây . Cát có đi dzới anh không ?

- Không, cô ấy ở nhà, - Logan đáp .

- Bậy quá .Tôi rất muốn gặp cô ậy vài phút thôi cũng được .- Chợt Tara nhận ra không khí căng thẳng, cô đưa mắt nhìn lần lượt ba người - Trời ! quí vị sao nghiêm trang như thế này . CÓ gì không ổn sao ?

- Không có gì,- Ty nói, lòng bàng hoàng nhớ lai cái ngày xa xưa khi anh leo lên ngựa, đầu vẫn còn đau như búa bổ do cú đánh của Buck nện vào đầu . Anh vẫn còn nghe tiếng mẹ anh vang lên, biểu anh cưỡi ngựa đi gọi người đến giúp . Anh nhớ lại khi ấy anh quá lo sợ và bất định .

- Lại có ai đến nữa đấy - Giọng Tara cất lên khiến cho cả 3 người đếu quay mắt nhìn chiếc xe tải nhỏ đang chạy đến .- Ty, sáng hôm nay anh có nhiều khách quá

- Đúng thế,- Anh đáp vừa đưa mắt nhìn chiếc xe chạy đến Ấp . Rồi anh đưa mắt nhìn qua bố, ánh mắt ngạc nhiên .- Con không nhận ra xe của ai . Bố có nhận ra xe ai không ?

- Không - nhưng giống như Ty, Chase nhìn chiếc xe, cả người căng thẳng .

Chiếc xe từ từ dừng lại cách họ 5 mét . Người lái xe ngồi yên 1 lát, để cho máy nổ nho nhỏ khuấy động bầu không khí yên tĩnh của ban mai . Rồi tiếng mấy tắt, và không ai thốt lên lời nào khi Buck Haskell bước ra khỏi xe .

Chase nhìn đăm đăm người đàn ông mà 1 thời từng là người bạn thân thiết như anh em

ruột thịt của ông . Năm tháng đã thay đổi Buck . Mái tóc hớt ngắn của ông ta vẫn còn loăn quăn, nhưng màu vàng ngày xưa nay đã biến sang màu trắng như tuyết . Cặp mắt xanh trở nên già nua, có vẻ gay gắt, mất hết vẻ linh hoat sắc sảo . Nụ cười toe toét rông mở ngày nào của Buck nay cũng đã biến mất, làn da bạc xanh vì ngồi trong tù, chứ không còn rám nắng như những ngày còn ở trong trại . Thân thể rắn rỏi, gân guốc hơn ngày trước, và áo quần tầm thường hơn ngày xưa nhiều .

Nhưng giọng nói của ông ta thì vẫn như cũ .

- Tôi tưởng quí vị sẽ không ngạc nhiên khi gặp tôi, nhưng tôi không ngờ quí vị đón tiếp tôi như thế này .

- Anh không được ai chào đón ở nơi đây đâu, - giọng của Chase gay gắt thẳng thừng, không thoả hiệp

- Tôi biết rồi,- Buck đáp, không nao núng - Tôi còn biết ông có quyền ra lệnh cho con rể của ông bắt tôi về tội xâm phạm gia cư bất hợp pháp . Nhưng tôi yêu cầu ông không nên làm thế .

- Tại sao ? - Chase hỏi

- Ông đừng lo - Buck bỗng nhoẽn miện cười giống như nụ cười ngày trước - Ông đã cho tôi 1 cơ hội thứ hai rồi . Tôi không đến đây để xin thêm một cơ hội khác nữa đâu .

- Anh muốn cái gì ?

- Tôi đã ở tù đủ thời hạn rồi, Chase à .Ở tù không thiếu 1 ngày . Bây giờ tôi là người tự do, ông không thể làm gì được tôi nữa . Tôi có thuê 1 căn nhà ở trên phố, tôi đến đây để thâm mộ mẹ tôi và đem bố tôi đi .

- Chính Vern mới có quyền quyết định đi hay ở . Không phải quyền của anh .- Chase nói cộc lốc .- Ông ta đã có chổ ở trang trại Triple C này như lòng mong muốn của ông . Ông ấy nghĩ thế .

- Bố tôi không muốn ông nuôi nấng hơn tôi đâu . Nhưng đừng nói đến chuyện ai hơn ai . Chúng ta cứ đến hỏi bố tôi thì mới biết rõ thoi .- Buck nói với vẻ thách thức, vênh váo cố hữu .

- Đừng thách tôi, - Chase đáp,- Buck này, ông ấy già rồi . CHúng tôi chăm sóc ông thuận tiện hơn anh .

Buck lắc đầu .

- Ông có thể "lo" cho bố tôi chu đao, nhưng ông không thể chăm sóc tốt hơn tôi, là máu mủ duy nhất của ông còn lại trên đời này . Bây giờ tôi đã đi khỏi đây, thì tôi ở đâu, ổng ở đấy với tôi . Ông viết thư báo cho tôi hay ở với Walt và Ruby Atkín . Ông ấy còn ở với họ chứ ?

- Còn ở đấy

- Vậy tôi đến đấy - BUck đi đến mở cửa xe bỗng anh ta dừng lại, quay nhìn Chase - Ông có đi với tôi hay không ?

- Đi chứ,- Chase hằn học đáp - Tôi kkhông để cho ông lôi 1 ông già đi khỏi đây- Ông nhìn Ty - Đế bố lo vụ này . Con cứ tiễn Tara đến máy bay .

Logan nói :

- Bố, sao bố không để cho con đi với bố ? Con phải đi theo để đảm bảo an ninh .

- Tuỳ con vậy - Ông đáp rồi đi đến chiếc xe cảnh sát . Ông không tin sẽ sảy ra chuyện gì lôi thôi, ông biết gã đàn ông này thừa hỉu rằng Chase sằn sàng kiếm cớ để đưa gã vào tù lại .

Tara đứng yên, nhưng chú ý quan sát tình hình sảy ra .KHi 2 chiếc xe đã chạy đi, cô vẫn gương mặt nhìn theo, cô sắp xếp các chi tiết vừa trông thấy để có được bức tranh tổng thể, nhưng vẫn còn nhìu chỗ không rõ nét

- Người ấy là ai thế, Ty ? - Cô ta hỏi .

- Buck Haskell

Bỗng cô ta thấy hết vấn đề ....

- Thì ra con trai của Ruth,- Cô ta nói nhỏ , vẻ mặt đã hỉu hết chuyện

- Phải, - Ty đáp rồi hỏi sang chuyện khác:- Cô đã chuẩn bị xong chưa ? Hành lý cô đâu ?

- Hành lý đã có người mang đến máy bay rồi . Nếu anh sẵn sàng thì em sẵn sạng

Khác với mọi khi, Ty nắm cánh tay Tara đi theo cô ta ra xe, mở cửa xe, đỡ cô ta bước vào xe, nhưng tâm trí vẫn bận bịu nghĩ đến bố mình và Buck Haskell.

Gia đình Atkins ở trong ngôi nhà do trại cung cấp cho những công nhân đã lập gia đình .Khi Logan và Chase đến nhà, Buck đang đứng đợi dưới mái hiên thấp lè tè

Khi 2 người đến bên Buck, ông ta phân bua

- Tôi đoán chắc ông muốn đích thân gõ cửa - Không trả lời, Chase đi thẳng đến tới cửa, gõ nhẹn lên cửa . Một lát sau, Ruby Atkins ra mở cửa, chị ta trạc trên 40 một chút, người phốp pháp . Khi thấy Chase, chị ngạc nhiên, bước lui:

- ÔNg Calder, tôi không ngờ ông gõ cửa - CHị ta nhìn ra phía sau Chase, thấy Buck và Logan, chị nhìn Logan 1 lát - Nếu ông tìm Walt, thì anh ấy hiện đang ở chuồng bò đẻ

- Không, chúng tối đến đây để gặp Vern, - Chase đáp

- Ồ !- Chị ta nhấp nháy mắt ngạc nhiên, rồi tránh khỏi cửa - Xinh mời ông vào . ÔNg ấy vẫn ở trong phòng ngủ .ÔNg có vẻ thích phòng ấy - Chị giữ cửa mở rộng cho ba người đi vào, rồi vội đi trước dẫn đường .- Phòng ổng đi ngả này . Thú thật, tôi để ông chọn phòng này là vì ông ngồi xuốt ngày trong phòng . KHi ăn xong với chúng tôi là ổng vào phòng liền - Ruby đứng ngoài phòng, gõ cưa> hai làn - Tôi đây, Vern,- chị nói và bước vào

Vern Haskell ngồi trên chiếc ghế xích đu có lưng tựa bằng các thanh gỗ kê trong góc phòng, trông lão già nua, xơ xác, khuôn mặt hốc hác quay ra phía cửa sổ độc nhất trong phòng ngủ . Cái lò sưởi gần đấy cách lão chưa đầy 1 mét, toả hơi nóng lâm nhiệt độ trong phòng len đến 30 độ C khiến cho không khí ngột ngạt .Thế nhưng ông ta vẫn áo len ra ngoài sơ mi nỉ dày và đắo tấm chăn màu nâu cam lên hai ống chân khẳng khIU .

- Ruby, có ông Calder đến thăm ông .

Lão nhóm người lên khi nghe có tiếng nói, ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ với ánh mắt của người bị đục thuỷ tinh thế . CHase đi vào, còn Ruby bước ra khỏi ghế xích đu, ngẩn ngừ 1 lát rồi tắt máy sưởi

Khi Chase đi qua chị, chị nói:

- Ông nên nói thật lớn, ông lão lãng tai rồi

Chase gật đầu, bước đến góc phòng

- Vern, tôi là Chase đây.

Lào già nghển cồ ra phía sau để nhìn ông

- Ông muốn gì ? - Lão ta hỏi, giọng cộc cằn, rồi huơ bàn tay xương xẩu về phía những người khác - AI đi với ông đấy ? CÓ phải ông định đến để đem tôi đến nhà dưỡng lão không ?

- Không . Tôi đem khách đến thăm ông,- CHase đáp

- Nói họ cút đi Tôi không muốn ai thăm hết

- Nhưng người này thì chắc ông muốn,- CHase nói rồi quay lui ra dấu cho Buck bước đến, nhưng ông ta đã đến gần rồi

Ông ta cuối người ngồi xổm trước ghế xích đu

- Chào bố . COn là BUck đây

Lão già chồm người tới, nhìn chăm chú vào người đàn ông tóc bạc phơ trước mặt mình

- Con thật đấy sao, hả ? - Ông ta hỏi với vẻ nghi ngại

- Đúng con đây, cùng già tóc bạc rồi,- Buck đáp miệng cười toe toét như ngày xưa,- Cong đã báo cho bố biét khi nào ra khỏi tù con sẽ đến mà . Mắt lão già vẫn còn lộ vẻ nghi ngờ, lão đưa hai tay ôm mặt Buck - Đúng là con, - Lão thì thào nói, rồi bật ra âm thanh nghê như nửa cười cửa khóc . Nước mắt trào ra trên mắt lão, lão thả mặt Buck và đưa tay vào túi, lúc tìm cái gì, rồi cuối cùng lôi ra tờ giấy xếp tư, lão đưa cho Buck xem rồi nói tiếp - Bố biết con sẽ tìm đến đây . Bố cất thư bên mình từ lúc ấy cho đến bây giờ . Bố không dám hy vọng . Giọng lão run run, - Bố cứ nghĩ đến tên chó đẻ Caldẻ thế nào cũng tìm cách để giữ con lại trong tù ...Nhưng..... con đã về đây thật

- Con đã về đây thật, - Buck lặp lại, giọng nhấn mạnh, - Con được tự do rồi, bố ạ . Con đã mãn hạn tù, không ai có lý do gì đưa con lại vào tù được hết

- Con tự do rồi - Nước mắt chảy xuống hai má sâu hoắm của Vern - Giá chi mẹ con còn sống mà nhìn cảnh con được tự do

- Phải - Buck gật đầu vỗ nhẹ vào đầu gối lão - Bố này, con đã thuê 1 căn nhà nhỏ ở trên phố, khu Kromeke cổ đấy . Chắc bố nhớ chứ ?

- Nhớ, bố nhớ khu ấy

- Nhà không lớn, nhưng cũng đủ chỗ cho hai bố con chúng ta . Con muốn bố đến sống với con

Trước khi đáp, Vern quay quanh trên ghế, nhìn bên này rồi bên kia .

- Không biết mụ đàn bà mắc dịch này thy cái gậy của bố đâu rồi ?

Buck đứng dậy, lấy cái gậy móc trên bậu cửa sổ

- Gậy đây, bố - Ông ra ấn cái gậy vào tay lão già

Lập tức lão cố đứng dậy khỏi ghế xích đu, chống gậy để giữ thăng bằng

- Con giúp bố 1 tay chứ ? - Lão nói, vẻ nôn nóng

Buck giúp lão đứng thẳng lên, Chase lên tiếng:

- Vern, ông không nên ở với anh ấy . Ông được tự do sống ở đây

- Tại sao tôi muốn sống ở đây ?- Vern đáp, vẻ hung hăng - Đây không phải là nhà của tôi, vợ chồng Atkins không phải bà con thân thuộc cùa tôi . Tại sao tôi thích sống ở 1 nơi mà tôi chì được ăn khi họ gọi, và tôi không được phép hút thuốc hay uống rượu ? Thậm chí chị ấy còn không cho tôi thỉnh thoàng nahi kẹo cao su

Ruby nghe thế, chị ngập ngừng, đáp lại:

- Nhưng ông không thấy rõ, tôi sợ ông phun bậy vào vách, ông Vern à . Ông đã nhổ nước thuốc lá khắp nhà

Vern không đáp, hoặc là ông ta không nghê hoặc là ông không cần lưu tâm đến lời chị . Ông chống gậy đi đến tủ ....

- Đợi bố lấy áo quần rồi ta đi khỏi đây

- Lão đi vài bước rồi dừng lại, nhìn Ruby - Đừng đứng như phỗng thế chứ . CHị kia . Đi kiếm cái gì cho tôi bỏ áo quần

Chị ta ngẩn ngừ, nhìn Chase . Ông gật đầu

- Nếu Vern muốn đi với BUck, tuỳ ông ta

Đồ đạc của Vern ít ỏi . CHưa đầy 20 phút sau, tất cả đồ dacd. được chất dzào phía sau thùng xe cũ kỹ của BUck . CHỉ có Buck cám ơn Ruby đã bỏ công chăm sóc Vern, rồi ra xe về nhà với Logan

- CHuyện thế là yên ổn - Logan nói

- Tôi không muốn xảy ra chuyện rắc rối làm gì - CHase hậm hực đáp - BUck láu cá lắm . ANh phải để mắt đnế hắn mới được

- Vâng, con sẽ để ý

Khi Chase đi vào phòng làm việc , TY đang đứng bên bàn lật xem số thư từ buổi sáng . ANh

nhìn mặt bố , hỏi:

- CHuyện ra sao rồi ?

- Vern đi với hắn - Ông đáp

- Có lẽ thế mà hay - TY nói trong khi Chase đi quanh bàn vào ngồi trên chiếc ghế khổng lồ - Logan về rồi àh .?

Chase gật đầu

- Bố mời anh ấy vào uống cà phê, nhưng anh ấy nói có nhiều ciẹc phải làm ở vă phòng . Thư từ có gì lạ không ?

- Hầu hít là phiếu thanh toán - TY lục xem lại số giấy tờ và thư tín, bỗng anh dừng lại khi nhìn thấy một chiếc phong bì có địa chỉ gởi là chích quyền liên bang - có cái thư của sở địa chính - Anh uể oải đưa cái thư cho bố - Cong đã nhờ Sally mang cà phê đến

- Tốt, bố cần uống cà phê .- Chase xé phong bì ra xem . Có tiếng chân người bước vào hành lang

Người đi đến là Jessy, chứ không phải là Sally . Cô vào phòng, mang khay đựng bình thuỷ cà phê và ba cái tách - AI uống cà phê ? - Cô hỏi nhỏ rồi để cái khay xuống chiếc bàn nhỏ kê giữa hai chiếc ghế bọc da có lưng dựa di động ở trước bàn làm việc

Ty nhìn ba cái tách rồi hỏi:

- Em uống luôn àh

Tưởng có Logan, nhưng ...té ta chú ấy về rồi ..vậy em sẽ cùng uống với anh và bố cho vui - Jessy rót cà phê ra tách

- Trời đất quỷ thần ơi ! - Chase thốt lenâ thật lớn, giọng giận dữ khiến cho TY quay nhìn ông

- Cái gì không ổn àh ?

Chase nhìn anh, mắt long lanh, lá thư cầm trên tay .- Họ huỷ bỏ lện cho phép ta thả bò ăn cỏ .CHúng ta chỉ có 3 ngày để lùa hết gia súc ra khỏi đồng cỏ . Đây đọc mà xem - ÔNg đưa bức thư cho Ty rồi nhấc điện thoai, tức tối bấm số lia lịa ....

Mọi người quên chuyện uống cà phê, Jessy đến đứng bên cạnh TY xem cho biết . Những hàng chữ rành rành trên giấy, dứt khoát, phũ phàng

- Họ không thể làm như thế được,- Jessy nói nhỏ

- Chính phủ làm gì thì làm khi họ muốn,- Ty đáp, giọng nói hậm hực . - Nhưng tại sao ? - Jessy cau mày, vẻ bối rối . Tại sao lâu nay không cấm, bây giờ lại cấm ?

Phía sau bàn làm việc, CHase nói trên điện thoại, giọng gay gắt cau có:- Gọi cho tôi nói chuyện với Justin Fansworth . - Im lặng một lát, ông ta lại nói lớn,- Ông ta bận họp cũng mặc kệ . ANh hãy nói với ông ta rằng Chase Calder đang đợi trên đường dây điện thoại Tôi cần nói chuyện với ổng, tôi cần nói chuyện ngay bây giờ

Cả 3 người bị nội dung bức thư làm choáng váng nên không ai nghe tiếng cửa trước mở ra hay nghe tiếng chân mang ủng bước vào nhà . PHải đợi cho đến khi Ballard vào trong phòng làm việc họ mới biết anh ta đã vào nhà .

- Kìa Ty, anh đây rồi,- anh ta lên tiếng - Tôi vui mừng khi gặp anh ở đây trước khi anh ra chuồng bò đẻ . ANh chưa nói cho tôi biết anh định dùng màu gì cụ thể để lát nền nhà . Nếu anh ...

- Chuyện này sẽ bàn sau,- Ty cắt ngang lời anh ta một cách đột ngột - bây giờ tôi bận rồi . Trước khi tôi đi có việc, tôi sẽ tạt qua chuồng bò và bàn với anh .

Nhìn thấy mặt Chase hằm hằm, máy điện thoại bên tai, Ballard biết gia đình đang gặp chuyện gay cấn, nên anh gật đầu, bước lui ra cửa

- Vậy tôi sẽ nói chuyện với anh sau

- Khoan . Sáng sớm nay có cuốc điện thoại gọi đến cho anh, Jessy sực nhớ, cô nói, rồi lấy tờ giấy để trên bàn - Tin nhắn của người cung cấp dụng cụ cho các thiết bị thắp sáng được đặt hàng từ lâu

- Justin, tôi là Chase Calder đây,- Chase nói ở phía sau Jessy, cuối cùng đường dây đã nối được với người luật sư

Jessy dẫn Ballard ra khỏi phòng

- Nhà cung cấp báo rằng việc chuyên chở dụng cụ chưa kịp đến trong tuần này . Phải đợi sớm nhất là vào đầu tuần sau chúng ta mới có

- Chúng ta đành phải đợi thôi - Ballard liếc nhìn tờ nhắn tin rồi nhét vào túi áo - Khổ một nỗi là trong khi chờ đợi hàng đến, thì người thợ điện không có việc làm .

- Tôi biết,- Jessy vẫn dẫn anh ta ra tận cửa trước . Bỗng tiếng nói của Chase trong phòng

nghe thật lớn, Ballard bèn đi chậm lại, ngoảnh đầu nhìn lui

- Hình như ông cụ đang xài xể người nào đó ở bên kia đầu dây . Có chuyện gì đấy làm cho ổng nổi trận lôi đình, tôi đoán chắc có chuyện gì rắc rối

Jessy thấy Ballard có vẻ tò mò và cô biết anh ta đã nghe những lời của Chase nói trong phòng . Cô nghỉ thế nào anh ta cũng đoán ra nội dung cuộc nói chuyện trên điện thoại . Với cái thư lệnh di chuyển súc vât trong vòng 3 ngày, trước sau gì mọi người trong trại cũng đều biết . CHo nên cô đành phải nói cho anh ta biết:

- Chính quyền không cho chúng tôi thuê vùng Wolf Meadow để cho bò ăn cỏ nữa . CHúng tôi chỉ có 3 ngày để lùa bò đi cho hết

- Ba ngày,- Ballard lập lại rồi huýt sáo mồm nho nhỏ - Vùng đất ấy rộng e cũng đến người ngàn mẫu phải không ?

- Đúng thế

- Mà phải đi cho khắp để lùa bò chỉ trong 3 ngày, - Ballard nói lớn - Công việc ấy chỉ hoàng tất được bằng đường trên không thôi

- Có lẽ thế, Jessy biếu đồng tình

Nếu Chase không vận động để huỷ bỏ lệnh cấm này và cho phép thả bò ăn cỏ lại, thì chắc có lẽ ông không tài nào thực hiện lệnh của nhà nước trong vòng 3 ngày . Va nếu không lùa bò đi hết trong thời gian qui định ấy, nhà nước sẽ áp dụng việc trừng phạt nghiêm ngặt ngày nao mà ông chưa thi hành xong lệnh . Tiền phạt phải trả, bất kẻ lợi tức như thế nào . Cô đứng bên cạnh cửa trước, lòng lo âu bối rối khi nghĩ đến những hậu quả do tờ lệnh này gây nên

- Này, - Ballard nói, trán cau lại suy nghĩ .- Có phải vùng đất ấy là vùng mà công ty Dy Corp đã đưa người đến đây làm việc cách đây mấy năm không ?

- Phải, nhưng Dyson đã bỏ quyền khai thác ở đấy lâu rồi

- Có thể ông ta bỏ, nhưng bây giờ ông ta chết rồi, ai bảo đảm người khác lên điều khiển công ty sẽ không quyết định nắm lại quyền kiểm soát vùng ấy . Có một thời họ muốn khai thác tham dưới vùng đấy ấy

Nghe anh ta nói thế , Jessy bác bỏ ngay:

- Họ sẽ không làm thế đâu

- Tại sao ? - Ballard hỏi giọng gắt . Vì chuyện xảy ra vừa qua phải không ? Các công ty đều vô lương tâm, nơi nào có tiền và có lợi là họ không có lương tâm . Cho nên dưới vùng đất này mà co than đá là họ, không đời nào từ bỏ mảnh đất sinh tiền và lợi cả

Jessy đứng trân người, hoảng sợ khi nghĩ rằng vùng đồng cỏ phì nhiêu này sẽ bị xe ủi đất đến đào xới để tìm than đá, phá huỷ nguồn lợi của trai, để lại trên mặt đất hang hố lởm chởm xấu xí

- Lạy Chúa lòng lành, Jessy, mặt cô trắng như tờ giấy .Ballard nắm hai vai cô như thể cô sắp sỉu đến nơi .

- Tôi không sao đâu

Anh ta cúi đầu, nhìn sát vào mặt cô

- Trông cô không được khoẻ

- Họ không được phép đưa nhân công đến khai thác vùng đất này đâu, - Jesy nói, giọng rất tin tưởng

- Hừ - Anh ta móc 1 ngón tay dưới cằm cô, nâng mặt cô lên, miệng nhoẻn cười tình tứ .- Tôi không tin họ sẽ thành công . CHúng ta điều biết ông cụ sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng

- Cất tay ra khỏi vợ tôi ngay,- Giọng Ty cất lên, trầm trầm hậm hực, như lưỡi dao chém vào giữa hai người

Ballard bước lui, vẻ ngạc nhiên, hai tay tự đông rời khỏi vai Jessy còn cô thì quay ra nhìn Ty . Cô sửng sốt khi thấy vẻ mặt giận dữ của Ty lạnh như tiền

- Ty, chuyện này không đúng như anh nghĩ đâu- Cô lên tiếng

Nhưng Ty không để cho cô nói hết lời, anh đáp:

- Nếu chuyện này đúng thì Ballard sẽ không bao giờ để chân lại trên đất của Triple C . Anh nhìn qua Ballard và nói tiếp:- Anh có việc phải làm kia mà . Hãy đi làm cho xong đi

Ballard bình tĩnh nhìn vào mắt Ty một lát châm rãi nói

- Ông Calder, ông lầm rồi . Nhưng tôi tin ông sẽ tìm ra sự thật về việc này

Anh ta đi qua mặt Jessy, bước ra khỏi cửa rồi đóng cửa lại . Cô đợi cho đến khi nghe tiếng chân của anh ta nện trên tầng cấp trước nhà mới để cho cơn giận bùng ra

- Ty Calder, anh đừng có hành động như thế nữa

Ty cũng giận dữ như cô, anh đáp lại

- Nếu em nghĩ là anh sẽ đứng yên để cho anh chàng Romeo si tình kia để tay lên người vợ của anh, thi em nên suy nghĩ lai

- Anh không phải là chủ tôi - GIọng Jessy run run vì tức giận - Tôi là vợ anh, chứ không phải vật sỡ hữu của anh . Tôi là người duy nhất có quyền cho phép ai đụng đến tôi và ai không được đụng đến! Anh nên nhớ như thế

- Còn em thì em nên nhớ tôi là người điều khiển trang trại này, điều khiển những người làm trong trại - Ty đốp lại .- Tôi định đoạt hành vi nào có thể chấp nhận , hành vi nào thì không . Ballard đã vượt qua giới hạn của hắn ta

- Ở đây anh là người duy nhất vi pham điều đó - Khi cô dợm bước đi, Ty nắm tay cô lại

- Mẹ kiếp, Jessy

- Buông tôi ra .- GIọng cô nghe thật bình tĩnh, nhưng ánh mắt của cô thì quả quyết . Lòng tự hào của nam giới không cho phép anh thả cô ra . Ty quay người Jessy để cô nhình thẳng vào mặt anh . ANh hỏi cô với vẻ chán nản:

- CHúng ta cãi nhau vì chuyện gì thế này ?

- Không phải chuyện tranh cãi . Mà là chuyện tranh đấu . Anh là người khởi sự trước

- Mẹ kiếp,Jessy, anh không muốn cãi vã với em . Anh đã cãi cọ với Tara đủ rời

Thật là một câu nói sai lầm .Mắt Jessy toả lửa giân dữ

- Đừng bao giờ so sánh tôi với Tara

- Nếu en cứ hay cãi cọ thì em cũng không thua gì cô ta đâu . Nhưng Jessy này, em hãy nhớ điều này ...anh không thể và không muốn xin lỗi Ballard về lời anh đã nói với anh ta . CHắc em cho là anh quá khắc nghiệt - Đây là sự nhượng bộ duy nhất anh chấp nhận với cô - nhưng hiện chúng ta đang gặp nhiều chuyện quá rắc rối . Bây giờ không phải lúc để sảy ra chuyện rắc rối giữa chúng ta

- Tôi đoán anh muốn tôi bỏ wa chuyện này

Anh nheo mắt nhìn khi nghe giọng cô còn tức giận

- ANh không muốn gì cái gì hết - TY thấy anh không thể phân trần thiệt hơn với cô được khi cô đang giận dữ . ANh liền để cô đứng tại chỗ, bỏ ra cửa trước

Jessy tức giận vì anh bỏ đi khi câu chuyện chưa kết thúc . Cô hỏi :

- Anh đi đâu bây giờ đấy ?

Anh dừng lại giữa ngưỡng cửa, quay lui, thân hình to cao, vai rộng choán hết lối đi, vẻ mặt hầm hầm, cau có . ANh đáp:

- Anh không có thì giờ đứng cải lý với em . ANh phải vận dụng hết nhân công trong trại , lấy bớt 1 ít nhân công trong trại bò đẻ để ra làm việc này . Kể cả em nữa . CHo nên em hãy báo tin cho mẹ em hay và nhờ bà đến giúp Sally một tay để chăm sóc cho hai đứa trẻ vài ngày sắp đến

Mặc dù vẫn còn tức tối, nhưng câu nói của Ty khiến cô nghẹn họng, không làm sao cãi lại được . Quay gót, Jessy bước đi đến máy điện thoại trong phòng khách, trong khi Ty đóng cửa lại

Không ai nhắc lại chuyện vừa sảy ra làm gì . Nhưng không khí giữa hai vợ chồng vẫn căng thẳng, không nói ra và cũng không giải quyết

Chương 9

Khu vực có tên Wolf Meadow là một dải đất rộng, gồ ghề với nhiều bình nguyên bằng phẳng xen lẫn nhiều khe núi rộng . Vùng đất có nhiều nhánh, mỗi nhánh co diện tích rộng và nguyên sơ, vươn dài nhiều dặm

Chiếc máy bay Cessna sơn màu đỏ trắng bay thấp là đà trên mặt đất, xua một cặp bò cái với mấy con bò con ra khỏi chỗ núp . Hoảng sợ trước chiếc máy bay xuống thấp, chúng chạy ra quãng trống, đuôi cong lên trời . Chợt thấy những người cưỡi ngựa, chúng quay đi hướng khác

Jessy là người đứng gần chúng nhất, cô gục cương thúc con ngựa mệt mỏi phóng tới . Cô đuổi theo đàn bò gần một ít phần tư dặm đường mới lùa chúhg quay lui được . Khi đàn bò chạy về phía nơi tập trung bò, cô mới cho con ngựa chạy chậm lạim xương cốt ê ẩm cả người

Đã hơn 2 năm nay, bây giờ Jessy mới ngồi trên ngựa lâu như thế này . Cô đã mất hết phong độ của ngày trước; cơ thể đau nhức như thế này đã nói lên điều đó

May cho cô là mặt trời đã lặn về phương Tây, ánh trời chiếu lên chân mây những đám màu đỏ trắng như hoa vân anh . Trời sắp tối, không thể lùa thêm bò được nữa . Ánh sáng chỉ còn vừa đủ cho họ lùa đám bò về chuồng chích cách đấy hơn 1 dặm

Khi cô đến gần chỗ có đám bò nhỏ , cô đổi thế ngồi ở một bên sườn ngựa như kiểu ngày xưa, rồi gọi hai người cưỡi ngựa khác:

- Ta đem số bò này về nhà thôi

Chiếc Cessna bây giờ bay lên cao, hai cánh nghiêng qua nghiêng lại báo cho cô biết nó bay về phía phi đạo . Jessy nhìn, lòng cảm thấy ganh tỵ, vì cô biết nó sẽ về ấp trước cô rất lâu . NGười quá mệt mỏi nhưng cô biết còn lâu nữa cô mới được nghỉ ngơi

Khi đến ngọn đồi cuối cùng họ thấy chuồng bò nhỏ ở gần dãy hàng rào cọc dùng buộc ngựa, ánh hoàng hôn nhuộm lên khắp chuồng 1 màu vàng nhạt, trông như một bức tranh xưa . Nhưng Jessy đã wá mệt, cô không còn sức để chiêm ngưỡng cảnh đẹp thiên nhiên

Vừa lúc bò vào chuồng xong, cô liền cho ngựa chay đến chỗ buộc ngựa . KHi bước xuống, hai chân cô tê cóng . Cô cố gắng vận động hai chân rồi tháo dây đai buộc yên, lấy yên ra khỏi thân ngựa

Cô liền đi thẳng đến chiếc xe làm nhà bếp, định uống một tách cà phê cho lại sức . Khi đến gần xe bếp, cậu Quint bảy tuổi chạy ào đến đón cô, trông cậu tươi tắn, nhanh nhẹn

- Chào bác, Jessy . Cháu thấy bác cưỡi ngựa lùa bò vào - Cậu bé nói, mắt sáng long lanh với vẻ phấn khích

- Cháu có phụ giup công việc tập trung bò

- Thế à ?

- Dạ . Ông ngoại nói cháu làm rất tốt

- Có ông ngoại ở đấy ah ?- Jessy nhìn thấy đám cao bồi đang tụ tập quanh nhà bếp . Cô thấy Cat đứng gần bình đựng cà phê, nhưng không thấy Chase ở đâu hết

- Ông ở ngoài chuồng bò - Quint đưa tay chỉ về phái các dãy chuồng bò - Họ đang đưa bò lên xe

Lúc ấy Jessy mới nghe có tiếng động cơ nổ rì rầm, tiếng thắng hơi rít lên kin kít, và tiếng lách cách của cầu trượi được bắc lên sàn toa xe moóc . Nhưng Jessy chú ý đến tách cà phê do Cat đưa cho cô

- Chị cần phải dùng thứ này mới được, Cat nói

- Đậm không ?- Jessy hỏi nhưng không đợi nghe Cat trả lời, cô đã uống một ít cà phê đậm

- Không đậm lắm - Cat đáp - Nhưng tôi đoán chị cũng mệt phờ như tôi

- Tôi wá mệt không lết nổi - CHưa bao giờ cô nói thế vói đàn ông

- Chúng ta cần phải ngâm người trong bồn tắm thật lâu mới được . Chị hãy nói cho anh tối biết, anh ấy nợ tôi tiền xoa bóp và sửa móng tay vì lôi tôi vào công việc này

- Tôi sẽ nói với anh ấy,- Jessy hứa

- Kìa, Logan đến rồi - nhìn ra phía sau cô, Cat đưa tay vẫy chiếc xe cảnh sát đang đậu bên vệ đường - Này Quint . Bố con đến rồi . Ta về nhà thôi

- Hen mai gặp cô,- Jessy nói

Cat nhăn mặt, nói đùa:

- Đừng hẹn ngày mai, mà nói sẽ gặp lại thôi

- Tôi nhất trí như thế - Jessy đưa cái tách lên, đùa uống mừng rồi lớn tiếng chào từ giã

Quint khi cậu bé vùng chạy về phía bố

Nghĩ rằng nếy không vận động, cơ bấp sẽ cứng đơ, cho nên Jessy đi đến chuồng bò, đến chỗ cầu trượt lùa toa lên toa với Chase . Cái tách trên tay, cô gác lên thanh ngang dưới thấp

- Công việc sao rồi, bố ? - Cô hỏi

Chase quay mặt nhìn cô rồi nhìn lui vào công việc đưa bò lên xe đang bắt đầu, con bò đầu tiên miễn cưỡng đi lên cầu trượt để vào toa móoc . Ông đáp :

- Công việc tốt hơn dự đoán

- Chúng ta chỉ còn 1 ngày nữa thôi . Ta có thể hoàn tất được không ?

- May ra có thể

Bị những con bò đi sau thúc đẩy, còn bò đầy tiên phải đi vào toa moóc . Những con khác vào theo, ngập ngừng miễn cưỡng

- Đám bò này bố sẽ đem đi đâu ?

- Tạm thời đem về nhà - Chase đáp - Chuồng ở South Branch chỉ có khả ngăn nhốt 50 con nữa thoi . CHuồng ở Broken Butte đã hết chỗ , Trumbo đang đến xem ở Lone Tree có thể còn hcứa được thêm nữa không . Nếu may mắn, có thể chúng ta rãi quanh trại khoảng hai ba chục con nữa, nhưng chỉ có thể thôi . Phần lớn chắc chúng ta phải đem nhốt ở nhà cho đến khi biết chúng ta có phục hồi lại giấy phép thả bò ăn cỏ không

- Mấy ông luật sư nói sao ?

- Họ nói rằng họ cũng rất ngạc nhiên như chúng ta, và họ báo họ không gặp được ai giải quyết vụ nay hết - Giọng ông hặm hực tức tối

- Thế bố có nghe gì nhiều hơn họ không ?

Chase chắp hai bàn tay to tướng tựa trên thanh ngang trên hàng rào

- Sáng nay ông Farnsworth có gọi đến . Tất cả những lời yêu cầu của họ về việc xin giấy phép đều không có ai trả lời . Họ không tìm ra người nào hay biết gì về quyết định của chính phủ hết

- Như vậy chúng ta vẫn không biết tại sao có quyết định ấy - Jessy nói nhỏ , vẻ trầm tư

- Ta không biết lý do tại sao - Ông đáp, giong trầm trầm, ấm ức, - Bố mong sao có lại giấy phép thả bò ăn cỏ ở vùng này . CHúng ta không thể giữ mãi bò ở trong ấp được . Nếu chúng ta không có quyền thả bò trên vùng đấy này lại, chúng ta chỉ còn cách bán chúng đi thôi - Hai bàn tay ông bấu chặt nhau, những khớp ngón tay trắng bệch ra - Mẹ kiếp, chúng ta cần có vùng đất nạy Jessy à . Chúng ta thu được cỏ khô trên các ngọn đồi ở vùng đất này nhiều hơn cỏ khô khắp trại gộp lại . Ngoài cỏ ra, chúng ta còn cần nước lấy ở đấy . Bố nhớ là không khi nào các giếng nước ở đấy khô cạn, ngay cả những lúc trời đại hạn . Không có vùng đấy này, công việc chăn nuôi của ta sẽ rất khốn đốn .

Lần đầu tiên Jessy cảm thấy lo sợ

- Ballard nói có thể Công ty Dy Corp đứng sau vụ nay - Cô nói, mãi cho đến bây giờ cô mới nói ra điều này

- Bố cũng đã nghỉ đến điều này - Khi con bò cuối cùng vào toa, Chase rời khỏi hàng rào, đến gần một công nhân, ông nói - Được rồi, đóng cửa toa lại, đưa hết về nhà . Tôi sẽ gặp lại các anh ở đấy - Quay sang Jessy, ông nói: - Ty đang có ở đâu đấy ngoài đồng . Con về luôn với bố đuọc rồi

Toàn thân đau nhừ . Jessy đi vào nhà, đến thẳng thang lầu . Ngôi nhà yên lặng khác thường . Lên nửa chừng cầu thang cô gặp Sally đi xuống . Khi ấy cô mới biết tại sao nhà cửa yên lặng như thế

- Hai đứa nhỏ đâu rồi ?

- Bà ngoại của chúng thật quí hoá, bà đem hai đứa về ngủ với bà . Bà biết cô sẽ về nhà trễ và sẽ rất mệt

- Bà nghĩ đúng cả hai

- Chase và Ty cùng về với cô chứ ? - Sally nhìn xuống dưới nhà, vẻ trông ngóng

- Chase đang ở ngoài chuồng xem họ chuyển bò xuống xe .Khi chúng tôi về, Ty đang còn ở ngoài đồng Wolf Meadow - Tay vịn vào thành cầu thang, Jessy cố bước tiếp lên lầu - Ít ra cũng phải một giờ nữa mới ăn tối được . Tôi phải tắm đã . Nếu 1 giờ nữa tôi mà không xuống, bà làm ơn lên xem thử tôi có ngủ trong bồn tắm và chết chìm luôn chưa

Đi vào phòng chủ nhân, Jessy lấy mủ móc vào chiếc ghế dựa, tháo cặp đinh thúc ngựa ra, rồi đi vào phòng tắm, cô cho nước chảy vào đầy bồn nước đủ ấm, cởi hết áo quần, buộc tóc cao trên đầu, rồi bước vào bồn

Cô thở phào khoan khoái khi nước ấm ngập lên người . Cô duỗi dài, mắt ngắm nghiền, để cho nước ấm làm trò ảo thuật trên người làm dịu các cơ bắp đau đớn . Cô nằm yên một hồi

lâu, chỉ thoa xà phòng và thưởng thức nước ấm, sau đó mới kỳ cọ cho hết chất dơ trên người

Cô mơ màng nghe có tiếng cửa mở, nhưng cô chẳng thèm để ý, chỉ nằm yên thư giãn trong bồn nước âm

Nhưng bỗng cô có cảm giác như có người đang nhìn cô, cô bèn mở mắt lờ đờ nhìn ra cửa

Ty đứng bất động ngay ngưỡng cửa, vẻ mệt mỏi, vô cảm . Anh đã cất mủ, mái tóc đen được vuốt lên bằng máy ngón tay . Nhưng cặp mắt đen thì vẫn linh động, chăm chú nhìn cô, nhìn cơ thể loã lồ của cô lờ mờ trong bồn nước

Jessy cảm thấy khó chịu khi bị nhìn chằm chằm như thế, cô ngồi yên quay mắt khỏi anh và lấy miếng xốp cùng thỏi xà phòng, rồi thoa xà phòng lên người

- Anh tắm nơi vòi sen- Cô nói, quay mắt khỏi mặt anh, nhưng cô cũng liếc thấy môi anh nhếch lên méo xệch . Lần này, trên môi anh hiện ra vẻ lạnh lùng

Khi anh nói, giọng anh cũng lạnh lùng như cái nhếch mép vừa rồi

- Em đừng lo . Anh không có ý định lôi em ra khỏi bồn tắm và ném lên gường đâu - Anh rời ngưỡng cửa, đi qua phòng tắm đến chỗ tắm vòi sen, vừa đi anh vừa đưa tay lôi vạt áo trong quần ra và cởi nút áo - Ý nghĩ ấy quả có hiện ra trong óc anh thật, nhưng nghe em nói thế, nó bay biến mất

Jessy chột dạ khi nghe anh lên án, cô quậy người trong bồn tắm, khiến cho nước chao động va vào mép bồn . Cô hỏi :

- Anh nói cái gì

- Anh tắm noi vòi sen, - Ty nhại lời cô với vẻ mĩa mai rồi cởi áo ra, vo lại thành một cục và ném đến cái thùng gần đấy - Đây là phương pháp chắc chắn thàng công nhất để nói em không muốn làm tình - Anh ngồi xuống trên chiếc ghế dùng ngồi trang điểm, ghế nệm bọc nhung, cái ghế của Tara còn để lại, anh lôi ủng ra, để trên nền nhà - Anh hiểu ý của em Tara rất có tài về điểm này

Bỗng Jessy nổi giận, cô nói

- Đừng so sánh tôi với cô ấy! Cảm giác thư thái được tắm trong bồn bay biến mất . Cô đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm, lấy cái khăn tắm rộng, quàng quanh người

- Tất cả đàn bà đều có cái tài bẩm sinh ấy,- Ty nói, anh ném đôi vớ đến chỗ cái áo, rồi đứng dậy, tháo khuy thắt lưng

- Thật kỳ cục - Jessy cảm thấy câu chuyện này thật kỳ cục . Cô không muốn nói tiếp nữa . Bất cần nước trên người cô giọt xuống nền nhà, cô đi vào phòng ngủ

- Em đi à ?- Ty nhếch mép hỏi với vẻ thích thú - Lại thêm trò lừa bịp của nữ giới nữa . Mỗi khi câu chuyện đến chỗ em không thích là em bỏ đi

Cô quay phắt người nhìn vào mặt anh

- Anh muốn gây phải không . Cứ gây đi tôi xem

Giọng cô có vẻ hăm hoa . NGười trong dòng dọ Calder không bao giờ lùi bước trước các trận chiến đấu, và Ty không muốn mình là người đầu tiên chùn bước, bước đến hai bước, anh nắm lấy cô . Jessy liền quyết liệt xô anh ra . Tức giận trước hành động phản kháng này, Ty áp môi lên môi cô, ria mép cọ lên da cô . Cô vùng ra khỏi anh , nhưng sức của cô không địch nổi với sức anh . Cả hai người đều biết thế

Anh vẫn ghì cô vào lòng thật mạnh . Anh muốn cô với vẻ khao khát đến độ khó hiểu . Anh ôm cô sát vào hơn, cảm thấy cô có vẻ hoang mang, nửa muốn nửa không nụ hôn của anh . Khi cô hết vùng vẫy, anh nhả môi ra, ngẩng đầu nhìn mặt cô đang ngẩng lên . Mặt cô đã lôvẹ ham muốn, nhưng ánh mắt vẫn còn lưu lại sự tức giận

Những lời phản kháng như chực sẵn trong hongc. cô, đợi lúc tuôn ra, lời nào chắc cũng giống như lời Tara đã nói . Thậm chí lời của Jessy còn gay gắt hơn

- Ty Calder, nhiều lúc tôi ghét anh quá - Cô rít qua kẽ răng

Bỗng đôi mắt anh trở nên ấm áp, dịu dàng

- Em đã nói với anh như thế một lần rồi, - TY nhắc lại - Ở tại nhà của lão Stanton

lần ấy, trận cãi cọ gay gắt của họ đã kết thúc trong cảm làm tình rất cuồng nhiệt . Cô cũng nhớ lần ấy . Anh thấy ký ức của cô hiện ra trong mắt cô, cảm thấy sự hồi tưởng ấy của cô lộ ra rõ ràng hơn trong thái độ bớt căng thẳng của cơ thể cô . Khi anh cúi xuống đặt môi lên môi cô lần thứ hai, cô hôn anh đáp lại với vẻ say sưa không thua gì anh

Ty bế cô lên, cả khăn quẩn quanh người cô, mang cô vào phòng ngủ, để cô lên gường . Anh quẳng chiếc khăn tắm, để lộ tắm thân mảnh mai dài, đang còn ướt cả nước . Rất khác với dáng điệu uể oải , mệt mỏi hồi nãy, bây giờ, anh rất nhanh nhẹn

Cô đưa 2 tay níu anh lôi xuống, với vẻ nôn nóng . Ty không cần vội . Anh đưa tay thoa lên người cô . Cô rên trong họng nho nhỏ vì khoái cảm, và anh thưởng thức sự khoái cảm này bằng cách cắn nhẹ vào cổ cô . Người cô phả nào mũi anh mùi xà phòng và mùi vị của đất,

của sức khoẻ . Mùi vị ngày ngấm vào người anh, nguyên sơ và đầy hứa hẹn

Đã nhiều năm trôi qua, anh biết noi làm cho cô bay bổng tận trời cao . Sự ân ái vợ chồng là chuyện xưa như trái đất nhưng vẫn mới mẻ vô cùng, đầy nhiệt huyết và đầy sáng tạo, người nào cũng cố kéo dài thời gian hưởng lạc va khi khoái cảm đến, hai cơ thể cùng hoà điệu với nhau

Jessy nằm dài sát một bên người của Ty, đầu gối lên vai anh , chân gác lên đùi anh . Cô cảm thấy khoan khoái trong lòng, lâng lâng hạnh phúc . Cô thoa lông ngực anh, tya cảm nhận được tría tim anh đập thình thịch

- Em rất sung sướng được anh lôi vào gường như thế này, - Cô nói nho nhỏ

- Em khoái không ? - Anh hỏi, giọng ồ ồ . Cô cảm thấy giọng nói thoá ra từ dưới bàn tay cô

Jessy ngẩng đầu, quay mặt nhìn vào mặt anh, tựa cằm lên vai anh - Em nghĩ chắc anh thừa biết em rất khoái - Nụ cười hé nở trên môi cô, nụ cười khoai khoái, nụ cười khiến cho anh tin chắc cô được thoả mãn

Anh nghiêng đầu nhìn vào mặt cô, anh thấy sự thoả mãn hiện ra rất rõ nét trên đôi môi mọng lên vì hôn, nét mặt dịu dàng và mí mắt trĩu xuống vì no nê khoái lạc . Anh cảm thấy hài lòng vì biết chính anh đã làm cho cô được như thế, chứ không người đàn ông nào khác

Từ ý nghĩ này khiến anh nảy ra ý khác

- Ballard không thể nào làm cho em được như thế này - Trong nháy mắt, những cảm nghĩ tốt làn trong cô biến mất . Cô lăn ra tận mep gường

- Xin báo cho anh biết là anh ta không bao giờ có cơ hội ấy đâu - Cô đáp, giọng dứt khoát, gay gắt, rồi bước xuống đi đến cái tủ cao, lôi mạnh hộc tủ ra

Phản ứng của Ty rất nhanh, quyết liệt .ANh nhổm người chống trên khuỷu tay

- Anh biết là không dời nào hắn có cơ hội hết

- Anh quá tự tin đấy, - Jessy đáp, giận dữ, không phải lần đầu, vì thái độ muốn sở hửu của nam giới - Với đầu óc đặt biệt của anh như thế hèn chi anh không xem Ballard là ban được - Jessy lấy đồ lót trong hộc, mặc vào người - Tôi đã biết anh ta lâu rồi, như biết anh vậy

- NGười trong dòng họ Calder không có bạn - Ty ngồi dậy - Nếu cô muốn có bằng chứng thì cứ hỏi bố tôi về Buck Haskell là biêt- Vậy anh xếp Tara vào loại gì ?- Mặc quần và mang nịt vú xong Jessy lấy trong tủ ra chiếc quần bò và cái áo len tay dài

- Chỉ có hợp tác làm ăn mà thôi, - Ty đáp

- Chỉ có hợp tác làm ăn mà thôi - Ty đáp

- Thảo nào mà lúc nào cô ta cũng gọi anh là "cưng" ,- Jessy mỉa mai

- Mẹ kiệp em thừa biết tính của Tara như thế

- Thì có lẽ tính của Ballard tốt và ân cần - Cô mặc quần vào, kéo lên khỏi hông

- Ballard là tên săn gái . Vì thế mà mỗi khi có dịp tốt là hắn đeo quanh em:- MỚi đưa hai tay vào áo chưa kíp tròng lên đầu cô đã dừng lại để trả lời anh

- Nói thật ra, em không thể gọi Tara là kẻ săn đàn ông . Nhưng theo lời anh, thì cô ta là người săn Ty . Lúc nào cô ta cũng quấn quít bên cạnh anh

Ty đứng dậy, lấy chiếc khăn tắm quành quanh hông

- Anh đã nói rồi, quan hệ của anh với Tara chỉ là quan hệ công việc làm ăn . Chúng ta đừng kể đến cô ấy

- Và quan hệ của tôi với Ballard cũng chỉ là quan hệ công việc làm ăn .- Jessy kéo mạnh chiếc áo len xuống hông - Nhưng anh không muốn nghĩ như thế . Nên cũng đừng nói với Tara có quan hệ làm ăn với anh . Nếu nói như thế, thì phải nói chúng ta người nào cũng có quan hệ làm ăn với người khác

- Hoàn cảnh quan hệ khác nhau, chắc em biết như thế . Anh không tin Ballard được

- Vậy thì chẳng khác gì hoàn cảnh của tôi, vì tôi cũng không tin Tara

- Tara có lỗi thật đấy . Nhiều lúc cô ta thiếu suy nghĩ, tự phụ, và nhõng nhẽo, hoặc cô ta không ti tiện hay có tính hận thù

- Thật anh không biết gì về đàn bà hết . Tôi tin con hổ mang còn hơn tin Tara . Ít ra con rắn cũng báo hiệu cho anh biết nó sắp tấn công anh . - Jessy mang một chiếc giày vào chân .- Với Balllard, anh ta chỉ có một điều bậy nhất là tán gái ...và nếu anh ta tán ai, tôi cam đoan với anh la anh ta sẽ rất lịch sự và biết điều . Khi mang chiếc giầy thứ hai xong, cô đi ra cửa - Anh còn cần tắm rửa, tôi muốn phụ giúp Sally làm bữa ăn tối

Mím môi tức tối, Ty nhìn theo cô . Không thể nói Jessy là người "dễ bảo " được . Mà phải nói cô "ương ngạnh" nói đúng . Cô điên mới cho Ballard là người vô hại . Không có người đàn ông nào vô hại hết . Và đàn bà cũng thế

Tuy nhiên, Ty không thể nào không nhớ một cái tên mà họ không bàn đến - Buck Haskell . Ty đinh ninh, Buck sẽ không lùi vào hậu trường . Thế nào họ cũng nghe lại tên tuổi của ông ta

Bụi bay mù trời trong khu vực các chuồng bò ở bộ chỉ huy của trại Triple C, vì bò trong chuồng chạy nhanh làm bụi tung lên, miệng kêu náo động . Tiếng ồn ào hơn hết là tiếng vồ chân của chúng nện trên cầu trượt bằng gỗ khi chúng bị lùa lên toa xe chở bò hai bên áp song gỗ . Tiếng chửi rủa là la hét của những người làm công trong chuồng bò và trnê lưng ngựa tăng thêm sự huyên náo trong chuồng

Đứng giữa cảnh huyên náo này, một nhiếp ảnh gia và người phụ tá chạy lại để tìm góc độ chính xác và tìm ánh sáng để chụp được những tấm hình cho rõ ràng sinh động, vì thế họ càng làm cho bầy bò cuống cuồng thêm lên . Ngồi trên hàng rào, TY nhìn cảnh tượng diễn ra trong chuồng đàng ngậm miệng làm thinh . Anh rất muốn lôi cổ họ ra khỏi chuồng , đẩy họ đến xe hơi, rồi biểu họ cút ngay lập tức

Hai bàn tay nhỏ trắng nắm thanh ngang trên hàng rào gần chân anh . Anh nhìn xuống , thấy Tara vươn người tựa vào thanh ngang, cánh tay chạm vào chân anh

- Công việc chụp ảnh ra sao ? - Cô nhìn quanh chuông để tìm hai nhà nhiếp ảnh

- Đừng hỏi, - Ty đáp khi người nhiếp ảnh quỳ ở giữa chuồng, nhắm máy ảnh vào một người cưỡi ngựa đang cố sức xua đàn bò quay trở lại cầu trượt . Đàn bò chạy tứ tán chính là do anh chàng nhiếp ảnh gây ra

- Đáng ra đàn bò này đã được đưa lên xe chở đi cách đây một giờ rồi

- Cũng xứng đồng tiền bát gạo - Tara nói với vẻ tin tưởng . - Anh sẽ kèm theo bài viết phóng sự ..việc quảnh cáo không mất tiền

- Bởi thế mà anh chưa đá cổ họ ra khỏi đây . Nhưng nếu họ không bị dây thòng bắt bò của một cao bồi quăng nhằm trói gỗ lại thì họ cũng may mắn đấy

Khi họ chụp ảnh xong, công việc coi như hoàn tất

- Công việc rề rà lâu quá

- Ồ, mà suýt nữa em quên . Chase muốn anh vào nhà ngay . Ông ở trong phòng làm việc với các luật sư

Ty ngạc nhiên hỏi :

- Họ đến đây à ?

Tara gật đầu

- Máy bay họ vừa đáp xuống cách đây vài phút

- Nhờ cô để ý canh chừng hai người ấy . Nếu cô có thể thúc họ nhan tay hơn, cứ thúc đi - Anh nói rôi nhảy xuống đất

Anh chỉ Art trumbo, cho biết anh ta phụ trách công việc ở đây , rồi vội vã đi về nhà . Vành mũ che ánh nắng ban mai chiếu vào mặt , mặt trời đang ở lưng chừng trên bầu trời phía đông . Thời tiết đầu tháng tư thật dễ chịu . Ty quá bận bịu công việc nên anh không chú ý đến, tâm trí anh mãi miết nghĩ đến cuộc họp với các luật sư sắp tới

Mọi hy vọng được họ mang tin tốt lành đến tiêu tan hết khi anh thấy những bộ mặt trang trọng, lầm lì, không được vui của mấy ông luật sư . Anh bắt tay họ và cố chịu đựng các vỗ lưng thân mật của Justin Farnsworth vào lưng anh . Ông này có tính ồn ào , thường ăn mặc như giới chăn bò, ủng cao bồi, cà vạt có sọc hoa hoè . Nhưng anh ngạc nhiên nhất là người cùng đi với Justin là Ed Talbot, ông này là cựu thám tử cảnh sát và điều tra viên rất có tài

Tin chắc các ông luật sư mang tin mới tới, Ty bước đến cái bàn kê một bên, rót cho mình một tách cà phê . Farnsworth ngồi vào chiếc ghế có lưng di động trước mặt bàn làm việc

- Chase vừa cho tôi biết anh sắp chở bò ra chợ bán - Farnsworth nói, ông ta ngồi tựa lưng ra ghế, tư thế khoan thai thư thái - có lẽ làm thế là tốt nhất

Tay bưng tách cà phê, Ty gác một chân lến góc bàn và tựa người lên đấy

- Ông tìm ra được tin tức gì về đất rồi ?

Người điều tra viên nhìn cặp sừng bò đực để trên bệ lò sưởi, ông ta không nói gì, chỉ lắng nghe mọi người nói . Chính Farnsworth trả lời câu hỏi của Ty

- Đúng như điều chúng tôi nghi ngờ, những nhà môi trường đứng sau chuyện này . Thì ra họ đã hoạt động ở hành lang nghị tường từ mấy năm nay . Ông ta huơ tay về phía Chase .- Cứu sống cây cối . Cứu sống cá voi . Cứu sống ốc sên . Họ luôn luôn hăng hái cứu sống mọi thứ

- Và bây giờ họ muốn cứu sống đất của tôi, có phải ống muốn nói thế không ? - Chase tựa lưng ra ghế xích đu, mắt gay gắt nhìn ông luật sư

Với sự khôn khéo của một chính trị gai , Farnsworth không xác nhận mà cũng không từ chối

- Ông đã nghe họ la lối về sự thiệt hại do bò ăn cỏ trong các khu rừng quốc gia . Hình như

họ cho sự thiệt hại này là quan trọng chứ không như cảnh hàng triệu con trâu ăn cỏ một trăm năm về trước , hay là như hàng đàn ngựa hoang thường lang thang đến đây . Họ cho cảnh ngựa hoang chạy qua đây không thiệt hại bằng việc bò ăn cỏ . Ngay cả ngựa cũng không phải là chủng loại bổn địa ở lục địa này . Nhưng chuyện ấy không thành vấn đề, - Ông ta xác nhận - Bây giờ họ xoay qua chú ý đến cỏ . Cỏ ở bổn địa , như loại mọc trên đất của ông vậy . HỌ cho rằng cỏ ấy cũng phải được bảo vệ

- Do ai bảo vệ ? Chắc chắn không do lỗi của chúng tôi . Dòng họ Calder đã chăm sóc vùng đất này hơn một trăm năm nay . Ông có thấy cái bản đồ trên tường sau lưng tôi không ? - Chase đưa ngón tay cái chỉ về phía sau - Cỏ bổn địa vẫn còn mọc trên cả vùng này

- Tôi biết đúng thế - Farnsworth gật đầu

- Có phải ông nói rằng chính phủ có kế hoạch để riêng vùng đất này làm khu bảo tồn thiên nhiên không ? - Ty hỏi, anh muốn dẹp bỏ lối nói loanh quanh hoa mỹ đi

- Nhà nước đang có xu hướng như thế - Vị luật sư xác nhận

- Làm thế thì quả thật ngu xuẩn - Chase nói, giọng ông oang oang, khinh bỉ - Cỏ để tự nhiên không bao giờ mọc tốt được hết . Nghĩa là cỏ phải được trâu bò ăn tận gốc chừng nào nó bị kích thích mới mọc tốt chừng ấy . Cỏ mà để không cho bò ăn , chúng ta hư hỏng ngay

- Tôi hoàn toàn nhất trí với ông . Tôi nghĩ không có chủ trại nào không biết như thế

- Làm sao chúng ta ngăn chặn chuyện này ?- Ty hỏi

- Chúng ta đáng tính đến chuyện ấy đấy ..Anh biết không , chuyện này đã gặp một vấn đề khó khăn nho nhỏ , - Farnsworth nói đưa mắt nhìn về phía người điều tra viên

- Khó khăn gì thế ? - Ty hỏi Talbot

Thấy Farnsworth gật đầu , Talbot đáp :

- HÌnh như nhà nước không nắm quyền vùng đất ấy ..

Chương 10

Ty kinh ngạc vùng đứng dậy, còn Chase chồm người tới trước.

- Hình như à? - Chase thốt ra lời. - Hoặc là nắm chủ quyền hoặc là không. Cách nào?

- Nhà nước không nắm chủ quyền - Talbot đáp, lộ vẻ chán nản.

- Ai nắm chủ quyền? - Ty nheo mắt nhìn ông ta.

- Có phải Dy Corp nắm chủ quyền không? - Chase hỏi, rồi nhìn qua ông luật sư. - Chắc các nhà hoạt động môi trường; không phải vì cỏ. Mà họ muốn tìm than đá ở dưới đất. Tôi báo cho ông biết để mà theo dõi họ.

- Tôi nghĩ ông nói đúng, - Farnsworth đáp, ông ta có vẻ nao núng trước ánh mắt của Chase.

- Nhưng chúng tôi không dám quả quyết là công ty DY CORP núp sau chuyện này. Talbot, xin anh trình bày cho rõ việc này.

Lại một lần nữa, mọi con mắt đổ dồn về phía người điều tra viên. Ông ta nói:

- Tôi xin báo cho qu vị biết 1 công ty o Delaware nắm chủ quyền vùng đất này, có tên là công ty Montana. Có một công ty khác nữa có cổ phần trong công ty này. Tên công ty này không quan trọng, vì nó thuộc quyền của một công ty khác nữa. vì thế mà tôi đã theo dõi 1 loạt 5 công ty liền. công ty cuối cùng trong loạt công ty này là một công ty ngoại quốc có tên là Arateel. Tôi không có ai để hối lộ, hăm dọa để moi tin cho được, để biết người nắm chủ quyền là ai. - Ông ta ngừng nói, đưa mắt nhìn Chase rồi Ty. - Có thể nói chúng ta đang đi vào 1 mê lộ rất rối rắm. Có kẻ nào đó dã cố tạo ra tình trạng rối rắm này và giấu tên tuổi mình.

- Chắc là công ty DY CORP, - Chase hậm hực nói.

- Cũng có thể, - Talbot đáp. - Nhưng tại sao? Họ chiếm dụng đát này để làm gì? Tôi không dám cả quyết Dy Corp không núp ở sau chuyện này, nhưng tôi vẫn không tin họ nắm chủ quyền.

Ty nhìn ông ta, anh nghĩ là kiến của ông ta căn cứ trên suy luận mà thôi. Anh hỏi:

- Ông nghĩ ai đứng đằng sau vụ này? Tại sao ông Farnsworth tin họ là những nhà môi trường học.

- Tôi xin trả lời cho anh biết những điều chúng tôi đã tìn hiểu. - Talbot đáp. - Một trong những công ty nằm trong loạt tôi vừa nói là 1 tổ chức nhân đạo có thành tích mua bất động sản để bảo tồn thiên nhiên. Theo lời cô thư ky của 1 nhà vận động về môi trường có uy tín ở Washington cho biết thì có 1 người đại diện của công ty nhân đạo ấy đến gặp người chủ của cô ta.

- Sau khi người đại diện về rồi, chủ cô ta yêu cầu được xem bản đồ chi tiết của bang Montana và biểu cô ta đi thu thập tin tức người ta có được về các cánh đồng nguyên sơ ở đấy. Mấy hôm sau, công việc kiểm tra đầy đủ được gửi đến cho chủ cô. Thế rồi nhiều buổi họp của các viên chức cao cấp diễn ra. Sau không bao lâu, ông nhận được tờ quyết định của chính phủ không cho phép ông ta thả bò ăn ở đấy nữa. - Ông ta mỉm cười miệng méo xệch. - Trường hợp này nếu đã do kẻ nào nhúng vào, thì chắc chắn kẻ đó là loại người dơ bẩn. Nếu đòi hỏi tôi đưa ra bằng chứng về sự cấu kết này thì tôi chịu. Nhưng tôi biết có âm mưu mờ ám trong việc này.

Farnsworth chuyển người trong ghế, khiến mọi người quay mắt nhìn ông ta. Ông nói:

- Theo tôi thì tin tức do Ed tìm ra đã giải thích được lý do tại sao khu đất của ông được chọn. Tôi đồn ý với ông về việc các chủ trại khác cũng từng gặp khó khăn trong việc xin giấy phép thả bò ăn cỏ trên nhiều vùng đất từ nhiều năm nay. Thế nhưng, giấy phép của họ được qui định trong những vùng đã được xem như là đất vùng quốc gia hay là đất dùng vào việc gì tương tự như thế. Còn vùng đất của ông không bị qui định như các vùng ấy.

- Thế mà đất ấy không phải đất ấy không phải đất của tôi nữa, phải không? - Chase dựa người ra ghế, ánh mắt gay gắt.

- Đúng là không. - farnsworth gật đầu.

- Và anh không thể nói cho tôi biết ai làm chủ vùng đất ấy ngoài việc chỉ biết công ty có tên… - không thể nào nhớ được cái tên, Chase bèn nhìn Talbot.

Người điều tra viên nhắc:

- Arateel.

- Công ty này của ai? - Chase hằn học hỏi.

- Ông Chase này, theo tôi nghĩ, - người luật sư nói, hai khuỷu tay chống lên hai chỗ dựa tay của ghế, mấy ngón tay đan lại trước mặt, - nếu vùng đát này thuộc quyền sở hữu của các nhà môi trường học, thì rất có khả năng vị chủ mới hay các vi chủ mới sẽ để đất nằm yên như thế thôi. Họ có thể làm gì được? - Ông ta mở hai tay ra lật ngửa hai bàn tay. - Vùng đất này nằm lọt vào giữa trang trại của ông. Nếu ông nói đúng công ty DY CORP nằm đằng sau chuyện này, thì thử hỏi vùng đất này có ít gì cho họ? Tôi nghĩ nếu đất có than đá đi nữa

thì họ kô làm được gí. Họ không có cách nào đưa máy móc đến đây hay không làm sao chuyển than ra. Ông có quyền không cho ai đi qua đất ông để đến vùng ấy.

- Rõ ràng là như thế rồi, nhưng vẫn không thay đổi thực trạng là chúng tôi không có đất. - Ty nói vừa nhìn ra ngoài cửa sổ khi chiếc xe tải lôi theo toa móoc chở bò ở phía sau chạy ra đường, tiếng động cơ nổ rầm rầm vọng vào tận trong nhà. - Ông có thấy chiếc xe cam nhông chạy ngoài kia không? Xe chở những con bò cái gài từ ba, bốn và năm tuổi, con nào cũng có khả năng đẻ một con bê vào mùa xuân suốt mười năm hay lâu hơn nữa. Ông biết nếu không được thế chúng tôi sẽ thất thu bao nhiêu không? Chúng tôi cần có vùng đất ấy. Chúng tôi cần nước ở đấy, cần cỏ khô lẫn cỏ tươi ở đấy. không có vùng đất đó, có lẽ chúng tôi phải cắt giảm mọi sinh hoạt rất nhiều.

- Tôi biết với một trang trại có tầm cỡ như thế này nếu không có đất đó, ông sẽ thiệt hại rất nhiều, - ông luật sư nói.

- Nói thế chưa đầy đủ đâu, ông Farnsworth à, - Chase nói.

- Dĩ nhiên rồi. Nhưng tôi tin sự thiệt hại này chỉ tạm thời thôi, thế nào cuối cùng chúng tôi cũng tìm được giải pháp có lợi cho ông Farnsworth chồm người tới trước, quyết xoay ngược tình hình có lợi. - chắc ông biết mấy năm vừa qua chúng tôi đã tiếp xúc với chính quyền như thế nào. Bây giờ vùng đất này thuộc quyền sở hữu của tư nhân. Trước sau gì chúng tôi cũng tìm ra sở hữu chủ của nó, khi ấy chúng ta sẽ thương lượng… may ra chúng ta mua nó, nếu không ít ra chúng ta cũng thuê được nó.

- Bao lây chúng ta sẽ biết được ? Ty hỏi.

- Khó nói chính xác được. Talbot đã có ba người phụ tá đi điều tra về việc này. Chúng tôi không thể có câu trả lời vào ngày mai hay vào tuần sau được, nhưng hy vọng chúng ta sẽ biết. Phải không Ed?

- Không có chuyện gì giữ bí mật mãi được , Talbot đáp. - không chóng thì chầy chúng tôi sẽ hỏi dúng người đút lót đế biết được ai đứng sau công ty này. Khi chúng tôi biết tên rồi, vi tìm ra người đó không mấy khó khăn.

Khi Talbot dứt lời, farnsworth lại lên tiếng:

- Chúng tôi muốn đích thân mang tin tức đén đây. Nhưng trong vài ngày tới đây mà không có tin gì mới lạ, chúng tôi chắc cũng phải báo cho ông biết diễn tiến công việc như thế nào. Để giữ bí mật, chúng tôi phải đến gặp ông hơn là nói qua điện thoại, cho dù chúng tôi chưa có đầy đủ tin tức.

Talbot đưa cốc lên.

- Còn cà phê không? - câu hỏi của ông báo hiệu không còn tin tức gì để nói nữa. Câu chuyến trở lại những việc đã nói nãy giờ, ước đoán tình hình sẽ xảy ra và dự kiến những việc họ sẽ làm.

***

Tara nhẹ nhàng đi vào nhà, cổ chiếc áo vét bằng vải bông dệt chéo có đính nút bạc lật lên kín cổ Khi cô ta đi qua cửa phòng làm việc, cô nghe tiếng đàn ông nói chuyện rì rầm ở bên trong. Cô ta nhếch miệng cười thoải mái. Cô ta đi tiếp qua phòng khách, đến phía có tiếng kêu leng keng.

Nụ cười vẫn ở trên môi cho đến khi cô bước vào nhà bếp, dừng lại ở cửa để nhìn cặp song sinh. Dài cầm muỗng gỗ đánh vào cái bình nhôm với vẻ rất say sưa trong khi Laura cau có nhìn cậu bé. Jessy đang đứng nơi bồn rửa, rửa một số đĩa nướng bánh, còn Sally cúi người trên miệng lò lửa, mùi thơm bánh qui giòn mới chín tỏa ra thơm ngát từ miệng lò.

- Ai làm huyên náo như thế này vậy? - Tara hỏi giọng trách cứ vui vẻ.

Laura thốt ra tiếng kêu sung sướng, nhìn cô ta, rồi chập chững đi đến phía cô. - Tatie, tatie, tatie, - cô bé kêu lên, cố hết sức để gọi Tara mà chỉ được có chừng ấy, vừa đi vừa dang hai tay về phía Tara.

Tara cười, bế cô bé lên.

- Bé ngoan của cô có khỏe không?

Laura nhìn cô cười toe toeát và lập tức nhìn vào những đầu đinh bằng bạc lóng lánh đính trên áo của Tara. Nghĩ một lát, Dài đánh vào bình nhôm lại.

Bế Laura trên tay, Tara bước đến bồn rửa.

- Hai người nghĩ sao khi nghe bình nhôm kêu? - Cô ta hỏi, giọng cất cao để át được tiếng loong coong.

Jessy thờ ơ mỉm cười.

- Cô mới biết cách hòa âm với tiếng ấy thôi. - Cô rửa cái tô dưới vòi nước rồi đế tô lên giá cho ráo nước. - Mấy nhà nhiếp ảnh về rồi à?

- Họ đang dọn dẹp dụng cụ, Tôi mượn cô một chiếc xe có được không? Tôi cần ra phố mua ít đồ vật, và các anh nhiếp ảnh nghe mấy ông công nhân trong trại giới thiệu Blue Moon hấp dẫn, nên họ muốn đi xem cho biết. Tôi nói với họ tôi có thể cho họ đi theo xe ra phố.

- Được chứ. Chìa khóa chiếc xe Blazer móc ở sau cửa. - Jessy hất đầu chỉ chỗ móc chìa khóa, hai tay cô ướt mèm nước rửa bát đĩa.

- Cám ơn. - Tara để Laura dứng xuống nền nhà. Lập tức cô bé nhăn mặt, miệng mếu máo bắt đầu khóc. Tara vỗ vào mái tóc quăn vàng của cô bé. - Đừng khóc, cưng. Cô sẽ trở về trong vòng hai giờ nữa thôi. - Cô ta nói rồi quay qua Sally. - Tôi sẽ ăn ở phố luôn thể, đừng dọn phần của tôi ở bàn ăn nhé. Bà cần tôi mua gì ở nhà hàng Fedderson, tôi mua cho?

Sally cau mày suy nghĩ, rồi lắc đầu.

- Tôi không biết phải mua cái gì. - Bà ta đáp rồi bỗng nhiên nói tiếp. - Nhưng nếu cô thấy có dâu còn tươi, cô mua giúp một ít. Nếu bánh tráng miệng tối nay mà thiếu, thay dâu cũng ngon lắm.

- Hai cân đủ không? - Tara lấy chùm chìa khóa nơi móc.

- Thế là nhiều rồi. - Sally đáp.

Tara vẫy tay chào, đi ra cửa sau. Chú Dài không thèm nhìn, còn Laura khóc ré lên, vừa chập chững đi ra cửa sau.

***

Một đoàn xe tải chở than chạy qua khu mỏ. Một lớp bụi đen bóng bám vào cửa sổ tòa nhà căn phòng và khu nhà bằng sắt ở bên cạnh. Bụi xe cũng bám vào những chiếc xe đậu trong bãi xe gần đấy. Buck Haskell đậu xe vào khu vực dành cho khách. Gã không biết mình có được xếp vào hàng khách không, nhưng khu vực này làm gần cửa chính nhất.

Cảm thấy bồn chồn trong dạ, Buck xuống xe, nhét lại áo sơ mi vào quần dzin cho gọn, rồi bước đến cửa chính. Khi gã mở cửa ra, một chiếc xe tải khác ầm ầm chyạ qua, làm tung lên bụi đường và mồ hóng.

Khi Buck đi vào, người tiếp viên nhìn gã giống như hầu hết mọi người ở Blue Moon. Cô tiếp viên là người xa lạ với gã. Những vi này vẫn không làm cho gã bớt căng thẳng.

- Tôi có thể giúp gì cho ông?

Buck mở miệng để trả lời, nhưng không thốt được nên lời. Sau bao năm ở trong tù, gã có thói quen không mở môi được trước phụ nữ.

Buck cố mở môi nói lại:

- Tôi đến đây để gặp ông… ờ.... - Bỗng ông ta quên mất cái tên. Nhưng rồi ông nhớ được

- Ông Daigle.

- Gặp để làm gì?

- Để xin việc làm. - Buck cảm thấy hai tay rịn nước. Gã thọc hai tay giấu trong túi áo màu đà.

- Ông muốn gặp ông Daigle à? - Cô ta ngạc nhiên nhìn gã.

Buck ngập ngừng một lát rồi cục mịch nói tiếp:

- Đấy là cái tên mà ông ta dã đưa cho tôi khi ông gọi tôi ở đây.

Cô ta có vẻ nghi ngại, nhấc điện thoại lên

- Đợi tôi hỏi lại xem, - Cô ta nói, dừng lại, đưa tay vào nút máy điện thoại. - Ông tên gì?

- Haskell. Buck Haskell.

- Đợi 1 lát. - Cô ta bấm vào 1 số, chờ đợi nhìn Buck rồi nói vào máy: - Có 1 ông tên là Haskell ở đây. Ông ta nói có hẹn với ông. - Cô ta nhìn Buck lại rồi gật đầu. - Dĩ nhiên. Tôi sẽ nói ông ta đến ngay. - Cô ta gác máy và nói với Buck: - Ông ấy đang đợi ông. Đi theo hành lang đến cửa phòng thứ hai bên phải.

Gật đầu cám ơn, Buck rời khỏi bàn và đi theo hành lang. Khi đến gần cửa, gã cả thấy cuống họng lại nghẹn và nuốt nước bọt liên hồi.

Cánh cửa mở ra trước khi Buck đến đây. Một người đàn ông vạm vỡ chỉ mặc sơ mi và thắt cà vạt bước ra, mỉm cười lịch sự hỏi:

- Ông Haskell phải không?

- Phải, thưa ông. - Buck dừng bước, tự nhiên hai vai so lại, thái độ của người bình thường khi đúng trước kẻ có uy quyền.

- Chúng tôi đang đợi ông. - Người đàn ông bước sang một bên và ra dấu cho Buck đi trước vào phòng.

Buck ngần ngừ một lát mới bước qua trước mặt người đàn ông đi vào phòng. Đây là một trong những văn phòng rộng lớn có nhiều đồ gỗ bóng lộn, nhiều kệ sách, và một cái bàn làm việc to tướng có kê hai ghế ngồi ở phía trước. Nhưng chính người phụ nữ tóc đen, nhỏ nhắn, mặc bộ đồ bằng vải bông đan chéo bóng lộn mới làm cho gã chú ý. Cô ta đứng nơi

cửa sổ, quay lưng ra cửa.

Cô ta từ từ quay lui, vẻ đài các, nhìn vào mặt Buck. Khuôn mặt xinh đẹp của cô ta khiến cho mọi người thuộc mọi lứa tuổi đều phải xao xuyến.

Vừa nhìn vào mặt cô ta, Buck liền nhớ ra gã đã gặp cô ở đâu rồi. Gã sững người. Đồng thời sự lo lắng về cuộc phỏng vấn sắp đến của gã hoàn toàn tan biến mất.

Cô ta quay mặt khỏi Buck và nhìn người đàn ông đứng sau gã.

- Được rồi, Daigle. Cám ơn anh.

Quay nhìn lui, Buck thấy ông quản l vạm vỡ khẽ cúi người chào rồi bước ra khỏi văn phòng, đóng cửa lại. Khi Buck quay lui, cô ta rời khỏi cửa sổ, đi đến gần chỗ gã đứng. Mỗi bước cô ta đến gần, Buck biết cô ta đang quan sát mình rất kỹ.

- Ông Haskell, chúng ta chưa được chính thức giới thiệu nhau. - Giọng cô ta du dương như tiếng nhạc, đậm sắc giọng Texas. - Tôi là Tara Calder. Cô ta chìa tay cho Buck bắt. Phải mất trọn một giây, Buck mới kịp phản ứng lại được.

- Xin lỗi. Tôi không quen bắt tay ai hết. Ở trong tù, chúng tôi không bắt tay nhau. - Thực vậy, gã ta muốn rút tay ra mau, không xin lỗi hay giải thích. Buck mỉm cười, nghĩ rằng nói năng với vị giám đốc nhà máy như thế này thật thiếu lịch sự biết bao!

Bàn tay cô chỉ nắm tay gã trong nháy mắt, Buck cảm thấy da cô mềm mại như tay trẻ em. Gã gửi mùi nước hoa nơi cô và cảm thấy đây là loại nước hoa đắt tiền.

- Mời ngồi, ông Haskell. - Cô ta đưa tay chỉ về phía ghế ngồi với dáng điệu rất duyên dáng.

Ông ta nhìn mấy chiếc ghế, nhưng không nhúc nhích, hai tay bỏ lại trong túi áo gió.

- Tôi được gọi đến đây để phỏng vấn xin việc.

- Thì đúng thế, - Cô ta đáp, ngưng một lát, cặp mắt đen ủa cô ta bỗng long lên với vẻ đã hiểu rõ tình hình.

- Có lẽ tôi phải nói rõ cho ông biết… Tôi là vợ trước của Ty. Vì l do đặc biệt, tôi vẫn giữ tên Calder sau khi ly dị, - Buck gật đầu tỏ đã nhớ chuyện xưa.

- Bố tôi có viết thư báo cho tôi biết Ty đã ly dị vợ. Tôi không nghĩ đến chuyện có ngày gia đình trong dòng họ Calder muốn ly dị. Người trong họ Calder tin rằng khi cô đã hứa hôn là cô sẽ trung thành suốt đời. - Lần này chính ông ta nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên. - Khi tôi thấy 2 người đứng với nhau ở trước nhà cách đây 1 tháng, 2 người có vẻ rất thân thiện.

- Ty và tôi còn mối quan hệ bất thường, việc này phù hợp cho cả 2. Mời ngồi, ông Haskell. - Cô ta ngồi xuống 1 chiếc ghế, động tác duyên dáng như 1 người mẫu. Phụ nữ có sắc đẹp và duyên dáng thì, Buck chỉ nhìn thấy trong phim mà thôi. Chưa bao giờ gã được đối diện như thế này. Cô ta nhìn Buck ánh mắt tỏ ra đã hiểu được tâm trạng của gã, có vẻ giễu cợt gã. - Ông muốn có việc làm phải không?

- Rất muốn. - Ông ta ngồi xuống chiếc ghế khác vè dựa mắt nhìn quanh phòng. - Ông thân sinh của cô thường làm việc ở đây trước khi chưa mất phải không?

- Còn làm ở nhiều nơi khác nữa.

- Chắc bây giờ cô phụ trách hết

- Không hẳn. - Cô ta ngồi dựa ngữa ra ghế, chăm chú nhìn Buck. Tôi đã đọc hồ sơ xin việc của ông. Tôi biết trước sau gì ông cũng đến đây để xin việc làm, nhưng thú thật tôi hết sức ngạc nhiên khi thấy ông xin làm quản gia.

- Với tuổi tôi, mới ra khỏi tù, những công việc khác khó mà xin cho được. Tôi không thể xin làm những công việc mình thích được.

- Cho nên chắc ông vui mừng khi nghĩ rằng tôi có lẽ đang ở vào hoàn cảnh phù hợp với ông. - Cô ta có vẻ tin chắc thế nào Buck cũng chấp nhận ý kiến của cô.

Nhưng Buck quá khôn ngoan và quá cảnh giác. Gã thấy không khí ở đây có vẻ đáng ngại.

- Tôi có cảm giác là công việc mà cô cần tôi không phải công việc ở công ty Dy Corp.

- Tôi nghe người ta nói rằng ông thông minh, đúng! Quả đúng như lời ông nói. - Cô ta cười, nụ cười khó hiểu, vừa diệu dàng lại vừa bí ẩn. Nụ cười làm tăng thêm cảm giác của Buck rằng công việc cô ta sắp giao cho gã có tầm khác thường, quan trọng. - Nói thật cho ông rõ, ông sẽ làm việc trực tiếp với tôi.

- Có lẽ tôi là người quá đa nghi nhưng tôi không khỏi phân vân tự hỏi tại sao một người như cô lại muốn giao việc cho một kẻ đã từng ở tù như tôi.

- Không làm việc gì phi pháp hết, ông đừng lo.

- Có việc tôi lo thật, - Buck xác nhận. - Hiện giờ tôi đưa bố tôi đến ở với tôi. Nếu tôi làm công việc gì phi pháp mà phải đi ở tù lại, thì chắc thế nào Calder cũng không để cho ông cụ trở về sống ở Triple C nữa.

- Tôi hiểu nỗi lo lắng của ông. Bố tôi vừa mới mất. Tôi thấy thái đọ của ông rất đáng trọng.

Nhưng xin nói thật với ông, ông Haskell này, nếu ông có đi tù lại, thì chắc hành động nào đấy của ông gây ra, chứ không phải do công việc tôi gioa cho ông.

Buck gật đầu, công nhận lời nói của cô ta là đúng cho tình hình trước mắt.

- Thôi được rồi, nhưng cô chưa cho tôi biết cô sẽ giao cho tôi công ci gì?

- Ông sẽ coi sóc 1 số công việc, cô ta đáp, giọng ngòt ngào, - Tôi vừa tậu được 1 khu bất động sản ở trong vùng này. Nhưng tôi sẽ không ở luôn tại đó, cho nên tôi cần người coi sóc nhà đất ở đấy cho tôi. Chắc ông biết công việc này không mấy vất vả, và ông lại có thì giờ chăm sóc phụng dưỡng cha già.

- Trời, thế thì quá tuyệt! - Buck cúi đầu suy nghĩ, nhìn tấm thảm Đông phương trên nền nhà, tấm thảm có hình thêu rất phức tạp, cố lắp ráp lại trong óc nhiều mẩu tin rời rạc mà gã đã nghe được. - Tôi nghe nhiều người nói rằng Calder đã lùa hết bò trong vùng đồng cỏ Ưolf Meadow. Ông ta không có chủ quyền vùng đất 10 ngàn mẫu ấy, mặc dù ông ta đã tranh đấu với chính quyền nhiều năm rồi. Bây giờ ông ta không được phép thả bò ăn cỏ ở đấy. - Buck gục gặc đầu, mỉm cười nhìn cô ta với vẻ thú vị. - Có phải vì cô đã mua vùng đất ấy nên lão ta không được thả bò ă cỏ không?

- Tôi không nói thế, ông Haskell à. - nhưng Buck thấy ánh mắt của cô ta có vẻ thíhc thú, gã cảm thấy ánh mắt đã xác nhận sự thực này.

- Cô không thân thiện với gia đình Calder như mọi người lầm tưởng phải không? Tại sao cô muốn thuê tôi làm việc này? - Đúng là những câu hỏi thừa, vì ông đã biết câu trả lời rồi, đã việc lý do cô ta muốn thuê gã rồi. Cô ta muốn trả thù. - Cô có biết khi Calder biết việc này lão ta sẽ tức điên lên như thế nào không? - Buck hỏi. - Vùng đất ấy rất quí báu đối với lão ta.

Tara vẫn ngồi bất động, đáp lại:

- Tôi sẽ cho họ nhìn vùng ấy mà thèm. Rồi ông sẽ thấy.

- Còn tôi thì sao? Tôi sẽ là người véo vào mũi lão ta cú véo cuối cùng phải không? - Buck cười nham nhở.

- Việc ấy có phiền ông không?

- Không phiền gì hết. - Gã ta thọc sâu 2 tay vào túi áo khoác, cười kkhoái trá. - Nhưng việc này sẽ làm cho Chase tức lộn ruột.

- Và việc này sẽ làm cho ông khoái, phải không?

- Tôi không nói thế, thưa bà. - Nụ cười toe toét vẫn nở trên mặt gã.

- Lời nói không cần thiết. Cả 2 chúng ta đều biết ông rất tức Chase Calder, vì ông ấy đã đưa ông vào tù, không phải 1 lần, mà 2 lần.

Vẫn cười, Buck lại nhìn tấm thảm dưới đất.

- Chuyện ấy xưa rồi.

- Nhưng không lâu quá để ông quên. Cô ta đứng dậy, bước đến bàn làm việc, lấy tờ giấy để trên bàn, nhìn vào và nói: - Lần đầu ông vào tù vì tội ăn trộm và hành hung, do Chase buộc tội ông. Với tội trạng ấy trong hồ sơ, khi ông bị buộc tội cố ý mưu toan giết người, ông chánh án đã cho ông vào tù. Calder biết chắc như thế.

- Như tôi đã nói, chuyện xưa rồi, - gã đáp nhưng nụ cười tắt trên môi gã.

- Và ông quá tham lam, - cô ta nói. - Haskell à, chắc ông biết tôi đã kiểm tra lý lịch của ông đầy đủ. Không có chuyện gì mà tôi không biết về ông… Sở thíhc và điều ông không thích, sách vở ông tìm đọc trong tù, ông theo học cái gì, kết bạn với tù nhân nào, và người nào mà ông không cấu kết. Khi làm việc trong trang trại chăn nuôi, ông là người cưỡi ngựa giỏi nhất, là người quăng dây bắt bò hàng đầu, là chuyên gia về bò, và là người chỉ huy công nhân có năng lực. Bây giờ tôi có thể nêu tên các thứ hiện có trong nhà ông đang thuê, tôi biết đích xác thu nhập hàng tháng của ông là bao nhiêu. Tôi biết ông đã nộp đơn xin việc ở đâu và nơi nào ông không nộp. Thú thực tôi rất ngạc nhiên khi thấy quá lâu ông mới đến xin việc ở đây.

- Cô có ý định thuê tôi ngay vào hôm cô gặp tôi trong trại phải không?

- Chính khi ấy tôi đã có ý định thuê ông. - Cô ta đi vòng ra trước bàn và tựa người vào bàn. - Nhưng chắc ông biết không ao giờ tôi hành động thiếu suy nghĩ/

- Phải mất bao lâu cô mới điều tra đầy đủ về tôi? - Gã gật đàu chỉ số giấy tờ cô đã tham khảo. - Một tuần à? Hay hai?

- Gần 2 tuần.

- Vậy tại sao cô lâu như thế mới đề nghị tuyển dụng tôi?

- Phải thế chứ, ông Haskell. - Cô ta nói, giọng khiển trách. - Tôi không đến gõ cửa nhà ông được. Blue Moon là 1 thành phố nhỏ. Không có việc gì xảy ra ở đấy mà cuối ngày mọi người không biết. Còn nếu tôi gọi điện thoại cho ông, có thể ông nghe tôi đề nghị, mà cũng có thể khi nghe tên tôi, ông cúp máy. Tôi không muốn làm những việc phiêu lưu như thế. Chỉ có cách như thế này mới đảm bảo. Khu mỏ là nơi tuyển dụng công nhân lớn nhất trong

vùng. Chắc ai cũng nghĩ ông gởi đơn xin việc ở đấy.

Buck hiểu ý của cô ta.

- Nói cách khác, tôi không được nói cho ai biết tôi làm việc cho cô.

- Chưa nói. Chưa nói cho đến khi tôi có chủ quyền. Đến lúc đó, không cần phải giữ bí mật làm gì. Ông nhận công việc này không? Tôi hứa ông sẽ có tiền lương hậu hĩnh để chi tiêu.

- Ồ, tôi bằng lòng nhận việc này, thưa cô. - Buck đáp, giọng rề rề. - nói thật với cô, tôi rất muốn thấy mặt của Calder khi lão biết cô có chủ quyền vùng đất ấy. Cô chỉ cần cho tôi biết khi nào thì bắt đầu công việc, tôi sẽ có mặt ở đấy ngay, ăn mặc tươm tất để ăn mừng tin vui.

- Chưa đến lúc đâu. Tôi sẽ cho ông biết. Bây giờ, - cô ta đưa tay ra sau, lấy cái xách lép, vuông vức, mở dây kéo, lấy ra 1 cọc tiền còn mới toanh, - Tôi trả trước choo tiền lương tháng thứ nhất.

- Cô trả tiền mặt à? - gã lấy tiền rồi đếm.

- Hiện tại thì thế, vì tôi không muốn ai biết ông làm việc chô tôi. Trả cho ông bằng chi hiếu, ông phải đổi ra tiền mặt. Mà như tôi nói đây chỉ là 1 thị trán thôi.

- Còn nhân viên ở đây thì sao?

- Tôi là con gái của E.J Dyson, mọi người ở đấy phải trung thành. Đây là lãnh địa của tôi. Vả lại, chỉ có Daigle là người duy nhất biết tôi gặp ông thôi. Anh ta sẽ không hở môi đâu, vì sợ mất việc. - Cô ta dứng thẳng người lên và chìa tay lần nữa…

- Ông Haskell, rất sung sướng có ông cùng làm việc, - cô ta nói, gật đầu ra dấu cuộc gặp gỡ đã chấm dứt.

Chuồi cọc tiền vào túi trong áo khoác, Buck đứng dậy bắt tay cô ta, cam kết với cô:

- Công việc sẽ rất thú vị, thưa cô

***

Những vì sao đầu tiên đã nhấp nháy trên bầu trời đêm. Những ngọn đèn trong sân ấp chiếuu xuống đám ánh sáng lờ mờ, vừa soi sáng cái sân rộng dài, lại vừa lám cho những nơi ánh sáng không tới được càng tối thêm.

Nhưng Ty không chú ý đến cảnh tượng ngoài sân, anh bận đưa tựa vai vào chiếc cột, cúi

đầu để châm điếu xì gà. Anh lập bập hít vài hơi cho đến khi dai diếu thuốc cháy đỏ mới vẩy tắt que diêm, bóp đầu diêm sinh cho nó tắt rồi vứt đi.

Cánh cửa phía sau anh xịch mở, hắt ánh sáng trong nhà ra ngoài hành lang. Rồi cửa đóng lại và anh nghe có tiếng chân nhẹ bước tiến đến gần. Nhận ra tiếng chân bước của Tara, anh không quay lại.

- Ty, em không biết anh ở đấy, - cô ta nói khi đến bên anh, rồi cô ta cười khi thấy điếu thuốc trên môi anh. - Anh hút thuốc hả. Anh có nhớ là em ghét mùi thuốc lá không? Nhưng bây giờ em lại thích. Chắc là vì em sống trong nhà không có đàn ông. Hút thuốc là chuyện của đàn ông. Cô quay mặt nhìn ra bầu trời đêm. - Đêm tháng tư thường ấm áp như thế này phải không?

- Phải, - anh đáp, điếu thuốc vẫn ở trên môi, đưa mắt nhìn cô, lòng cảm thấy dục tình trỗi dậy. Suốt năm qua, cứ mỗi lần đứng bên cô ta, là anh có cảm giác ấy.

- Quả trời đẹp thật. Ồ, Ty, xem trăng tròn kia kìa, - cô ta thốt lên. - trăng quá đẹp, phải không? Trông như quả bí khổng lồ nằm trên đường chân trời.

Anh nhìn cảnh trăng lên.

- Đẹp thật! - Anh đáp, nhưng giọng thờ ơ.

Nhận thấy thế, Tara nhìn anh với vẻ ngạc nhiên.

- Ty, có gì không ổn sao? Tối nay khi ăn cơm, anh không nói năng gì cả. Còn bây giờ…. - cô ta bỏ lửng câu nói, muốn hỏi.

Anh cảm thấy ánh mắt cô đăm đăm nhìn anh dò xét. Anh quay mặt tránh cô, nhìn vào khúc tro ở đầu điếu thuốc. Anh đáp:

- Vì mệt thôi. Làm việc cả ngày.

Cô ta thở dài nhẹ nhỏm.

- Vậy thì không sao. Thấy anh thế, em cứ tưởng mấy ông luật sư mang tin xấu đến. Em nghĩ chắc có tin gì tốt lành họ mới đi máy bay đến đây. - May thay cô không để cho anh có dịp trả lời. - Hôm nay mệt nhọc thật đấy, nhưng cũng là ngày tốt đẹp. Anh chàng nhiếp ảnh cho biết anh ta đã chụp được một số ảnh rất đẹp cả về khu trại lẫn sinh hoạt trong trại. Em biết để cho họ đi khắp trong trại ba ngày qua là điều bất tiện, nhưng hình ảnh họ dăng trên báo có tác dụng rất lớn so với bài viết suông mà thôi.

- Tôi tin lời cô việc này. - Mùi nước hoa thơm dịu phảng phất quanh người anh, khêu gợi, lôi

cuốn.

- Tốt, vì quả đúng như thế, - Tara nói rồi lại quay nhìn cảnh tượng trước họ. - Người nhiếp ảnh không đợi về nhà mà anh ta cho rửa mấy cuốn phim ngay. Anh ta muốn cho anh biết cảm nghĩ của anh ta ra sao, nên ảnh định quay lại đây khi nào cây cối đâm chồi nảy lộc, đất cỏ xanh tươi.

- Lạy chúa, không được, - Ty trả lời cương quyết.

Tara cười, giọng cười khàn khàn. Anh cảm thấy giọng cười thật khêu gợi.

- Em đã biết anh sẽ phản ứng như thế. Em hứa không để cho anh ta quay lại đây đâu.

- Tốt.

- Cuộc bán đấu giá này sẽ thành công rực rỡ cho mà xem. Em cảm thấy như thế. - Cô ta khoanh 2 tay giữa bụng, vẻ mặt hân hoan.

- Sẽ thành công thôi, vì chúng ta đã đầu tư vào việc này rất nhiều tiền bạc và công sức.

- Đúng thế. - Cô ta đáp, môi cong lên với vẻ tin tưởng. - Ty này , anh có thấy sự đời qua mỉa mai hay không? - Cô ta liếc mắt nhìn lên anh, cặp llong nheo dài che mất một nửa tròng trắng. Ánh mắt khêu gợi, mời gọi.

- Cái gì? Anh nhìn xuống đôi môi cô lóng lánh dưới ánh trăng.

- Khi chúng ta còn lấy nhau, chín mươi phần trăm những trận cãi cọ của chúng ta đều về công việc làm ăn. Bây giờ chúng ta lại làm việc với nhau thuận buồm xuôi gió. Nhìn lại quá khứ em thấy lỗi lầm đều do em mà ra. Em cam đoan anh cho rằng em không chấp nhận em sai lầm, - cô ta trêu anh.

Lạ thay, lời thú nhận của cô ta làm cho vết thương trong quad khứ của họ bớt đau đớn. Ty cười, đáp:

- Thú thật là anh không nghĩ thế.

- Em nghĩ nếu em không cho mình sai cũng là điều tự nhiên thôi, vì cuộc sống của bố em đã ảnh hưởng đến em, - Tara trầm ngâm nói. - Nói tóm lại, cả đời ông đều lo việc khai thác khí đốt, dầu hỏa và than đá. Em đã lớn lên trong môi trường đó, Ty à. Cuộc sống chăn nuôi hoàn toàn xa lạ đối với em. Em không thích ứng dụng với cuộc sống này. Em không thể giúp ích gì được trong lãnh vực này. Em không phải loại phụ nữ bằng lòng ở nhà, làm việc bếp núc. Em chỉ say sưa công việc kinh doanh. Khi bố muốn khia thác mỏ than ở Triple C, em chạy đến ngay. Em rất rành công việc kinh doanh này. Đây là lần đầu tiên em thi thố tài

năng. Chắc anh không biết được công việc này lúc ấy quan trọng cho em đến dường nào đâu. - Cô nhấn mạnh ý này, vừa đưa mắt liếc anh. - Vì thế mà em đã cãi cọ với anh mãi… và làm hỏng cuộc hôn nhân của chúng ta.

- Anh không nhận thấy chuyện này. - Ty nhìn cô ta, cảm thấy xúc động trước lời lẽ cô vừa nói. Đay là lần đầu tiên anh nhìn vào đời sống hôn nhân của họ bất ổn, không hòa hợp nhau.

- Tại sao anh phải nhận thấy? - Tara nhún vai, nhoẻn nụ cừơi nuối tiếc rất đẹp. - Em phải mất 2 năm suy nghĩ, phân tích, mới thấy được vấn đề này. Hầu hết thời gian lúc nào em cũng xử sự như một đứa bé hổn láo, hư hỏng. Nói tóm lại, bản tính của em là như thế. Thay vì ngồi một chỗ buồn rầu hay bay đi dự tiệc, hay làm những công việc mà em cho là quan trọng, hợp với quan điểm của mình, thì đáng ra em nên dùng năng lực ấy để học hỏi cách làm ăn trong trại. đáng ra em phải nhờ anh dạy dỗ cho em. Lúc ấy em đã biết về các cuộc bán đấu giá bò tại nhà riêng rồi. Có lẽ nếu em cố học hỏi thêm về trong trại, chắc em đã đóng góp thêm ýkiến với anh. Nhưng em cứ lo việc thúc đẩy anh tham gia vào công việc của em chứ không tranh thủ thì giờ để tham gia vào công việc của anh. - Mặt cô tối sầm lại với vẻ ân hận sâu sắc. Bỗng anh cảm thấy lòng rộn rã vì cảm xúc.

- Ước gì anh biết được thế. Ước gì anh nghĩ ra điều này. - Giộng anh khản đặc vì xúc động khi nhìn nét mặt ân hận trong mắt cô.

- Em đã mong sao anh biết được hàng triệu lần. Mặc dù lòng muốn, nhưng em đã làm cho a rời xa em. Nhưng, Ty, - cô ta bước đến gần hơn, vẻ mặt tha thiết, van lơn, ánh mắt khao khát, - dù tin anh hay không tin anh, em vẫn không bao giờ xua đuổi anh. Em thật sự yêu anh. Em thật sự yêu anh. Đây chính là điều làm cho em cảm thấy buồn kinh khủng. vì thế mà em vẫn còn đau đớn mãi. Tara nói những lời sau cùng này bằng một giọng run run, nho nhỏ trong khi nước mắt trào lên mi.

- Anh biết. - Ty cảm thấy đau đớn như cô khi nhận thức được sai lầm trong quá khứ. Nhận thức này đã làm cho họ nhích lại gần nhau hơn trước.

- Anh biết à? - Anh kéo cô sát vào người mình, hai cơ thể áp vào nhau giúp họ cảm thấy sung sướng. Tara quàng tay quanh anh, tựa đầu lên ngực anh. Cảnh ôm nhau rất tự nhiên, ấm cúng và thân mật.

- Ty này, - Tara thì thầm nói - Đôi lúc em không khỏi tự hỏi nếu tình hình xảy ra một cách khác đi, thì chúng ta sẽ như thế nào.

Lần đầu tiên Ty cũng tự hỏi như thế. Và điều này làm cho anh bối rối. Bỗng nhiên anh cảm thấy không có gì rõ ràng nữa. Anh lại cảm thấy tình cảm mình bị giằng xé giữa Tara và Jessy như khi anh còn lấy Tara, tình cảm của anh cũng bị giữa 2 người.

- Chúng ta không thể đi ngược lại thời gian. - Ty nói, cho anh mà cũng cho cả Tara.

Cô thở dài, nhích lui một tí, để cho giữa 2 người có một quảng hở, tay cô lần xuống 2 bên hong anh, đầu ngửa ra sau.

- Đúng, chúng ta không thể đi ngược thời gian, phải không? Bây giờ đã có nhiều người xen vào giữa hai ta. Trễ quá rồi. Cô đưa tay vuốt nhẹ lên má anh, vẻ thíhc thú. - Nhưng em không khỏi mơ ước chuyện chúng ta có thể ngược lại thời gian.

Cô nhướng người lên, đặt môi lên môi anh, chiếc hôn ấm áp, dịu dàng, đầy ngọt ngào ao ước. Ty cũng hôn lại, lòng cảm thấy buồn và mất mát.

Xa xa về phía bên phải, bỗng vang lên tiếng chân người đi trên đường rải sỏi, rồi có tiếng sỏi đá lăn nhẹ trên mặt đường. Tiếng chân báo hiệu có ai đấy đang đi đến nhà. Ty nhả môi ra, ngẩng đầu nhìn.

Tara bước ra khỏi anh, nhưng không hấp tấp hay tỏ ra vẻ có tội. Còn Ty đang ngây ngất vì nụ hôn, anh cảm thấy khó chịu khi có người đến.

- Nếu sáng ai anh ra đi, thì em cần phải thu xếp đồ đạc ngay từ bây giờ. - Tara nói, giọng đều đều bình thản. - Thưởng thức tiếp đi, Ty.

Nhưng điếu thuốc tắt đã lâu. Khi cô đi qua cửa chính, Ty thọc tay vào túi lấy diêm, anh thấy bóng người đội mũ từ trong bóng tối bước tới về phía tầng cấpp nhà. Ty quẹt diêm, châm vào đầu điếu thuốc, nhưng người đàn ông vẫn chưa đủ gần để anh nhận ra ai. Khói thuốc phì ra bên khóe môi. Anh tắt que diêm và bỗng cảm thấy bực mình khi thấy Ballard hiện ra trong ánh sáng.

- Ballard, tối tăm như thế này mà anh đến đây làm gì? - Ty hỏi, lòng phân vân không biết Ballard có thấy gì không, và bỗng anh tức giận khi nghĩ chắc anh ta đã thấy anh và Tara hôn nhau.

- Tôi kiểm trại các hóa đơn xây cất với Matt Sullivan, - anh ta nói, Matt là nhân viên kế toán của Triple C. - Chúng ta đang gặp khó khăn với nhà cung cấp thiết bị ánh sáng.

- Khó khăn như thế nào?

Ballard bước lên tầng cấp, đến đứng trước mặt Ty. Nét mặt anh ta quá thản nhiên, không để cho Ty thấy gì hết. Anh thấy thái độ của Ballard lạnh lùng, nhưng anh ta đã giữ thái độ như thế từ khi Ty bắt gặp anh ta đụng vào người Jessy.

- Ông ta không chịu ký giấy khước từ quyền nhận đồ thế chấp. Ổng nhất quyết cho rằng chúng ta nợ ổng một số thiết bị chưa giao. Matt đã gởi cho ông ta những bản sao các hóa đơn ghi hàng chuyển đi từ công ty của ổng. Nhưng ông ta tuyên bố thiết bị đã chở đi rồi và

chúng ta nợ ổng số thiết bị ấy. - Ballard ngừng lại một lát rồi nói thêm: - Tôi quyết định đến bàn với ông để ông quyết định sẽ giải quyết ra sao.

Ty nhìn vào xấp giấy tờ trên tay Ballard, rồi nhìn lên mặt anh ta.

- Đêm nay tôi không thể làm gì về việc này được. Anh nên đợi đến sáng mai; bây giờ anh quay về được rồi.

- Ông quên là sáng mai tôi không có mặt ở đây. Tôi phải lái xe ra Miles City đêm nay để nhận sơ đồ cổ mà Tara đã mua để "trang trí" thêm vào chuồng bò. - Anh ta nhấn mạnh hia từ "trang trí" với giọng châm biếm. Nhưng Ty không lưu tâm đến. Tara không được lòng các công nhân làm trong trại. - Phải đợi đến chiều mai tôi mới làm việc lại được, mà khi ấy biết tìm ở ở đâu?

- Đúng, tôi quên mất. - Ty xác nhận, anh đi đến cửa trước. - Anh vào đi, ta kiểm trại xem.

Trong suốt thời gian 2 người làm việc, Ballard không có thái độ gì tỏ ra anh ta đã thấy 2 người ôm nhau. Nhưng Ty cứ phân vân không biết anh ta có thấy hay không. Vì thế mà anh cảm thấy lòng bất an

Chương 11

Không khí của những ngày thứ bảy thường thay đổi ở trong trại Triple C, không khí có vẻ nhộn nhịp, háo hức như bị cái gì đó kích thích. Thủ tục thường ngày thay đổi hẳn. Những người đang làm việc có vẻ vội vàng nhanh tay nhanh chân hơn một chút cho chóng xong công việc, còn những người khác thì bồn chồn, nôn nóng làm sao cho nhiệm vụ của mình hoàn tất để họ có thể đến Blue Moon hưởng 1 đêm sống ở phố.

Đứng trên thềm hành lang, Chase cảm thấy không khí náo nức quen thuộc hiện ra khắp nơi, và ông nhớ cái thời ông còn náo nức như cách các anh cao bồi khác, sẵn sàng tham gia vào cuộc chơi ồn ào náo nhiệt sau một tuần ngồi trên yên ngựa. Những năm sau này, từ khi Maggie mất, những ngày thứ bảy đối với ông không khác gì những ngày thường. Ông không làm sao có bụng dạ thoải mái để đi chơi đêm ở ngoài.

Thời gian Sally đang còn bán nhà hàng, ông thường ra phố mỗi tuần vài lần để kiểm tra bà ta. Nhưng từ khi bà bán nhà hàng và đến làm cho trại Triple V, thì ông không ra phố nữa. Bỗng ông mỉm cười chua chát, vì ông nghĩ rằng ông là người duy nhất có hành vi như thế.

Chase quay lưng khỏi cảnh tượng đang diễn ra ở trung tâm trại, đi vào nhà, cất tiếng gọi lớn :

- Sally ơi! Sally!

- Tôi đang ở trong bếp đây. - Bà cất tiếng đáp lại thật to để át tiếng la hét cười đùa của cặp song sinh.

- Lúc nào bà ấy cũng ở trong bếp. - Chase lẩm bẩm nói một mình vừa đi vào bếp, dáng đi khập khiễng vì chứng sưng khớp hành hạ ông.

Khi ông vào bếp, bé Đà đang cố leo qua cái cũi nhỏ, trong khi bé Laura ngồi yên ở giữa cũi, các đồ chơi bên cạnh, Jessy bận chùi nhà. Sally nấu nướng nơi quầy bếp, quay lui, cái chảo chiên thịt gà giò nơi tay.

- Anh cầm cái gì đấy Chase? - Sally hỏi, vẻ quan tâm.

Không trả lời, ông cau mày, hỏi lại :

- Cái gì trong tay bà thế?

- Cái chiên thịt để ăn tối. Nhưng mà sao?

- Đưa cho tôi. - Ông khập khiễng đi tới, lấy cái chảo thịt trên tay bà. Sally vội vã bước tới lò

lữa, mở cửa lò cho ông, nhưng Chase bước tới tủ lạnh chứ không tới lò lửa.

- Anh làm cái gì thế, Chase? - Sally nhìn ông, ánh mắt ngạc nhiên.

- Tôi làm gì bà không thấy sao? - Ông đáp, mở tủ lạnh ra. - Tôi cất cái này đi. Tối nay tôi đưa bà đi ăn ngoài. Đã đến lúc bà nên đi ăn thức ăn của người khác nấu, chứ không phải ăn thứ bà nấu. - Bà nhìn ông với ánh mắt sung sướng khiến ông ước chi ông đã làm như thế này từ lâu. - Bà có thích đi chơi không? - Ông hỏi, mỉm cười, nụ cười làm cho giọng nói của ông mất hết vẻ thô lỗ cộc cằn.

- Dĩ nhiên là thích. - Bà nhoẻn miệng cười, nụ cười khiến ông không thể nào đổi ý cho được. Nhưng tôi phải cho số thịt gà ấy vào lò để nướng cho Ty và Jessy ăn tối chứ.

- Nếu họ muốn ăn thì cứ tự nướng lấy mà ăn. - Chase định đem chảo thịt gà đến lò, nhưng ông nói tiếp: - Mà chắc 2 vợ chồng chúng cũng có thể đi ăn ngoài phố.

- Anh có biết sao không, - Sally nói. - Tối nay bố mẹ Jessy chơi bài với vỡ chồng Trumbo. Không có ai giữ cặp song sinh hết.

- Thì ai cấm chúng đem theo cặp song sinh? - Chase đáp. - Đã đến lúc cho chúng đi chơi, gặp gỡ người lạ được rồi. Chúng cần tập ứng xử với mọi người được rồi. Tại sao tối nay không cho chúng bắt đầu?

- Chase Calder, chắc anh biết tối thứ bảy chỗ ấy rất ồn. Người đông đúc, máy hát oang oang.

Trước khi Sally nói hết câu, Chase ngắt lời bà ta.

-

- Bà thế là không biết gì hết. Cảnh ồn ào náo nhiệt sẽ làm cho chúng vui thích. Có đúng thế không, Jessy?

Nãy giờ Jessy cố tránh không nói chuyện, cô muốn để yên cho hai ông bà tranh luận với nhau như 1 cặp vợ chồng già. Bây giờ Chase lôi cô vào. Cô đáp :

- Bây giờ chúng lớn rồi, có lẽ chúng thích cảnh tượng trong quán. Chắc thế nào Dài cũng rất thích cảnh ồn ào trong quán, còn Laura sẽ rất thích nghe âm nhạc và xem khiêu vũ. Nhưng con nghĩ là chúng con không nên đi. Bố và bà nên đi chơi một buổi tối không vướng chân cặp song sinh này cho thoải mái.

Sally kinh ngạc khi nghe Jessy nói thế, có lẽ vì cô cho rằng đây là cuộc hẹn hò của 2 ng, bà bèn lo lắng nhìn Chase. Bà biết ông quá lâu rồi, nên bà không tin việc mời bài đi chơi này

của ông có màu sắc lãng man. Và bà cũng không muốn ông nghĩ rằng bà tin như thế.

- Nói thế là sai rồi, Jessy ah, - Bà phản đối lời nói của cô. - chúng tôi không ngịa việc vướng tay vướng chân gì hết. Phải không, Chase?

- Nếu ngại vướng thì tôi đã không đề nghị. Chúng ta xem như một gia đình đi chơi thôi, - ông nói.

- Thế thì vui quá. - Càng nghĩ đến chuyện đi chơi bao nhiêu, Jessy càng nôn nóng bấy nhiêu. Độ gần đây, cô và Ty thường hay cãi vã với nhau. Đi chơi 1 đêm ở ngoài trại, có thể là dịp tốt cho cả 2 ng.

*

* *

Nhà hàng ăn uống, trước kia là của Sally, được sơn lại bằng màu đà, đã bị 1 lớp bụi phủ lên trông rất thê thảm. Trước mài hiên mới đc treo lên 1 bảng hiệu gắn đèn huỳnh quang khổng lồ có hàng chữ NHÀ HÀNG ẨN CƯ HARRY bằng đèn ống máu xanh lục.

Trời hè chưa tối hẳn, nhưng khi họ đền, bãi đậu xe đã chật ních. Ty dừng xe ở ngoài đường để cho mọi người bước xuống, rồi anh lái xe băng qua xa lộ, đến đậu xe ở khu vực Fedderson gồm có trạm xăng, cửa hàng thực phẩm và bưu điện..

Dừng lại dưới tầng cấp vào nhà hàng, Chase nhìn lên bảng hiệu dài, lấp lánh màu xanh lục, ông nói với giọng ngán ngẩm :

- Nhà hàng Ẩn cư Harry. Bố thấy đây không có vẻ gì là nơi ẩn cư hết. Bố cam đoan ng ta bắt chước biển hiệu này ở Miles City.

Khi Laura nhìn hàng chữ bằng ánh sang này, cô bé lại nghĩ khác. Bé chỉ tay lên hàng chữ và lắp bắp nói với Jessy với vẻ rất thích thú, mặt mày tươi tỉnh.

- Hình như Laura thích cái biển hiệu, - Jessy cười nói.

Chase liếc mắt nhìn cháu nội gái, rồi nói :

- Đôi lúc bố phải ngạc nhiên về thị hiểu của nó.

Jessy bỗng nhớ lại vẻ thích thú của Laura khi bé ở gần Tara, nên cô đồng ý với ông. Cô đáp

- Mẹ con nói cháu đang ở cái tuổi thích đồ vật gì sáng và bóng.

- Các biển hiệu ấy thuộc các đồ vật lòe loạt, - Chase nói rồi nhìn chú bé đang níu tay ông. - Cháu đồng ý không, Dài?

Nhưng Dào đang chăm chú nhìn vào cửa trước, lắng nghe tiếng người cười nói ồn ào và tiếng nhạc oang oang từ trong phát ra.

- Thôi. Ta đi vào. - Chase ra dấu cho các bà đi trước ông.

- Người đông như thế này, chắc ta phải đợi lâu lắm mới có bàn, - Sally nói nhỏ, vẻ lo lắng.

- Đừng lo. Tôi đã gọi trước để giữ bàn rồi, - Chase đáp.

Khi họ đi vào trong, đủ loại tiếng ồn đập vào tai họ, xen lẫn với tiếng nói chuyện rì rầm là những tràng cười hô hố và tiếng bát đĩa, ly tách va nhau leng keng. Trên máy hát, phát ra một bài ca dậm dật, âm thanh mở to hết cỡ. Từ bên quầy rượu, vang lên tiếng gậy đánh bida đập vào bi và tiếng bi lăn lách cách trên mặt bàn đánh pun bằng đá phiến.

Người chủ mới của nhà hàng có cùng tên trên biển hiệu, Harry Weldon, tay bắt mặt mừng chào đón Chase. Ông ta có bộ ngực nở nang, tấm tạp dề quấn quanh hông, mồ hôi nhễ nhại trên bộ mặt đỏ gay.

- Đêm nay thật náo nhiệt, nhưng độ này tối thứ bảy nào cũng thế. Không làm sao cản họ được. - Ông ta nói với vẻ tự hào, nói thật lớn như để cho mọi người quanh đấy đều nghe. - Chỉ trong hai giây là ông có bàn ngay.

Hai giây của ông ta cũng gần hai phút, khi Harry Weldon quay lại, Ty đã đến với gia đình, anh nắm chú Dài khỏi tay của Chase, chú bé loay hoay không ngớt. Chú quay qua quay lại nhìn khắp nơi.

- Tôi đã chuẩn bị cho ông bộ bàn trong góc rồi, - Harry nói, tay cầm tấm thực đơn bọc ny long. Nói xong, ông ta đi trước dẫn đường, chen qua đám đông trong phòng vừa đi vừa ngoảnh đầu lui và nói tiếp

- Xin lỗi chuẩn bị hơi lâu 1 chút, tôi phải ra sau nhà lấy thùng bia khác.

Bỗng có ai va vào phía sau Ty, rồi có tiếng phụ nữ cất lên:

- Ôi, xin lỗi. - Ty quay lui, thấy một khuôn mặt quen quen trong số đông người xa lạ. - Người va anh là Emily, con gái út của Trumbo. Cô ta cũng nhận ra anh ngay. - Kìa Ty. Tôi không ngờ đụng đầu vào anh ở đây. Tôi cứ cúi đầu mà đi không nhìn vào đâu hết. Tôi muốn làm

cho Dick hụt hơi chạy theo tôi.

Anh nhìn người đàn ông ở phía sau cô, chạm phải đôi mắt xanh lạnh lung của Ballard. Ty biết thế nào tối nay Ballard cũng có mặt ở đây. Đây là nơi giải trí duy nhất xa mấy dặm đường, nên là điểm tập trung tự nhiên cho cả hai giới vào tối thứ 7. Nhưng thực ra thì bây giờ anh mới nghĩ đến chuyện này.

Emily Trumbo có vẻ không nhận ra được không khí bỗng trở nên căng thẳng, vì cô ta nói tiếp :

- Dick, nói cho anh ấy biết chuyện anh đã nói cho tôi nghe đi: - Thấy Dick không trả lời liền, cô gái lại nói: - Anh ấy nói khi đi đến thị trấn, ảnh đã thấy 1 chiếc trực thăng bay trên trại. Tôi chưa bao giờ thấy trực thăng ngoại trừ thấy trên màn ảnh xine. Và ảnh nói có mộc chiếc bay trên trại Triple C. Anh có tin chuyện này không?

Mắt nheo lại với vẻ tin có chuyện này. Ty nhìn vào mặt Ballard. (234)

- Loại trực thăng gì? Quân sự hay tư hân?

- Nó bay xa quá không thấy rõ. Có thế một trong hai loại ấy.

- KHi anh thấy, nó đang bay ở đâu? - Ty phải nói lớn vì trong phòng quá ồn.

- Về phía Đông Bắc của đường đi, - Ballard cũng trả lời lớn tiếng.

- Gần Wolf Meadow phải không?

- Gần khu vực ấy đấy, - Ballard xác nhận.

- NÓ bay về phía nào?

- Về phía đông.

- Về phía Blue Moon ah?

- Có lẽ thế. - BỘng Ballard hỏi, câu hỏi mà chính Ty đã nghĩ đến. - Có phải Dy Corp có trực thăng ở đấy không?

- Tôi không biết. - Nhưng anh biết chuyện này không khó tìm ra.

Emily nghe hai người nói, có vẻ như bị kích thích, bèn quay sang nói với Ballard.

- Tôi có quen một người làm việc ở đấy. Có thể anh ta đưa tôi đi 1 vòng trên máy bay chơi.

Có được không?

- Được chứ. - Ballard đáp, rồi anh nhắc cho cô nhớ chuyện trước mắt: - Nhưng cô nhớ là chúng ta đi đến sàn khiêu vũ.

- Phải. - Nhưng khi cô ta đi quá Ty, cô vươn cao người, nghển cổ nhìn quanh. - Không biết tối nay Rich có đến đấy không.

Khi Ty chen đám đông đi đến bàn kẻ trong góc, mọi người đã ngồi vào bàn rồi. Sauk hi đã buộc dây thắt lưng cho Dài trên chiếc ghế cao. Ty nói cho mọi người biết tin về chiếc trực thăng.

- Nếu không phải máy bay quân sự thì chắc là máy bay của nhà nước thôi, không tiểu bang thì cũng lien bang. - Sally lên tiếng để cố xua đi không khí nẳng nề đang bao trùm lên bàn ăn.

- Có thể như thế. - Chase đáp. - Nhưng suy cho kỹ thì tôi thấy khác. Tôi nghĩ kẻ nào đã bay trên vùng đất ấy là chủ nhân mới của vùng này. Trước sau gì họ cũng phải xuất đầu lộ diện. Tôi không tin họ sẽ đích than lái xe đến Ấp để trình diện với ta.

- Bố cứ nói "họ", - Jessy nói xen vào. - Có phải bố tin máy bay là của Dy Corp không?

- Ta phải tin như thế thôi. - Chase đáp. - Dy Corp biết chúng ta không để cho họ đi qua đất của chúng ta đến cánh đồng Wolf Meadow. Con đường duy nhất để họ đến đó được là đường hàng không. Và không ai trong vùng có khả năng có máy bay ngoài chính phủ hay quân đội.

- Tôi nghĩ là họ muốn than đá dưới ấy, nhưng họ có lấy được không? - Jessy nói, cô rất muốn biết vấn đề này. - HỌ không thể đưa thiết bị khai thác vào, hay là chuyển than ra được.

- Chắc họ có kế hoạch gì đấy rồi. Con cứ tin như thế đi. - Chse mở tờ thực đơn trong bọc plastic ra, nhìn vào hàng chữ nhỏ.

Ty lên tiếng :

- Ngày mai tôi sẽ ra lệnh cho mọi người coi chừng có máy bay vào trong khu vực ấy nữa không. CÓ lẽ lần sau chúng ta sẽ may mắn thấy được số đăng ký của máy bay nếu nó qua trong lần sắp tới. Đồng thời chúng ta cần phải tìm xem Dy Corp có trực thănghay không.

- Hay là họ có thuê 1 chiếc hay không. - Chase nói them, rồi cau mày nhìn lên. - Thực đơn không có món sườn nươ`ng ah?

- Có đây nè. - Sally chỉ cho thấy, long cảm thấy khoan khoái vì ông đã thay đổi đề tài câu chuyện.

- Tôi muốn gọi món ấy, - ông đáp rồi xếp tờ thực đơn đẩy xuống bàn. - Tôi không tin món này ngon lành, mềm mại như bà làm đâu.

Chính ánh măt nồng ấm của ông nhìn Sally khiến cho bà rạng rỡ mặt mày như một cô nữ sinh, chứ không phải lời khen về tài nấu nướng của bà. Nhưng Jessy không để ý đến chuyện này, vì khi ấy bé Dài hét lên vì vui mừng và cố vùng ra khỏi chiếc ghế cao. Cô đưa tay đẩy chú bé ngồi lại vào chỗ vừa lúc cô hiểu ra nguyên nhân khiến cho bé quá đỗi vui mừng như thế.

- Chào Dài. Em, không ngờ tối nay anh cũng đến đây, - Quint bước tới và lên tiếng.

Cat và Logan đi sau cậu bé vài bước, Chase tựa người ra ghế, ngạc nhiên và sung sướng khi thấy gia đình người con gái.

- Chà vui quá! - Ông reo lên rồi lập tức lớn tiếng ra lệnh

- Kéo bàn bên kia đến đây luôn. Đêm nay chúng ta họp mặt đại gia đình.

Sau một lúc nhộn nhịp lôi bàn kéo ghế, di dịh chỗ ngồi, và khi mọi người đã yên vị, Ty liền đem chuyện chiếc máy bay kế cho Logan nghe. Anh nói cho Logan biết mọi người đều nghĩ đấy là máy bay của công ty Dy Corp.

- Nếu có, thì mới bay vào hôm nay, chứ Dy Corp không có máy bay đậu ở Blue Moon. - Logna nói, - Nhưng cũng có thể họ thuê ở trạm dịch vụ máy bay tại Miles City. Tôi sẽ hỏi để xem thử ra sao. Dĩ nhiên là không chính thức.

- Tôi rất cám ơ. - Chase nói.

- Khi nói chuyện về trại nữa, - Cat đề nghị rồi cười toe toét, - Nhưng phải sau chuyện tôi sắp nói mới không. - Cặp mắt màu xanh lục long lanh, cô nhìn Jessy. - Tôi định lát nữa trong đêm nay, sẽ gọi chị đấy. Tôi sẽ bay đi Dallas vào cuối tuần sau, và tôi nghĩ chắc chị muốn đi với tôi.

- Đi Dallas ah? - Jessy nghĩ không có gì làm cho cô ngạc nhiên hơn. - Chuyện Cat sẽ đi Dallas lẫn chuyện cô ấy muốn cô đi cùng.

- Đi làm gì ở Dallas ? Chase cau mày hỏi con gái.

Logan nói xen vào, giọng châm biếm :

- Cô ấy không tìm đc trong hai tủ đầy ắp áo quần bộ nào có thể mặc đc hết.

- Nói thế không đúng. Tôi có nhiều áo quần thật. Nhưng tôi không có bộ nào mặc khiến cho "mọi người lác mắt" vào hôm đấu giá. - Cat nói với mọi người, rồi quay qua nhìn Jessy. - Tôi biết chị có ý định mua áo quần mới để mặc vào hôm ấy. Tôi nghĩ hai chị em mình có thể cùng nhau đi mua cho vui.

- Đúng nhưng . . . tôi chỉ định mua ở Miles City là được rồi. - Jessy đáp, cô nghĩ chuyện đáp máy bay đến tận Dallas đê mua áo là không cần thiết.

- Jessy này, chị hãy tin tôi, chị sẽ không tim ra cái gì đáng mặc ở Miles City đâu. - Cat khuyên, khi ấy người nữ bồi bàn bê cái khay chất đầy các ly nước đến. - Mới đầu, tôi định đi Denver cũng được, vì đây gần hơn, nhưng tôi quen biết nhiều cửa hàng ở Dalla và Ford Worth hơn.

- Mặc dù tôi không thích việc đi xa như thế. - Ty thả tay khỏi tay của Dài để lấy ly nước, - nhưng ý của Cat đúng đấy Jessy ah, em không tìm được áo quần hợp thời trang ở Miles City đâu. Cho nên em phải đi đâu đó mà mua thôi.

- Em đồng ý, - Jessy nhượng bộ, nhưng trong long cô phản đối việc này. Bày chuyện ăn mặc để tạo một hình ảnh khêu gợi, hấp dẫn, là việc làm không phù hợp với lương tâm cô, là hành động giả dối. Jessy chỉ muốn mình sao thì cứ thế, mọi người có thích thì đến, không thì thôi.

Vả lại, chuyện "hợp thời trang" là chyện chỉ dành cho Tara, chứ không cho cô. Cô không bao giờ chạy theo thời trang.

- Vậy chị sẽ đi với tôi nhé? - Cat muốn cô trả lời dứt khoát.

- Dĩ nhiên chị ấy sẽ đi. - Chase trả lời cho Jessy, rồi ông nói thêm: - Đi khỏi trại và xa cặp song sinh hai ngày sẽ làm cho con đc xả hơi.

Bản tính của Jessy bốn bộc trực. Cô nói:

- Con không thể tưởng tượg ra công việc gì đau khổ hơn công việc đi từ cửa hàng này sang cửa hàng khác để thủ quần áo. Và con xin nói thẳng với bố, con sẽ không mặc áo dài, tô son điểm phấn vì công việc này đâu. Lạy Chúa, đây là công việc bán đấu giá mà.

Ty cười, nhìn vợ vừa thích thú vừa cảm kíhc, rồi nhìn Cat và nói:

- Cô có công việc nặng nề trong chyến đi này đấy, em gái.

- Không có gì đáng lo hết. - Cô ta đẹp, giọng tự tin. - Độ này người ta may quần áo theo

kiểu miền Tây tuyệt lắm. CHúng tôi sẽ tìm những bộ hoàn hảo hơn. Đợi mà xem.

Cô hầu bàn vỗ nhẹ lên tập giấy để ghi món ăn yêu cầu và gõ gõ cây bút trên khay, nói xen xen vào giữa câu chuyện :

- Quý vị sẵn sang ghi món ăn rồi chứ?

Cô ta đi quanh cái bàn dài, ghi các món ăn và nước uống theo yêu cầu của từng người cho đến khi cô đến chỗ Chase ngồi.

- Ông Calder, chắc ông sẽ không thích món sườn nướng đâu. - Cây bút dừng lại trên xấp giấy. - Thịt sườn khô và dai lắm. Tại sao ông không ăn thịt beefsteak?

- Hãy nướng thịt cho kỹ.

- Tôi sợ người đầu bếp nướng cháy thôi, - cô ta đáp, gật đầu ohu5 họa. KHi các lời yêu cầu đã được ghi xong, cô ta gấp sổ lại, bỏ vào cái túi to tướng trước tạp dề. - Tôi sẽ mang thức uống đến trước. Còn thức ăn phải đợi hơi lâu một chút. Nhà bấp lu bu công việc. - Cô ta nói và đi khỏi bàn.

Quint vỗ vào tay Logan để bố cậu chú ý đến cậu, rồi cậu hỏi :

- Bố, con đến xem họ chơi pun có được không?

Logan nhìn đồng hồ và đáp :

- - Bây giờ ở đây chưa đông lắm. Con có thể đến xem được, nhưng một lát thui đấy nhé.

- Cám ơn bố. - Quint cười nhìn bố, nụ cười hiếm hoi, rồi nhảy xuống ghế, với vẻ nôn nóng muốn chạy nhanh đến khu vực đánh bida.

Ngay khi cậu bé chạy đi khỏi bàn, Dài hét lên phản đối, vùng vẫy cố nhảy ra khỏi cái ghế co để chạy theo cậu em con cô. Jessy cố dỗ dành chú bé bằng cách đưa cho chú bánh quy xô da ròn và xe trẻ em chơi, nhưng cô thất bại, đành bế chú bé ra khỏi ghế cao. Nhưng chú bé vẫn vùng vằng la hét, không chịu ngồi yên trên chân cô, chú bé muốn chạy theo Quint.

Ty đứng dậy đưa tay nói :

- Đưa nó cho anh, - Anh bế chú bé lên hông. - Thôi được rồi, chúng ta đi tìm Quint.

Ngay khi được bố bế lên hông, chú bé nín ngay và đưa tay chỉ về hướng Quint đã đi, miệng nói bập bẹ sung sướng, nhưng mọi người chỉ nghe được từ "Kint", từ có âm gần với từ Quint.

Ty bế chú bé đi qua khu vực ăn uống đông đúc đến phía quầy rượu, ở đây chốc chốc người ta nghe tiếng "cắc" của hòn bi đánh phát ra, mặc dù tiếng người nói chuyện rất ồn ào, tiếng nhạc trong máy hát oang oang. Trong lúc Ty đi tìm Quint, Dài quay qua quay lại để tìm bong dáng của cậu em họ.

Nhưng khi vào khu vực có quầy rượu, mắt Ty đập vào một người, đó là Buck Haskell. Gã đang ngồi trên chiếc ghế đẩu cao trước quầy rượu dài, trước mặt là ly bia và cái bình cao cổ trống không. Gã đội cái mũ Stetson mới, đi đôi giày cao bồi loại đóng rất đẹp phù hợp với chiếc quần Jeans và áo sô mi vải bong màu ngọc trai, may theo kiểu miền Tây. Da dẻ không còn tái bạc như khi mới ra tù mà rám nắng, cho nên mái tóc trông càng bạc hơn. Nói tóm lại, trông gã có phong độ như ngày xưa, nghĩa là như một tay cao bồi đi chơi vào tối thứ bảy ở thị trấn.

Khi nhìn thấy Ty, mắt gã sang lên vì gặp được người quen, gã đưa cao ly bia để chào Ty. Anh không phải loại người tảng lờ như không nhận ra gã. Người trong dòng họ Calder không ngán kẻ thù, anh nhìn thẳng vào mặt kẻ thù.

- Chào, Buck. - Giọng anh lạnh lung. - Trông chú có vẻ ăn nên làm ra lắm.

- Đúng thế, tôi đang làm ăn khấm khá. - Buck đáp, nhoẻn miệng cười đắc ý. - Con anh phải không?

- Phải.

- Nó giống anh như đúc. - Buck nói. - Nghe nói anh đặt tên bố anh cho nó.

- Đúng đấy.

- Tôi nghĩ chắc anh ao ước vài chục năm sau có một Chase Beateen Calder nữa điều hành trong trại Triple C.

Ty không muốn tiếp tục nói với Buck về con anh nữa.

- Tôi thấy chú mua những thứ này vô dụng rồi.

- Tôi phải làm thế thôi. - Buck vẫn tiếp tục cười. - Khi tôi mãn hạn tù, người ta không cho tôi mang theo áo quần trong tù ra.

- Nhưng cái mũ và đôi giày ống như thế không phải rẻ tiền. Chắc chú đang làm việc cho ai đấy.

- Chưa làm. Nhưng đã có nơi nhận tôi làm. Chắc tôi sắp đi làm rồi.

- Ở đâu thế?

- Chuyện này còn bí mật, anh cứ tìm cho ra thì biết, - Buck đáp rồi tu 1 ngụm bia.

- Đừng lo. Chúng tôi sẽ biết thôi. - Ty thấy Quint đứng lặng lẽ bên tường, nhìn người ta chơi pun.

-

- Khi anh định bước tới chỗ cậu bé, Buck nói :

-

- Tôi nhớ anh chuyển lời chào đến bố anh, nhưng tôi nghĩ chắc ông ấy không them nghe. Nhưng thế nào rồi anh cũng gặp tôi. Anh cứ tin như thế đi.

Ty cảm thấy khó chịu vì anh nghĩ chắc gã nói thật. Nhưng anh không có thì giờ để nghĩ đến điều này nữa vì khi ấy Dài trông thấy Quint. Chú bé vùng vẫy hai chân đá vào Ty như muốn giục anh bước tới.

Cả nhà hàng ăn và quầy rượu đông đúc. Một số gia đình có con nít ra về trong khi giới cao bồi địa phương và công nhân mỏ than lũ lượt kéo vào quán từng tốp hai ba người. Phần lớn đều quen mặt Ty mà không biết tên. Họ lên tiếng chào hỏi. Anh trả lời lại bằng cách vẫy tay hay hất đầu.

Ty bước sang 1 bên để tránh cái gậy đánh pun của 1 người chơi pun kéo lui, bỗng anh ta va phải 1 thanh niên khoảng 18 tuổi xăm xăm bước tới, mặt đầy tàn nhang rám nắng, chỉ có da còn trên đầu trán còn trắng mà thôi.

- Xin lỗi, Taylor. - Ty xin lỗi chàng trai của 1 gia đình chăn nuôi có đất tiếp giáp với ranh giới phái Nam của Triple C. Gia đình có nhiều con, nên Ty không thể nhớ hết tên.

- Không sao. - Chàng trai cao lêu đêu quay lui, ra dấu giới thiệu cô gái đi cùng với anh ta.

- Kìa, Emily. - Ty thốt lên, anh ngạc nhiên khi thấy cô ta đi với Taylor. - Tôi tưởng cô đi với Ballard.

- Không. Tôi chỉ khiêu vũ với anh thôi. - Cô gái đáp, rồi cúi đến gần hơn, che bàn tay gần miệng để nói nho nhỏ với vẻ bí mật. - Rick cho biết Dy Corp không có máy bay trực thăng. Anh ấy nói họ không cần trực thăng.

- Thật sao. - Ty ưỡn thẳng người khi nghe tin. - Anh ấy làm ở mỏ than ah?

- Phải. Công việc rất tốt, - cô gái đáp, như thế muốn bảo vệ hành động của anh ta.

Ty thờ ơ gật đầu, ghi nhớ thong tin vừa biết.

Khi đi qua quầy rượu để đến chỗ Quint đứng. Ty phải đi quành tránh đám đông đang đứng xem đám pun đang đánh. Ty bỗng trông thấy Dick Ballard đứng trong số người xem, quàng tay lên vai một cô gái da ngăm đen rất xinh xắn đứng bên cạnh anh ta. Ty không biết cô gái này.

Ballard cúi người sát vào cô ta, nói nhỏ gì đấy rồi nghiêng tai lắng nghe cô ta trả lời. Nghe xong, anh ta mỉm cười với cô gái, nụ cười đối với cô ta có thể rất hấp dẫn, nhưng với Ty, đấy là nụ cười nĩnh bợ, lả lơi. Nụ cười khiến cho anh càng tin chắc Ballard là tên tán gái đểu giả trong giới chăn bò. Thế mà tại sao Jessy lại trách anh không chịu kết bạn với anh ta, mà cứ hậm hực tức tối anh ta.

Ở bàn đánh pun, hòn bi đánh đi va vào hòn số 8 màu đen dội lại, quay tít rồi lọt vào lỗ bên. Xen lẫn trong tiếng hoan hô khen ngỡ là tiếng reo vui và cảnh trao đổi tiền bạc.

Khi Ty đến bên Quint, người ta sắp bi lên bàn để chơi ván khác. Chú bé mặt xám đứng nhích qua 1 bên cho rộng chỗ để Ty đứng với cậu sát vào tường.

- Cháu không biết bác cũng đến, - Quint nói.

- Dài muốn đến xem ra sao. - Ty nhận thấy Quint vội vã chú ý lại vào bàn chơi pun, vì người ta sắp đánh ván khác. - Cháu thích đánh pun lắm phải không?

Quint nhanh nhẩu gật đầu.

- Khi cháu lớn thế nào bố cháu cũng dạy cho cháu cách chơi.

- Chắc chắn thế.

Người cao bồi vạm vỡ cúi xuống bàn, đưa gậy đánh pun nhắm vào bi, rồi kéo gậy lui, thọc mạnh vào hòn bi. Dài mở to mắt khi nghe tiếng "cắc" vang lên rồi "cạch" khi bi va nhau. Chú bé kinh ngạc nhìn những hòn bi có màu sắc rực rỡ va nhau chay tứ tán khắp phía.

Chú bé chỉ các hòn bi, rồi nhìn Ty nói:

- Bong.

- Phải. Bóng đấy, nhưng không phải bong cho các em nhỏ chơi đâu.

- Chỉ người lớn chơi thôi, Dài ah, - Quint nói chen vào.'

Di say sưa nhìn người ta chới pool (hix type nãy giờ mới biết chữ pun là pool) và cảnh ồn ào nơi bàn 1 lát. Nhưng tính hiếu động của chú bé khiến cho chú không thể chIU ngồi yên 1 chỗ để xem lâu. Cho nên chỉ trong vài phút là chú đòi đứng xuống. Khi chân vừa chạm đất, chú liền chạy đến bàn pool, nơi có túi đựng bong rơi xuống.

- Thôi, xin lỗi không được đâu con. - Ty bế chú bé lên lại. Như mọi khi, Dai nhìn quanh để tìm đồ chơi khác và chú trông thấy cánh người ta khiêu vũ xoay tròn trên sàn nhảy. Nhiều phút trôi qua, Ty chợt nhận thấy Ballard và cô gái da ngăm đen không còn đứng trong đám người xem đánh pool nữa. Rồi một lát sau đó, điệu nhạc nhanh chấm dứt và tiếp theo là 1 bài ca trầm, rất chậm khiến cho Dài không chú ý đến.

Ty thẫn thờ đưa mắt nhìnquanh. Anh không thấy Ballard đâu hết, nhưng anh thấy Longan đang chen giữa đám đông đi về phía quầy rượu.

Ty để tay trên vai Quint.

- Bố cháu đến kìa. Bây giờ chúng ta đi về bàn ăn thôi.

- Vâng ah. - Quint thở dài nho nhỏ với vẻ luyến tiếc, quay mắt khỏi bàn pool rồi bước đi khỏi bức tường.

Ty chuyển Dài qua hông bên trái, rồi đi theo sau Quint. Đến gần quầy rượu, họ gặp Longan. Người đông đúc khiến cho họ đi chậm, Longan đi đầu còn Quint đi giữa 2 người.

Họ đi bên cạnh sàn khiêu vũ nhỏ. Ngay phía trước ở bên phải Ty, 1 anh công nhân mỏ than phốp pháp vỗ tay lên vai 1 người cùng nhảy rồi quay phắt người vào ngay trước mặt Ty. Ty vội bước sang 1 bên để trách người đàn ông và bỗng va phải 1 cặp đang khiêu vũ.

- Xin lỗi- anh buột miệng nói, nhưng anh bỗng thấy Ballard trước mắt. Liếc mắt nhìn qua người cùng khiêu vũ với anh ta, Ty thấy cô ta không phải là cô da ngăm đen, mà cũng không phải Emily Trumbo. Người này là 1 cô tóc vàng bạc màu. Ty nhìn Ballard với ánh mắt ghê tởm. - Tai sao anh không vui với 1 phụ nữ thôi?

Mắt của Ballard nheo lại 1 thoáng, rồi anh ta nhoẻn miệng cười ngạo mạn.

- Vì tôi không lấy vợ như anh.

Vừa nghe anh ta trả lời, Ty liền nhận ra ngay Ballard đã thấy anh hôn.Tara lợi dụng tình hình

Quá tức giận, Ty tung cú đấm vào hàm xai () của Ballaed. Cú đấm quá mạnh khiến cánh tay anh đau điếng và Ballard ngã nhào vào những người đang nhảy khác, rồi anh ta lảo đảo,

mất thăng bằng và té xuống.

Ty nhìn Ballard, thấy anh ta nằm chống trên 1 khuỷu tay, lắc đầu cố xua duổi sự đau đớn do cú đấm gây ra; sau đó Longan bước vào giữa 2 người, chắn ngang tầm mắt của anh ta.

- Thế đủ rồi. - Anh ta nhìn Ty với ánh mắt cảnh giác.

Không cần phải cảnh giác. Cơn nóng giận đã biến mất. Những bắp thịt ở vai đã giãn ra, anh đã thả nắm tay, xòe rộng mấy ngón tay, đồng thời ý thức đc cảnh im lặng và chờ đợi của mọi người chung quanh. Anh cảm thấy mọi con mắt đổ dồn vào anh, và nghe nhiều tiếng nói lao xao khi Ballard đứng lên, tay thoa cằm.

- Tôi tặng anh quả đấm ấy, Calder, - anh ta nói, giọng nho nhỏ nhưng mọi ng đều nghe.

- Anh có sao không? Longan hỏi anh ta.

- Chỉ đau hàm xai (), còn ngoài ra đều không sao, thưa ngài cảnh sát trưởng, - Ballard đáp rồi từ từ nhoẻn miệng cười. - Nhưng chắc tôi phải canh chừng để khỏi bị đánh đòn lén. Bây giờ nếu ông không bỏ lỗi, tôi xin phép được tiếp tục khiêu vũ.

Ballard quay lui với cô gái tóc vàng, chấm dứt cuộc hội kiến với 2 người. Lập tức trong phòng diễn ra cảnh túm tụm thành từng nhóm, trao đổi tin tức với nhau.

- Longan nhìn xéo Ty, ánh mắt ngạc nhiên.

-

- Có chuyện gì thế?

- Việc riêng của tôi. - Em rể hay ai đi nữa. Ty cũng không muốn giải thích lý do.

- Tôi đồng ý. - Longan vẫn nhìn Ty đăm đam. - Nhưng anh cố đừng để cho chuyện này trở thành chuyện của tôi.

Từ khi Longan chuyển đến Montana, điều mà anh biết rất rõ về gia đình Calder, là họ muốn những người làm việc cho họ phải tuyệt đối trung thành với họ. Anh không nghe những lời 2 ng nói gì với nhau, nhưng anh tin Ballard đã xúc phạm đến tự ái của Ty. Ty không phải là người dễ bị chọc tức, vậy mà anh ta đã rat ay với người làm của mình. Vậy Ballard đã nói gì? Longan không thích hỏi mà không đc trả lời ngay.

Chương 12

Bầu trời Montana cao rộng xanh ngắt một màu, tràn ngập ánh sáng mặt trời ban mai.Chiếc máy bay hai động cơ Beech mang dấu hiệu của Trại Triple C trên cửa chạy nhanh trên phi đạo.Jessy thắt dây đai ở chỗ ngồi cách ghế của Cat bên kia lối đi trong cabin, cố đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy đồng cỏ chạy giật lùi.

Khác với Cat, cô không thích đi Dallas mua áo quần.Cô nghĩ sắm áo quần mới là việc cần thiết thật đấy, nhưng cô cảm thấy việc đi xa mua sắm như thế này thật phiền phức, vô vị.

Động cơ rồ lên thật lớn, chiếc máy bay chổng mũi lên trời.Một lát sau, máy bay cất cánh,xa mặt đất bên dưới.Lên cao gần 300m, chiếc máy bay đổi hướng về phía Nam.

- Tôi nghĩ rằng,...- Cat nói.

- Nghĩ sao?- Jessy hỏi khi thấy Cat không nói tiếp.

- Chúng ta phải mua hai bộ áo quần mới được.Một bộ dùng vào hôm bán đấu giá, còn một bộ dùng vào ngày khai trương trước đó.

- Khai trương cái gì thế?- Jessy ngạc nhiên hỏi.- Tôi không nghe ai ở nhà nói đến chuyện khai trương hết.

- Không ai nói thật, nhưng tôi nghĩ là người mua sẽ đến trước cái ngày chính thức đâú giá để họ xem tình hình mà hô giá.Trước ngày đó, người ta sẽ đến và có lẽ họ sẽ ở lại một vài ngày.Dĩ nhiên hôm ấy không phải là ngày chính thức, nhưng chúng ta vẫn ăn mặc cho tươm tất chứ.

Jessy cảm thấy ý kiến ấy có phần đúng, nhưng cô vẫn muốn trêu đùa, cô đáp:

- Tôi nghĩ mặc quần bò và áo sơ mi chắc không đứng đắn.

Cat cười,vì cô biết Jessy đã hiểu ý cô.

- Chắc chị thấy như thế rồi.

- Phải,chắc thế.- Jessy đáp,mỉm cười gượng gạo rồi quay mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.Khung cảnh vùng đất nơi cô ra đời luôn luôn làm cô say mê,muốn nhìn ngắm.Và mặc dù nơi đây cô thường cưỡi ngựa chăn bò từ thời tấm bé,nhưng cô không bao giờ thấy chán mắt.

Mải nhìn xuống đất,suýt chút nữa cô không thấy có chiếc máy bay đang bay ở phía Đông.Cô cúi người sát vào cửa sổ,rồi tháo dây thắt lưng,bước ra khỏi ghế ngồi.

- Có chuyện gì thế?- Cat hỏi.

Jessy không đáp vội mà đi thẳng lên buồng lái.

- Jack này,- cô vỗ lên vai người phi công rồi chỉ về phía bên trái của anh ta.- Anh có thấy chiếc trực thăng bên trái không?

Anh ta quay đầu nhìn theo hướng cô chỉ rồi gật đầu.

- Thấy rồi.

- Anh gọi về trại báo cho ai đấy biết có trực thăng đang bay về phía Đông Wold Meadow.

- Được rồi,- anh ta đáp và nhìn qua người phi công phụ.- Andy,mở máy ra.Chắc Frank đang có mặt ở nhà đậu máy bay.- Anh ta quay đầu lui nhìn Jessy,nói với cô:- Nếu chúng tôi không gọi được Frank,chúng tôi sẽ gọi thẳng về nhà ở Ấp.

- Cám ơn,- cô nói rồi quay lui.

Khi Jessy trở lại chỗ ngôì,Cat nhìn cô,ánh mắt lo sợ,ngạc nhiên.

- Có gì không ổn sao?

- Tôi thấy có chiếc trực thăng bay về phía Wolf Meadow,- Jessy đáp,vừa ngồi vào chỗ.- Thế nào Jack cũng báo được cho Ty biết.

Cat có vẻ tức giận khi nghe Jessy nói.

- Có lẽ thế nào chúng ta cũng tìm ra được ai mua vùng này.

- Tôi không tin như thế.- Cô không tin từ khi chính phủ không cho họ tiếp tục thuê vùng đất này nữa.

- Thế nào chúng ta cũng lấy lại vùng này,- Cat đáp.- Bằng bất cứ giá nào,chúng ta cũng sẽ lấy lại vùng này.Xét cho cùng,vùng này rất bất tiện cho những người khác,đúng không?Vùng này nằm lọt vào giữa đất của chúng ta.Họ phải đến đấy bằng máy bay thôi.

- Có lẽ người nào đấy mua vùng đất này để biến nó thành nơi bảo tồn thiên nhiên.- hình như đấy là ý kiến của các ông Luật sư.

- Chị tin như thế à?- Cat nhìn cô chằm chằm.

Jessy lắc đầu.

- Không.- Nhưng cô không nói rõ tại sao cô không tin.

- Tôi cũng không tin.- Cat đáp rồi thở dài ra vẻ hậm hực.- Hy vọng chúng ta sẽ biết được ai mua vùng này trước ngày chúng ta bán đấu giá.

Nhưng Jessy có linh cảm rằng niềm vui khi tìm ra được người chủ mới của cánh đồng này sẽ không kéo dài lâu

Người phi công phụ trước buồng lái bước ra khỏi chỗ ngồi bên phải,đi vào cửa cabin trong khi khi máy bay tiếp tục bay lên tạo độ quy định.Anh ta nói:

- Chắc các cô muốn biết chúng tôi đã báo về chiếc trực thăng chưa.Ty đang kiểm tra.

- Cám ơn,- Cat đáp rồi nhìn qua Jessy.- Không lâu nữa đâu.

- Chúng tôi nhận được tin báo cho biết có thể gặp gió xoáy ở phía trước.Tốt hơn các cô nên buộc dây thắt lưng cho chặt,- phi công phụ dặn thêm.

Jessy đã lo xa,nên cô chẳng đợi dặn dò đề phòng rắc rối sắp xảy ra.Cô đã cảm thấy trước rồi.

Con đường đất trong trạm có nhiều đoạn lồi lõm vì nó chạy theo những cánh đồng nhấp nhô uốn lượn.Chân đạp mạnh vào cần ga của chiếc xe tải nhỏ,Ty lái xe phóng thật nhanh.

Anh cúi đầu để thấy bầu trời phía trước, nhìn cho rõ chiếc máy bay vẫn còn trước mặt.Mặc dù ánh mặt trời ban mai chói vào mắt,nhưng anh vẫn cố nhìn,anh thấy nó vẫn bay xa xa trước mặt,nhưng đã xuống thấp hơn trước.Nó đang hạ thấp.Nhìn vào các góc độ của hướng bay,Ty nghi ngay điểm hạ cánh của nó sẽ là ở phía Bắc con đường băng qua Wolf Meadow.Nhưng hạ xuống nơi nào,anh không biết.Chiếc trực thăng còn ở quá xa.Cho nên điều quan trọng cho anh tốt hơn hết là phải theo dõi được nó lâu chừng nào hay chừng nấy.

Khi chiếc máy bay hạ xuống thấp hơn,mặt đất nhô lên hạ xuống không đều khiến cho việc theo dõi nó càng khó hơn.Rồi bỗng nhiên nó biến mất hẳn.

Rủa thầm bụng,Ty cố đoán xem khoảng cách từ chỗ chiếc máy bay biến mất đến chỗ anh là bao xa.Anh đoán gần một dặm.Rồi anh cố xác định toạ độ nơi nó biến mất thẳng góc với con đường.Công việc này không dễ vì không có cột mốc để hướng dẫn.

Khi đến chỗ giao điểm mà anh nghĩ ra hồi nãy,Ty thấy chiếc cổng hàng rào trước mặt.Cho xe chạy chậm lại,dừng xe,anh nhảy ra khỏi xe,kéo cổng mở ra.Quay lại xe,anh lấy cặp ống nhòm trong bao da ra,để lên chỗ ngồi bên cạnh rồi cho xe chạy cả bốn bánh vượt qua cổng.

Nhanh chậm không quan trọng nữa,mà điều quan trọng là tìm cho ra chiếc trực thăng.Mỗi khi đến đỉnh một ngọn đồi,Ty dừng lại,quét ống nhòm nhìn quanh một trăm tám mươi độ.Vùng đất quá gồ ghề,lởm chởm,nhấp nhô những ngọn đồi thấp với những bờ vực rộng.

Khi quan sát thấy không có gì,Ty lại lái xe đến vị trí quan sát tiếp theo và nhìn khắp cả vùng.Vẫn không thấy gì.Đến chỗ thứ 3.Nó đáp xuống một nơi chỉ cách máy xay gió số 11 gần căn cứ nhốt bò ở Antelope Butte một đoạn ngắn.

Xác định được vị trí,Ty lái xe về hướng Đông cho đến khi gặp con đường mòn tối tăm,con đường mà các nhân công trong trại Triple C thường dùng để đến làm việc ở máy xay gió.Sau khi đã rẽ vào con đường này,đoạn đường đến chỗ máy bay đậu tương đối thẳng thớm.

Chỉ trong vòng mấy phút,ngọn đồi thấp đã hiện ra trước mặt anh,anh nhìn ngươì đàn ông đứng gần chiếc máy bay trực thăng.Rời con đường cỏ mọc um tùm,anh lái chiếc xe chạy về phía hai người đàn ông,nhìn chăm chú vào họ.Một người cao,mặc sơ mi và đeo kính phi công.Ty liền nghĩ chắc anh ta là phi công,còn người kia mặc quần bò,áo khoác da,đội mũ cao bồi đen.

Thấy xe của Ty đến gần,người mặc quần dzin nói gì đấy với người phi công,rồi đi về phía chiếc xe đang chạy đến.Đi một đoạn vừa phải,ông ta dừng lại,kéo sụp mũ xuống,đợi Ty cho đến khi anh dừng xe.

Với vẻ nôn nóng muốn gặp ngay người khách lạ,Ty tắt máy và nhảy xuống xe.Đi vòng quanh mũi xe,anh đi đến chỗ người lạ đội mũ trùm trụp,cảm thấy hơi tức giận vì gã không chịu ngẩng đầu lên.

Khi Ty chỉ còn cách gã vài bước,gã mới từ từ ngẩng đầu lên,khi ấy Ty mới nhìn rõ mặt gã lần đầu tiên.

Khi thấy rõ mặt người đàn ông,Ty giật mình sửng sốt như bị điện giật.Người đàn ông là Buck Haskell.

- Tôi nghĩ anh hay bố anh sẽ đến,- Buck nói và nhoẻn miệng cười.- Nhưng tôi tiếc là anh.

- Chú làm gì ở đây?- Ty hỏi rồi nhìn người đàn ông đứng bên máy bay.

- Làm việc.- Buck cười toe toét,nhưng mắt gã lại có vẻ rất thận trọng- Tuần trước tôi có nói cho anh biết tôi sắp làm việc rồi.

- Đúng là chú có nói.- phía sau anh,cối xay gió rít lên ken két vì gió thổi mạnh vào các chong chóng bị buộc chặt xuống dưới.Ty không thèm quan tâm đến.

- Chắc anh biết anh đang đứng trên vùng đất tư nhân,- Buck nhắc nhở anh.- Nói trắng ra,anh đã xâm nhập gia cư của người ta bất hợp pháp.

Ty tỉnh bơ, mỉm cười.

- Nói trắng ra,có lẽ đúng thế.Nhưng tôi chỉ làm công việc của người hàng xóm,đến đây để gặp người chủ mới.Anh gật đầu về phía người đàn ông đứng bên máy bay.- Có phải người ấy không?

- Không,người ấy là phi công.

- Vậy chủ của chú đâu?- Ty hỏi.

- Đằng kia.- Buck hất đầu sang bên,chỉ cho Ty nhìn về phía ngọn đồi thấp.

Quay về phía đó,Ty ngạc nhiên thấy hai người có vẻ đang chăm chú quan sát dải đất nằm dưới chân một cái dốc cách cối máy xay gió một đoạn.Bỗng anh kinh ngạc vì từ nãy đến giờ anh không trông thấy hai người này,rồi anh nhận ra rằng vì quá chú ý đến chiếc trực thăng nên anh không nhìn xa hơn được.Nhưng vì cả người đàn ông lẫn người đàn bà đều mặc quần áo màu đất,nên việc anh không thấy họ cũng dễ hiểu.Người đàn ông không đội mũ,phô ra mái tóc màu xám tro.Nhưng người đàn bà trumg chiếc khăn quàng màu be,chiếc khăn phất phơ trước gió.Họ đứng quay lưng về phía Ty,nên anh không thể nào nhận ra có người nào quen biết hay không.

Buck chỉ đi sau Ty nửa bước dài,không nói gì,nụ cười vẫn nở trên môi.Khi họ đến gần hai người kia quãng sáu mét,Buck gọi lớn:

- Xin lỗi làm gián đoạn câu chuyện,quý vị có khách.

Người đàn ông và người phụ nữ quay lui một lúc,Ty nhận ra ngay mái tóc đen mượt và cặp mắt đen tuyền của Tara.Ty dừng ngay tức khắc tại chỗ,cơn tức giận phừng phừng bùng lên trong anh.

- Cô đã mua đất này!- anh lớn tiếng nói.

Vẻ ân hận hiện ra trên mặt cô.

- Ty,em xin lỗi.Rất nhiều lần em muốn nói với anh...

Không đợi để nghe thêm nữa,Ty quay gót,đi lui về xe,giận tím mặt.

- Ty,xin anh hãy nghe em.- Tara chạy theo anh.- Để anh giải thích cho anh rõ.

- Tôi chẳng cần nghe những lời giải thích của cô- Anh nghiến răng nói,giọng nho nhỏ,cục cằn.

- Không phải như anh nghĩ đâu,- cô nài nỉ nói và chạy đến chận ngang trước mặt anh.- Xin anh nghe em nói một phút thôi.Rồi nếu anh muốn đi,em cũng không cản anh nữa.

Anh lạnh lùng nhìn cô ta,vẻ hết sức giận dữ vì hành vi bội phản của cô.

- Chắc cô sẽ nói với tôi rằng cô không sở hữu vùng đất này.

- Theo lý mà nói,đúng là em không sở hữu vùng này thật,nhưng trên thực tế thì em sở hữu,vì em là người có cổ đông duy nhất của công ty nắm chủ quyền vùng đất này.

- Vậy thì có gì đâu mà cô bảo tôi nán lại để nghe.

Khi anh dợm bước,Tara đưa tay chắn anh lại.

- Anh không hiểu gì hết,- cô chống chế,ngước cặp mắt đen khẩn thiết nhìn anh.- Toàn bộ chuyện này đã diễn ra như một trò đùa.Bố anh đã cố sức nhiều năm để xin chủ quyền vùng đất này mà không thành công.Công việc này quá gay go.Em muốn xem thử em có làm được không.

- Vậy thì hẳn là cô rất tự hào về việc này,- Ty nhìn cô với ánh mắt khinh khi.

- Em làm sao tự hào cho được khi việc này làm cho anh giận dữ đến thế.Vẻ mặt cô ta trông có vẻ rất đau đớn,nhưng Ty không xúc động.- Anh không thấy...em luôn luôn thấy anh thường làm những công việc theo phương cách sai lầm.Thời mà nhà nước bán đất cho tư nhân đã qua rồi.Nhà nước không chủ trương bán bất động sản,bất kể giá đất cao lên bao nhiêu.

- Hình như cô không mấy khó khăn khi mua vùng này,- Ty nhắc lại cho cô ta nhớ.

- Em không mua,ít ra cũng không phải trả bằng tiền mặt.Em đã trao đổi đất này.

Mặc dù chán ngán,nhưng câu trả lời của cô ta đã làm cho anh ngạc nhiên

- Cô trao đổi à?

- Phải,trao đổi một dải đất nằm sát một công viên quốc gia,dải đất này em đã mua với số tiền rất lớn,cho nên việc trao đổi này không phải ngon lành gì.Nhưng em biết có nhiều viên chức cao cấp có uy quyền của nhà nước muốn nắm quyền kiểm soát dải đất gần công viên ấy.Cho nên,việc làm cho họ bằng lòng sự đổi chác này không khó khăn gì.

- Rất tài tình.Nhưng cô đã tài tình như thế từ lâu rồi.- Luận điệu của anh không có dấu hiệu gì muốn khen cô ta.

- Nhưng không tài tình trong việc giữ được anh.- Ánh mắt ân hận tuyệt vọng của cô ta khi nhìn anh không làm cho anh xiêu lòng như cách đây chưa đầy một tuần.

- May thay cho cô.- Ty không xót thương cô ta.Cô ta cụp mắt xuống.

- Chuyện xảy ra cho em đúng là may mắn thôi.

Anh không muốn bắt bẻ điều này.Anh hỏi:

- Tara,cô muốn bao nhiêu?

Cô ta ngẩng đầu,cặp mắt đen mở to,bối rối:

- Muốn cái gì?

- Thì muốn bao nhiêu?

- Em...- Tara ngừng lại,quay mắt nhìn ra cánh đồng gồ ghề lởm chởm.- Em không muốn bán.

Ty nheo mắt với vẻ thận trọng.

- Vậy cô định dùng đất này để làm gì?

Gió thổi lùa góc khăn quàng vào mặt cô.Cô ta đưa tay hất ra khỏi má,nhìn anh với ánh mắt van lơn.

- Em nghĩ nếu em nói ra sợ anh không tin.Chính em cũng khó mà tin được khi nhớ lại trước kia em rất ghét vùng đất rộng trống trải dưới bầu trời ngột ngạt này.Nhưng trong năm qua bỗng em nhận ra em đã sai lầm biết bao.

- Vậy cô định sống ở đây à?- Ty hỏi

- Phải,- Tara xác nhận,rồi cô ta nói thêm với vẻ khẩn khoản.- Như thế quá sai lầm hay sao?

- Không ở trên đất này thì không sai lầm,- Ty khẳng định giọng thẳng thừng và gay gắt.

Lần đầu tiên mắt cô hiện ra vẻ tức giận.

- Vì anh mất quyền kiểm soát chứ gì,phải không?

Anh thấy không đúng thế,nhưng khó mà ngăn cản cô ta được.Anh quay mắt nhìn Buck Haskell đang đứng gần đấy,trong tầm có thể nghe họ nói được.

- Tara,cô đang chơi cái trò gì đấy?- Ánh mắt gay gắt quay lui nhìn cô.

Ty,xin đứng ăn nói như thế.- Cô ta nói nhỏ,giọng phản đối vì bị xúc phạm.- Việc em làm không phải trò chơi.

- Kinh nghiệm cho tôi thấy như thế.- Giọng anh vẫn không dịu đi chút nào.

- Anh nên nhớ chúng ta đã hợp tác với nhau trong năm qua rất tốt đẹp.Rất tốt đẹp.Chúng ta hoà thuận vơí nhau.- Tara nói với nỗ lực lôi kéo anh trở lại bình tĩnh.- Đừng vì chuyện này mà làm hỏng mối giao hảo của chúng ta.

- Chính cô làm hỏng mối giao hảo khi cô lén chúng tôi mua vùng đất này.

- Tại sao việc này làm cho anh tức giận đến thế?- Tara hỏi với vẻ chán nản.- Tại sao anh không tán thưởng tôi vì chính tôi mới có thể làm cho chính phủ cấp giấy chủ quyền?Phải chăng vì tôi thành công một việc mà anh và bố anh thất bại,nên anh bực bội như thế?Có phải việc này làm hại uy danh dòng họ Calder hay không?

- Không,tôi tức giận là vì hành vi của cô,là vì phương pháp cô làm giấy chủ quyên vùng đất này quá bí mật và quá mờ ám.Mặc dù cô biết thế nào tôi cũng tìm ra việc này,thế mà cô vẫn không thèm nói cho tôi biết.Cô buộc tôi phải chường mặt tới đây.

- Tôi không biết nói sao cho anh hiểu.Anh không hiểu hay sao?- Tara hỏi.

- Tôi có thể mua vùng đất này với người khác được,nhưng với cô thì không.

- Anh không thấy là..khi tôi bắt đầu hỏi mua tôi không nói cho anh biết là vì tôi sợ không thành công .Nhưng khi bắt đầu mà không nói gì rồi,sau đó lại càng khó nói hơn nữa.Khi tôi muốn làm nhà ở đây,vấn đề càng trở nên phức tạp thêm.Tôi hết sức lưỡng lự,phân vân,nhưng rồi tôi quyết định làm.Như vậy sai trái lắm sao?

- Tôi không cần cô để tâm đeén chuyện cô ở tại Montana hay ở Marrakesk,miễn là đừng ở trên vùng đất này.- Anh hằm hằm nhìn cô ta.- Nhưng cô biết thế,tại sao vẫn còn làm nhà?

Cô ta nhoẻn miệng cười,nụ cười quyến rũ.

- Thế chưa rõ hay sao?Em muốn ở gần anh.- Tara bước tới gần hơn,đưa tay để lên vạt áo trước ngực anh.- Nếu chúng ta không lấy nhau đi nữa,chúng ta vẫn ở gần bên nhau được

chứ.

Mắt nảy lửa,Ty chụp hai tay cô ta,đẩy đi.

- Vĩnh biệt,Tara.- Anh bước đến phía chiếc xe.

- Không vĩnh biệt đâu Ty,- cô ta gọi theo.- Chúng ta sẽ gặp nhau lại thôi.Nếu anh muốn có lại vùng đất này,anh phải trực tiếp gặp tôi.Chiều nay tôi sẽ bay về Fort Worth.Hãy nói với bố anh như thế,rồi gọi báo cho tôi biết vào một hay hai hôm sau để cùng thu xếp ngày giờ ba chúng ta gặp nhau và bàn chuyện.

Không trả lời,Ty leo lên xe,đóng cửa xe lại.Lát sau,máy nổ.Xe trở lui rồi chạy xuống con đường mòn âm u hướng về dãy hàng rào phía Nam.

Buck đợi một lát mới đến gần Tara,nhìn xéo thấy mặt của cô ta có vẻ hân hoan,gã hỏi:

- Cô có tin hắn gọi không?

- Anh ta phải gọi thôi,- Tara đáp với vẻ tin tưởng.

Buck đưa ngón cái đẩy cái mũ nhích lui sau đầu.

- Tôi nghĩ chắc cô không biết,phản ứng của gia đình Calder rất quyết liệt.

- Nhưng lần này thì không.- Giọng cô ta rất tự tin,không có một chút hoài nghi nào.

Buck không tin như thế,nhưng gã không nói vì khi ấy gió mang đến tiếng kêu"phành phạch" rất rõ của những cánh quạt chiếc trực thăng đang quay.Ngước mắt nhìn,gã thấy chiếc máy bay vận tải lớn hiện ra ở bầu trời phía Nam,mang theo ở dưới bụng một chiếc máy.

- Máy ủi đất đến rồi kìa,- gã nói vơí Tara rồi kêu lên.- Cô hãy tránh đi chỗ khác kẻo bụi rơi vào người.

- Được rồi,thế là tốt.Người kiến trúc sư và tôi cần phải quyết định xem nên xây ngôi nhà ở đâu.- Nói xong,cô ta làm theo lời khuyên của gã,đi đến chỗ có người đàn ông đang chăm chú sải bước trên một khu đất,rõ ràng đây là nơi cô ta muốn xây cất nhà.

Không khí yên lặng căng thẳng nặng nề trong phòng làm việc của Chase sau khi Ty đem tin mới về báo cho bố biết.Chase ngồi sau bàn,lặng nhìn đồ đạc,giấy tờ ngổn ngang trên bàn.Ty đứng bên cửa sổ,một tay bấu chặt vào thành cửa,tay kia móc ngón tay cái vào túi quần sau,mắt nhìn mông lung ra dãy nhà nằm trong trại bên ngoài cửa kính.Hàm xai anh bạnh ra vì tức giận quá mức,cặp mắt đen co lại vì sự phẫn uất bị dồn nén.

Chase chồm người tới trước,chiếc ghế lớn bọc da kêu lắc rắc.

- Tin này sẽ được lan ra khắp trại rất nhanh.Chúng ta không thể giả vờ làm ngơ được.

Ty đấm tay lên khung cửa,cú đấm khá mạnh khiến cho tiếng vang nghe như tiếng sấm phá tan bầu không khí yên lặng trong phòng.

- Cô ta muốn cái gì đấy.Mà cái gì?

- Đợi khi nào gặp cô ta mới biết,- Chase đáp.

- Con ghét cảnh bị phụ thuộc vào cô ta.- Ty bước đi khỏi cửa sổ,không thể đứng yên một chỗ được nữa.

- Ít ra chúng ta cũng biết cô ta dùng Wolf Meadow để bắt bí ta.- Chase ngồi tựa lưng ra ghế lại,vẻ mặt trầm tư.

- Và cô ta không nói dối về việc sẽ xây nhà trên đó,nếu không,máy bay đã không câu xe ủi đến.

- Chắc sẽ như thế,- Chase nói nhỏ,thờ ơ đồng ý với anh.- Nhưng cô ta trả lương cho Buck Haskell để làm gì?

- Con không hỏi.Chắc cô ta muốn dùng gã để phục vụ riêng cho mình- Quá bồn chồn không làm sao ngồi yên,Ty bước tới trước bàn.

- Con nhớ là thế nào Jessy khi đến Fort Worth cũng gọi về để hỏi cho biết con đã tìm ra được gì chưa đấy,- Chase nói,rồi ông nói thêma thì sẽ chưa nói gì hết.

Ty ngẩng đầu,cau mày ngạc nhiên.

- Tại sao chưa nói?Chuyện này chắc sẽ không làm cho Jessy ngạc nhiên đâu.Jessy đã tin Tara cố ý để thực hiện một công việc như thế này từ hơn một năm nay.

- Bố không ngại về Jessy,- Chase đáp,mím môi ra vẻ tức tối.- Bố lo là lo cho Cat thôi.Nó luôn luôn tin tưởng vào Tara.Cho nên việc này sẽ làm cho nó choáng váng.Tại sao phải làm hỏng chuyến đi mua sắm cho nó khi có thể tránh được.

- Thế là bố không hiểu gì về Jessy rồi.- Ty nhếch mép cười chua chát- Cô ấy không tin nếu con nói không biết được cái gì.

- Bố chấp nhận con nói đúng,nhưng con hãy nói rằng con không thể nói được tên người chủ đất mới cho đến khi họ về nhà vào ngày mai.Sự thật vẫn là sự thật,rồi con giải thích cho cô

ấy nghe về vấn đề của Cat.Thế nào cô ấy cũng hiểu thôi.

Biết tính vợ,Ty không phản đối ý kiến của bố.

Xế chiều ngày chủ nhật,chiếc máy bay hai động cơ Beech chạy đến trước thềm nhà chứa máy bay,đoàn người đón tiếp gồm có Ty,Logan và Quint.Đến chỗ máy bay đậu,phi công quay maý bay rồi tắt máy.

Frank từ trong nhà kho hiện ra,đi lạch bạch vì mang đồ chắn bánh xe trên tay.Miệng vừa càu nhàu,anh ta vừa chêm vào bánh xe máy bay rồi đi vòng đến cửa cabin.Anh ta mở cửa,cài móc rồi lôi thang để bước xuống.

Khi Cat hiện ra,Quint đang đứng bên cạnh bố bèn chạy đến đón cô.

- Mẹ,mẹ về con mừng quá.Cả nhà nhớ mẹ rất nhiều.

- Mẹ cũng nhớ con và bố.- Cô ngồi xổm xuống đất,ôm ghì Quint và hôn lên má con rồi đứng lên,ngẩng mặt chờ đón nụ hôn của Logan.

Anh hôn cô vợ xong vừa đúng lúc Jessy hiện ra trên cửa máy bay.Jessy nhìn ngay đến Ty,ánh mắt đăm chiêu.Ty không cần nghe hỏi,anh cũng biết cô muốn hỏi gì…không bíêt anh đã biết tên họ người chủ đất mới chưa.Anh gật đầu trả lời,người ngoài cuộc khó mà hiểu được ý nghĩa cái gật đầu của anh,rồi anh bước đến đón cô.

- Vui mừng thấy em về nhà.- Anh hôn nhẹ lên môi cô.

- Chắc anh không biết em sung sướng dường nào khi trở về nhà,- Jessy nói nhỏ.

- Nhọc nhằn lắm phải không?- Ty cười,nhìn vợ,một người vợ khác thường.

- Nhọc sơ sơ,- Jessy đáp,nhưởng mày hài hước.

- Có phải hai người mua hết đồ trong các cửa hàng mới về không?- Logan hỏi trêu.

- Chúng tôi gồng hết sức để mua,- Cat trả lời vui vẻ.

- Mẹ,mẹ có mua áo vét mới cho con không?- Quint hỏi,cặp mắt xám của cậu sáng lên vì hy vọng.

- Dĩ nhiên mẹ có mua.

- Áo đâu rồi?- Quint rất muốn thấy.

- Được rồi,- Logan trả lời cậu,rồi hỏi:- Hai người để hành lý ở đâu?Tôi tưởng hai bà mang các kiện hàng xuống luôn thể chứ.

- Chúng ở trong khoang hành lý.Chuẩn bị tay mà xách,- Cat nói.- Anh có trọng trách phải xách đấy.

Frank mở cửa khoang hành lý,dừng lại,rồi trợn mắt nhìn Cat.

- Lạy chúa,cô Cat,cô gom hết đồ trong các cửa hàng vào đây rồi!

Anh ta lôi thùng này đến thùng khác từ trong khoang ra:thùng dài có,thùng cao có,thùng lớn có,thùng đựng giày và thùng đựng mũ.Cat sắp xếp các thùng,thùng nào của người nào,lại với nhau.Khi cô sắp xếp xong,ngoài hai thùng,còn bao nhiêu toàn là của Cat hết.

Ty không tin Jessy mua có hai thùng thôi.

- Em chỉ mua có chừng ấy thôi à?

- Anh phật ý rồi.- Cat cười.- Vợ anh chỉ mua về nhà có chừng ấy thôi.Jessy thật có con mắt rất sành đời,chị mua những thứ mặc vào trông rất tuyệt.

Lời khen thật hết sức bất ngờ đến nỗi Ty không khỏi liếc mắt nhìn vợ với ánh mắt hoài nghi.Jessy có vẻ đẹp tự nhiên,giản dị và khoẻ mạnh,nhưng cô không bao giờ bỏ thì giờ lo chuyện ăn mặc.Anh đã tin vào khiếu thẩm mỹ thời trang của Cat để nhờ cô em gái dẫn dắt Jessy mua áo quần cho đúng mốt để mặc vào hôm bán đấu giá.

- Em nói thật đấy.- Cat nói vì cô thấy ánh mắt của anh có vẻ nghi ngờ.- Hôm thứ bảy,em đã dẫn chị ấy đi thử hai mươi bộ khác nhau,những bộ áo quần này khi treo trên giá trông rất đẹp,nhưng khi chị mặc vào,không hợp chút nào hết.Cuối cùng chúng em vào một tiệm,em lựa cho Jessy hai bộ để chị thử,nhưng bỗng chị đi đến cái giá,lôi ra cái áo vét ngắn may bằng vải len màu đỏ gạch,rồi lấy một cái quần dzin đen trên giá và cái mũ nồi đen có dải vải màu đỏ quanh nồi mũ.Rồi chị ấy nói với em:- Tôi thử bộ này xem sao đã.- Khi chị từ phòng thay áo quần đi ra,em quá sửng sốt.Ngoài mái tóc vàng ra,chị ấy trông giống như một cô gái chăn bò trong tranh của Doreman Burns.Bộ ấy rất thích hợp cho buổi khai trương.

- Còn hôm bán đấu giá,cô mua đồ gì?- Ty hỏi,giọng nôn nóng muốn biết,với vẻ quan tâm đến chuyện này hơn trước khi các biến cố cuối tuần xảy ra.

- Một chiếc quần dzin bằng da lộn và áo sơ mi tương xứng.- Nhưng đến bây giờ thì Jessy đã mất hết sự quan tâm đến việc ăn mặc.

- Áo quần như thế này tầm thường phải không?- Cat hỏi.- Nhưng Jessy mặc vào trông rất hấp dẫn.Em cam đoan,mọi người đều sẽ quay đầu mà nhìn chị ấy.Chị ấy tìm ra bộ quần áo

này ở gian hàng bán đồ đàn ông trong cửa hàng,thử rồi mua ngay.Dĩ nhiên không vừa vặn sít sao.Nhưng may thay ở địa phương ta có người thiết kế y phục đấy,sửa sang lại một chút không mấy hồi.Không cần sửa chữa nhiều đâu,chỉ chỉnh lại cho vừa thôi.Còn đến hai tháng nữa mới tới ngày,ta sẽ tìm ủng và mũ tương xứng với bộ này.

- Tôi tin tưởng cô đấy.- Anh nói,lòng vui sướng khi nghĩ rằng Jessy sẽ là người ăn mặc rất hợp thời thượng,chứ không phải chỉ có Tara mới hợp trong lãnh vực này.

- Nói về áo quần thế là đủ rồi.- Jessy nói,giọng thẳng thắn như mọi khi.Đối với cô,chuyện aó quần đã làm cho cô quá chán rồi.Còn có nhiều vấn đề quan trọng hơn ở trước mắt.- Anh có biết người chủ đất mới là ai không?

- Thực ra anh đã biết khi anh nói chuyện với em ngày hôm qua,nhưng bố và anh quyết định đợi cho đến khi em về nhà mới nói.- Ty đáp,nhìn Jessy có vẻ nôn nóng ra mặt.Anh quay mắt nhìn em gái,nghĩ bụng thế nào cô ấy cũng hết sức kinh ngạc khi nghe tin anh nói ra.Logan nhích đến gần Cat hơn.- Người chủ mới chính là Tara.

- Không.- Cat bước thụt lùi,va phải Logan,cặp mắt xanh lục mở to với vẻ phủ định,không tin.- Chị ấy không làm như thế đâu.Anh lầm rồi.

- Không lầm đâu Cat,- Ty trả lời với giọng cương quyết,nhẹ nhàng.- Tôi đã nói chuyện với cô ta.

- Nhưng...tại sao?Tại sao cô ta làm việc ấy.- Cat nhìn anh,vẻ bối rối khiến anh động lòng trắc ẩn.

- Lý do khiến cô ta làm thế không thành vấn đề,- Ty đáp.- Vấn đề bây giờ là cô ta làm chủ vùng đất ấy và chúng ta phải thương lượng với cô ta.

Jessy định nói thẳng vào mặt Ty rằng cô đã cảnh giác với anh là Tara không đáng được tin cậy.Nhưng cô đủ khôn ngoan để biết rằng cứ mè nheo với anh"em đã nói với anh như thế"chỉ tổ mất thì giờ và phí phạm năng lượng quí báu khi họ cần tập trung sức lực vào việc giải quyết tình trạng mới mẻ này.

- Cô ta quýêt định làm gì với vùng đất này?- Jessy hỏi,chú ý lắng nghe anh trả lời.

- Cô ta nói muốn ở đây.- Ty hoàn toàn không tin như thế.- Nhưng chúng ta sẽ biết rõ quyết định của cô sau ngày thứ Sáu.

- Tại sao thứ Sáu?- Cat cau mày hỏi.

- Cô ta sẽ đến ăn tối...theo yêu cầu của cô ta.- Ty nói thêm,giọng chua chát.- Sau đó chúng ta sẽ ngồi với nhau để bàn chuyện.

- Cô ta chạy theo than đá,Ty à.- Đấy là cách lý giải duy nhất hợp với suy nghĩ của Jessy.- Chính bố cô ta đã muốn than đá ở đấy.Bây giờ cô ta quyết theo đuổi giấc mộng của bố cổ.

- Nếu thế thì còn khuya cô ta mới khai thác được.

Chương 13

Tin tức Tara mua cánh đồng Wolf Meadow lan khắp trại Triple C

nhanh hơn cơn gió lốc mùa hè. Vào giữa tuần thì không có ai

không nghe về tin này. Chỉ có những em bé còn rất nhỏ mới không

biết chuyện này thôi.

Người làm việc trong nhà Calder không ai đả đông đến chuyện này. Nhưng Jessy không thể nào không nhận thấy những ánh mắt nhòm ngó của mọi người hướng về phía cô mỗi khi cô đi ra ngoài. Tất cả mọi người đều đợi xem phản ứng trong nhà ra sao, vì thế mà không khí trong trại càng lúc càng thêm căng thẳng.

Sự kiên nhẫn luôn luôn là sở trường của Jessy, ngay cả khi cô thấy sự chờ đợi là một công việc khó khăn. việc giữ cho trí óc khỏi lo nghĩ là liều thuốc kháng sinh rất tốt. Cho nên phương pháp hữu hiệu hơncả là ngồi trên lưng ngựa phóng đi đâu đó trong trại. Con ngựa đực tơ có có bộ lông vàng láng bóng với đốm rất trắng trên mặt, bờm, đuôi và cẳng có lông đen tuyền, nhìn tổng thể con ngựa có màu vàng đậm được xếp vào loài ngựa có bờm, đuôi và cẳng màu khác. Con ngựa được đặt tên là Móng Sư Tử, nhưng Jessy từ lâu gọi nó là DAndy

Chạy dọc theo hàng rào chuồng ngựa được nửa đường, Jessy thúc ngựa chạy băng qua hàng rào bằng cách vừa thúc chân, đè người và giật cương. Như thường khi , con ngựa vàng phản ứng rất nhanh. Jessy luôn luôn đề phòng phản ứng của nó, vì cô biết con ngựa có khả năng nhảy tung lên và hất cô lên không trung để phóng đi một mình. Cho nên cô rất cảnh giác, nhanh nhẹn đối phó với mỗi đông tác biến đông trên thân thể con ngựa.

Như thể đã đến lúc con ngựa sải chân, mũi khịt khịt cảnh cáo khi nó liếc mắt thấy có người cao bồi đang leo lên hàng rào bên kia. Không khó khăn gì, Jessy ghì con ngựa lui, buộc nó đi chậm lại. vì thế cô mới quay mặt nhìn người cao bồi nọ rõ ràng được. Và cô nhận ra người đó là Ballard, anh ta cũng đang liếc mắt nhìn về phía cô.

- Thế thì bất công quá Jessy.- Ballard phản đối.- Nó muốn có dịp để thi thố tài năng mà.

- Nếu tôi cho nó dịp may, nó sẽ trổ tài ngay. Cô đưa tay vuốt chiếc cổ láng mướt của con ngựa.

- Chắc cặp song sinh đang ngủ trưa, - Ballard đoán.

Ballard nhìn con ngựa ánh mắt thán phục.

- Chú ngựa tơ này coi mòi đặc sắc đấy.

- Chắc thế. Nó là cháu ngoại của con Cougar. - Cô nói đến con gnựa giống đầu dài của trại đã gây giống cho hầu hết ngựa chăn bò hảo hạng của trại Triple C. Tôi không thể đợi cho đến khi nó đến tuổi đi lùa bò được.

- Theo chỗ tôi nghe nói thì nó mang tính di truyền của ông nội nó rất rõ. - Ballard tiếp tục quan sát con ngựa ba tuổi. - Nó chạy ra sao?

- Nhanh, - Jessy đáp. - Nó chán lối chạy theo cách luyện tập trong chuồng ngựa.

- Nếu thế thì đợi tôi vài phút đóng yên cương con ngựa Jake, rồi chúng ta chạy một vòng xuống sông để con ngựa tơ này có cơ hội giản chân một chút.

- Nghe được đấy, - Jessy đáp. - Trong lúc anh chuẩn bị, tôi cho nó đi hóng mát trước.

Có con ngựa thiến màu nâu xám cùng chạy đã gây ảnh hưởng quan trọng cho con ngựa tơ. Đồng thời, Jessy cũng cảm thấy thư thái khi lần đầu tiên cưỡi con ngựa này ra khỏi chuồng. Khi chạy được nửa đường đến bờ sông, anh ta dừng ngựa, rẽ sang một bên đường rồi cho ngựa đi chậm rãi.

Con ngựa thiến dẫn đầu, họ qua sông ở chỗ cạn nhất, leo lên bờ sông thoai thoải, rồi chạy chầm chậm ra cánh đồng cỏ trải dài bên kia sông. Mặt trời chiếu ánh nắng ấm áp lêm mặt Jessy và ngọn gió nam thổi nhẹ mang đến mùi vị hoang dã.

Đi cách xa trung tâm ấp quãng nửa dặm, Ballard ghìm cương ngựa cho đi chậm rãi. Jessy theo sau anh ta, con ngựa tơ không có dấu hiệu gì phản đối khi phải đi chậm chạp như thế.

- Nó có vóc dáng thật đẹp, - Ballard nhận xét, anh chú ý đến vẻ bình tĩng của chú ngựa tơ.

- Đúng thế,- Jessy thờ ơ đáp, vừa đưa mắt nhìn cánh đồng cỏ rộng mênh mông bát ngát trước mắt, cánh đồng ghồ ghề nhô trải dài bất tận.

Ballard không nói gì thêm một hồi lâu nữa. Sự im lặng quá lâu là một điều bất thường đối với anh ta, và Jessy đã quá quen thói ba hoa chích choè của anh ta, nên cô không thể không lấy làm lạ về sự im lặng lâu này.

Mãi cho đến lúc không khí trở nên khó chịu, anh ta mới mở miệng nói:

- Chắc cô biết cả trại đều xầm xì về chuyện Tara mua Wolf Meadow.

- Mẹ tôi có nói cho tôi biết, - Jessy đáp, nhưng thật ra cô đã đoán việc họ xầm xì trước đó

lâu rồi.

- Máy bay trực thăng bay vào bay ra năm sáu lần một ngày. Người ta nói cô ta đang xây dựng cái gì đấy.

Anh ta mím cười thật chặt một lát rồi hằn học nói:

- Ngày đó cô ta xuất hiện lại là tôi biết ngay có lắm chuyện rắc rối... như trước kia. Nếu Ty có một chút lý trí, chắc chắn anh ấy đã tống cổ cô ta ra khỏi cửa. Nhưng anh ấy không làm thế. Ảnh đã để cho cô ta mọc rễ ở đây. - Anh ta ngẩng đầu nhìn cô. - Nhưng chắc cô biết tôi chỉ nói lại những gì người ta nói thôi.

- Có lẽ thế, nhưng tôi không muốn nghe chuyện này nữa.

Cố tình tảng lờ anh ta nói tiếp:

- Chắc không ai nói chuyện này làm gì nếu không có chuyện ông cụ không được khoẻ mạnh. Trước đây mỗi khi ai gặp ổng, ổng cũng đều hạch sách đủ thứ. Nhưng thời gian gần đây, ổng không gắt gao như trước nữa. Còn Ty thì quá mềm yếu, không cương quyết với phụ nữ. Ảnh lại còn tỏ ra không thể nào chống đối lại được người đàn bà ấy. Cô ta luôn luôn có cái gì đấy làm mê hoặc ảnh. Đấy người ta thường kháo với nhau như thế, - Ballard nói thêm, như thể nhấn mạnh rằng chuyện này không phải do anh bịa ra.

Giận dữ, vì cô nghĩ có lẽ người ta đã nói thế, Jessy đáp lại.

- Đừng đánh giá thấp hai người như thế, Dẹp chuyện ấy đi.

Cô giật cương cho ngựa quay lui, chạy về khu trung tâm của trại Triple C, cho ngựa phi nước kiệu, Ballard cũng cho ngựa chạy theo một bên, anh ta biết cô cho ngựa chạy nhanh là để khỏi nói chuyện nữa.

Thế là tốt cho Ballard rồi. Anh ta đã nói những điều mà anh muốn nói, mặc dù còn rất nhiều điều anh chưa nói. Anh nghi ngờ về kế hoạch của Tara. Đối với anh, những kế hoạch này đã rõ ràng như cái cây mọc giữa cánh đồng cỏ.

Bây giờ cô ta đã đặt tay lên miếng mồi ngon đảm bảo sự thành công... đó là cánh đồng Wolf Meadow. Thế nào cô ta cũng buộc Ty nhảy qua cái vòng để lấy miếng mồi ngon.

Đúng 6 giờ 30 chiều thứ Sáu, chiếc Range Rover màu đen mang biển số Texas đậu trước mặt Ấp. Ty đứng đợi trên thềm nhà, nheo mắt cố nhìn qua tấm kính chắn gió sẫm màu để nhận diện người lái xe đội mũ trùm trụp trên đầu.

Buck Haskell bước ra khỏi chỗ ngồi lái xe, gã mặc quần dzin, sơ mi trắng và khoác chiếc áo

vét mỏng may theo kiểu miền Tây. Khi gã nhìn Ty, anh thấy mắt gã ánh lên vẻ tự mãn. Gã lặng lẽ đi vòng qua phía bên kia mở cửa phía sau xe, chìa tay để giúp Tara bước ra.

Cô ta bước ra khỏi xe, duyên dáng trong bộ comlê dùng vào bữa ăn bàn chuyện kinh doanh, bộ áo quần may trong tiệm thật đẹp màu xanh nước biển có sọc nhỏ và mang đôi giày đế thấp nhẹ nhàng thoải mái .

Ty vẫn đứng yên tại chỗ, đưa mắt nhìn Buck đi theo Tara đến thềm nhà. Đợi cho Tra sắp bước lên thềm, Ty mới lên tiếng nói:

- Ông ta không được mời vào nhà.

Tara nhìn ông ta, nhẹ nhàng đáp:

- Ông ta đi với tôi.

- Tôi thấy rồi. Nhưng ổng không được vào nhà - Ty khẳng định với giọng bình tĩng cương quyết. - Cô vào một mình thôi, nếu không thì cứ ở ngoài này với ông ta . Tuỳ cô lựa chọn.

Tara nhìn anh đăm đăm một lát rồi nói nhỏ với Buck:

- Ông đợi ở đấy.

Nhẹ cúi đầu để tỏ ý vâng lời với thái độ châm biếm, gã đưa tay khẽ chạm vào mũi rồi cười nói:

- Hân hạnh, thưa bà. Thế này tôi khỏi lo có người bỏ thuốc độc vào thức ăn của tôi.

- Bữa ăn của chúng tôi chắc sẽ vui vẻ thoải mái hơn vì khỏi lo chuyện ấy. - Ty quay người đi đến mở cửa rồi giử cửa cho Tara vào trước.

Trong tiền sảnh, cô ta dừng lại mỉm cười với anh.

- Tôi không muốn cuộc họp của chúng ta khởi sự trong không khí gay cấn.

- Cô đừng lo. Không gay cấn đâu. - Anh đưa tay chỉ về phía phòng ăn.- Bữa ăn đã chuẩn bị xong. Tôi nghĩ chắc cô biết đường đi rồi.

- Không uống gì trước trong phòng làm việc sao? - Tara trách nhẹ.

- Làm thế trong không thích hợp.

- Có lẽ vậy.

Khi Tara và Ty vào phòng ăn, Jessy đang bận nịt cho bé Dài vào ghế cao. Bé Laura thơ ngây vô tình reo lên sung sướng khi thấy Tara.

Lạ lùng thay là chính Jessy cũng sung sướng khi thấy Tara. Sự hiện diện của cô ta đã báo hiệu chấm dứt sự chờ đợi lo lắng suốt tuần. Tống khứ được sự lo lắng chờ đợi ấy là điều đáng mừng.

- Chào, Tara. - Jessy đẩy chiếc ghế cao đến gần bàn ăn hơn. - Mời cô ngồi. Sally mang thức ăn vào bây giờ.

- Vậy thì để tôi giúp bà ấy một tay. - Tara cởi chiếc xách đeo trên vai ra, móc vào lưng ghế rồi đi vào bếp.

- Không cần làm thế, - Jessy nói.

- Đâu được. Tối thiểu tôi cũng phải làm thế khi tôi đưa ý kiến đến ăn tối, - Tara trả lời và cứ đi vào bếp.

Khi Jessy rời khỏi chiếc ghế cao, Ty nói:

- Cứ để cô ta đi.

- Em không ngăn cô ta đâu - Jessy đáp. Đồng thời cô cảm thấy bực bội vì cô ta cứ xử sự như không có chuyện gì xảy ra.

Chase nặng nề đi vào phòng ăn, ông dừng lại nhìn khắp phòng rồi nhìn Ty hỏi:

- Tara đâu rồi?

- Vào bếp giúp Sally một tay.

Chase tức tối bước đến chiếc ghế ở đầu bàn

- Con mẹ thật trơ trẽn.

- Cô ta mang theo Buck tới đây. - Ty kéo chiếc ghế thường ngày của mình nằm bên phải bố anh.

Chase đột ngột dừng lại.

- Hắn đâu rồi?

- Đợi ở bên ngoài.

Chase bước tới cửa sổ, kéo hé màn nh2in ra ngoài. Rồi ông vội vả bước đến máy điện thoại nhánh ở phòng ăn nhấc lên. Nhìn vào sổ rồi ông bấm một loạt số.

- Jobe đấy hả? Tôi Chase Calder đây. Ông cho hai người đàn ông đến Ấp nhanh lên. Buck Haskell hiện đang ở trước nhà tôi. Tôi muốn có người canh chừng hắn suốt thời gian hắn có mặt ở đây. Và tôi muốn hắn biết hắn bị canh chừng. - Sau một lát ngưng nói, ông trả lời câu hỏi của người bên kia đầu dây. - Nếu hắn muốn đi thăm mộ mẹ hắn thì được, nhưng không để cho hắn đi đâu hết.

Sau khi Chase đáp rồi bình tĩnh đến ghế, ngồi vào chỗ.- Nhưng tại sao lại để cho hắn thảnh thơi thoải mái như thế?

****

Khi Tara vào bếp, Sally đang đứng quay lưng ra phía ngoài. Tara liền lên tiếng giọng vui vẻ.

- Thức ăn thơm quá!

Sally giật mình quay lại, vẻ ngạc nhiên khi thất Tara. Bà ta liền mím chặt môi, thái độ bất bình, trông bà lạnh lùng thờ ơ.

- Cô vào đây làm gì?

- Tôi vào giúp bà mang thức ăn ra.- Tara bước đến quầy bếp, nơi có đĩa thức ănlớn đựng nhiều khúc thịt tròn dài bọc bột. Cô ta hít ngửi mùi thơm từ đĩa thịt toả ra với vẻ khen ngợi. - Thịt bít tết Washington. Bà làm món này rất ngon.

- Tôi không cần giúp gì hết, rất cám ơn cô. - Sally nói cộc lốc. - Tôi thích làm một mình thôi.

- Sally, - Tara thốt lên nho nhỏ, ánh mắt đau khổ. - Bà cũng giận tôi hay sao?

- Sau những việc cô đã làm, tôi ngạc nhiên khi thấy côvẫn chường mặt tới đây.- Sally nói nhanh gọn gay gắt, đồng thời cũng nhanh nhẹn lấy muỗng nơi hộc kệ để vào các đĩa khác.

- Sally, - Tara bước tới gần bà, để hai tay lên cánh tay bà với vẻ van xin.- Tất cả mọi người nên hiểu lý do tại sao tôi làm thế.

Bất cần thái độ van xin của cô ta, bà ta nói tiếp:

- Đáng ra Chase đuổi cổ cô ra khỏi nhà mới phải. Thật tôi không hiểu lý do tại sao ông ấy để cho cô đến đây.

- Nhưng Sally...

- Đừng gọi tôi là Sally. - Bà quay qua phía cô ta, nước mắt tức giận long lanh trên mắt bà. Tôi đã tin cô. Tôi thật lòng nghĩ rằng..., - Bà bỗng đưa tay bụm miệng, không nói hết câu, quay lui , hai vai nhô lên.

- Những điều tôi nói với bà đều đúng, - Tara nói cho bà yên tâm. - Vì thế mà tôi mua vùng đất đó...để tôi có thể gần anh ấy.

- Nhưng mua vùng đất ấy. - Sally vẫn quay lưng về phía cô ta. - Tại sao cô mua vùng đất ấy? Chắc cô biết Chase rất muốn có vùng đất ấy.

- Dĩ nhiên tôi biết. Nhưng bà không thấy việc tôi làm chủ vùng đất ấy cũng như anh ấy thôi. Nói một cách khác, vùng ấy hiện thuộc trong gia đình ta.

Hơi quay lui để nhìn vào mặt Tara, bà vừa lo vừa hy vọng - Có phải cô muốn nói sẽ cho anh ấy vùng đất ấy không?

- Cho hẳn thì không thể được, - Tara đáp. - Hai người rất giận tôi, chắc họ không muốn thấy tôi xây nhà trên ấy. Mà tôi thì đã san đất cho bằng phẳng rồi. Bà đợi rồi sẽ thấy. Ngôi nhà sẽ thật đẹp. Thoáng dãng, nhưng không rộng quá hay uy nghi quá, mà chỉ là nơi nghỉ ngơi nho nhỏ, ấm cúng trên đồng cỏ Montana thôi.

- Nhưng rồi sau đó, - Sally hỏi, bà muốn cô ta phải trả lời dứt khoát, - Cô sẽ chuyển cho họ chứ.

- Thì tôi có nói như thế đâu? - Tara đáp, miệng cười dịu dàng thân mật. - Phải qua một thời gian tôi mới quyết định được chứ, nhưng chắc chắn đến cuối cùng sẽ đi đến kết quả như thế. Rồi bà sẽ thấy.

Sally rất muốn tin, nhưng bà thấy không dễ. Khi Sally nghe Tara bí mật mua khu đất, bà cảm thấy không tin tưởng gì cô ta. Ngoài ra, bà cảm thấy bà đã phản bội Chase vì làm bạn với Tara, và bà nghĩ cô ta đã lợi dụng bà.

Tara bóp mạnh hai cánh tay của Sally, nhìn bà với ánh rất khẩn thiết.

- Bà vui lòng cho biết, tôi vẫn còn có một người bạn trong nhà Calder không?

Ngần ngừ một lát, Sally gật đầu.

- Vẫn còn - Nhưng chắc bà không tin tưởng như trước nữa.

Mặc dù không khí quanh bàn ăn tối đó không thân mật ấm cúng, nhưng Tara vẫn dửng dưng trước thái độ hằn học ngấm ngầm của mọi người. Cô có thái độ tỉnh bơ trong suốt bữa ăn.

Dĩ nhiên nhờ những tró quậy của cặp song sinh mà mọi người trong bàn ăn khỏi bối rối. Cả hai đã làm cho mọi người được thư thái và tránh được câu chuyện gay cấn khó chịu. Nhờ thế mà Tara bỏ ra những câu nói gay gắt lạnh lùng.

Nhưng Jessy vẫn cảm thấy căng thẳng vì gia đình đng có kẻ thù ngồi trong nhà. Cơn giận âm ỉ, sôi sùng sục trong lòng cô đối với Tara. Cô biết rõ người đàn bà ấy đang nghĩ gì trong bụng: Tara là kẻ có quyền lực, cô ta buộc mọi người phải chấp nhận, điều đó đã khiến cho Jessy càng tức cô ta thêm.

Cuối cùng, khi giúp Sally dọn dẹp bàn ăn, Jessy mới cảm thấy đôi chút dễ chịu, Sally nói:

- Tôi sẽ mang cà phê ra.

- Bà đem cà phê vào phòng làm việc cho chúng tôi, - Chase xô ghế đứng dậy và nhìn Tara, hỏi: - Cô có định vào trong ấy với chúng tôi không?

- Dĩ nhiên vào chứ. - Tara đứng dậy, lấy cái xách treo trên lưng ghế và cười mỉm. - Thú thật mà nói, tôi cảm thấy tôi như Daniel. Vì tôi sắp vào trong phòng làm việc với hai con sư tửCalder.

Không thể kiềm hãm được sự tức giận lâu hơn nữa, Jessy đáp lại một cách dịu dàng:

- Tôi nghĩ là cô rất có kinh nghiệm trong việc chiến đấu với cọp.

Jessy sung sướng thấy ánh mắt tức giận của Tara trước khi cô bưng chồng đĩa ăn tráng miệng xuống bếp. Sally đã ở đấy rồi, bận sắp bình tách cà phê lên khay.

Khi Jessy bước vào bà ta nhìn lên:

- Tôi sẽ giúp cô giữ cặp song sinh khi đã mang cà phê cho Chase.

- Tôi muốn bỏ thuốc độc vào tách của cô ta quá, - Jessy để đĩa dơ vào bồn rửa.

Ngần ngừ một lát, Sally nói với giọng thẳng thắn:

- Có lẽ tình hình không tệ như cô nghĩ đâu.

- Tôi không tin như thế.

Theo suy nghĩ của Jessy, Tara là đầu mối của mọi sự rắc rối. Cô ta đã có thành tích này từ

trước rồi, và cô thấy khó chịu khi nghe giới chăn bò ở Triple Ckháo nhau về chuyện này.

Sự thành công trong trại là nhờ vào việc phối hợp hài hoà giữa tài lãnh đạo, sự trung thành và đất đai được an toàn. Từng cọng cỏ trên đồng đều quí giá. Nhưng bây giờ Tara làm chủ vùng đất mười ngàn mẫu, vùng đất lâu nay thuộc quyền của Calder, cô ta đã làm đảo lộn hết.

Mọi người ở Triple C đều lo lắng sợ sẽ có chuyện gì xảy ra. Nhưng người ta đều biết Triple C sẽ có cách giải quyết khó khăn theo cách Calder. Họ muốn vấn đề này được giải quyết theo cách Calder, nhưng những lời xầm xì cho thấy họ nghi ngờ chuyện này khó giải quyết.

Jessy thật tình không lo lắng như họ. Vì đời cô, cô đã thấy không có việc gì mà Chase và Ty không giải quyết được.

Đi giữa hai người đàn ông đến phòng làm việc, Tara nhìn trộm họ. Cô ta lại ngạc nhiên khi thấy hai người giống nhau như tạc, cả hai đều có cái cằm cứng như đá, cặp lông mày giống nhau, cặp mắt đen to và sâu nghiêm nghị giống nhau, xương gò má cao, rắn chắc cũng giống nhau. Chase thì vì tuổi tác, nên mặt ông có nhiều nếp nhăn và da ở dưới quay hàm thụng xuống, nhưng không vì thế mà làm mất bớt vẻ uy nghiêm.

Đêm nay, cả hai bố con đều có bộ mặt lãnh đạm, lịch sự. Thế nhưng, cô không thấy có dấu hiệu gì cho thấy họ nóng nảy, bồn chồn.

Cô cười thầm, nhớ lại lời bố cô có lần đã nói người trong dòng họ Calder khó hiểu chứ không phải như người họ Saudi. Quả đúng như vậy. Nhưng trong quá khứ, Ty không xử sự khôn khéo như bố. Cho nên Tara nhìn anh kỹ hơn. Có nhiều lúc, cô đã thao túng được anh.

Khi đến phòng làm việc, Chase bước sang một bên, nhường cho cô đi vào trước, nhưng cô thấy đây chỉ là cử chỉ lịch sự của nhà quí tộc thôi. Điều này khiến cô băn khoăn không biết ông ta có thực tình cần đến cô hay không. Nhưng mặc, cô không phân vân day dứt làm gì, bước trước vào phòng.

- Mời ngồi, - Chase chỉ chiếc ghế trước bàn làm việc rồi đến ngồi vào chiếc ghế lớn sau bàn.

- Cám ơn, - Cô ta đáp rồi lấy cái xách trên vai xuống, ngồi vào chiếc ghế đầu và nhét cái xách vào chỗ trống gần đấy để khi cần lấy cho tiện.

Cô cũng hơi ngạc nhiên khi thấy Ty đến ngồi vào chiếc ghế kia. Trước đây, anh thường đứng tựa vào lò sưởi gạch. Cô nhận thấy anh đã phá vỡ khuôn mẫu của mình, nhưng khó mà nói lý do gì khiến anh thay đổi như thế.

Tara không thấy Ty có dấu hiệu gì căng thẳng. Anh có vẻ thanh thản, thư thái, như thể là

người biết kềm chế mình. Nhưng Tara biết rõ nguyên nhân khiến cho anh như thế.

Vì chứng sưng khớp hành hạ, nên Chase trở nên chậm chạp, như mọi lần khác khi ngồi vào ghế. Tara không muốn gợi chuyện trong thời gian chuẩn bị này. Cô muốn giữ im lặng trong thời gian này, chuẩn bị tư tưởng, để khi vào cuộc khỏi lúng túng. Và cũng như Ty và Chase, cô ta biết thế nào Sally cũng mang cà phê đến.

Cô ta đưa mắt nhìn nhanh lên các bản đồ lồng khung treo phía sau Chase, vẽ khu vực rộng mênh mông của trại Triple C và các đường ranh giới, giấy vẽ bản đồ ngã màu vàng vì năm tháng. Tara khoan khoái trong lòng khi nghĩ rằng cô đã lấy bớt đi một phần lớn trang trại.

Có tiếng chân đi ngoài hành lang báo hiệu Sally đang đến gần. Tara lợi dụng những giây phút cuối cùng này để nhớ lại trong óc lời đề nghị cô sẽ đưa ra. Cô ta lại cảm thấy hài lòng về đề nghị này, cô không thay đổi ý kiến gì nữa, cô không thể đưa ra đề nghị gì hợp lý hơn.

Tara chăm chú nhìn Sally đi vào phòng. Cô ta đã nghĩ đến buổi họp này từ lâu rồi, và bây giờ nó đã thành hiện thực. Thì giờ rót cà phê, Đưa tách đến cho từng người thật lâu. Nhưng cuối cùng, Sally cũng ra khỏi phòng, để yên cho họ.

Không chú ý đến tách cà phê trước mắt, Chase dựa lưng ra ghế, chắp hai bàn tay vào nhau.

- Vì đây là ý kiến của cô, tại sao cô chưa bắt đầu cho rồi?

- Được rồi. - Tara đặt tay cầm tách cà phê tựa lên hai chân. - Tôi nghĩ cả hai vị chắc đều cho tôi rất vụng về trong công việc này. Trong năm vừa qua, chúng ta đã tạo được tình bạn rất thắm thiết. Mặc dầu bây giờ tôi đã mua Wolf Weadow, nhưng tôi vẫn coi trọng tình bạn này, và quí vị đã có ý nghĩ không tốt về tôi.

- Cô muốn nói cái gì đấy, Tara? - Ty hỏi, giọng anh rất bình thản, vừa đưa tách cà phê lên, nhìn cô ta qua miệng tách.

- Tôi muốn nói thẳng ra rằng nếu bây giờ tôi làm lại công việc này, tôi sẽ làm khác trước, nghĩa là tôi không làm trong vòng bí mật để anh xem đây như một hành động phản bội với tình bạn của anh.

Giọng và vẻ mặt cô ta có vẻ rất thành thực, nhưng Ty vẫn có cảm giác rằng đấy chỉ là lời lẽ trong kịch bản do một nữ diễn viên tài ba nói ra.

- Chúng ta ai cũng có điều đáng ân hận, - Anh nói - Ân hận chẳng thay đổi được cái gì.

- Tôi biết thế, - Tara đồng ý. - Nhưng tôi hy vọng anh cho tôi cơ hội để nói cho anh tin rằng sự ân hận của tôi không phải chỉ là lời nói đầu môi.

- Cô đề nghị thực iện chuyện này sao? - Chase nói, ông đan mười ngón tay với nhau, thái độ này cho thấy ông hoài nghi đề nghị của cô ta.

Để trả lời, Tara để tách cà phê và đĩa lên bàn, mở cái xách lớn ở bên cạnh cô ta, lấy ra cái kẹp đựng hồ sơ mỏng.

- Đề nghị của tôi nằm ở trong này, tôi hy vọng ông hài lòng. - Cô ta đứng dậy, rất ẻo lả, để xấp hồ sơ trước mặt ông.

Ty không muốn làm con cá chạy theo mồi. Anh ngồi yên như bố anh.

- Giấy tờ gì đấy? - Anh muốn cô nói cho anh nghe.

Ngồi tại chỗ ngồi ,ara đáp:

- Tôi đã nói luật sư của tôi thảo tờ khế ước thuê mướn và đem đến đậy cho anh xem.

Nếu thật thế thì chuyện này làm cho Ty nghi ngại thêm nữa. Anh nói:

- Tôi nghĩ chắc cô đã thay đổi ý kiến về việc xây nhà ở đây rồi.

- Tôi không thay đổi. Trong hợp đồng này, tôi đã bớt đi 50 mẫu, chỗ xây ngôi nhà. Năn chục mẫu rong số mười ngàn mẫu đất chưa bằng con tem dán bao thư.

Chase đưa mắt nhìn Ty, ông hỏi:

- Con nói ngôi nhà xây ở khu có cối xay gió số 11 phải không?

- Dạ phải. - Ty đáp rồi thẫn thờ nhìn hai bàn tay mình. - Vùng duy nhất có nước trong vòng ba dặm và là nơi nhiều cỏ khô tốt nhất ở đồng cỏ Wolf Weadow.

- Thú thật tôi không hay biết chuyện này, - Tara đáp. - Nhưng chúng ta có thể thoả thuận miệng với nhau để cho anh đến sử dụng những tiện nghi này, cả nước lẫn cỏ. Dù sao thì đây cũng chỉ là tờ khế ước ban đầu, tôi sẽ tìm ra cách để cho cả hai bên đều có lợi. Việc này tôi có thể sẽ dư sức làm được, - Tara nói thêm, thái độ mềm mỏng và thuyết phục.

Chase càu nhàu không dứt lời, ông chồm người tới trước, lấy cặp kính trong túi, đeo lên mắt và mở tập giấy, dọc tờ văn bản thuê mướn.

- Các điều khoản như thế nào? - Chase nhìn Tara trên đầu cặp kính.

- Tôi nghĩ ông sẽ thấy các điều khoản này rất có lợi cho ông. Tôi may mắn có nhiều lợi tức,

nên tôi không tính đến chuyện thu hồi vốn đầu tư ở khu đất này. Thực ra, tôi đã ngờ luật sư chuyên trách về thuế nghiên cứu tìm biện pháp làm sao để giao đất cho ông mà cả hai chúng ta đều không phải đóng thuế nhiều.

Ty biết Tara đang đung đưa củ cà rốt để nhử anh. Anh biết sẽ có một điều kiện kèm theo. Dù mới đầu khôn gnói ra, nhưng thế nào cũng có.

- Thật là một hành đông cao quí, - Ty đáp, anh nghĩ câu trả lời chỉ có tính chất xã giao.

- Mới nhìn qua thì có vẻ cao quí thật đấy, nhưng nhìn kỹ, không phải đâu. Vì từ khi bố tôi qua đời, anh là người gần gũi nhất với tôi, xem như người trong một gia đình. Tôi không quên việc anh đến giúp tôi trong giây phút tôi gặp khó khăn. - Giọng Tara đầy xúc cảm, mắt long lanh ngấn lệ. - Việc anh đến giúp tôi, tôi nhớ mãi suốt đời.

- Chẳng có gì.

- Đối với anh chẳng có gì, nhưng với tôi rất có ý nghĩa. Cho nên tôi muốn làm việc này...như là việc trả ơn cho anh. Nếu bố tôi có trách nhiệm phần nào trong việc khiến anh không làm được giấy chủ quyền vùng Wolf Weadow, thì bây giờ tôi sẽ cố hết sức để đem vùng đất ấy lại cho anh. - Tara ngừng nói một lát, mỉm cười, nụ cười tỏ vẻ ân hận biết lỗi. - Nhưng tôi vẫn còn ích kỷ một chút, tôi giữ lại một phần nhỏ trong trại Triple C này để làm nhà ở. Tôi biết việc này cả anh và ông đều không muốn.

- Cho nên cô đã dùng đến biện pháp bắt bí để có được vùng ấy, - Ty đáp.

- Tôi đã dùng đủ mọi cách để có vùng đất bày cốt để cho anh duy trì quyền sở hữu ở đây.

- Ngoại trừ 50 mẫu trong đó chứ? - Anh chua chát đốp lại.

- Tôi tin là thế nào cuối cùng chúng ta cũng đi đến chỗ thoả thuận để chuyển giao chủ quyền cho anh với điều khoản la tôi có một khu nhà ở tại đấy. Các luật sư của tôi có thể làm được việc này.

- Còn trước mắt thì cô muốn,... Chase dừng lại và đọc câu viết trong hợp đồng: - "mười đô la và những món phần thưởng đáng giá giá khác dành cho hợp đồng thuê trong một năm".

- Nếu việc chuyển nhường quyền sở hữu làm được sớm hơn, tôi sẽ làm ngay. - Vẻ mặt của Tara đầy tự tin.

- Vậy thì như thế này nhé, - Chase nhìn Ty và nói, - trong điều khoản" các món phần thưởng có giá trị khác", cô ấy muốn đến được khu đất 50 mẫu ấy cũng như quyền sử dụng nó.

- Tôi sẽ xây một ngôi nhà ở đấy, - Tara nói, như thể là họ cần phải được nhắc nhở để nhớ

điều ấy.

Ngồi dựa người ra ghế, Chase tháo kính mắt xuống, mân mê cặp kính trong tay.

- Có điều tôi rất thắc mắc.

- Điều gì? - Tara hỏi, nôn nóng muốn biết.

- Lý do gì khiến cô thuê Buck Haskell làm việc cho cô. - Ông nhìn Tara với ánh mắt lơ đãng, nhưng vẫn chú ý đến mọi biến động trên mặt cô ta.

Cô ta cười , nụ cười gượng gạo.

- Tôi biết tìm ai có khả năng hiểu biết vùng này rõ bằng ông ta? Tôi không hiểu sao ông có thành kiến với ông ấy như thế. Nhưng ông hãy tin tôi đi, tôi đã kiểm tra ông ta rất đầy đủ. Tôi biết chuyện trước đây của ông ta, nhưng bây giờ ông ta đã thay đổi rồi.

- Theo chỗ tôi nghĩ. - Chase ném cặp kính lão lên bàn, - hắn ta có tài đóng kịch giỏi như cô.

Cô ta nhích người lui, ánh mắt đau đớn.

- Xin ông tha lỗi. Chuyện này không phải là kịch.

- Có lẽ không, - Chase đáp, nhưng thái độ vẫn không ngượng bộ. - Nhưng cô nên để mắt canh chừng anh ta. Và bất cứ cô làm gì, nhớ đừng để cho anh ta vỗ vào lưng cô mà không kiểm tra xem trong tay gã có dao hay không.

- Tôi xin cám ơn lời khuyên của ông, tôi sẽ làm theo lời ông khuyên, - Tara đáp.

- Tôi hy vọng cô sẽ làm thế. Còn về phần hợp đồng này, - Chase sờ vào tập tài liệu trước mặt, - Tôi nghĩ là chúng tôi không thể ký được.

Không nao núng, Tara cười rồi đáp:

- Dĩ nhiên tôi đã nghĩ đến chuyện có thể tối nay ông chưa ký. Tôi biết chắc thế nào ông cũng hội ý với các luật sư của ông đã. Khi nào cũng có vài chi tiết cần sửa đổi về cả hai phía. Tôi...

- Cô không hiểu rồi, - Ty cắt ngang lời cô ta. - Chúng tôi không cần hội ý luật sư vì chúng tôi không chấp nhận tờ hợp đồng.

Ngạc nhiên Tara nhìn người này, nhìn người nọ với ánh mắt thắc mắc.

- Tại sao không thể chấp nhận? - Anh và ông không bằng lòng điều gì trong đó à?

Chase lên tiếng đáp:

- Tình hình tài chánh của chúng tôi không cho phép chúng tôi làm thế. Thuê mướn vùng đất với giá 10 đô la như thế này không phải nhiều nhặn gì. Chúng tôi đã bán hết bò rồi, chúng oti6 không có tiền dư để mua thêm bò. Tiền bạc bây giờ chúng tôi phải dùng để chi tiêu vào việc bán đấu giá. Đề nghị của cô thật đáng khích lệ, nhưng rất tiếc hiện giờ chúng tôi không chấp nhận được.

- Tại sao cô không cho chúng tôi hẹn lại lần sau?

- Ty đề nghị - Nếu sau khi bán đấu giá mà thành công như sự mong đợi của chúng tôi, chúng ta sẽ gặp nhau và bàn lại việc này.

Tính từ" lặng đi vì kinh ngạc" thường không đem áp dụng cho Tara được, nhưng bây giờ phản ứng của cô có thể nói rằng cô ta quá kinh ngạc.

- Nhưng ký tờ hợp đồng thuê mướn này không có nghĩa là yêu cầu phía bên anh phải cam kết về vấn đề tài chính. Việc này chỉ giúp anh có quyền kiểm soát đất đai thôi. Chắc anh muốn như thế chứ?

- Muốn cái gì và không thể có được cái ấy là hai việc rất khác nhau. Nhưng tôi không tin cô có nhiều kinh nghiệm về việc này. - Ty đứng dậy, đưa tay lấy tờ hợp đồng cho vào kẹp rồi trả lại cho Tara. - Tôi hy vọng việc này không gây phiền phức cho cô lắm.

- Gây phiền phức cho tôi? Phần anh thì sao? - Tara hỏi. - Làm sao anh có cỏ khô lấy ở đồng Wolf Meadow để dùng vào mùa đông? Anh sẽ cần cánh đồng này. Và cần nước ở đấy nữa.

- Chúng tôi đã thoả thuận mua cỏ khô ở chỗ khác ngoài trại rồi. Và không có thêm bò nữa, chúng tôi không cần nước. - Ty cười, nụ cười cay độc. - Nếu cô nói cho chúng tôi biết chuyện này trước, có lẽ tôi đã giúp tránh khỏi bao chuyện rắc rối và tốn kém tiền bạc để thảo ra tờ hợp đồng này.

Bỗng Chase nói chen vào:

- Tôi đoán chắc Buck đang sốt ruột đợi cô ở ngoài để lái xe đưa cô về thành phố. Ty, sao con không đưa Taa ra xe?

Không cò cớ gì để nán lại, Tar thấy chỉ còn nước ra về thôi. Quá tức giận vì kế hoạch không thành công, cô muốn dùng phương pháp mỹ nhân kế, nhưng hai người đàn ông quá chân thành, quá hợp lý trong việc từ chối ký hợp đồng, nên cô đành không tìm ra lối thoát.

Cố hết sức giữ bình tĩnh, Tara lấy kẹp hồ sơ từ tay Ty, đứng dậy rồi dừng lại một lát, quyết tìm cách lấy lại không khí tự nhiên. Cô lên tiếng hỏi:

- Ít ra anh và ông cũng cho tôi biết hai người không giận tôi nữa chứ? Chắc quí vị hiểu lý do khiến tôi làm việc này?

- Dĩ nhiên chúng tôi hiểu. Cô đã nêu lý do rất chính đáng. - Chase gật đầu cho cô ta yên tâm. - Và chúng tôi sẽ luôn luôn giao hảo với lân gia. Chắc cô cũng sẽ như thế chứ, phải không?

- Đúng, - Tara đáp, cô ta không biết phải nói gì hơn nữa. Cả Ty và Chase đều quá bình tĩnh, quá tâm đắc. Việc này khiến cho cô lo. Phải chăng họ đã có kế hoạch gì mà cô không biết?

Chương 14

Dựa ngửa người trên ghế ngồi của tài xế, Buck kéo mũ trụp ra phía trước để che hai mắt. Chiếc radio đang hát một điệu nhạc đồng quê, tiếng nhạc đuọc vặn nho nhỏ để gã có thể có nghe tiếng nói chuyện thì thầm của hai người cao bồi đang ngồi nơi thềm nhà. Gã không biết hai người, nhưng gã đoán họ là con cái của những người gã quen biết.

Khi hai chàng cao bồi đến ấp, không người nào gật đầu chào gã. Gã biết ngay Chase đã phái họ đến để canh chừng gã. Gã định đến hỏi chuyện họ cho vui, nhưng rồi gã không làm thế, vì sợ sẽ làm cho Chase nổi cáu thêm.

Bỗng gã thấy ánh sáng chiếu ra chỗ gần xe, gã biết người ta đã mở cửa. Gã quay đầu nhìn, thấy hai người từ trong nhà bước ra, đó là Ty và Tara.

Đẩy chiếc mũ lên đầu cho ngay ngắn, Buck ngồi thẳng và bấm cần cho ghế trở lại vị trí như cũ. Khi gã bước ra khỏi xe, hai người đi xuống tầng cấp. Gã bước nhanh đến mở cửa xe cho Tara vào trước khi cô ta đến xe.

Cô ta tươi cười quay ra chia tay Ty.

- Anh vui lòng nói với bác trai tôi rất biết ơn vì bác đã thông cảm. Nghĩa là bác thông cảm khi tôi nói chúng ta xem như cùng một gia đình.

- Tôi sẽ nói lại với ba tôi, - Ty hứa, vừa cười vừa bước lui. - Chúc buổi tối tốt đẹp.

- Tôi cũng chúc anh như thế. - Cô ta vẫy tay chào và bước vào xe.

Khi Buck đóng cửa xe, gã đưa mắt nhìn Ty. Buck nghĩ nét mặt của anh trông có vẻ hơi quá thoả mãn và hơi quá tự tin. Gã có cảm giác bà chủ của gã vừa mới trải qua một cuộc cãi vã với cha con nhà Calder.

Sau khi ngồi vào tay lái, Buck nhìn vào gương chiếu hậu, quan sát vẻ mặt của Tara hiện ra trong gương, nhưng gã không thấy có gì khác thường.

Buck đợi cho đến khi chiếc xe đã xuống con đường dẫn ra phố dài 40 dặm, gã mới hỏi:

- Công việc diễn tiến như thế nào?

Tara bắt gặp ánh mắt của gã nhìn cô trong gương, cô nhìn gã lạnh lùng và gay gắt đáp:

- Chuyện này không mắc mớ gì đến ông.

Buck cười toe toét:

- Xấu phải không?

Cơn giận bùng lên, Tara đáp:

- Nếu ông muốn biết, thì phải!

- Tôi đã nghĩ như thế. - Gã gật đầu thích thú.

- Tôi không hiểu nổi. - Tara nói nhỏ, giọng tức tối, vẻ mặt căng thẳng , hằm hằm như cố tìm cho ra lời giải thích. - Một cái hợp đồng rất có lợi cho họ. Tại sao họ không chấp nhận?

- Xin mạn phép hỏi cô, cô đề nghị như thế nào?

Tara hằn học nhìn gã trong gương, rồi bỗng nét mặt dịu xuống, cô ta đáp:

- Hợp đồng cho thuê vùng đất chỉ 10 đô la một năm, dĩ nhiên bớt đi 50 mẫu dùng xây cất. Hợp đồng rất thẳng thắn, hoàn toàn có lợi cho họ.

- Tôi đoán ngoại trừ một việc.

- Việc gì? - Cô ta quắc mắt nhìn gã.

- Tôi cam đoan trong hợp đồng có một điều khoản cho phép cô đi đến bất động sản của cô phải không ?

- Đương nhiên phải thế. T6oi nghĩ đây là vấn đề cần được thảo luận, thế mà họ không có ý kiến gì hết. Hình như họ đã có quyết định bác bỏ mọi đề nghị của tôi trước khi xem hợp đồng. - Tara ngẫm nghĩ, cô ta mường tượng lại cảnh họp vừa rồi. - Ông cho rằng điều kiện đi đến vùng đất ấy đã làm cho họ không chấp nhận hợp đồng à?

- Con đường là huyết mạch, - Buck đáp. - Thưa cô, đấy là ý kiến của tôi, nhưng vì cô đã có chủ quyền cánh đồng Wolf Meadow, thế nào gia đình Calder cũng không thể cho cô băng qua đất của họ để đến ngôi nhà cô sắp xây.

- Nhưng tại sao? Làm thế họ được lợi lộc gì? Làm thế không ngăn cản được tôi đến đấy để xây dựng nhà cửa. Tôi nghĩ chắc họ phải biết điều ấy chứ. Tôi đã cho máy bay chở người và thiết bị vào đấy một tuần nay rồi. Nếu cần, tôi có thể tiếp tục làm thế cho đến khi ngôi nhà làm xong. Có thể chi phí xây cất tăng gấp hai, nhưng tôi có thể chịu đựng dễ dàng.

- Nếu cô làm thế, cô phải tính đến chuyện mua cả một hạm đội máy bay. Vì thế nào gia đình Calder cũng làm khó dễ với cô khi muốn tới lui vùng ấy.

- Tôi sẽ thương lượng để có đường lui tới - Cô ta đáp, giọng tin tưởng.

- Cô sẽ thương lượng được - Buck gật đầu đồng ý, nhếch mép cười đắc ý - Nhưng có thể sau một thời gian thì chuyện đâu lại vào đấy. Tôi tin chắc gia đình Calder không đếm xỉa gì đến chuyện thương lượng đâu.

Tara thấy tức giận trước nhận xét của Buck về gia đình Calder như thế, cô hỏi với giọng thách thức:

- Này ông Haskell, ông có gì đề nghị không?

- Tôi chưa nghĩ ra điều gì để đề nghị hết.

- Nếu ông nghĩ ra điều gì, xin cho tôi biết.

Sau khi nói câu cuối cùng một cách cộc lốc, tara quay mặt nhìn cánh đồng cỏ trải dài mênh mông ngoài đêm tối qua cửa xe,

- Tôi sẽ làm theo lời cô, - Buck đáp - Nhưng xin hỏi cô một câu.

- Câu gì? - Không muốn nói chuyện thêm với gã, Tara không thèm quay mắt nhìn vào gã.

- Nếu tình thế trở nên gay cấn, liệu cô có sẵn sàng gây chiến với nhà Calder không?

Cô ta im lặng một hồi lâu mới đáp:

- Sẽ hậu xét.

Buck lái xe thêm một dặm nữa mới hỏi tiếp, vì gã vẫn ấm ức muốn biết thêm nhiều chuyện:

- Nếu cô cho phép tôi hỏi, xin cô cho biết bây giờ cô định sẽ làm gì?

Suy nghĩ một lát, Tara đáp:

- Có lẽ tiếp tục thực hiện kế hoạch đã vạch ra - Buck tin rằng cô ta đã có kế hoạch hành động trong óc.- Lái nhanh lên lên một tí, được không? Tôi cần gọi điện thoại tới vài nơi.

- Vâng, thưa cô. - Buck nhấn ga, chiếc xe chồm tới làm bụi đường tung lên mờ mịt trong trời đêm.

***

Hai chàng cao bồi, Jobe Garvey và Kyle Sullivan, đi theo Ty vào phòng làm việc. Chase ngồi đợi sau bàn để nghe họ báo cáo về các hành động của Buck. Khi họ vào phòng, ông gật đầu chào.

- Có chuyện gì không? - Ông nhìn gay gắt người này rồi qua người khác.

- Không có gì, thưa ngài. - Jobe Garvey trả lời, - Khi chúng tôi đến, ông ta có vẻ như đợi chúng tôi đến nói chuyện. Ông đứng nơi chiếc Rover một lát rồi bỏ đi ra ngoài nghĩa địa.

- Các anh có đi theo hắn chứ? - Ty hỏi cho chắc.

- Như hai con chó con, - Kyle đáp. - Lão đến thăm mộ bà Ruth một lát rồi đi thẳng về đây, leo lên xe ngồi. Lão ngồi yên một chỗ cho đến khi cô ấy ra xe về.

- Thế là hắn không nói gì với các anh, không hỏi han gì các anh hết? - Chase nói, với vẻ trầm tư, không có dấu hiệu gì cho thấy ông đã hỏi.

Nhưng Garvey vẫn đáp:

- Ông ta không nói một tiếng.

- Tốt, - Chase gật đầu hài lòng, mỉm cười - Cám ơn hai anh tối nay đã đến đây. Chúng tôi rất cám ơn. - Ngay khi hai chàng trai vừa ra khỏi phòng, ông nhìn Ty, hỏi: - Tara có nói gì ngoài ấy không?

- Chỉ ba chuyện lặt vặt - Ty ngồi dựa lưng ra ghế, gác chân lên nhau - Nhưng chắc bố biết cô ta rất bối rối, vì chúng ta không chấp nhận hợp đồng. Cô ta sẽ trở lại trong vài ngày, nhưng thế nào cô ta cũng đến tiếp xúc với ra.

- Bố tin cô ta sẽ đến - Chase thờ ơ đáp, trán cau nhẹ - Tối nay cô ta có nói một câu nghe ra rất đúng. Ngoài nhân viên của ta, không có ai biết rõ trại Triple C hơn Buck Haskell.

Hắn đã cưỡi ngựa đi khắcp hang cùng ngõ hẻm khắp trại - Hắn biết cả những con đường mòn đi tắt, biết nhưng đường đi nhanh nhất, ngắn nhất nhìn vào tấm bản đồ - Và bây giờ cô ta gài hắn vào ngay giữa trang trại của ta.

Ty cũng nhìn bản đồ.

- Con tin là hắn không dại gì đi làm những chuyện bậy bạ.

- Có thể. Nhưng cũng có thể không - Chase quay người trở lại - Điều quan trọng ta cần làm là phải ra lệnh cho tất cả mọi người canh chừng để xem có xe cộ nào lạ chạy trên đường trong trại hay không.

- Con sẽ làm theo lời bố - Ty uể oải kéo lại lai quần cho thẳng, vuốt đường ly phủ trên giày.

Nhưng Chase không chịu thôi. Ông hỏi:

- O'Rourke vẫn đi rình mò khắp nơi phải không?- Không nhiều như trước. Thỉnh thoảng mới thấy cậy ấy, thường khi nào có Cat ở quanh đây. Mà tại sao bố hỏi thế?

Chase với tay nhấc máy điện thoại.

- Bố gọi Cac nói nó nhờ O'Rourke để mắt canh chừng những chuyện bất thường và kh3 nghi xảy ra. Cậu ấy là người có thể dạy cho con, cho bố và cho Buck về việc đi từ đầu này trại cho đến đầu kia trại mà không để cho ai thấy hết.

- Bố nghĩ làm như thế là khôn ngoan à? - Ty hỏi - Trước đây Buck đã lừa được cậu ấy một lần rồi. Và cậu O'Rourke không hề thương mến gì bố và con. Cậu ấy chỉ vì Cat mà làm lành với chúng ta thôi.

- Con nói đúng. Nhưng bố nghĩ Cat có thể biết cách giải quyết với cậu ấy và không để chuyệ như trước xảy ra nữa. - Chase đeo kính lão lên mắt và bấm số điện thoại của con gái.

Sáng hôm sau, Ty ra lệnh cho mọi người cach chừng xe lạ chạy vào ranh trới của trại Triple C. Anh cũng bào cho mọi người biết chuyện Tara đề nghị cho họ thuê vùng đồng Wolf Meadow... và họ từ chối/

Phản ứng của mọi người lúc nào cũng giống nhau. Sau khi tỏ ý kinh ngạc, khó tin, họ cười và lắc đầu ngao ngán. Tin truyền đi rất rõ ràng: Gia đình Calder không thuận theo lời đề nghị của Tara đưa ra, như nhiều người đã lo sợ. Còn chuyện Chase và Ty tìm cách để thu hồi vùng đất ấy ra sao thì không ai biết. Nhưng họ đều tin rằng gia đình Calder sẽ tìm cách để lấy lui... theo phương pháp của họ.

Trong những ngày kế tiếp sau khi tin tức được loan ra, điện thoại gọi đến ấp liên tục - không phải điện thoại báo cáo có xe lạ đến, mà điện thoại than phiền máy bay gia tăng trên bầu trời vùng phía Bắc và phía Đông của trại.

Vào hôm thứ tư sau giờ ăn trưa một chút, người công nhân làm việc thường xuyên trong trại, Jesper Karlsen, xồng xộc đi vào phòng ăn, nện mạnh chân khiến cặp đinh thúc ngựa leng keng thật lớn. Ông ta đi thẳng tới chỗ Chase ngồi, mặt cau có giận dữ như đã bị ai xúc phạm.

Không kịp chào hỏi, ông ta vào đề liền:

- Ông Chase, mẹ kiếp ông phải làm gì để ngăn chặn những chiếc máy bay khốn nạn kia lại. Chúng bay vào bay ra Wolf Meadow như bươm bướm. Bầy bò ở trên đồng Long Creek chạy nháo nhác vì hoảng sợ mỗi khi có máy bay lên trời. Hai ngày vừa qua, chúng sụt cân đến gần một trăm pound là ít vì những chiếc máy bay mắc dịch kia.

Ty lên tiếng:

- Tôi đã nhắn tin cho Tara gặp tôi ngay rồi. Khi cô ta gặp tôi, hy vọng tôi sẽ thuyết phục cô ta ra lệnh cho phi công bay cao lên chút nữa.

- Nếu trường hợp cô ta không làm thế - Chase nói xen vào - tôi sẽ nói Stumpy xem tình hình có thể chuyển đàn bò ở đấy đến South Branch được không?

- Nếu làm thế, ta ph3i thu gom chúng tai hết một chỗ, rồi khi máy bay đến, chúng lại chạy tán loạn khắp nơi. Nhưng cô ta làm cái quái gì ở đấy không biết?

- Tôi đoán cô ta cho vận chuyển trang thiết bị để xây nhà ở đấy. - Ty nói

- Xem như cảnh quân đội vận chuyển - Jasper nói tiếp, rồi với giọng biện minh, ông tiếp tục nói: - Tôi không phóng đại đâu, nếu ông ra đấy một bữa, ông sẽ thấy cảnh diễn ra như quân đội điều quân.

- Chúng tôi sẽ giải quyết việc này, nhưng trước mắt ta cứ làm những việc có thể làm được,

- Chase khuyên.

Người cao bồi càu nhàu bất mãn.

- Tôi có thế quăng dây đến tận máy bay. Ít ra tôi cũng có thể tròng cổ được vài chiếc -

Nói xong, ông ta hậm hực bước ra khỏi phòng.

Ra đến cửa, ông gặp Cat đi vào. Khi cô chào ông, ông lầm bầm chào lại.

- Jasper, có chuyện gì không ổn à? - Cô ngạc nhiên hỏi - Trông ông ta sưng sỉa mặt mày như một chú gấu già.

- Ông ấy gặp chuyện rắc rối ở Long Creek vì máy bay làm cho đàn bò hoảng sợ chạy tán loạn - Ty trả lời, trong khi cặp song sinh gọi cho Cat chú ý đến chúng.

- Cậu Culley cho biết đêm qua cậu đã thấy một đoàn máy bay đến khi Blue Moon. - Cat dừng lại bên hai chiếc ghế cao để ôm chúng và hôn lên má mỗi đứa.

- Chào các cháu.

Jessy cau mày

- Tôi không hiểu tại sao cô ta cần nhiều máy bay như thế.

- Có lẽ để chuyên chở công nhân xây cất cô ta thuê vào làm nhà - Cat lấy bình thuỷ đựng cafe, lắc xem, thấy không còn cafe trong bình, cô ta hỏi: - Còn cafe không, bà Sally? Cho tôi một tách.

- Còn dưới bếp - Bà Sally đứng dậy, thu dọn vài cái dĩa mang đi - Để tôi lấy cho cô.

- Cám ơn - Cat kéo ghế ngồi bên cạnh Jessy - theo Logan cho biết, cô ta mang vào rất nhiều công nhân. Tôi đoán bây giờ ở Blue Moon chắc rất ồn ào ... Ồn hơn cả thời Dy Corp đến khai mỏ. Cứ mỗi lần tôi nghĩ đến chuyện cô ta mua vùng cỏ ấy là tọi giận sôi gan muốn bóp cổ cho cô ta chết tươi.

Jessy thấy ánh mắt của Cat lộ vẻ tức giận. Thực ra cô cũng thấy tức giận như thế. Nhưng tức giận cũng chẳng giải quyết được gì.

- Bố này, có cách nào chúng ta ngăn được cô ta xây nhà ở đấy không? - Cat hỏi, giọng cô vừa thất vọng, vừa phẫn uất.

- Vì cô ta đã có giấy phép xây cất, nên cô ta có thể làm gì thì làm. Chúng ta chỉ có việc ngăn cấm không cho cô ta đi qua đất của mình thôi. - Chase đáp, điều mà tất cả đều biết.

Bỗng điện thoại reo, Ty đứng dậy đến nhấc máy nghe.

- Trại Triple C đây, tôi là Ty đang nghe.

- Ty à, Tara đây. Anh vừa nhận tin nhắn khẩn cấp bảo tôi phải gọi cho anh. Tôi...

- Phải, tôi nhắn, - Anh cắt ngang lời cô ta, không để cô ta nói dông dài. - Tôi muốn nói đến những chiếc máy bay của cô. Chúng bay trên đất tôi quá thấp, làm cho bò hoảng sợ.

- Ty, tôi xin lỗi. Tôi không biết. - Tara vội xin lỗi. - Tôi sẽ chấm dứt ngay.

- Nếu cô làm thế tôi sẽ rất cám ơn.

- Như anh đã nói, chúng ra là lân gia. - Giọng cô dịu dàng hoà giải. - Nếu tôi để ý đến chuyện này, chắc tôi đã không để cho phi công lái máy bay xuống thấp như thế đâu, nhưng vì tôi sơ ý nên họ đã làm như thế. Nhân tiện, - Tara nói tiếp không ngừng, - hỏi anh sáng mai tôi đến trại anh có gì bất tiện không? Tôi đã mạn phép lấy những tờ danh mục liệt kê

hàng bán ở nhà in, và tôi đem đến đưa cho anh luôn.

- Mấy giờ?

- Từ 10 giờ 30 đến11 giờ. Có tiện cho anh không?

- Tôi sẽ có mặt ở nhà.

- Tốt. Hẹn mai gặp anh. - Cô ta đáp và tắt máy.

Chase nhìn Ty, hỏi:

- Tara phải không?

- Phải. - Ty rời chỗ để máy điện thoại. - Cô ta nói sẽ giải quyết vấn đề máy bay ngay.

- Hy vọng cô ta giải quyết - Chase càu nhàu.

- Cô ta sẽ giải quyết. - Ty nói.

- Làm sao anh tin tưởng như thế? - Cat hỏi, câu hỏi của cô rất đúng ý của Jessey.

- Vì tôi nghĩ cô ta không muốn làm gì để chọc gận chúng ta thêm nữa. - Ty ngồi lại vào

chỗ của mình nơi bàn. - Và chuyện máy bay vận chuyển kia cho tôi thấy rằng cô ta sẽ không tìm cách để đi qua đất của chúng ta... và có lẽ không đi qua một thời gian lâu.

- Dù thế, tôi cũng nhờ cậu Culley phải để mắt canh chừng thật kỹ, - Cat nói - Cậu ấy đã

hứa sẽ làm thế.

Sao đầy trời, nhấp nháy trong màn đêm. Culley O'Rourke rất quen thuộc với chúng. Chúng là bạn rất thân mật với ông như con ngựa thiến ông đang cưỡi. Chính vì quá quen thuộc với tất cả những thứ trong đêm như thế mà ông nhận thấy rắt nhanh đốm sáng yếu ớt hiện ra trong đêm tối.

Ông ghìm cương cho ngựa dừng lại để quan sát. Mới đầu ông nghĩ đây là đám cháy vì đất quá khô. Ông hít không khí trong gió, nhưng không ngửi thấy mùi khói. Đốm sáng đứng yên, không gia giảm mà cũng không nhảy nhót như ngọn lửa.

- Không phải cháy, - ông nói nhỏ với con ngựa - Ta đến xem thử cái gì.

Quyết định đến xem của ông một phần do hiếu kỳ, một phần ông nhớ lời yêu cầu của Cat

để mắt canh chừng có gì bất thường xảy ra.

Không vội, Culley cho ngựa nhắm hướng có đốm sáng mà tiến đến, thúc ngựa chạy êm ái, lặng lẽ. Khi trở nên già, hình như ông ít cần ngủ hơn. Hai, ba giấc ngắn ngủi trong ngày là đủ cho ông rồi.

Những cuộc giao du trong đêm như thế này đã trở thành thói quen của ông. Culley thích bầu trời cao trên đầu và hai bên toàn đất rộng trải dài. Không có gì làm cho ông bất an hơn cảnh ngồi tù túng trong bốn bức tường, xa cách cảnh hương đồng gió nội.

Từ lâu, Culley đã quen thuộc đường đi nước bước trong trại Triple C, ông biết đi đường nào chậm, đường nào nhanh. Đêm nay ông chọn con đường dễ đi, để khỏi mệt người lẫn mệt ngựa.

Đi một đoạn không lâu, ông liền nhận ra đám sáng ấy xuất phát từ nơi nào đó trên cánh đồng Wolf Meadow. Ông không khỏi mỉm cười khi nghĩ đến chuyện Tara đã mua vùng đất ấy ngay dưới mũi của Calder. Calder biết Cat rất đau khổ vì chuyện này, nhưng ông nghĩ Calder rất đáng bị sự trừng phạt này. Vì Cat mà ông không để lộ sự vui mừng ra mặt. Nhưng dĩ nhiên không không mất ăn mất ngủ vì chuyện này.

Càng gần đến chỗ có ánh sáng bao nhiêu, ông càng thấy đám sáng lớn hơn và sáng hơn bấy nhiêu. Đám sáng nhắc ông nhớ ánh sáng trong thành phố, sáng ra tận vùng chung quanh tối tăm chỉ có ánh sao. Khi đến gần hơn, ông có thể xác định được ánh sáng xuất phát từ khu vực có cối xay gió cũ, không xa ngọn đồi thấp Antelope Butte bao nhiêu. Nếu ông nhớ không lầm, Cat có nói ông biết Tara dự định xây nhà ở đấy. Nhưng cái đám sáng này có liên quan gì đến việc xây nhà nhỉ!

Khi còn cách nơi có đốm sáng chưa đầy một dặm, Culley ghìm cương cho ngựa đi từng bước. Mặt đất thoai thoai vẫn còn che tầm nhìn của ông, nhưng ông đã nghe tiếng máy chạy rì rầm.

Men theo cái khe giữa triền đồi để đi quành lên ngọn đồi, ông đến gần khuôn viên có ánh sáng từ phía đàng xa của bờ dốc núi. Bây giờ tiếng ồn to hơn, ánh sáng chiếu ra làm cho bóng tối quanh ông càng tối hơn nữa. Rất cẩn thận, Culley cho ngựa dừng lại sau một mô đất, xuống ngựa buộc nó vào bụi cây dưới đất. Ông nhẹ bước lặng lẽ đi về phía ngọn đồi.

- Này, này, này - Một giọng nói quyen thuộc lề rề cất lên ở bên phải ông. - Có phải Culley O'Rourke đấy không?

Culley đứng sững tại chỗ. Quay đầu nhè nhẹ, ông đưa mắt nhìn vào bóng tối, cố tìm chủ nhân giọng nói vừa rồi. Bỗng ông nghe có tiếng động nho nhỏ, tiếng cỏ cọ vào dày ống bằng da. Culley trố mắt nhìn về phía có tiếng động. Ông thấy có bóng người từ bóng tối hiện ra. Ánh sáng phản phiếu từ bên kia ngọn đồi chiếu vào mặt một ông già. Nét mặt không còn

như trước, nhưng Culley cũng nhận ra ngay cái nụ cười ấy. Nụ cười chỉ một người duy nhất có ... đó là Buck Haskell.

Ngay sau khi nhận ra gã, Culley cũng không dám trả lời. Ông đứng yên bất động, lo sợ, cảnh giác nhìn khẩu súng lăm lăm trong cánh tay của Buck.

- Culley, anh biết anh đã xâm nhập vào đất đai của người ta rồi chứ? - Buck nói, giọng lè

nhè, và đi ra ngoài chỗ trống.

- Anh sẽ làm gì về chuyện này? - Culley nhìn lão ta, vẻ lo lắng.

- Còn tùy vào việc anh có đến để gây sự hay không.

- Tôi thấy ánh sáng.

Buck gật đầu nhìn về phía ánh sáng.

- Khó mà không thấy cho được. - Culley không rời mắt khỏi Buck - Cái gì mà sáng dữ vậy?

- Đèn pha khổng lồ - Buck trả lời - Tới đây ta xem cho biết.

Buck quay sang một bên đi lên ngọn đồi thấp, Culley để cho Buck dẫn đường, ông theo sau, giữ một khoảng cách ngắn với lão ta.

Culley cố leo lên đến tận đỉnh đồi để có thể thấ rõ ràng quang cảnh phía bên kia đồi. Sáu ngọn đèn pha thật lớn, đặt trên trụ cao quanh khu công trường. Ánh sáng cực mạnh của chúng làm cho toàn bộ khu vực sáng như ban ngày. Culley tấhy người và máy liên tục hoạt động, nhưng không vội vã. Đã quen với âm thanh dịu dàng trong đêm, cảnh ồn ào do tiếng động cơ máy móc chạy làm cho ông thấy khó chịu, mặc dù ông đứng xa chỗ họ làm việc.

- Cảnh tượng có nhộn nhịp không? - Buck hỏi

- Tại sao họ làm việc khuya thế? - Culley hỏi, vì quang cảnh này làm cho ông ngạc nhiên.

- Bà Công tước muốn ngôi nhà xây xong vào mùa thu, cho nên bà ta ra lệnh phải làm cho nhanh. Công việc phải làm 24 giờ một ngày. Mà không phải chỉ có ở đây thôi đâu - lão nói thêm - thay vì cho máy bay chuyển gỗ vào đây, công nhân ở Blue Moon làm khung sường, rồi máy bay câu vào từng bộ phận và lắp ráp lại. Trong vòng hai tuần thôi, họ định phải làm xong phần ngoài và sẽ làm tiếp phần trong.

Culley cau mày hỏi:

- Bà bá tước nào?

Buck cười nham nhở

- Tôi gọi tara như thế.

Cô ấy hiện là con ong chúa ở đây.

- Tôi có nghe anh làm việc cho cô ấy.

- Thú thật với bạn, O'Rourke, tôi chưa bao giờ làm việc ở đâu thoải mái và có lương cao

như ở đây.

Culley quan sát khu vực trước mặt, lòng bồn chồn lo lắng cho đến khi ông thấy hiện ra bóng cối xây gió nằm ở phía ben kia khu vực có ánh sáng. Thế là rõ, ông quay lui, đi xuống đồi, về phía có con ngựa.

- Anh về rồi sao? - Buck hỏi, vẻ trách cứ

- Tôi đã thấy được điều muốn biết rồi - Culley đáp, ông ta nghĩ không còn lý do gì để nán lại nữa.

- Tôi nghĩ anh vội vã về báo cáo cho Calder biết chứ gì? - Giọng Buck nghe gần phía sau Culley, chứng tỏ gã đang đi theo ông xuống đồi.

- Chẳng cần. Rồi ông ấy cũng sẽ biết thôi.

- Tôi nghĩ lão ta sẽ biết. Khi lão ta biết, thế nào lão cũng nổi điên lên cho mà xem. Lão có kế hoạch ngăn chận việc làm này bằng cách không chi ai đi qua đất của lão/ Nhưng lão không ngờ bà công tước chơi cờ cao hơn lão. - Im lặng một lát, Buck hỏi - Anh vẫn còn ghét lão ta chứ?

- Tôi mặc xác ông ấy, và ông ấy cũng mặc xác tôi - Culley đáp, giọng rất bình thản.

- Tôi nghĩ khi người ta già, họ thường như thế. Nhưng tôi nhận thấy tuổi tác vẫn không

ngăn được anh đi như ma vào ban đêm khắp vùng. Tôi đã ngồi ở đây hai đêm, đợi anh đến. Già cả mà lăn lóc trên đất cừng thế này, thật quá ê ẩm xương cốt. Này, còn ít cafe trong bình thuỷ, làm một tách nhé?

- Thôi, cám ơn. - Culley lấy dây cương ngựa lên.

- Anh không bao giờ thân thiện với ai cả.

- Và anh không bao giờ là bạn của tôi. - Culley bước tới yên ngựa, để tay lên giá yên.

- Đúng vậy - Buck đáp - Chúng ta chỉ có một điểm giống nhau là căm thù Calder.

- Có lẽ thế - Culley nhìn gã, ánh mắt gay gắt lên án - Nhưng tôi không quên chuyện anh đã cố sát hại chị tôi.

- Cả anh và tôi đều biết tôi đuổi theo thằng ấy. Maggie nhảy vào cản đường. Nhưng tôi không làm hại chị ấy - Buck nhắc cho ông nhớ, rồi nhún vai. - Chuyện ấy xảy ra lâu rồi. Và tôi đã bị tù về chuyện đó. - Gã nhìn Culley nhảy lên ngựa, không được nhẹ nhàng như trước kia - Cả hai chúng ta đều già rồi, O'Rourke à. Và cũng khôn ngoan hơn một chút rồi.

Chiếc yên ngựa kê răng rắc khi Culley ngồi vào chỗ.

- Buck, hãy để mặc xác tôi.

- Ở đây sự rối loạn đang âm ỉ - Buck nói, giọng cảnh cáo

Culley gật đầu, gượng gạo đáp:

- Tôi cũng cảm thấy không khí có vẻ như thế.

Buck cười toe toét

- Anh và tôi đều đồng quan điểm

- Buck này, tôi báo cho anh biết việc này - Culley nhìn vào mặt gã - Lánh xa con ấy đi.

- Cách đây một tuần tôi có gặp cô ấy ở trong thị trấn. Cô ấy giống hệt Maggie, phải không?

- Nếu anh đụng đến đến sợi tóc của nó, tôi xin thề tôi sẽ bóp cổ anh đến chết.

Buck biết khi nào Culley doạ và khi nào ông ta nói thật. Trong câu nói của O'Rourke, gã biết ông ta nói thật.

- Cho dù có chuyện gì xảy đến thì tôi nghĩ cô ta không dự phần vào đấy - Buck nói, chỉ căn cứ vào suy nghĩ riêng của mình.

- Cứ xem nó không dự phần - Ông ta cho ngựa đi lui vào chỗ lờ mờ tối rồi giật dây cương cho ngựa quay nửa vòng và đi vào trong đêm tối.

Buck nhìn theo, nghiêng đầu để lắng tai nghe tiếng vó ngựa. Nhưng tiếng chân ngựa cho gã biết O'Rourke đã theo con đường đi khỏi khu vực này. Buck cười, gã nhận thấy con ngựa Culley cưỡi cũng đi nhẹ nhàng như ông ta vậy.

Phía bên kia đồi, một đầu máy lớn đang chạy rầm rầm, gào rú, xịt khói đen ngòm ra phía sau. Tiếng máy gào rú làm cho Buck giật mình, quay nhìn về phía công trường, nhưng không đi về phía đó. Gã thích ngửi mùi cỏ đồng nội hơn là thích mùi khói đioden ở bên kia. Gã thích hưởng không khí trong lành bên này hơn là hứng vào mặt bụi bặm đầy trời ở bên kia. Về điểm này, gã thấy mình giống O'Rourke.

Buck đưa mắt nhìn mảnh đất của trại, mảnh đất gã đã sinh ra và lớn lên. Mặc dù gã đã nằm trong tù nhiều năm, xa cách mảnh đất này, nhưng vùng đất của Calder vẫn nằm trong máu thịt của gã. Đứng giữa vùng đất ấy, Buck cảm thấy như mình đã được trở về quê hương.

Dưới ánh mặt trời ban trưa, Tara đứng sau chiếc Range Rover, nhìn hai công nhân trong trại chuyển những cái thùng sau đuôi xe xuống. Khi thùng cuối cùng mang đi rồi, Ty đóng cửa xe lại.

- Hết rồi, - anh nói rồi nhìn cô ta. - Cám ơn cô đem giùm các danh mục liệt kê hàng bán đến.

- Không có gì, - Tara đáp - Tôi biết thế nào nhà in cũng gởi đến cho anh, nhưng tiện tôi đến đấy có việc mà không lấy cho anh cũng tệ. Vả lại mang đến cho anh như thế này, anh khỏi lo thất lạc ở dọc đường.

- Đúng thế, tôi không lo thật. - Anh cảm thấy cô ta đang nhìn anh, có lẽ để thăm dò thái độ của anh.

- Thú thật tôi hơi lo anh không cho tôi để chân vào trại lạc, mặc dù anh đã nói chúng ta vẫn là xóm giềng với nhau.

- Thế à? - Ty biết cô a đang muốn nói cái gì đây, nhưng anh không nghĩ ra. Bỗng anh thấy ái ngại.

- Nhân viên của anh đã cho anh biết tôi đã cấm máy bay bay quá thấp khi đến công trường chưa?

- Đúng là tôi vừa nói chuyện với Jasper cách đây một lát thì cô đến. Ông ấy cho biết tình hình bây giờ rất yên lặng.

- Và từ rày bề sau sẽ rất yên lặng. Anh tin lời tôi đi, - Tara hứa, rồi đưa tay che mắt cho khỏi ánh mặt trời chiếu vào, cô ta quay đầu nhìn về phía chuồng bò cũ. - Họ sửa chữa chuồng bò xong chưa?

- Gần xong.

Cô ta nghiêng đầu về phía anh, ánh mắt long lanh khêu gợi.

- Tôi xin phép đi xem một vòng, không biết có là đòi hỏi quá đáng không? Vì tôi nảy ra ý kiến tân trang chồng bò, nên tôi xem như đây là tác phẩm của tôi. Tôi rất muốn xem công việc tiến hành ra sao?

Ty cân nhắc lời yêu cầu của cô ta, cố đoán động cơ nào thúc đẩy cô ta yêu cầu như thế. Nhưng anh không nghĩ ra được động cơ nào, ngoài động cơ cô ta muốn lấy lại tình cảm của anh. Chuyện này có lẽ không thể nào xảy ra được.

- Tôi còn rảnh, có thì giờ dẫn cô đi xem qua một vòng, - anh bằng lòng đáp.

- Tuyệt quá. - Tara đi về phía chuồng bò, cô ta biết thế nào ah cũng đi theo cô. - Không được tham gia vào công việc chuẩn bị hàng ngày cho buổi bán đuấ giá thật hết sức buồn, nhất là sau khi đã lặn lội với chương trình này hơn một năm. Tôi cứ cảm thấy như mình bị xua đuổi.

- Tôi thì tôi nghĩ độ này cô quá bận rộn với công việc xây cất, nên không nghĩ đến chuyện bán đấu giá nữa. - Ty nói, giọng châm biếm chua cay, nhắc cho cô biết về việc xây nhà ở Wolf Meadow.

Cô ta nhoẻn miệng cười vui vẻ.

- Không quá bận đến nỗi không có thì giờ để nghĩ đến chuyện này. - Rồi nụ cười trên môi cô ta có vẻ ân hận. - Tôi biết anh không tin tôi, nhưng thật tình tôi rất nhớ những lúc tôi làm việc này với anh.

Ty không muốn để cho câu chuyện xoay về chuyện riêng tư.

- Ngôi nhà xây cất ra sao rồi?

- Nhanh. - Nếu Tara có tức giận vì anh thay đổi đề tài, cô ta cũng không tỏ thái độ gì. - Tôi đã yêu cầu công nhân làm việc suốt ngày đêm. - Nếu có hôm nào rảnh việc, mơi anh đến xem cho biết. Tôi hứa... nếu anh đi qua đất tôi để đến ngôi nhà, tôi không phản đối chút nào hết, cô ta trêu chọc anh.

Anh chỉ còn biết mỉm cười để trả lời câu nói cuối cùng của cô ta. Rồi anh đáp:

- Bây giờ tôi đang bận nhiều việc. Nhưng để tôi xem trong vài ngày tới, - tôi thu xếp được công việc hay không.

- Tôi hy vọng anh đến chơi. Tôi muốn chỉ cho anh thấy thiết kế của ngôi nhà. Thiết kế rất phù hợp với môi trường chung quanh, mộc mạc và thoáng đãng, rất bình dị và ấm cúng. Tôi rất thích thiết kế của ngôi nhà, thế nào anh cũng thấy rất thiết kế của ngôi nhà, thế nào anh cũng thấy thích cho mà xem. - Tara nói năng rất sôi nổi, hoạt bát, sung sướng vì được đề cập đến vấn đề này. - Chắc anh biết đây là ngôi nhà đầu tiên do tôi thiết kế, xây dựng và trang hoàng chứ? Tất cả đều được làm theo ý tôi, theo sợ thích của tôi, chứ không theo ý ai hết.

Thật thú vị khi thấy có bàn tay của mình khắp nơi trong nhà. Ngôi nhà ở Fort Worth của tôi, bất cứ phòng nào tôi cũng thấy vết tích của bố. Có lẽ vì thế mà tôi buộc lòng không sửa sang thay đổi gì ở đấy. Đôi lúc ta cũng không nên xoá bỏ quá khứ làm gì.

- Có lẽ thế. - Ty bước tới trước để mở cánh cửa Hà Lan ở chuồng bò ra.

Ánh sáng tràn ngập cả phần nội thất rộng rãi, phần lớn xuất phát từ nguồn sáng nằm khuất trong các xà gỗ khổng lồ đẽo thô tháp. Tara bước vào trong nhà, đi trên nền nhà mới lát gạch, loại gạch lát đường đã được thu hồi để dùng lại, được sắp xếp theo hình hoa văn dích dắc. Một công nhân vặn to máy radio phát ra điệu nhạc Jazz chơi trên piano oang oang khắp phòng.

Tara nhìn quanh, vẻ tự hào vừa thoả mãn.

- Thật là phi thường, Ty à. Khi cần, anh co thể cải tiến đồ cũ thành đồ hiện đại. Ánh sáng là thứ hiện đại nhất trong toàn bộ ngôi nhà này. Thật hấp dẫn. Chắc anh hài lòng công việc này.

- Đúng thế.

Chuông điện thoại reo ở góc đàng xa của nhà trại, tiếng chuông được phóng to lên để bên ngoài có thể nghe được. Sau hồi chuông chát chúa lần thứ hai, có người hạ âm lượng máy radio xuống.

- Lần sau cùng tôi thấy ở đây đã đầy ấn tượng rồi. - Tara nói. - Nhưng bây giờ anh đã chỉnh đốn thêm, tô điểm thêm, nên trông càng tuyệt vời hơn nữa. Nhiều người xem xong, thế nào họ cũng bắt chước cho mà xem.

Ballard từ sau một vách ngăn ở cuối đường đi bước ra.

- Ty, Stumpy muốn nói chuyện với anh trên điện thoại.

- Xin lỗi. Việc quan trọng. - Ty nói, rời khỏi Tara, bước chân nhanh đi, không kịp thấy nét mặt buồn bã của cô ta. Nhưng Ballard thấy. - Ballard này, trong lúc tôi nói chuyện điện thoại,

anh chỉ cho Tara xem các chuồng nhốt bò.

Ballard gật đầu tuân lệnh rồi thủng thỉnh bước đến phía cô, dửng dưng trước nụ cười tươi của cô.

- Ty giao phó tôi cho anh phải không? - Tara hỏi - Chẳng cần đâu. Tôi đợi cho đến khi anh ấy nói điện thoại xong cũng được, vả lại tôi nghĩ anh đang bận việc.

- Anh ấy biểu tôi chỉ cho cô xem các chuồng nhốt bò, cho nên tôi phải tuân lệnh. - Ballard đáp, bác bỏ lời đề nghị của cô ta với nụ cười đắc ý trên môi và ánh mắt thích thú. - Hình như anh ấy tưởng cô muốn xem các chuồng bò.

- Đúng là tôi muốn xem. - Cô ta đáp nhanh, rồi quay về phía đó như thể chứng tỏ cho anh ta thấy cô rất muốn xem chuồng bò.

- Thật ư? Thế mà tôi nghĩ cô đến đây chỉ với mục đích duy nhất là chữa hàng rào, - anh ta lè nhè nói.

- Nói thế không sợ vô lễ hay sao? - Tara đốp lại. - Khi có hàng rào hư hỏng, anh phải cố mà sữa chứ.

- Ít ra cô cũng không chối cãi việc cô đến đây để lấy lòng Ty lại.

- Tôi có cảm giác anh không thích việc này. Thú thật với anh, tôi không ngạc nhiên. Tôi biết hầu hết mọi người ở Triple C này đều xem tôi như kẻ thù từ khi tôi mua Wolf Meadow. Nhưng không bao giờ tôi có ý định giữ vùng đất này. - Tara đáp, giọng thuyết phục.

- Tôi tin cô. - Ballard nói, khiến cô ta có vẻ ngạc nhiên. - Thực ra, tôi nghĩ cô mua vùng đất này như mua bảo hiểm.

- Tôi không biết anh muốn nói gì. - Cô ta cau mày khó chịu, mắt gay gắt nhìn Ballard.

- Cô mua để giành Ty lui... bằng mọi cách. Vì thế mà cô lem thèm vùng Wolf Meadow trước mắt anh ấy. Tôi tự hỏi không biết bao lâu nữa anh ấy mới nhận ra rằng con đường duy nhất để ảnh sử dụng được vùng đất ấy là phải hợp tác với cô. Có phải kế hoạch của cô là như thế không? - Ballard hỏi, giọng hơi gay gắt. - Kế hoạch của cô là buộc anh ấy phải chọn giữa cô và Jessy.

Ánh mắt cô ta lạnh lùng, không nao núng.

- Hình như anh đã quên anh ấy chọn lựa từ lâu rồi. Ballard nhướng cao lông mày, mắt mở to ngạc nhiên vì bỗng nhiên anh biết được một điều mới lạ.

- Vì thế mà bây giờ cô muốn quay lui với anh ấy, mang theo một thứ mà đối với người trong gia đình Calder coi quý hơn bất cứ cái gì, đó là đất. Anh ấy sẽ không bao giờ đặt tay lên đấy được, trùi khi anh ta bỏ Jessy để lấy cô, phải không?

- Ăn nói thật vô nghĩa! - Tara cười chế giễu. - Anh đừng nghĩ tôi là đồ xảo trá như thế.

Ballard tảng lờ không để ý câu trả lời của cô ta, tiếp tục nói những suy nghĩ trong óc của mình ra.

- Sự đời sẽ là như thế. Có lẽ không xảy ra ngay bây giờ, nhưng với thời gian, sự việc xảy ra như thế, nhất là khi cô tiếp tục thân thiện và giúp đỡ anh ta. Cuối cùng anh ta sẽ cảm thấy tin tưởng rằng chính cô là người anh ấy muốn, và tin rằng quyết định của ảnh không dính dáng gì đến Wolf Meadow hết.

- Ông Ballard ơi, anh có trí tưởng tượng phong phú quá! - Tara nói.

- Cô đã đối xử với Jessy và cặp song sinh như thế nào? - Anh hỏi, đợi một lát vẫn không nghe trả lời, liền nói tiếp. - Nếu cô gạt họ ra ngoài, cô sẽ gánh lấy nhiều rắc rối đấy.

- Tại sao anh nói với tôi những chuyện như thế này? - Tara hỏi, mắt ánh lên vẻ giận dữ. - Tại sao anh không đến gặp Ty để lên án anh ấy với lời lẽ lố lăng như thế?

- Dễ hiểu quá. Anh ấy không tin tôi. Không bao giờ. Chắc cô thấy điều này. - Mọi người có thể đánh giá thấp khả năng của cô ta, nhưng Ballard thì không.

Anh không thể chứng minh được điều này. Anh chỉ nghi ngờ, đề phòng nhưng không thể nghĩ ra phương pháp gì để có thể thay đổi hậu quả được.

Cô ta giương to đôi mắt hốt hoảng:

- Anh điên rồi! - Cô ta nói nho nhỏ rồi bỏ đi thật nhanh về phía đàng kia chuồng trại, gõ mạnh đế giày trên nền gạch nghe lóc cóc rất to. Cô ta trông thấy Ty, liền chạy đến bên anh.

Anh cau mày nhìn cô ta, rồi liếc mắt nhìn anh chàng cao bồi đứng giữa đường đi trong chuồng, hỏi cô:

- Ballard chỉ cho cô xem chuồng nhốt bò chưa?

- Thì đương nhiên hắn phải chỉ chứ. Anh đã ra lệnh cho hắn kia mà. - Tara lồng tay dưới cánh tay của Ty, nhưng anh vẫn nhận thấy cô ta có ý không muốn trả lời câu hỏi của anh.

- Có gì cô không vừa ý à?

- Không vừa ý? Tại sao anh hỏi thế? - Cô ta nói, miệng cười sởi lởi, cô tránh không nhìn vào mắt anh.

- Cô có vẻ buồn. Có phải Ballard nói chuyện gì xúc phạm đến cô không?

- Hắn không nói gì, nhưng cách hắn nhìn tôi làm tôi thấy hơi sợ. - Cô ta khẽ nhún vai. - Hắn có tính hay tán tỉnh đàn bà con gái. Thỉnh thoảng hắn có thái độ rất suồng sã.

Tara lại liếc nhìn Ballard.

- Ty, tôi mong sao anh co hắn nghĩ việc đi.

- Tôi nhớ chính cô đã đề nghị chúng tôi nên lợi dụng kinh nghiệm của hắn, giao cho hắn giải quyết nhiều vấn đề trong việc bán đấu giá.

- Đúng tôi đề nghị như thế, nhưng chỉ hợp cho thời gian điểm lúc ấy, còn bây giờ tôi đã ở đây rồi. Tôi có thể giải quyết công việc cho anh,

Lời đề nghị làm cho anh cảnh giác đề phòng.

- Tara với hoàn cảnh hiện tại, tôi thấy ý kiến của cô không hợp. - Giọng bác bỏ của anh rất lạnh lùng.

Tara làm ra vẻ buồn bực một cách rất tức cười.

- Tôi quên là mọi người ở Triple C đều không ưa tôi. Nhưng tôi hy vọng anh không thế.

- Chúng ta luôn luôn giao hảo tốt với xóm giêng. - Câu trả lời như cái khiên Ty đưa ra để ngăn chặn những lời đề nghị thân thiện của cô ta, khiến cho Tara cảm thấy nghẹn họng.

- Tôi rất sung sướng nghe anh nói thế, - cô ta nói dối một cách tỉnh bơ, - Thế nhưng, tôi có quen nhiều người rất có tài về việc bán đấu giá. Để tôi tìm cho anh một người.

- Cám ơn, ngày bán đấu giá gần đến rồi. Tôi không muốn thay ngựa khi đã qua gàn đến bên kia bờ suối.

Mặc dù rất bất bình, nhưng Tara vẫn cố làm ra vẻ vui vẻ, nói năng tự nhiên với anh.

- Anh là chủ. Nếu thay đổi ý kiến, thì anh cứ cho tôi biết.

- Có lẽ tôi không thay đổi đâu.

- Ngoài ra, anh vui lòng đừng nói gì cho Ballard biết tôi phàn nàn về thái độ của anh ta đối

với tôi. Tôi biết mọi người rất ghét tôi vì tôi đã mua Wolf Meadow. Chắc họ nghĩ rằng tôi cố tình quấy rối. Nhưng tôi không làm thế. Tôi cố làm cho tình hình thuận lợi hơn, tốt đẹp hơn lên.

- Tôi hiểu, - Ty gật đầu, đáp.

- Vậy thì sau khi tôi về, anh không xài xể anh ta chứ? - Tara nhìn anh với ánh mắt trêu chọc.

- Hắn đáng phải bị xài xể.

- Có lẽ thế, nhưng tôi chỉ sợ làm thế sẽ sinh ra lắm chuyện hiểu lầm. Tôi nghĩ tốt nhất là anh nên để mắt coi chừng hắn thì hơn.

- Nếu cô muốn thế, tôi sẽ làm theo ý cô.

- Tôi muốn thế. - Tara cười, hy vọng Ty sẽ giữ lời hứa.

Chương 15

Hai tuần tiếp theo chuyến đến thăm lần đầu tiên ấy, Tara đến thăm nhiều lần nữa. Cô ta thường lấy cớ này cớ nọ để đến, từ việc chuẩn bị bán đấu giá cho đến việc tặng đồ chơi cho cặp song sinh.

Bất kể cô ta viện lý do gì, sự hiện diện của cô ta trg trại đều không đc công nhân đón tiếp niềm nở, nhất là những ng già, những ng đã trãi qua nhiều thời gian sóng gió. Họ cũng bất mãn về thái độ của Ty, vì anh cứ để cho cô ta đến mãi. Bất cứ khi nào Tara đến trại, là họ nhòm ngó anh. Và thỉnh thoảng khi cô ta không đến, họ cũng nhòm ngó.

Như mọi khi, Jessy biết rõ chuyện này mặc dù không có ai công khai nói cho cô biết. Các công nhân trg trại chỉ nói với nhau những cảm nghĩ của mình, những nhận xét vô hại bằng giọng châm biếm, bất bình.

Dưới mắt họ, Tara là người phản bội, họ không muốn cô ta đến với họ. Việc cô ta đến là vì Ty cho phép. Thế nhưng, họ đều xác nhận rằng lần nào Tara đến, cô ta cũng có lý do xác đáng không chối cãi đc.

Như sáng nay chẳng hạn, Tara đến Triple C vào khoảng 9g30, với Buck Haskell lái xe có toa chở ngựa kéo theo sau. Mục đích chuyến đến thăm này thật đơn giản

Cô ta đi mua 1 cặp ngựa để cưỡi. Và như Tara tuyên bố thì mọi ng đều biết trại Triple C có ngựa đc huấn luyện rất tốt.

Tara đã bỏ ra 2 giờ liền để xem xét từng con 1 trong số 1 tá ngựa thiến hay có giá trị trên thị trường, thảo luận từng con 1 với Ty, và thỉnh thoảng hỏi ý kiến của Buck Haskell. Tìm hiểu hết 12 con, cô ta chọn 4 con đem ra cưỡi để xem nên chọn 2 con nào.

Jessy để Đài ngồi trên hàng rào, 1 tay ôm quanh bụng bé để cho bé xem ngựa, chú bé vỗ tay khi thấy con ngựa thiến có màu đốm xám phi trong chuồng ngựa. Sự quyến rũ lớn nhất đối với chú bé là ngựa, chứ không phải ng đàn bà cưỡi trên ngựa. Mỗi lần chú bé bước chân ra khỏi nhà, chú chỉ nghĩ 1 chỗ duy nhất để đến; chuồng ngựa.

Hai bé đã đc 18 tháng, Laura thích quan sát, còn Dài thì hiếu động. Dài thích ngồi trên hàng rào để xem hoạt động diễn ra trg chuồng ngựa. Khi hoạt động trg chuồng chấm dứt, mối quan tâm của Dài cũng hết.

Nhân lúc Dài say sưa nhìn, Jessy chú ý quan sát ngựa và ng cưỡi ngựa. Cô quan sát con ngựa xám to lớn có tên là Mike Sắt, cô thấy con ngựa này thật tuyệt.

Jobe Carvey đứng cách cô vài mét, nên cô nghe rõ câu chuyện giữa anh ta với Kyle

Sullivan.

- Tôi cá thế nào cô ta cũng chọn con ngựa xám.

- Con ngựa thật hay, - Kyle đáp.

- Tất cả bầy ngựa đều hay, nhưng cô ta thích những con có màu sang. Con ngựa xám và con màu hạt dẻ có chân vá màu trắng là những con có màu sáng sủa nhất trong bầy.

Anh ta hừ 1 tiếng ghê tởm, quay đầu sang 1 bên, nhổ nước bọt xuống đất.

- Tôi không biết tại sao cô ta thực hiện các kế hoạch vĩ đại này làm gì. Không phải cô ta mua ngựa để chăn bò. Cô ta chỉ mua để cưỡi chơi cho vui. Anh có biết cô ta nói với Ty ra sao khi mới đến đây không?

- Không.

- Cô ta nói: "Anh Ty, cưng ơi". - Jobe kéo dài giọng để bắt chước giọng cô ta, giọng cao lanh lảnh, - Vùng đất rộng mênh mông ấy buộc em phải mua ngựa để cưỡi mới đc. - Anh ta cố bắt chước giọng nũng nịu của cô ta khi Jessy phải quay mặt để giấu nụ cười không nín đc.

- Cảnh tượng trông thật đau mắt, - Jobe đứng thẳng lên khỏi hàng rào khi thấy Tara dừng ngựa bên cạnh Ty. Cô ta vung 1 chân khỏi yên.

Dài liền bắt đầu cựa quậy, Jessy để chú bé xuống đất và nhanh nhẹn nắm tay bé để nó khỏi chạy đi.

- Này, Jobe, - cô gọi, - Khi Tara đã chọn ngựa xong, nhờ anh thắng yên cương lên 1 con ngựa để tôi cho 2 cháu đi 1 vòng đc không?

- Được chứ, - anh ta đáp.

Đúng như lời tiên đoán của Jobe, Tara chọn con ngựa xám và con màu hạt dẻ. Trong khi Buck lo chuyển 2 con ngựa lên toa xe thì Ty và Tara vào nhà để làm giấy tờ mua bán.

Không đc đi theo họ, Laura có vẻ đau khổ. Nhưng trước khi cô bé tỏ vẻ phản đối quyết liệt, con ngựa thiến màu nâu xám đã đc Jobe đóng yên xg dẫn đến, nó húc mũi vào bó hoa trg tay Laura. Lỗ mũi mềm ướt của con ngựa cà vào tay Laura khiến cho cô bé cười sung sướng và quên mất chuyện đòi đi theo Tara.

Trái lại Dài rất hân hoan khi ngồi trên yên ngựa, 2 tay nắm giá yên trong khi Jessy dẫn con ngựa đi quanh chuồng. Khi đến phiên Laura cưỡi, Jessy làm cho Dài nghĩ rằng chính chú ta

điều khiển dây cương.

Bận lo cho 2 con vui chơi, Jessy không để ý gì khác nữa. Mãi cho đến khi nghe tiếng xe chạy khỏi chuồng ngựa, cô biết Tara đã ra về.

Cô thấy Ty đi về phía nhà quản lý trại. Cô đoán anh đến gặp Bud Ramsey, người quản lý các nhà kho của trại. Lúc ăn sang, Ty đã cho biết anh sẽ đến gặp ông ta để bàn chuyện, nhưng sang nay Tara đến, nên anh phải hoãn lại.

Xem đồng hồ, cô thấy còn quãng 1g nữa thì đến giờ ăn trưa. Cô lại đưa Dài đến ngồi lên yên lần nữa.

- Này nhóc, đi 2 vòng nữa thôi đấy nhé, còn đi tắm rửa sạch để ăn trưa.

Dài không lưu tâm đến câu nói của mẹ, chú toét miệng cười khi đc ngồi trên lưng ngựa.

- Tôi thấy chú bé không them cãi cọ gì với cô cho đến khi cô lôi chú khỏi lưng ngựa, - Ballard nói khi anh ta tung người nhảy lên ngồi trên hàng rào, - Khi lớn lên, chú ta sẽ là 1 tay cưỡi ngựa cự phách cho mà xem.

- Thật không? - Jessy đáp, vẻ tự hào khi nghĩ đến ngày đấy.

- Jobe cho tôi biết cô ta mua cặp ngựa. - Ballard không gọi tên Tara. Ở trại Triple C, khi ng ta dung đại từ giống cái tức là họ muốn nói đến Tara.

- Đúng thế. - Jessy tiếp tục dắt con ngựa đi quanh chuồng ngựa.

- Tôi phân vân không biết cổ làm cách nào để đem chúng đến WolfMeadow. - Ballard có vẻ suy nghĩ mông lung.

- Có lẽ cũng như nhiều lần trước, cô ta sẽ đưa đến bằng máy bay.

- Nếu là tôi, tôi sẽ chở đến 1 cổng của trại cho ngựa xuống xe, đóng yên lên 1 con, rồi dẫn con kia qua cổng là đc.

- Ai biết đc? Có lẽ cô ta sẽ làm thế.

- Ty có cử ai đi theo để xem cô ta có làm thế không

- Tôi chẳng biết. Chắc anh hỏi anh ấy thì rõ. - Đi hết vòng thứ 2 quanh chuồng ngựa, Jessy dẫn con ngựa đến cổng.

Ballard nhảy xuống khỏi hàng rào.

- Để tôi mở cửa cho cô. Hai tay cô bận rồi.

Anh ta mở cổng rộng ra cho cô đi qua. Sauk hi ngựa qua rồi, đóng cửa và cài then.

- Nếu cô muốn, tôi rất sung sướng đc tháo yên và nhốt ngựa cho cô.

- Cám ơn, tôi tự làm đc rồi.

- Tôi cá với cô không dễ đâu, - Anh ta cười, nụ cười nhếch mép, gượng gạo, mắt ánh lên vẻ thích thú, - Không dễ vì cô còn đang bận 2 cháu.

- Tôi không nói là làm chuyện này dễ, - Jessy cười đáp lại - Nhưng tôi biết Dài biết nó phải có trách nhiệm chăm sóc ngựa của nó, chứ đừng giao cho ai hết. Dạy dỗ nó bây giờ không phải là quá sớm.

- Cô nghĩ đúng đấy, - Ballard nói. - Tôi không nghe ai nói ng trg nhà Calder không đảm trách nổi công việc của mình.

- Và chắc họ sẽ không nói Dài và Laura không đảm trách nổi. Tôi cam đoan như thế.

- Cô chắc biết nếu chúng là con của cô ta, thế là cổ cũng sai người phục vụ chúng hết mức. Có lẽ chúng sẽ không làm gì hết, chứ đùng nói đến việc đóng yên và tháo yên ngựa, - Anh ta đi bên cạnh cô và khi Laura đưa bó hoa đã héo cho anh ta, anh say sưa ngửi bó hoa trg tay cô bé. - Theo Gabe cho biết, trước khi cô Tara về, anh ấy đã nghe Ty hứa sẽ đến nhà cô ta vào sang thứ 6. Tôi chắc cô đã biết chuyện này.

- Tôi nghĩ thế nào Ty cũng nói cho tôi biết. Khi anh ấy có việc cần gặp cô ta thì thắc mắc làm gì, - Jessy đáp, cô nghĩ đây là điều Ballard muốn biết, chứ không phải anh ta muốn biết cô đã biết kế hoạch của Ty chưa.

- Cô biết không, nếu Ty nói rõ công việc đó ra thì chắc mọi ng không bận tâm thắc mắc làm gì. - Ballard nói, anh ta cau mày có vẻ trầm tư, mắt nhìn dăm dăm xuống nền đất cứng trước mặt. - Ví dụ, lấy chuyện anh ấy quá thân mật với cô ta chẳng hạn. Chuyện này khiến họ bận tâm, khó hiểu.

- Có lẽ vì họ không hiểu Tara rõ như Ty. Ty tin tưởng rằng thế nào cuối cùng cô ta cũng chán sống ở đây. Y như trước kia thôi, sẽ không có gì để xem hay để làm, không đc tiệc tùng, không ánh sang phồn hoa. Khi chán rồi, Tara sẽ bán thôi. Nhưng nếu bây giờ ta đối xử với cô ta như kẻ thù, cô ta có thể bán cho ng khác để trả thù.

- Có lý lắm, - Ballard gật đầu đồng ý.

- Ty biết mình phải làm gì. - Jessy nói, lòng ao ước chia sẽ đc tâm trạng của Ty. Nhưng có 1 điều có lẽ cô không đồng ý với Ty. Tara có thể bán nhà và đất cho ai khác chứ không bán cho nhà Calder, hoàn toàn không có mục đích trả thù. Đồng thời, Jessy không tin cô ta. Không 1 chút nào hết (1)

Nhưng vào ngày thứ 6, Ty không đến WolfMeadow đc. Khi anh sắp sửa đi thì có tin báo tai nạn xảy ra cho 1 nhân viên ở cối xay gió. Người công nhân trượt chân rơi từ cầu thang xuống mặt đất cách 6m.

Ty để cho Jessy tiếp xúc với Tara và báo cho cô ta biết sáng ấy anh không đến đc. Cô gọi điện thoại di động của Tara, nhưng ng nào đấy trả lời điện thoại. Jessy phải đợi 1 lát sau mới nói chuyện đc với cô ta.

- Tara, Jessy đây. Ty nhờ tôi điện thoại đến báo cho cô biết sáng nay anh ấy không đến đc. Có 1 tai nạn xảy ra trg trại.

- Ty không bị thương chứ? - Tara hỏi, giọng hoảng hốt.

- Không. 1 nhân viên trg tốp phụ trách cối xay gió bị té trọng thương. Ngoài việc gãy chân, chúng tôi chưa biết có thương tích gì nữa không. Hiện anh ta còn bất tỉnh. Ty đi chở Amy Trumbo đến chỗ xảy ra tai nạn, - Jessy muốn nói đến cô y tá của trại.

- Tai nạn xảy ra ở đâu? - Giọng của Tara bây giờ nhanh nhẩu, lo lắng chứ không xúc động nữa.

- Ở cối xay gió 29, dưới vùng South Branch.

- Tôi có thể cho trực thăng đến đấy trg vòng 20' để chở anh ta đi bệnh viện.

- Bây giờ xe cấp cứu đang chạy đến đấy rồi. Khi nào xác định rõ các thương tích, mới biết có nên chở máy bay anh ta hay không. Nếu chở, tôi sẽ gọi nhờ cô. Nhưng dù sao, cũng xin cảm ơn.

- Tôi muốn giúp đc chừng nào hay chừng ấy, - Tara đáp, - Tôi nhớ đây là phương pháp đã thực hiện ở đây. Mọi ng giúp nhau trg cơn hoạn nạn.

- Đúng thế, - Jessy đáp rồi cúp máy, lòng phân vân không biết cô ta đề nghị như thế là do thật lòng muốn quan tâm giúp đỡ ng hoạn nạn hay chỉ là đưa ra để làm mặt thôi.

May thay, không cần đến máy bay. Ngoài cái chân gãy và bị chấn động, người công nhân chỉ bị vài vết bầm tìm trên người. Vào thứ 2, anh ta sẽ xuất viện và về nhà với cặp nạng.

Thế nhưng, mùa thu hình như đã châm ngòi cho 1 loạt tai vạ nho nhỏ suốt 2 tuần tiếp theo

đó. Từ đám chảy cỏ dọc theo con đường dẫn đến khu Moon, đám cháy đã thiêu hủy gần 1 trăm mẫu, cho đến cái chết đột xuất của 1 con ngựa đẻ có giá trị, vị bác sĩ thú y đã lắc đầu bó tay trước bệnh tình của con ngựa này.

Mặc dù những chuyện như thế này không phải là chuyện bất thường, nhưng giới cao bồi thường có tính mê tín dị đoan. Có người cho rằng tai họa xảy ra đến cho trại Triple C là vì Tara trở lại, họ nhắc đến những chuyện bi thảm và gần như bi thảm đã xảy ra trg trại khi Tara lấy Ty. Có nhiều ý kiến cho rằng những chuyện bi thảm như hồi ấy đang xảy ra cho trại. Việc mất cánh đồng WolfMeadow là khởi đầu cho lắm chuyện rắc rối đang xảy đến. Việc này đã làm cho không khí trg trại trở nên buồn thảm và đôi lúc tệ hại.

Sally nắm giẻ lau bụi và cái chổi lông đi vào phòng làm việc. Như thường khi, Chase ngồi sau bàn, cau mày trước 1 số giấy tờ trước mắt, cặp kính lão xệ xuống trên sống mũi.

Nghe có tiếng chân người bước vào, ông ngước mắt nhìn bà qua đầu gọng kính.

- Bà làm gì thế?

- Không có gì. Chỉ lau quét bụi thôi. - Bà đưa chổi lông màu đen vẫy vẫy chuẩn bị và đưa mắt nhìn quanh phòng, trề môi khi thấy cánh cửa sổ để mở nên bụi đã bay qua đó vào phòng. - Lạy Chúa, phòng này cần phải lau quét.

- Bà không thấy tôi đang làm việc ah? - Chase hỏi.

Sally quá đỗi kinh ngạc khi nghe giọng của ông có vẻ gay gắt, nhưng bà phớt lờ không để ý, bà đáp:

- Trời, sao hôm nay anh có vẻ bực tức thế!

- Công việc giấy tờ bề bộn như thế này chưa giải quyết xong ai mà không tức? - Ông giật cặp kính xuống dần lên giấy tờ rồi nói tiếp: - Chưa kể đến chồng mẫu chưa điền. Thế mà bà muốn lau chùi phòng làm việc. Thôi đc, cứ lau chùi đi. - Ông gắng gượng bước ra khỏi ghế dù mấy khớp chân đau cúng.

Sally sửng sốt nhìn Chase khi nghe ông nói năng như thế. Bà là ng rất bình tĩnh, nhưng không phải không có lúc cũng nổi nóng. Tóc trên đầu bà đã bạc, tuy đã già nhưng bà vẫn còn tự ái.

Bà gay gắt trả lời ông:

- Chase Calder, dù anh có bực tức cái gì, anh cũng không đc trút sự bực tức ấy lên đầu tôi! Tôi không chịu đc đâu. - Câu trả lời xẵng giọng của bà là 1 trường hợp ngoại lệ, khiến cho ông ngạc nhiên. 1 lát sau, Chase hít 1 hơi dài rồi thở ra.

- Xin lỗi. - Mắt ông lộ vẻ ân hận, mặc dù môi ông vẫn còn mím chặt và tức tối. - Tôi không biết tại sao tôi bất ổn và cáu gắt như thế này. Có lẽ vì ngồi mãi sau cái bàn này để lo làm công việc giấy tờ. Ngoài kia, trang trại đang gặp nhiều chuyện rắc rối. - Ông vừa nói vừa đưa tay vẫy về phía cửa sổ. - Tôi không biết công việc ngoài ấy ra sao mà chỉ biết trên giấy tờ. Tôi cảm thấy như người ngoài cuộc. Làm như thể tôi đã mất quyền kiểm soát.

- Có phải vì chuyện của Tara không? - Sally hỏi, vẻ mặt lo sợ.

Chase thở dài, hơi thở nặng nhọc, rồi ngồi vào lại 1 chiếc ghế da.

- Ước gì tôi biết đc ôc ta định làm gì.

- Có lẽ ta sắp thấy đc ý đồ của cô ta rồi.

- Có lẽ thế. - Ông đáp nhưng vẫn không tin. - Lần đầu tiên tôi gặp cô ta, cổ là 1 cô gái tham lam, luôn luôn muốn cái gì đấy. Rồi bay giờ cổ là 1 phụ nữ tham lam. Tôi nghĩ là cô ta không phải chỉ muốn có cái nhà ở giữa trại Triple C mà thôi đâu. Trước kia việc này còn chưa làm cho cô ta thỏa mãn, huống hồ bây giờ. Bây giờ nếu nói cổ chỉ muốn cái nhà ở đây thôi là không có lý tí nào hết.

- Nhưng cô ta muốn cái gì nữa đây? - Sally hỏi, đây là điều làm cho bà hoảng sợ.

- Tôi không biết. Nhưng tôi nghĩ không còn lâu nữa, chúng ta sẽ biết thôi. Cô ta không những chỉ có tánh tham lam thôi đâu, mà cô ta còn là kẻ thiếu kiên nhẫn nữa. Ngày cô ta sắp bắt tay vào việc không xa nữa đâu.

Qua cánh cửa sổ mở rộng, tiếng chân ng từ ngoài vọng vào, tiếng chân mang ủng nện thình thịnh ở tầng cấp trước nhà, rồi đi qua sàn gỗ ở hàng hiên. Chase nhận ra tiếng chân quen thuộc.

- Có lẽ Ty đến, - ông nói, vừa lúc cửa mở ra.

Sally cảm thấy ngượng ngùng, bà vội lấy khăn lau cái bàn ở trong phòng. Thấy thế, Chase mỉm cười nhưng không nói gì.

Ty thò đầu vào phòng, tay vẫn nắm núm cửa.

- Có ai biết Jessy ở đâu không?

Sally đáp:

- Cô ấy lên lầu cách đây nửa giờ để cho cặp song sinh ngủ trưa.

Chase nhìn đồng hồ trên bệ lò sưởi và cau mày:

- Con đến nhà Tara về rồi ah?

- Đang chuẩn bị đi, - Ty đáp, - Con muốn tìm Jessy để hỏi cô ấy có . . .

- Để hỏi Jessy cái gì? - Jessy lên tiếng từ phía sau lưng anh.

- Em đấy ah, - Anh nhìn lên với vẻ trìu mến. - Em đã giúp anh khỏi mất công lên lầu.

- Em cũng mừng, vì nếu a lêu lầu, 2 đứa nghe tiếng a, chúng sẽ thức dậy, và không biết bao lâu em mới dỗ chúng ngủ lại đc. - Jessy đáp rồi hỏi tiếp. - Tại sao anh cần gặp em?

- Anh định đến thăm nhà Tara và a nghĩ chắc e thích đi chơi với a.

Jessy không trả lời liền mà quay sang nhìn Sally.

- Bà canh giùm 2 cháu giúp đc không?

- Tôi không ngại gì hết, - Sally đáp.

- Cám ơn. 2 đứa mệt phờ, chúng có thể ngủ 1 giấc đến 2g liền đấy. Hy vọng chúng tôi về kịp giờ chúng dậy. - Jessy nhìn Ty để chờ anh xác nhận.

- May ra sẽ về sớm. - Ty đáp, rồi quay sang nói với Chase. - Tí nữa con quên, con đã phái Ballard ra phố sang nay đểlấy vài thứ cần thiết. Nhờ bố coi chừng nếu hắn về trước con, hỏi hắn đã cùng với Sullivan giải quyết các khó khăn về việc đang quảng cáo chưa.

- Đc rồi, bố sẽ hỏi, - Ông đáp, nhưng môi mím lại với vẻ bực bội vì công việc anh yêu cầu dính đến công việc giấy tờ trg văn phòng.

1 lát sau, Ty & Jessy đi xe trên đường trg trại, làm bụi mù tung lên phía sau. Gió nhẹ thổi qua đồng cỏ, cỏ 2 bên đường dập dờn theo gió.

Ty nhìn 1 bên mặt Jessy, nét mặt cô bình tĩnh, rắn rỏi và thỏa mãn.

- Anh cứ sợ e không muốn đi.

Cô cười dịu dàng.

- Em cũng như anh, rất muốn xem nhà cô ta làm ra sao. Vả lại, - mắt cô ánh lên vẻ tinh nghịch. - Nếu có em đi với anh, cô ta không thể giở trò tán tỉnh anh. ()

- Anh không sợ cái trò ấy. - Khác với mọi khi, Ty để 2 tay trên tay lái 1 cách lỏng lẻo. - Anh đã biết tù lâu Tara có tính tán tỉnh đàn ông từ khi còn nằm trg nôi (). Có lẽ đây là bản tính của dân Texas.

- Khi anh học đại học, con gái ở Fort Worth có giống như cô ta không? - Jessy hỏi.

- Họ không giống cô ta đâu. Có khi không. Nhưng theo anh thì tất cả phụ nữ đều thế.

Ngoại trừ Jessy, anh nhủ thầm thế. Cô quá ngay thẳng, nói năng quá rành rẽ không dùng xảo ngôn như phần nhiều phụ nữ khác. Cô là ng phụ nữ hiếm có, anh nghĩ thế.

Con đường phía trước cao lên. Ty tăng tốc độ để xe lấy đà lên dốc.

Bỗng tay lái lắc mạnh dưới tay anh. Đồng thời anh nghe tiếng lốp xe nổ lớn và chiếc xe trượt nhẹ về 1 bên. Chưa kịp lái chiếc xe về vị trí ngay thẳng như trước, anh lại nghe tiếng lốp xe nổ.

Anh không thể điều khiển đc chiếc xe, bánh xe sau trượt khỏi mặt đường.

- Coi chừng! - Ty la lớn với Jessy khi anh cảm thấy chiếc xe sắp đổ nhài.

Anh nghe cô gọi tên a thật lớn. Rồi họ lộn nhào, như trg đoạn phim chiếu chậm, mỗi giây trôi qua dài bất tận. Quá sợ đến nỗi tiếng chiếc xe lăn vòng kêu rầm rầm mà họ vẫn nghe nho nhỏ mà thôi. Khi Ty cố tránh vật này thì anh lại va vào vật khác.

Sau 1 hồi, chiếc xe nằm lăn nghiêng 1 bên. Bụi đất tung lên mờ mịt bên ngoài kính chắn gió đã bị vỡ toang, tràn vào phủ lên ng họ như đám bụi mù màu đất. Ty ngồi ngoài mép ghế ngồi, bị chèn vào giữa tay lái và cửa xe, người Jessy co rúm đè lên ng anh.

Anh đưa tay sờ vào cô, vòng ngực bên trái a đau nhói.

- Jessy! - Anh gọi, nhưng cô không trả lời, cả tiếng gọi lẫn tay sờ của a. Bỗng a cảm thấy sợ toát mồ hôi lạnh. sức cẩn than, Ty đẩy nhẹ cô ra để cho anh rộng chỗ. Chính khi ấy anh mới thấy máu chảy từ 1 vết thương bên đầu cô.

Để cầm máu, anh phải xé áo sơ mi. Vì quá chật chội, anh vat ay vào tay lái và bảng đồng hồ xe, chỗ bị thương nơi ngực làm a đau nhói.

Ty lấy áo sơ mi băng vết thương của Jessy lại rồi bắt mạch cho cô, anh thấy mạch vẫn còn nhảy mạnh và hơi thở điều hòa.

Làm xg công việc cần thiết, anh mới tìm lối để ra khỏi chiếc xe. Cánh chửa bên phải bị bẹp

dúm vào trong. Anh cố đẩy để mở thử, nhưng cánh cửa đã bị mắc cứng trg xe. Chỉ còn lối ra duy nhất là kính chắn gió ở trước xe, kính đã vỡ rạn hoàn toàn.

Ty tìm dưới chỗ ghế ngồi lấy ra miếng giẻ cũ. Anh đắp miếng giẻ lên mặt và cổ của Jessy rồi quay người, đưa chân đạp vào kính chắn gió, kính vỡ văng ra như mưa. (2)

Nắng chiếu ấm áp chiếu xuống lưng Culley O'Rourke, ông ta cho ngựa đi theo hướng Nam, tránh vùng Antelope Butte. Sau 2 tuần trôi qua, ông muốn đến xem công việc xây cất ở WolfMeadow tiến triển ra sao. Nhưng ông không gặp lại Buck Haskell.

Chính vì không muốn gặp Buck mà Culley đi vòng xuống phía Nam để đến khu công trường, con đường này chắc Buck không biết. Còn Culley thì biết hết các ngóc ngách khắp trại.

Khi gió mang đến tai ông 2 tiếng nổ chỉ cách nhau mấy giây, Culley không lưu tâm đến làm gì. Chuyện công nhân trg trại Triple C bắn chó sói khi họ thấy chúng là chuyện rất thường.

Nhưng chính tiếng kêu rầm rầm, tiếng lạch bạch (giống vịt quá hà :p) văng vẳng vọng lại theo sau 2 phát sung nổ mới là chuyện bất thường. Culley dừng ngựa, ông tin chắc đã nghe tiếng cái gì nhào xuống đg ở phía Nam cách chỗ ấy chừng 1 dặm. Ông ngẫm nghĩ 1 lát rồi quyết định đi xem cho biết.

Culley cho ngựa đi qua những ngọn đồi thấp thoai thoải để ra phía đường. Khi còn cách đường ¼ dặm, ông leo lên 1 mô đất cao trg cánh đồng và thấy chiếc xe tải nhỏ bị lật nghiêng nằm trên đường ở phía Nam.

Chiếc xe có vẻ như lăn vòng rồi nằm nghiêng ở phía tay lái. Cửa bên phải bị móp mép nhưng không đến nỗi quá tệ khiến cho ông không thể nhận ra huy hiệu quen thuộc của trại Triple C in trên cửa. Vừa lúc đó, Culley trông thấy 1 ng đàn ông ở trần mặc quần jeans, đi ủng, bò ra trên mui xe. Anh ta cao, vai rộng, tóc đen và có để ria mép. Tuy ở xa, nhưng chỉ nhìn trg vòng 2s là Culley nhận ran gay đấy clà Ty Calder.

Culley dừng ngựa lại, nghĩ thầm thằng con nhà Calder thoát chết như thế này quả là điều rất may mắn. Rồi ông mỉm cười, nghĩ đến đoạn đường về trung tâm trại của thằng con nhà Calder thật xa. Cơ may gặp đc chiếc xe nào chạy trên đường này thật xa vời. Culley nghĩ ông có thể chở Ty về nhà, nhưgn chở 2 ng sẽ làm cho ngựa kiệt sức và Culley sẽ trở về Shamrock trễ. Cat thường mang thức ăn đến đấy cho ông vào lúc 7g.

Ngay khi Culley quyết định để mặc Calder tự mình xoay xở lấy () thì Ty thấy ông, vẫy tay ra dấu cho Culley tới. Culley thấy cử chỉ ra dấu của Ty như muốn nói việc gì đấy rất khẩn cấp. Rồi vừa ra dấu, Ty vừa cúi xuống trên kính chắn gió, Culley bèn nghĩ chắc có lẽ có ai nữa nằm trg xe. Ông thúc ngựa chạy đến chỗ xảy ra tai nạn.

Khi còn cách hàng rào ngăn cách giữa ông và mặt đường nơi chiếc xe bị lộn nhào vài mét,

Ty nói lớn:

- Jessy trg xe. Cô ấy bất tỉnh. Tôi cần người giúp đem cô ấy ra. Có lẽ thùng xăng bị bể xăng chảy khắp ở nơi đây.

Đến hàng rào, Culley dừng ngựa, nhảy phóc xuống, thả giây cương.

- Đưa cô ta ra có đc không? - Ông luồn qua giữa những sợi dây thép gai hàng rào.

- Nhưng để cô ấy nằm đây cũng không ổn.

Ty bò vào trg xe, Culley ngoài xe, 2 ng đưa Jessy ra ngoài. Ty bế đưa cô qua bên kia đường, cẩn thận để cô nằm lên cỏ. Culley đứng nhích lui, hơi ấm trên tấm thân mảnh khảnh và những vệt máu đã lấm trên mặt cô vẫn còn lưu lại cảm giác nơi ông. Ty cúi người trên cô, che tầm mắt của Culley.

Ty ngoái đầu lui, ra lệnh cho ông ta:

- Ông về trại gọi ng đến giúp.

Bước đến hàng rào, Culley cúi người luồn qua hàng rào thép gai, lấy dây cương ngựa lên. Ông nhảy lên yên, kìm ngựa quay quanh trước khi chuồi bàn chân phải vào bàn đạp.

Nhưng ông không đi về trại, Culley tin rằng nếu không cứu chữa ngay, cô ta sẽ chết mất, và thậm chí có cứu chữa kịp thời cũng chưa chắc đã cứu sống cô đc. Mà đường về trại thì quá xa. Mãi cho đến bây giờ, ông không hề có tình cảm gì đặc biệt với Jessy. Nhưng cũng không vì cô lấy ng trg nhà Calder mà ông đâm ra có ác cảm với cô.

Ông thúc ngựa chạy đến nơi đang xây nhà.

Chương 16

Gặp con đường mòn cỏ mọc um tùm dẫn đến cối xây gió11, Culley cho ngựa chyạ theo đường đó, quất roi, giật ương cho ngựa chạy nhanh lên. Con ngụa mệt mỏi cố sức chạy phóng tới.

Khi ông quành qua chỗ đường rẽ, cảnh tượng đang xây cất hiện ra trước mặt ông. Việc xây cất chỉ tiến hành trong hai tuần mà nhanh một cách khủng khiếp.Mới lần trước, ông chỉ thấy người ta mới đổ móng bêton, thế mà bây giờ đã xong ngôi nhà. Công nhân làm việc đông đúc ở các bức tường ở ngoài, họ bận bịu lát đá ở phần dưới tường. Từ đó vang lên những tiếng cưa máy phát điện chạy rầm rì.

Khi đến gần ranh giới ngôi nhà, Culley ghì cương cho ngựa đi chậm lại. Nhiều người thấy ngựa đều quay đầu lại nhìn người cưỡi ngựa. Culley nhìn vào những khuôn mặt có ở đó để tìm Buck Haskall. KHông có gã ở đấy, nhưng ông thấy Tara đang đứng với hai người đàn ông, cả hai đèu đội mũ bảo hộ, một người mặt áo quần công nhân, còn người kia mặc áo sơ mi trắng thắt cà vạt.

Culley không muốn tiếp xúc với cô ta, hnưng buôc lòng ông phải gặp cổ. Ông cho ngựa đi đến phía cô đang đứng. Vừa thấy ông mặt cô liện hiện lên vẻ bất bình.

- ÕRourke, ông đến đây làm gì ? - Tara hỏi khi ông dừng ngựa chỉ cách cô chừng vài mét. - Đây là đất tư và ông đã thâm nhập gia cư bất hợp pháp đấy nhé.

- Có tai nạn xảy ra ngoaì đường. - Con ngựa nhúc nhích dưới chân người đàn ông, đầu quay qua ngoắc về, nước bọt sủi ra hai bên hàm thiếc. - Nhờ cô gọi về trại báo cho họ đưa người đến cứu giúp nhanh lên. Cô ấy đang nguy kịch.

- Ai thế ? - Cọ ta hỏi nhanh, giọng gay gắt

- Jessy !

Mắt cô ta long lanh, Calley không biết rõ ý nghĩa của ánh mắt ấy.

- Ty ở đâu ?

- Ảnh đang ở với cô ấy.

- Ở đâu ?

- Ở trên đường cách đây nửa dậm về phía tây.

Biết được thông tin cần thiếc rồi, Tara không thèm quan tân đến ông nữa ; Cô ta quay qua người đàn ông mặc áo quần lao động.

- Hãy gọi đến trại Triple C ngay bây giờ đi. - Cô ta nhấn mạnh vào từ ngay bây giờ, rồi quay mắt nhìn ra công trường. - Buck đâu rồi ?

- Tôi không thấy ông ta từ một giờ nay. Tôi sẽ…

- Thôi khỏi cần, - cô ta cắt ngang một cách cộc lốc - tôi lái xe được rồi.

- lấy chiếc xe tải nhỏ màu xanh mà đi. - Anh ta nói chiếc ấy có bộ dụng cụ sơ cứu sau chỗ ngồi. Chắc cô cần dùng đến bộ dụng cụ ấy.

Tara liền bước vội đến chiếc xe tải nhỏ mày xanh nước biển, còn gnười đàn ông đi đến một chiếc xe khác. Mấy giây đồng hồ sau, Culley thấy ông ta áp ống nghe điện thoại lên tai.

Thoả mãn vì công việc cứu giúp đang được xúc tiến, Culley quay ngựa rời khỏi công trường xây cất, ông cho ngựa đi thanh thản. KHông có việc gì làm và chưa đến lúc đi các nơi khác, ông đi đến chỗ xảy ra tai nạn.KHông phải ông có tánh thóc mách, nhưng Culley muốn biết chuyện cấp cứu xảy ra như thế nào.

Khi ông đến một chỗ dễ quan sátcách hiện trường ¼ dậm, ông cho ngựa dừng lại vì trông thấy hai chiếc xe tãi nhỏ của trại Tripe C đã đâu phía sau chiếc xe tãi nhỏ của Tara trên một mộ đất bên vệ đường và cho ngựa ăn cỏ. Ông ngồi trên cỏ bên phần đồi có bóng im, quan sát cảnh tượng diễn ra ở dưới.

Có 3 người bu quanh người đané bà nằm sấp, một người là nữ y tá Amy Trumbo. KHông bao lâu sau đó, ông thấy chân của Jessy hoạt động. Rồi Amy đẩy bàn tay của jessy ra khỏi đầu cô, thế là cô ấy đã tỉnh.

Trước hết chiếc xe cứu hỏa của trại chạy đến hiện trường, Culley đã thấy bụi bay đầy trời do chiếc xe gây ra. Trước khi đến chỗ xảy ra tai nạn, chiếc xe chạy chậm lại, nhưng nó vẫn khuấy lên những đám bụi mủ bay là đà thấy kéo theo phía saukhi nó chạy qua những người bên vệ đường, và dừng gần chỗ chiếc xe bị tai nạn. Culley nghĩ là chiếc xe cứu hỏa được gọi đến để làm trung hòa số xăng dầu đỗ tràn trên mặt đất vì nếu để thế rất dễ xảy ra hỏa hoạn.

Chẳng bao lâu có tiếng còi hụ vang lên, báo hiệu xe cấp cứu đang đến. Culley nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, ông nghĩ chẳng vội về Shamrock gấp gáp làm gì. Ông biết hôm nay chắc Cat không mang bữa ăn tối cho ông đâu. Ông biết khi Cat nghe tin xảy ra tai nạn, thế nào cô ta cũng chạy đến Ấp. Tục lệ ở đây là thế. Khi có chuyện rắc rối xảy ra, mọi người đều tụ tập bên nhau.

Việc ngồi nán lại cho đến khi mọi người về hết là rất thích hợp với Culley. Chuyện lật xe có cái gì đấy làm cho ông phân vân và thắc mắc. Bây giờ ông không biết nguyên nhân chính xác làm cho chiếc xe bị tai nạn, nhưng nếu sau khi mọi người về hết rồi, ông quan sát quanh chiếc xe bị lật, có thể tìm thấy được vấn đề. Đổi thế ngồi cho khỏi mỏi, ông cố đợi.

Các công nhân điều khiển chiếc xe cứu hỏa là người về sau cùng. Culley đợi cho chiếc xe đã chạy mất, ông mới đứng lên, đi tìmm con ngựa đang ăn cỏ. Lên yên ngựa, ông đi dọc theo hàng rào cho tới khi đến cổng, rồi theo con đường đ- át đi ngược lại đến nơi xảy ra tai nạn.

Chiếc xe tãi bị hư đã được dựng dậy ngay thẳng đứng cheo leo bên mép một con mương cạn, nghiêng về phía hai lốp xe bị bắn nổ. Culley cho ngụa đi quanh hai vòng, cố hình dung sự việc đã xảy ra, một sự việc không làm cho ông ngạc nhiên.

Chase đứng ở cửa sổ phòng làm việc, không để ý đến cảnh mặt trời lặn tuey- (t đẹp ở bên ngoài. Khi vửa thấy chiếc xe tải nhỏ màu xanh chạy vào sân nhà, ông quay lại gọi lớn, báo cho những người khác biết.

- Ty về rồi.

Khi ông đi ra cửa trước để đón anh, Cat đi theo sau ông. Nhìn phớt tara với ánh mắt nguyền rủa, ông quay qua nhìn kỹ con trai, thấy dan&g đi của anh có vẻ cứng ngắc, ông biết anh đang cố hạn chế vận động để vét thương ở ngực khỏi đau. Chase cón nhận thấy ánh mắt của Ty lộ vẻ dịu dàngh thanh thản.

Thấy thế ông mạnh dạn hỏi :

- Jessy ra sao ?

- Chỉ bị chấn thương mà bất tĩnh thôi. Họ cho biết cô ấy không có htương tíhc gì ổ bên trong, nhưng họ giữ cổ lại ở bệnh viện đêm nay để theo dõi tình hình.

- Tôi chắc Jessy sẽ không thích thế đâu. - Cat nói, mỉm cười thoải mái vì cũng như mọi người, cô cảm thấy đã tai qua nan(khỏi.

- Thật ra thì cô ấy đã bị đau đớn rất nhiềunên không phản đối thôi. Ty đáp.

- Ty cũng rất đau đớnnhưng anh ấy klhông muốn làm mọi người lo sợ. - Tara nói, hait ay đỡ anh bước lên thềm nhà - Không những bị bầm tím mà anh ấy còn bị gãy hai cái xương sườn.

Ty hất tay cô ta ra, trả lời cho mọi người khỏi lo.

- Bệnh viện đã cho tôi uống thuốc giảm đâu rồi. hai đứa bé ra sao ?

- Sally và tôi đã tắm rữa cho chúng rồi. - Cat đáp - Bây giờ bà ấy đang giỗ chúng ngủ.

Lên đến hành lang, Ty cẩn thận đi chậm lại. Anh ngước mắt nhìn lên tầng hai và nói

- Tôi phải lên lầu xem hai đứa nhỏ ra sao ?

- Anh nên vào nhà ngồi nghĩ. Tara nói

- Trước hết tôi phải gọi báo cho bố mẹ Jessy biết

- KHỏi cần - Chase đáp - Họ ở trong nhà rồi. Bố mẹ đã báo cho họ biết và họ đã đến đây, đang đợi trong nhà. Bố nghĩ họ cũng đang muốn con cho biết sự việc xảy ra như thế nào. Khi con gọi từ bệnh viện về, con chỉ nói sơ sài không đấy đủ các chi tiết quan trọng.

Chẳng lẽ có gì nhiều để nói, nhưng Ty nghĩ rằng mọi người đèu muốn nghe lại những chuyện đã xảy ra, anh nghĩ dù sau kể lại cũng làm cho họ bớt sợ. Vả lại anh đã kinh qua cơn nguy hiểm ấy, và đã có quá nhiều thì giờ ở bệnh viện lẫn trên đường về nhà để anh nhớ lại trong óc đầy đủ các chi tiết xảy ra. Cần phải kể lại đầy đủ cho mọi người nghe, nghĩ vậy anh bèn đi vào nhà.

Sau khi Ty đi vào nhà được vài phút, chuông điện thoại reo vang và nhiều người nữa vào nhà. Như mọi khi tin truyền miệng đi rất nhanh cho biết anh đã về. Họ truyền miệng nhanh như thế vì mọi người đều quan tâm đến Jessy cũng vì Jessy làm dâu nhà Calder ;

Cat đang ở trong bếp sắp bánh sandwich ướp lạnh vào cái dĩa lớn, thì Dick Ballard từ cửa sau bước vào. ANh ta cầm mũ trên tay, quay tròn vành mũ.

- Tôi tưởng sẽ gặp sally ở đây. - Anh lên tiếng giọng như muốn xin lỗi, - Tôi muốn biết Jessy có khỏe không ?

Cat có thể thấy vẻ lo âu hiện ra trên cặp mắt dịu dàng của anh.

- Jessy sắp khỏe rồi. - Cô đáp - Ông bác sĩ cho biết chị ấy chỉ bị chấn động mạnh mà thôi. Họ giữ chị ấy qua đêm để đề phòng mà thôi.

- Người ta nói cô ấy bịo toạc đầu màu chảy nhiều.

- Tôi cũng nghĩ thế. Chắc bị một vết thương sâu và dài. - Cat quay lại với công việc đang làm, chất bánh vào dĩa. - Ty nói phải khâu đến 12 mũi mới kín hết. Nhưng bị thương ở đầu thường ra máu rất nhiều dù là một vết thương nhỏ.

- Quả đúng thế. Thời còn làm nghề đấu bò, tôi đã bị một cái sừng hút vào trán, vết thương bị hút không sâu nhưng máu chảy nhiều như heo bị cắt tiết. - anh ta ba hoa như mọi khi.

Hình như anh ta định nói gì nữa thì bỗng Tara bước vào nhà bếp. Cat ngạc nhiên khi thấy mắt cô ta trở nên lạnh lùng.

Ballard vẫy mũ chào Cat rồi đi ra. Khi đến cửa, anh ta dừng lại nói :

- cảm ơn cô đã cho biết tin tức. Nói xong, anh ta đội mũ và đi ra khỏi cửa.

- Hắn muốn cái gì thế ? - Tara đi đến máy pha café, rót nhiều café vào bình thủy cô ta mang theo.

- Chỉ hỏi thăm Jessy như mọi người khác. Cat đap&.

- Tôi cũng đóan như thế. - Cô ta cười gượng gạo. - Mọi người đều lo lắng cho Jessy. Vì bất cẩn , tôi rùng mình khi nghĩ đến sự bất cẩn của họ. KHông ai buộc dây thắt lưng ở ghế ngồi hết. Bất cẩn như thế có thể thương tích còn trầm trọng hơn nữa. Họ không chết là may mắn lắm đấy.

Câu nói của cô ta làm cho Cat lạnh ớn xương.

- Đừng nói như thế. Cô nói nhỏ giọng phản đối.

- Nói thế dễ sợ quá phải không ? - Giọng Tara có âm điệu thâm trầm từ tốn. - Hễ mỗi lần tôi vào ngồi trong xe, du đi xa hay gần, tôi cũng đèu bouộc dây thắt lưng cho kỹ. Biết đâu chỉ đi trong vòng 4- 5 dậmđường alé có thể bánh xe nổ vỏ.

- Từ rày về sau, chúng ta nên làm thế cho chắc.

Cat dừng lại, lòng tự hào và lương tâm đối ngịch nhau trong lòng cô. Một lát cô nói tiếp.

- Nhân thể tôi muốn cảm ơn chị vè những việc chị làm hôm nay. Tôi cảm ơn vì chị đã giúp cho cả Ty lẫn Jessy.

- Cảm ơn, nhưng không cẩn thiết phải như thế. Tôi sung sướng khi thấy mọi sự đều tốt đẹp.

- Tôi sung sướng vì chị đã nghĩ như thế. - Lòng tự hào trong Cat nỗi dậy. - Vì tôi không muốn chị nghĩ rằng việc này đã đền bù cho việc chị mua Wolf Meadow. Tôi nghĩ là tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho chị vì chị đã làm việc ấy. Chị đã làm một việc rất độc ác.

- Kìa Cat, cô không thấy rõ vấn đề hay sao ? Nói trắng ra thì chúng ta vẫn cùng trong một gia đình mà. Tara đáp vẻ mặt chân thanéh khả ái.

- KHông, ta không cùng một gia đình. - Cat nói một cách chắc nịch.- Người trong cùng một gia đình không bao giờ làm thế.

Tara định tranh luận tiếp thì bỗng Culley ÕRourke lặng lẽ từ cửa sau đi vào. TRông thấy Tara, ông ta dừng lại tỏ vẻ ngạc nhiên, thái độ của ông cho thấy ông không nghĩ có Tara ở đây.

- Culley tôi rất sung sướng được gặp bác. - Tara niềm nỡ lên tiếng chào - Tôi muốn xin lỗi bác vì hồi chiều tôi sơ ý có vẻ cộc cằn với bác. Thật là vô ý vô tứ. Tôi xin lỗi nhé. Mặc dù vết thương của Jessy không trầm trọng nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tôi vẫn sung sướng vì bác đã đến ngay nhà tôi để kêu cứu thay vì về trại.

Culley nghe cô ta nói mà không đáp lại một lời. Rồi quay qua hỏi Cat :

- vậy jessy bình an chứ?

- Chị ấy bình an. Họ giữ chị ấy lại bệnh viện tối nay để theo dõi thôi.

- Thế là tốt - Ông đưa tay ra tìm nắm cửa.

- Ồ, đừng đi, Culley Õrourke. Bác khoan đi đã - Tara nói, giọng than thiệnbất thường không phù hợp với cá tính của cô ta. - Tôi đoán bác chưa nă uống gì. Mà ở đây thì có lẽ đồ ăn quá nhiều không ai ăn hết. Bác đến đây ngồi vào bàn. Để Cat và tôi dọn cái gì cho bác ăn.

- Chẳng cần thiết như thế. - Mặc dù đầu lắc quầy quậy, nhưng mắt ông lại nhìn vào dĩa thức ăn.

Hơi bực mình vì người mời là Tara, cat bén nói them cho Culley nhận lời.

- Có lẽ rất cần. Cậu phải ăn để bù vào phần bữa tối mà cháu không mang đến cho cậu được. - Cô nắm tay ông ta dẫn đến bàn ăn, vừa đi vừa quay đầu nhìn tara. Chị hãy mang café vào phòng khách đi. Tôi đoán thế nào Stumpy cũng muốn uống tách khác.

KHông thể nào phản bác được, Tar đành xách bình café rơòi khỏi nhà bếp. Culley ngôi vào bàn, trong khi Cat đem đến cho ông cái dĩa, dao nĩa bằng bạc réôi mở tủ lạnh lấy nhiều thứ rau ướp lạnh.

- Cháu không ưa cô ta nữa phải không? - Culley hỏi, ông ta thấy thái độ của Cat đối với Tara không mấy than thiện.

Khỏi cần hỏi tên Cat cũng biết ông nói đến ai. Cô đáp:

- Cháu vẫn giận sôi gan về việc chị ta mua vùng đất ấy. Cháu nghĩ dù chị ta có làm gì đi nữa, cháu vẫn chống lại.

- Cô ta thuê Haskell làm việc cho cổ. - lời nói tự nhiên tuôn ra, biểu lộ ý nghĩ thầm kín trong óc ông.

- Cháu biết rồi. bố rất ghét chuyện này. Cậu uống café không?

- Uống chứ, tốt.

Cat đang rót café bỗng dưng cô dừng lại, nhìn ông ta, cau mày ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao cậu nhắc đến tên Buck Haskell ở đây?

- Vô cớ thôi. Bỗng nhiên tôi nhớ tên lão ấy thế thôi. Sau khi ngồi yên trước dĩa thức ăn trên bàn một hồi, Culley lấy muỗng múc sà lách trộn khoai cho voà dĩa rồi xem thức ăn ở các tô khác.

- Cậu Culley ơi, cháu biết cậu rõ quá mà. - Cat bưng tách café đến bàn, để gần bên chỗ ông ngồi - Cậu không nói cái gì vô cớ đâu.

Culley cố tình đánh trống lảng, ông ta nói:

- Chuyện kỳ lạ ở chỗ là cô ta thuê người vừa mãn tù làm việc cho mình.

Chưa bao giờ Cat nghĩ đến chuyện này. Nhưng cô không có thì giờ để hỏi them ông ta, vì khi ấy Quint chạy vào nhà bếp và theo sau là Logan.

- Chào mẹ, chào ông cậu Culley. Công việc xong rồi. - Chào xong, Quint không quan tâm đến ai nữa vì cậu thấy thức ăn dọn sẳn trên bàn - Còn cái gì ăn không mẹ? Con đói quá.

- Dĩ nhiên là có. Ngồi vào ghế.- Cô nói và đưa tay vò mái tóc đen nhánh của cậu bé.

- Tôi nữa chứ mẹ ? - Logan bắt chước con, cặp mắt xám của anh sáng long lanh, nét đặc biệt cảu anh chỉ danéh riêng cho vợ thôi.

- Cả nhà nữa. - Cat mỉm cười, ngẩng đầu lên để nhận cái hôn nhẹ nhàng nhưng đầm ấm của anh đặt trên môi cô.

Chỉ trong vòng mất phút sau, hai bố con múc đầy thức ăn vào dĩa, trong khi Cat đi rót thức uống theo yêu cầu của họ. Café cho Logan, sữa cho Quint. Coi như mặc nhien, Logan không gợi chuyện với Culley. Mặc dù Culley đã sống yên ổn hòa thuận với cả Logan lẫn Quint nhưng ông ta không phải loại người được phép nói chuyện.

Sau khi Quint ăn xong nữa cái bánh sandwich, cơn đói của cậu ta đã dịu xuống. cậu bèn đem chuyện xảy ra trong ngày đển nói.

- À, mẹ cậu Ty bị tọng xe phải không ?

- Con đã thấy chiếc xe à ? Cat nhìn Quint rồi nhìn Logan.

Logan gật đầu :

- xe của hai cha con anh chạy ngang đấy khi đến đây.

- Anh có thấy cái gì làm cho anh ngạc nhiên chú ý không ? - Culley hỏi, mtắ nhìn xoáy vào Logan

Câu hỏi làm cho bản năng nghề nghiệp của anh ta trỗi dậy. Anh đáp :

- Điều đáng làm tôi ngạc nhiên là hai lốp xe cùng nổ một lần. Tại sao thế ? - Culley nêu ra câu hỏi là có lý do nên Logna muốn biết chuyện này.

- Chỉ mới đáng ngờ thôi. - Culley xốc miếng sà lách trộn khoai cho vào miệng. - Tôi chú ý thấy giá để súng trên xe tải không có súng. Người ta đoán có nhân viên nào ở xe chữa lửa đã lấy khẩu súng rồi. Nhưng tôi nhớ là tôi không thấy ai hết.

- Có thể nhui thế. - Logan đáp, anh nhớ không ai nói về việc Culleyquay lại nơi xảy ra tai nạn. Như vậy có lẽ ông già đã ngồi xa đẻ quan sát. Đây là công việc mà anh cũng có khi làm, quan sát chú không tham gia vào công việc.

- Ty có nói về chuyện anh ấy trông thấy chó sói không ? - Culley hỏi, nhưng mắt vẫn chăm chú vào dĩa thức ăn.

- KHông nói gì với tôi hết. - Giống culley, Logan giả vờ không mấy quan tâm đến cuộc bàn thảo này. Anh không biết câu chuyện sẽ đi đến đâu, nhưng anh rất tin thế nào cuối cùng sẽ giúp ích cho công việc điều tra của anh.

Nhiều giây trôi qua trong im lặng, bỗng Culley thả một quả BoM nhỏ :

- Tôi cứ thắc mắc về hai phát súng mà tôi đã nghe xuất phát từ đâu.

- Súng bắn à ? - Bây giờ Cat cũng tham gia vào câu chuyện - cậu Culley, cậu nói cái quái gì thế ?

Ông ta chưa kịp trả lời thì Ty bước vào nhà bếp. ANh nhìn thẳng vào ông già lên tiếng :

- Chào cậu Culley. Tôi nghe tara nói cậu ở đây. Sợ cậu ra về sớm, nên tôi phải vào để cảm ơn cậu tận tình giúp đỡ chúng tôi hôm nay.

Anh đưa tay bắt tay cảm ơn; Culley bắt tay anh với vẻ miễn cưỡng, lẩm bẩm chào lại anh, rồi lấy dao nĩa lên ăn tiếp.

- Khi tôi thấy cậu đi lên đồi ấy, tôi chưa bao giờ thấy ai mà sung sướng như vậy.- Ty nói với ông.

- Tôi cũng nghĩ thế. - Logan lên tiếng rồi anhtiếp tục đề tài mà Culley vừa nêu lên :- Culley cho biết cậu ấy có nghe hai tiếng súng nổ.

- Thế à ? Khi nào ? -Ty hỏi, bình tĩnh đợi câu trả lời.

- Cùng lúc tôi nghe tiếng xe nhào. -Culley đáp đầu cúi xuống như thể chăm chú ăn.

- Có lẽ cậu nghe tiếng nổ lốp xe. Ty nói

- Có lẽ thế.

Nhưng Logan không tin vào lời đáp ra vẻ đồng ý của Culley. Vì anh biết rõ tính dè dặt của ông già đối với đàn ông trong gia đình Calder. ANh nói

- Nhưng câụ không tin đó là tiếng nổ lốp xe phải không cậu culley ? - Mặc dù câu nói như một câu hỏi nhưng Logan đã nói như lời khẳng định.

Culley quay mắt Logan thật nha, cặp mắtđen ánh lên vẻ quả quyết :

- Tôi nhận ra tiếng súng bắn khi tôi nghe.- Ông lại cúi xuống trộn thức ăn trong dĩa. Tôi cứ ngỡ có người nào đấy bắn chó sói. Nhưng không có ai hết và trong xe cũng không có súng.

- Cậu cho là có ai đó bắn vào lốp xe. - Logan nhìn Ty dò xét phản ứng của anh ta.

- Hình như có sự trùng hợp ngẫu nhiên trong việc này. Nghĩa là sự kiện này xảy ra ngay sau sự kiện kia. - Culley nói, nhưng thâm tâm ông không chấp nhận thế.

- ANh nghĩ sao ? - Logan hỏi Ty, anh nhận thấy Ty có vẻ trầm tư suy nghĩ về nguyên nhân khiến cho xe lộn nhào.

- Tôi không biết nhưng lốp xe còn rất tốt - Ty đáp, anh bắt đầu cảm thấy nghi ngờ.

Cat nhìn ba người lộ vẻ lo sợ, cô hỏi :

- Nhưng ai làm việc này ?

- Tôi phân vân không biết khi ấy Buck ở đâu ? - Ty nói nhỏ, gật dù suy nghĩ.

- Khi tôi đi vào chỗ xây nhà thì không có hắn ta ở đấy. Tôi biết không có hắn vì tôi đến tìm hắn. - Culley nói bằng giọng thẳng thứng chắc nịch.

- Sáng mai tôi sẽ đến xem hiện trường.- Logan lên tiếng rồi dặn Ty

- Đừng cho nhân viên lôi xe đi trước khi tôi đến. Cứ xem số người làm việc ở đấy, tôi biết họ không nhiều nhưng.. biết đâu họ tìm cách lôi xe đi.

- Tôi sẽ dặn họ như thế. - Ty đáp rồi bước ra khỏi nhà bếp.

Tối đó không ai đá động gì tới chuyện này nữa. Cat không muốn nghĩ nhiều đến nó, nhưng nó cứ lảng vảng trong óc khiến cô cảm thấy sự rình rập bên mình.

Ánh nắng ban trưa chiếu xuống đồng cỏ chói chang, bầu trời trong sáng không một gợn mây. Ngọn gió từ phương bắc thổi xuống, khô khốc, hút hết chất ẩm và làm tung bụi lên đầy trời.

Vào một hôm khác, thế nào Ty cũng nghĩ đến tình trạng khô hạn dễ sinh hỏa hoạn cho trại. Nhưng bây giờ với Jessy ngồi bên cạnh trong xe, gnười vẫn còn tiá mét, dây thắt lưng ở chỗ ngồi buộc chặc lên người, Ty suy nghĩ đến những chuyện khác.

Anh liếc mắt xéo qua cô, mắt lộ vẻ ái ngại :

- Nếu chúng ta ghé vào chổ xảy ra tai nạn, em không ngại gì chứ ?

Jessy nhìn anh, ánh mát dịu dàng

- ANh đừng sợ khi thấy chiếc xe bị thất em sẽ có thái độ hốt hoảng sợ sệt như đàn bà con gái. Em đã từng bi nhiều con ngựa hất lộn nhào xuống đất rồi. Tai nạn vẫn cón làm cho em nhức đầu và nhớ lại cảnh ấy em thấy rùng mình, nhưng xem lại hiện trường thì chẳng có nghĩa lý gì đâu.

- Giá mà đầy chỉ là tai nạn thôi. - Ty nói mà trong thâm tâm anh không tin đây là tai nạn.

- Đây cũng là lý do nữa khiến em muốn ghé lại đấy để khỏi trực tiếp Logan đã khám phá ra được cái gì, chứ không muốn nghe người ta kể lại.

Giọng cô bình tĩng, không có dấu hiệu gì cho thấy cô lo lắng. Thấy thế, anh nhìn thẳng mặt

cô, nét mặt cô rắn rỏi, thanh khiết. Những nếp nhăn vì ánh mặt trời ở hai bên mắttỏa ra và xương hai gò mánhô lên tròn trịa. Đôi môi rộng ngậm lại viớ nhau, bình thản như không có vẻ gì căng thẳng hết. Anh lại ngạc nhiên khi thấy vợ can đảm như thế.

- Em là người dám đương đầu với mọi bất trắc xảy ra trước mặt. - Ty nói.

- Tốt hơn là ta nên thấy nó đến còn hơn để nó rình rập quanh ta. - Jessy bình tĩnh đáp, cô nhấm mát để có thể nghĩ ngơi một chút.

Mãi cho tới khi họ tới gần nơi lật xe, Jessy mới mở mắt ra. Khi thấy cô nhìn quanh để định hướng, anh lên tiếng :

- Chỗ ấy trước mặt kìa, không biết Logan có còn ở đấy hay không ?

- Em thấy rồi.

Họ chỉ còn cách hiện trường chừng nửa dặm, Ty trông thấy chiếc xẻ đậu trên mô đất cao, ngọn đền báo động gắng trên nóc xe. Khi Ty dừng xe bên cạnh chiếc xe cảnh sát, anh thấy Logan đứng dưới con mương, bên cạnh chiếc xe bị hỏng. Bất kể bụi bậm tung lên đầy trời, Ty hạ kính xuống.

Logan bước đến gần xe của Ty, anh nhìn qua Jessy

- Chào Jessy, chị có khỏe không ?

- Khỏe hơn tối qua rất nhiều. - Cô đáp - Nhưng điều quan trọng hơn cả là chú đã tìm ra được gì chưa ?

- KHông tìm được gì quan trọng. - Anh nhếch mép cười bực bội. Nhưng tôi chắc các lốp xe của anh chị bị bắn nổ. Tuy nhiên tôi không có một chút bằng chứng nào về việc này.

- Chú nói thế nghĩa là sao ? - Ty nheo mắt nhìn Logan.

- Tôi nghĩ đêm qua ở đây có người nào đó lamé việc rất tất bật. Một phần của hai lốp xe đã bị cắt đứt. Tôi đoán là chổ bị cắt là chổ bị đạn bắn thủng. Nếu tên đó kích nâng chiếc xe lên để cắt lốp xe thì hắn cũng không để lại dấu vết gì rõ ràng đâu. Nghĩa là đất ở đây quá cứng hay là nó có lót cái gì dưới con kích để khỏi để lại dấu vết. Đất quanh đây bị dẫm nát quá nhiều nên không thể nói chính xác được.

Nếu Logan nói thế, Ty phải tin thôi. Vì đây là nghề nghiệp chuyên môn của ảnh. Nhưng Ty nảy ra trong óc một ý khác. ANh quay đầu nhìn vùng đất từ con đường trải dài hướng Bắc.

- Chắc hắn ở đâu đó ngoài kia. - Ty nói.

- Chắc thế. - Logan nhất trí đáp - Tôi đã ra sức lục sóat một vùng đất rộng ở đấy. Hoặc là hắn đợi không lâu thì anh đến, hoặc gió đã làm chjo cỏ nơi hắn ngồi rình bị dẹp thẳng lên lại. nếu hắn có ý định cắt lốp dài như thế thì tôi cam đoan là hắn muốn lấy đầu đạn nằm trong lốp.

- Phải, xem thế đủ biết hắn là kẻ thận trọng. - Và Ty chỉ có thể nghĩ đến một người khôn lanh như thế thôi. … đó là Buck Haskell. tất cả những gì gã không biết trước ngày gã đi tù, thì bây giờ sau khi ở tù về, có kẽ hắn đã học được từ trong tù.

Logan vỗ nhẹ vào cửa xe rồi đứng thẳng dậy :

- Tôi đi quanh xem xét thêm một vòng nữa. Biết đâu may ra tôi tìm được caí gì đó mà hắn bỏ quên. Có lẽ tôi phải cẩn thận nhiều hơn nữa Ty à.

- Tôi chắc cũng phải cẩn thận nhiều hơn. - Ty đáp, giống như Logan, Ty tin là kẻ dã tấn công anh thế nào cũng tìm cách sát hại anh lần nữa. - Chú đã tìm ra Haskell ở đâu chưa ?

- Tôi không có cớ gì chính thức thẩm vấn lão ta. KHông có vật chứng, không có nhân chứng, không có gì ngoài sự phỏng đoán " có lẽ sự viếc ấy đã xảy ra như thế. ". Cho nên tôi không thể làm gì được.

Có lẽ Logan không thể làm gì được, nhưng Ty thì có thể làm được nhiều việc.

Chương 17

Họ rời khỏi khu vực xảy ra tai nạn, bụi bốc lên che mờ cả khu. Jessy nhìn một bên mặt của Ty, hàm xai rắn rỏi bạnh ra, cho thấy anh đang hết sức căng thẳng.

- ANh sẽ đến hỏi Buck à ? - Cô hỏi.

Bản tính của anh thiếu kiên nhẫn, Ty vẫn biết thế, nhưng anh không thể ngồi yên để chờ đợi được.

- Ngay khi anh đuư em về tới tới nhà và thấy em nghĩ ngơi yên ổn. - Anh cố nói năng dịu dàng nhưng Jessy thấy giọng anh có vẻ cương quyết. Chắc không có cách gì thuyết phục anh đừng đi được.

Thực ra thì Jessy không tin anh có thể làm được gì. Buck sẽ không bao giờ thú nhận việc mình đã làm. KHông có bằng chứng gì buộc tội hắn bán vào xe, cho nnê Ty chẳng biết làm gì ngoài việc canh chứng gã mà thôi. Buck chắc cũng biết người ta nghi ngờ mình, nên gã sẽ hết sức cảnh giác khi làm một việc gì đó. Do đó đây sẽ là một cuộc chạm trán rất gay cấn.

- Em nghĩ là anh không cần lo việc đợi cho em nghỉ ngơi yên ổn. - Jessy nói với anh - Giữa sally và mẹ em, thế nào cũng có một người kè ké một bên hông em, chăm sóc em như chăm sóc một người tàn tật.

Đúng như lời tiên đoán của Jessy, cô chưa đạt chân lên hiên nhà, hai người đàn bà đã chạy ra, bao quanh cô. Mẹ cô nhìn cái băng trên đầu cô, liền ta thán là một số tóc cô đã mất, nhưng rồi bà nói cho Jessy yên tâm là tóc sẽ mọc lại.

Jessy nhìn Ty qua đầu của hai người.

- Anh thấy chưa. ANh có thể đi được rồi, kẻo họ mời anh đi chỗ khác chơi đấy. - Cô thấy anh vẫn còn chần chừ nên nói tiếp - Cần phải làm việc ấy Ty ạ.

Câu nói đơn giản làm cho anh thấy mát dạ. Jessy không phải là loãi đàn bả làm cho chồng vướng tay vướng chân, những khi có công việc cần làm ; Tara thi trái ngược. Nếu sau khi đưa cô ta ở bệnh việnvề mà đi ngay như thế này, thì cô ta sẽ cảm thấy đau khổ, nhưng Jessy thì không. Anh tự hòa vì có người vợ như thế.

- Em hãy nghĩ ngơi đi nhé. - Ty nói rồi quay lui chiếc xe.

Cô đã nghĩ gnơi suốt 12h qua rồi. Jessy quyết định sẽ không vào giường cho đến khi trời tối. Khi cô nghe tin Cat đã đưa cặp song sinh về nhà để cho Jessy được yên tĩnh vào ngaỳ

đầu tiên về nhà, cô nghĩ mọi người đã cầm bằng cô như ngươì tàn tật. Mặc cho hai bà chống đối, Jessy cương quết ở ngoài mài hiên một lát.

- Con cảm thấy như đã bị cầm tù trong phòng suốt một tuần này rồi, luôn luôn bi- quấy rầy, người thì đén băt ắạch, kẻ thì đến đo huyết áp. Con chỉ muốn ngồi ngoài này một mình hít thở không khí trong lành. mẹ và bà tin con đi, ngôì ngoài này nghĩ ngơi thoải mái hơn trong giường rất nhiều. Jessy cương quyết nói.

Mẹ cô biết cô đã quyết định như thế rồi. KHông thề nào nói cho cô đổi ý, nên bà chiều theo ý của Jessy.

Ngồi dựa người trong chiếc ghế xích đu có lưng dựa cao ở mái hiên phía trước, Jessy tắm trong ánh nắng mặt trời ấm áp. Trên cái bàn bên cạnh cô là chiếc ly và bình nước có đá lạnh, cái chuông để rung. Cô dựa đầu lên chiếc gối dài nhỏ cho mê vì đầu cô vẫn còn nhói đau, và một cái gối khác lót ở dưới lưng. Chỉ còn thiếu chiếc áo khoác da cừu đáp lên hai chân nữa thôi. Jessy nghĩ thế, miệng mỉm cười.

Liếc mắt nhìn về phía phòng ăn, Jessy thấy tấm màn ở cửa sổ di động, cô biết là mẹ cô hay là bà Sally đang canh chừng cô. Cô nhắm mắt thưởng thức hương vị và âm thanh quen thuộc trong trại. Hơi ngạc nhiên vì cô băné g lòng ngồi yên một chỗ mà không làm gì hết. Nhưng vì cô bị thương ở đầu hơi nặng, nên phải thế. Ngôì một mình cô lại nghĩ đến tai nạn mà hóa ra không phải tai nạn, và nghĩ đén cuộc chạm trán giữa Ty và Buck Haskell, cuộc chạm trán đã xẻy ra rồi hay sắp xảy ra.

Nghe có tiếng sỏi kêu rào rạo, cô biết có người đi tới bèn mở mắt. Jessy thấy Ballard đang đi về phía thềm nhà. Anh ta cũng thấy cô.

- Chào buổi sáng.

- Chào buổi sáng. - cô lập lại lời chào của anh ta.

- Thấy cô ngồi ngoài này tôi mới nhớ buổi sáng đẹp trời.- Ballard nói, chân bước lên thềm. - Tôi đến thăm xem cô có khỏe không. Nhưng không ngờ gặp cô ngồi ngoài mái hiên thế này.

- Để hưởng được không khí trong lành. - Cô đáp.

- Đây là phương pháp tuyệt nhất đẻ xóa sạch mùi bệnh viện ra khỏi mũi cô. - Anh ta đi đến ngồi vào chiếc ghế xích đu khác kế bên cạnh ghế cô ngồi, duỗi chân thoải mái rồi nhìn cô đăm đăm.- Cô đã làm cho tất cả chúng tôi sợ, Jessy ạ. Cô cảm thấy trong ngươì thế nào ?

- ANh cũng nói năng nghe như y tá rồi. - Cô đáp, giọng hơi gay gắt, vẻ hơi mệt mỏi vì trtả lời những câu hỏi cũ rích như nhau.

- Phải như thế mới được. - Anh nhếch mép cười, nụ cười có vẻ ân hận. Anh ta nhìn chăm chú vào chỗ bị thương trên đầu, cuộn băng kéo từ một bên thiá dương lên tận đỉnh đầu. - Tôi đoán đầu cô đau như búa bổ.

- Họ nói tôi phải đau đầu một thời gian. - Cô đưa tay thẫn thờ sờ lên lớp vải băng. Cô thấy đau ở vết thương.

- Khi nào thì tháo băng ? ANh ta hỏi

- Ngày mai, khi nào thấy hết chảy máu thì tháo.

- Tôi chắc là cô rất muốn tháo băng ra cho rồi. Tôi không thể chịu nỗ cái băng quấn quanh đầu như thế. - Ballard nói rồi quay mắt khỏi cô. - Chắc Ty không đi đâu lâu sau khi đưa cô về nhà.

- Anh ấy có công việc cần giải quyết.

- Tôi nghe có người nói rằng đây không phải là tai nạn. Họ nói có lẽ có ngươéi bắn vào lốp xe. Đây chỉ là lời đồn, hnưng tôi phân vân không biết có phải thế không. - Anh ta nhìn cô đợi câu trả lời.

- Có vẻ như thế thật. Jessy xác nhận.

Mắt anh ta bỗng đanh lại vì tức giận :

- Tôi đã nghĩ như thế đấy. KHông làm sao có sự trùng hợp ngẫu nhiên lạ lùng là hai lốp xe cùng cổ một lúc. Tôi biết là ai đứng đàng sau vụ này. Và Ty chắc cũng đẽ biết, vì tôi thấy anh ấy đi về hướng Nam, có lẽ đi nói chuyện với cô ta.

- Cô ta à ? - Jessy lập lại, sửng sốt khi nghe đại từ giống cái. - Anh nghĩ Tara đã bắn à ? Nghĩ như thế thật là lố bịch quá.

- KHông, nhưng tôi cá với cô là cô ta ra lệnh. - Anh nói một cách quả quyết.

- Tara ! Cô không hề nghĩ tara có thể làm một việc như vậy. Jesssy thấy vô l&y hết sức khi buộc tội cô ta. - Nhưng tại sao cô ta ra lệnh bắn ? Vì lý do gì mà cô ta làm thế ?

Ballard trả lời ngay, không chần chừ:

- Để loại cô, để chiếm lại Ty. Cô ta đã muốn làm thế từ khi cô xuất hiện ở đây. ..nhưng cơ ta không muốn đợi lâu hơn nữa. Cho nên cô ta nghĩ cách loại cô ra khỏi bối cảnh.

- Nhưng trong xe cũng có Ty kia mà. - Jessy nói - Tại sao cô ta làm thế vì có khả năng gây

thương tích cho ảnh, thậm chí còn gây tử vong.

- Tôi cũng rất ngạc nhiên. - Ballard xác nhận - Tôi nghĩ là Buck đã làm việc này. Có lẽ lão ta muốn giết người trong dòng họ Calder cùng với cô luôn. Cô biết không, sau đó, lão ta bị cô ấy mắng nhiếc thậm tệ vì suýt gây tử vong cho Ty.

Jessy suy nghĩ về những lời Ballard vừa buộc tội cho Tara. Cô không thích và không tin Tara, nhưng cô thấy khó mà tin rằng cô ta đã làm việc này.

- Tara có tài bịp bợm gian manh, nhưng tôi không tin cô ta đã làm những việc như anh vừa nói; - Jessy khẳng định.

- Cô không tin hả? - Ballard nhìn cô với ánh mắt có vẻ thương hại - và cô hãy cho tôi biết tại sao cô ta thuê Haskell?

- Cô ấy nói vì ông ta biết rất rành về cánh đồng Wolf Meadow. Jessy vẫn cảm thấy lối giải thích này gượng ép quá.

- Tôi không cải cọ chuyện này nữa.- Ballard đáp. thực ra thì có lẽ lão ấy biết những chỗ nào dùng để phục kích cho tốt thì có. Và nếu ở đây có xảy ra bạo động thì lão ấy là người đầu tiên đáng cho cô nghi ngờ. Nói tóm lại mọi gnười đều biết lão ấy ghét gia đình Calder phải không?

Jessy đồng ý với anh ta điểm này:

- Đúng!

- Giả dụ Haskell bị bắt và lão ta đổ lỗi cho Tara. Ai tin lão ta? Ồ, có thể có vài người tin. Nhưng chẳng nhằm nhò gì vì cô ta đã che giấu vết tích của mình, và qui lỗi hoàn toàn cho lão. Lão ta chỉ còn cách nói cùng cô ta hợp tác mà thôi. Nhưng đám luật sư tiếng tăm của cô ta thuê sẽ biện hộ cho cổ, lời nói của tên cựu tù này sẽ không làm sao buộc tôi được cô ta. Thế đấy ngài ạ. - Ballard kết luận với cái gật đầu tin tưởng. - Cô ta đã tổ chức chuey- (n nay rất cản thận. Buck chỉ là con bài bất trị. Tôi đoán chắc chắn cô ta hơi khó kiểm soát được lão.

- Anh đã nói với ai về việc anh nghi ngờ chưa ?

- Hay ho gì mà nói. Đây chỉ là điểu mà tôi nghi ngờ thôi. Và độ này Ty không tin tưởng tôi. Nếu tôi nói thì chắc anh ấy cũng không tin. Cô ta đã làm cho anh ấy mê muội. Lúc nào cũng thế.

- KHông phải lúc nào cũng thế. - Cô chỉnh lại - Nếu không thì chắc anh ấy vẫn còn lấy cô ta.

- Nếu Tara loại được cô thì cô ta sẽ trở lại làm vợ anh ta ngay. Cô ta chuẩn bị công việc để đi đến kết thúc ấy. Ty sẽ chấp nhận thôi vì ảnh sẽ lâm vào cảnh gà trống nuôi con, và ban đầu thế nào cô ấy cũng chú ý, chăm sóc bọn chúng. Để cho được bảo đảm thêm, cô ta mua Wolf Meadow. Nếu không có cô, thế nào Ty cũng cưới cô ta để hưởng cánh đồng ấy. Đây là loại hôn nhân dưới dạng liên doanh mua bán của thời xưa.

Jessy không tin có chuyện đó, Ty có dòng máu Calder nổi tiếng khắp vùng. Mặc dù trong nhà Calder có người đã lấy người mình không yêu để làm vợ, nhưng Ty chắc sẽ cố tránh phải sai lầm ấy lần thứ hai.

- Có thể, nhưng cũng có thể không. Cô đáp.*

- Này nhé, tôi nói chuyện này không phải để nói xấu Ty đâu, nhưng là để cô canh chừng. - Anh ta nghiêng người tới gần cô, vẻ quan trọng - Tôi chỉ nhằm mục đích là cảnh báo cho cô đề phòng. Nếu tôi không lầm thì tính mạng của cô đang lâm nguy. Có thể không xẻy ra liền đâu. Còn thể cô ta sẽ đợi một thời gian cho nguôi đi, để cho cô bớt đề phòng. Nhưng cô phải luôn đề cao cảnh giác, phải luôn đè phòng.

- Anh đừng lo, tôi sẽ đề phòng.

- Nói tôiđừng lo là vô tình rồi. Tôi sẽ lo cho cô. Tôi nói cô hãy ở trong nhà cho thật kỹ, vì bọn bắt cóc vẫn đột nhập vào nhà được. Tuy nhiên nếu cô ở quanh đây, tôi có thể để mắt tới cô được. Nhưng tốt nhất là cô đừng đi đâu một mình. Mà biết đâu những sự lo lắng của tôi là quá đáng, có thể không xảy ra.

- Chúng ta hãy hy vọng như thế.- Jessy đáp, cô nghĩ rằng những điều Ballard nói chỉ là nghi ngờ thôi.

Một chiếc xe tải nhỏchạy vào sân trại, đến gần Ấp. Jessy nhận ra người cầm lái là Chase. Ballard cũng nhận thấy, anh ta đứng dậy khỏi ghế, từ tốn, không hấp tấp.

- Hãy cẩn thận Jessy nhé.- Anh ta có vẻ trang nghiêm và lo lắng. - Tôi không muốn có chuyện không hay xảy ra cho cô.

- Cảm ơn. - Cô cảm thấy xúc động trước sự lo lắng của anh ta cho tính mạng của cô. Nhưng cô nghĩ không biết những điều mà anh ta lo lắng có xác đáng hay không.

- Chào ông - Ballard gật đầu chào Chase khi hai người gặp nhau trên thềm nhà.

Chase thờ ơ gật đầu chào lại, mắt chú ý nhìn Jessy xem tình hình súc khỏe của cô ra sao.

- Trông con khỏe chứ không như bố lo sợ.

- Vâng con khỏe nhiều.

Ông đến gần ghế cô ngồi, quay nhìn khắp sân trại:

- Có Ty đây không?

- Không. Jessy kể cho ông nghe về chuyện họ đã nói với Logan, về quyết định của Ty và về việc thiếu bằng chứng để chứng minh. - Ty đi đến Wolf Meadow để gặp Buck.

Vẻ mặt của Chase đanh lại như tượng đá, mắt nheo nheo tức giận. Nhưng ông không nói gì mà chỉ gật đầu nhè nhẹ ra vẻ hài lòng. Gia đình Calder đã bị người ta tấn công, không thể để yên được.

- Ballard muốn cái gì thế? - Chase hỏi, bây giờ ông mới đưa mắt nhìn theo anh ta.

- Anh ta cho rằng tara có dính líu đến việc này. - Jessy đáp, tính ngay thẳng như mọi khi.

- Bố thấy có thể lắm. - Chase đáp, nhưng ông không đưa ra ý kiền gì về chuyện này. Ông quay qua phía cửa- Con có vào nhà không?

- Con ngồi ngoài này một lát.

- Bố ở trong phòng làm việc, nếu con có cần gì cứ gọi. Ông nói rồi đi vào nhà với vẻ mặt lo lắng.

Chase rất tiếc là ông không đi với Ty. KHông phải ông sợ Ty không giải quyết được vụ này. Nhưng ông tiếc vì ông hiểu Haskell rất nhiều còn Ty thi không.

Điều quan trọng là Buck hẳn biết rằng Chase không dễ mắc lừa. Chase làm những gì ông đã hứa bất kể pháp luật.

Cái cánh quạt của cối xay gío 11 đứng im trên bầu trời bất động, bị quên lãng trong cảnh sinh hoạt ồn ào gần bên cạnh. Gặp khi khác, thế nào Ty cũng dừng lại xem ngôi nhà lẹt đẹt dựng lên cheo leo gần dưới chân ngọn đồi thấp. Song, lúc này anh không quan tâm đến.

Nhìn quanh khu xây cất, anh thấy một toa xe moóc dùng làm văn phòng đậu cách xa công trường một đoạn, anh liền lái xe đến đấy. Có khoản 20 người đàn ông đang di chuyển trong khu vực xây dựng, nhưng không có Buck haskell trong đó.

Đậu xe gần tầng cấp lên xe moóc, cửa toa bật mở và Tara bước ra.

- Ty! Tiếng chào của cô có vẻ ngạc nhiên và gương mặt hiện ra vẻ sung sướng. - Tôi nghe tiếng xe và không nghĩ ra là xe ai. Tôi nghĩ chắc là anh lái xe đi đón jessy ở bệnh viện về

nhà. - Tara dừng lại lọ vẻ quan tâm- Họ cho chị ấy xuất viện rồi à,

- Phải cô ấy về nhà rồi.- Ty đáp, lòng nôn nóng/

- Thật ơn chúa. - Tara để bàn tay cuống họng đẻ biểu hiện sự vui mừng của mình một cách cường điệu rồi thả tay xuồng. - anh làm tôi sợ mất một phtú.

- Xin lỗi. Ty đáp.

Nhưng Tara đã đến gần bên anh, nắm cánh tay anh và nhin anh bằng ánh mắt khêu gợi quen thuộc.

- Thật tôi không ngờ bây giờ ngẫu nhiên có dịp dẫn anh đi xem ngôi nhà đẹp của tôi. Anh đã hoãn tới hoãn lui nhiều lần rồi.

- Và bây giờ tôi chắc phải hoãn lại lần nữa. - Anh đẩy bàn tay cô ra khỏi cánh tay anh. - Hôm nay tôi ghé đây không phải để viếng thăm xã giao.

Co ta nhích người lui. Đôi mắt tối sầm buồn bãvì điều cô mong muốn bị khước từ. Nhưng tara thấy ngay nét mặt anh hiện ra tức tối. Cô muốn biết nguyên nhân khiến Ty giận.

- Tyn có chuyện gì à ? Có chuyện gì không ổn à ?

- Haskell đâu rồi ?

- Buck à ? - Tara lặp lại, câu hỏi của anh làm cho cô ta ngạc nhiên.- Ông ta ở đâu đó gần đây. Mà tại sao ?

- Tôi vcần nói chuyện với ông ta. Tôi tìm ông ta ở đâu ? - Ty quay đầu nhìn quanh khắp nơi.

- Hồi nảy ông ta nói ổng phải thay hàm thiếc nơi lưng ngựa. Tôi đoán chắc bây giờ ông ta dang ở trong nhà kho để yên cương gần chuồng ngựa. Để tôi dẫn anh tới đó.

Khi Tara dẫn đường đi trước, về phía khu nhà mới cất, Ty thấy chuồng ngựa làm bằng cọc gỗ hiện raphía đàng xa, gần ngọn đồi thấp. Cặp ngựa đang thảnh thơi trong chuồng. Phía bên kia chuồng anh thấy có cái nhà kho nhỏ.

- Thôi khỏi cần, - ANh nói với Tara - tôi thấy nhà kho rồi - Ki ấy cô cứ tiếp tục bước, anhliền nắm tay cô kéo đứng lại. - Tọi đã nói là để tôi đén gặp lão ta.

- Đừng nói với tôi cái giọng như thế Ty Calder. Tara đáp. Giọng cô nhẹ nhàng nhưng hàm hếch lên với vẻ cương quyết. - Tôi muốn biết anh định làm gì với Buck.

- Đây là hcuyện riêng tư giữa tôi và Buck.

- Buck làm việc cho tôi. - Tara khẳng định. - Vì anh không nó cho tôi biết tịa sao anh muốn gặp Buck, tôi sẽ nghĩ ràng ông ấy đã làm điều gì sai trái. Nếu thế tôi có quyền biết về chuyện đó.

Để đáp lại, Ty hỏi :

- Chiều qua, Buck ở đâu ?

- Hôm qua à ? - Tara ngơ ngác nhìn anh một lát mới heỉu cớ sự. - Anh đừng nghĩ chuyện ông ta có dính líu đến tai nạn của anh. - Cô ta trả lời giọng cương quyết.

- Có người chủ mưu bán nổ lốp xe của tôi. Tôi không thể gọi đây là tai nạn.- Ty gay gắt đáp lại, Tara há hốc miệng kinh ngạc. ANh nhận thấy cô ta đang bối rồi nên hỏi tiếp. - Lão ta ở đâu ?

- Sửa một cái máy ở cối xay gió. - Cô trả lời mà không suy nghĩ, rồi vội phân bua. - Tôi định mua một ít bò tơ và nu- (i cho béo vào mùa hè.

- Lão ta ở một mình phải không ? Ty hỏi.

Tara cau mày như thể cố nhớ :

- chắc ông ta làm việc một mình. Ông ta cưỡi con ngựa xám. Là vì ổng định thay cái hàm thiếc dây cương con ngựa ấy. - Cô ta ngước lên mở mắt nhìn anh - Ty này, không có gì chứng minh được chuyện anh nghi ngờ.

- Có thể chứng minh lão ta có cơ hội làm việc ấy.

- Nhưng ông ấy đi sửa cối xay gió. Tara cải.

- Lamé sao biết ông ta có đi sửa. ?

- Nhưng ông ta không dám gây chuyện ấy để đi tù lại và bỏ cha già không ai chăm sóc.

- Nếu cô muốn tin lão ta vô tội thì cứ tin. - Ty càu nhàu nói rồi đi về phía chuồng ngụa, để cô ta đứng một mình. Lần này tara không cố đi theo anh nữa.

Buck đang ở trong chuồng ngựa, đứng bên cạnh đầu con ngựa thiến mà xám, đang chỉnh lại lần cuối cái hàm thiếc nơi dây cương thì Ty bước vào. Buck quay đầu nhìn lui, rồi tháo dâythắt quanhcổ con ngựa và lấy dây cương ra.

- Anh cần gì ở tôi đấy Calder ? - Nắm dây cương trên tay, ông ta thủng thỉnh đi đến chỗ Ty đứng nơi hàng rào.

- Tôi nghe chú sủa cối xay gió vào chiuều hôm qua.

Buck nhìn ra phía sau lưng Ty, như thể để tìm ra nguồn tin tức xuất phát từ đâu.

- Đúng thế. - Ông ta cúi xuống luồn qua giữa các thanh ngang hàng rào rồi đứng thẳng lên.

- Tôi cho biết chú là đồ nói láo. - Ty nói giọng vô cảm.

Buck nhún vai đáp :

- đây là đất nước tự do. ANh muốn nói gì cũng được. - Gã quay nhin vào mặt anh và tự nhiên tựa vai vào hàng rào - anh nghĩ tôi đã làm gì,

- Bắn vào lốp xe tôi.

Buck cười đưa tay gãi sau đầu :

- Nhưng anh không chứng minh được. Nếu không chắc anh đã không đên& đây. Mà chính người em rễ của anh đến để lôi cổ tôi vào tù. Chắc anh đoán tôi đã làm việc ấy.

Buck đẩy cái mũ ra phía sau đầu, huýt gió mồm nho nhỏ rồi đáp:

- Anh nói năng nghe giống người dòng họ Calder thay vì giống như người Õrourke. Có lẽ anh mang tính di truyền của ông già nhiềuhơn tôi tưởng.

- Tôi sẽ làm những gì tôi đã nói. Chú nhớ kỹ cho. - Ty nói rồi quay gót, việc cảnh cáo như thế là xong. Và người dòng họ Calder chỉ noí một lần.

- Anh đã phí hơi sức. - Buck nói - anh nên đi tìm nơi khác vì tôi không đuổi theo anh đâu.

Ty đã biết trước thế nào lão cũng chối:

- Tôi nghĩ đấy là lý do kihiến chú cố tạo ra việc này như là một tai nạn, giống như lần trước chú đã tạo ra hoàn cảnh làm như thể tôi bị té ngựa.

Ty trở lại chỗ đỗ xe, bước đi của anh xộc xộc và khi Tara định đến nói chuyện với anh, anh tảng lờ không để ý đến. Khi anh lái xe đi, cô vẫn còn đứng ở bên tầng cấp lên toa moóc.

Tara vội vã đến chuồng ngựa tìm Buck, mắt nảy lữa cô ta hỏi:

- Ông biết gì về chuyện nay? Có phải đấy là tai nạn không?

- Nếu Calder nói không phải, có lẽ anh ta đã có bằng chứng gì mới nói thế. - Cầm dây cương trên tay, Buck đi về phía nhà kho nhỏ.

- Khi tôi nói với ông, ông không đdược đi. - Tara nói giọng gay gát, tức tối.

Buck dừng lại, quay mặt nhìn cô ta với vẻ lờ dờ xấc xược.

- Cô ra lệnh như cai ngục vậy.

Nụ cười uể oải trên mội gã là cho Tara tức lộn ruột. Cô muốn cho gã một tát tay.

- Ông có liên quan đén việc này phải không?

- Bà đa nghi quá rồi bà công tước ạ. Cững đa nghi quá tệ như nhà Calder.

- Tôi muốn ông trả lời ngay thẳng ngay bây giờ.

Sau một phút im lặng, Buck nhắc cho cô nhớ:

- Chắc cô biết tôi sửa cối xay gió xa cách xa đaây hàng dậm đường.

- Tôi nghe ông nói thề nhưng tôi không cxó cách gì để biết ông nói thật hay không.

Buck bình tĩnh nhình cặp mắt cô ta ánh lên vẻ tức giận, vẫn nhếch mép cười ngạo mạn.

- Tôi nghĩ là cô phải tin vào lời tôi.

- Vậy thì cầu Chúa gia hộ, nếu ông nói láo, ông đừng trách người ta bo tù ông mục xương. - Giọng Tara trầm xuống, cương quyết - Tôi đã dặn ông rồi. Ông phải làm theo những gì tôi nói và "chỉ" làm những gì tôi nói thôi.

- Thế thì tôi bị hăm dọa lần thứ hai trong ngày. - Buck lắc đầu với vẻ ngao ngán hài hước.- Hồi nãy Ty cảnh cáo cho tôi biết anh ta sẽ đổlên đầu tôi cơn thịnh nộ của gia đình Calder và bây giờ đến phiên cô.

Tara nhìn ông ta với ánh mắt gay gắt và lạnh lùng.

- Nếu có chuyện gì xảy ra cho Ty thì néu tôi là ông, tôi sẽ không lo cơn thịnh nộ của gia đình Calder. Nếu ông nghĩ họ có thể trả đũe ông, ông đừng trông cậy gì vào nơi tôi.

Quá tức giận đén đờ người, Tara quay phắt người đi về phía văn phòng của công trường.

Buck mỉm cười nhìn theo, nụ cười tắt trên môi gã.

- Buck này, - ông nói một mình nho nhỏ - Có lẽ khó khăn đang chờ mày trước mtắ. Chắc chắn như thế.

Cơn gió nhẹ thổi qua mà hiên trước nhà. Jessy cãm thấy hơi gió phãng phất trên mặt mình. Nhưng trong các cánh đồng kho hạn, con gió mang theo mùi đất khô. Từ phía chuồng ngựa, vọng lên tiếng vó ngựa nện thình thịch, rồi tiếng chống đối vang dậy. Jessy không để ý đến đám bụi do chân ngựa hoảng loạn tung lên. Mắt cô đang bận nhìn đám bụi đất đỏ tung lên mù trời chạy dọc theo con đường dẫn đến trung tâm đầu não của trại Triple C. Linh tính báo cho cô biết đấy là xe của Ty, mặc dù sau đó thật lâucô mơi thấy rõ chiếc xe.

Cô đứng dậy rời khỏi ghế xích đu, bước đến đầu thềm đẻ đợi anh.

Khi Ty bước ra khỏi xe, đi về phía thềm nhà, Jessy nhận thấy bước đi của anh có vẻ nặng nề, vẻ mặt đăm chiêulo lắng như muốn che dấu sự căng thẳng trong lòng. Dưới bộ ria mép rậm, miệng anh mím chặtvới vẻ bực tức. Khi thấy cô, anh cố nhếch mép cười.

- Em làm gì ngoài này? - Anh hỏi, giọng nói nhẹ nhàng nhưng ánh mắt nhanh nhẹn quan sát cô.

- Đợi anh. - Jessy trả lời một cách bình tĩng. Khi anh đến gần, cô thấy vẻ lo âu hiện ra trong cặp mắt húp của anh. Tự nhiên cô đưa tay ôm quàng hông anh như muốn san sẽ bớt nỗi lo âu phiền muộn trong người anh sang mình. - Chuyện như thế nào? - Cô hỏi, nghĩ rằng chính công việc này là nguyên nhân khiến anh buồn bực, nên cô hỏi bằng giọng nhẹ nhàng, không mấy quan tâm.- Anh có gặp Buck không?

- Anh cí gặp lão ta.- Ty quàng tay quanh vai cô, kéo cô sát vào anh rồi cả hai đi về phía cửa. - Dĩ nhiên là llão ta chối không làm như thế.

- Nhưng anh đã biết trước như thế rồi.

- Phải. Còn em, có khỏe không ? Em phải nghĩ ngơi mới được. - Anh trách nhẹ cô. - Chứ ngồi ngoài này đợi anh làm gì ?

- Ngồi ngoài này cũng là nghĩ ngơi. vả lại, được ở nhà là liều thuốc rất bổ réôi. - Jessy không đả động gì đến đầu cô vẫn còn nhức nhối. Mức độ nhức của vết thương cô có thể chịu đựng được. - Lái xe trên đường ghố ghề, xương sườn anh có đau không ?

Anh nhăn mặt đáp :

- Cũng đau chứ.

- Em đã đoán thế. - Nhưng cô nghĩ anh không bân tâm gì đến đau đớn này.

- Cả hai chúng ta đều bị va thật mạnh, đúng không ? - Ty liếc mắt nhìn vào mặt cô, bỗng anh thôi cười, mặt anh trở nghiêm nghị. ANh nghiêng người về phía cô, đưa mấy ngón tay to khỏevuốt nhẹ lên chiếc băng trên đầu cô.- Từ khi xảy ra tai nạn, anh cứ nhớ mãi phản ứng của bố anhkhi anh hay tin mẹ anh chết vì rớt máy bay. - Giọng anh trầm trầm nghe rất cay đắng - Ngay khi nghe tin, ông như người điên loạn. Và khi em nhào vào người anh, anh mới hiểu được tâm trạng của bố khi ấy. Anh không thể nào chịu đựng nổi cảnh phải mất em. Jessy à.

Xúc động trtước ánh mắt đau đớn của chồng, cô dudua tay ôm chiếc hàm xai rắn rỏi của chồng và nói :

- Nhưng anh không mất đâu. Phải nện vào đầu em mạnh hơn nữa mới hại được em.

- Anh biết - anh cố cười với cô, nhưng vẻ rầu rĩ lại hiện ra trên mặt anh. - Chuyện này làm cho anh rất buồn.ANh không thể nào xua đó đi được.

Cô muốn nói cái gì đó cho anh yên tâm. Nhưng boi- ‘ng cô cảm thấy lo lắng, cô sợ thật.

- Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, ta cũng phải quyết vược qua. Ty à. - Cô đáp rồi sẳn đà cô nói tiếp- Có thể không dễ nhưng chúng ta sẽ cố.

Chinh đấy là sức mạnh làm chỗ dựa cho anh. Lời cô đã làm cho anh bình tĩng, giúp anh lấy lại sự yên ổn thư thái. Chừng nào còn có cô bên cạnh, anh có thể đương đầu với bất kỳ cái gì trước mắt. Chính ý tưởng đơn thương độc mã một mình mới làm anh sợ.

Chương 18

Tháng sáu thường có mưa nhiều trên cánh đồng rộng lờn ở Montana, nhưng năm nay ở trại Triple C không có một giọt. Ngày này qua ngày nọ, mặt trời chói chang trên vòm trời ở vùng đất rộng lớn của Calder, thiêu đốt các cánh đồng làm cho mặt đất nức nẻ. Mực nước sông hạ thấp, nhiều con suối nhỏ khô cạn, hiện tượng thật bất thường.

Sang tháng 7, trời lại càng khô cằn hơn, đến độ người ta không chịu nỗi. Đất đai thế là năm thứ hai nhân lượng mưa dưới mức trung bình. Hậu quả trông thấy rõ khắp nơi.

Suốt thời gian lâu dài làm người đứng đầu của trại Triple C, Chase đã trải qua nhiều giai đoạn khô hạn, nhưng ông chưa khi nào thấy đất đai quá khô như thế. Ông nhớ những câu chuyện bố kể lại vào những năm Đất rạng ấy, cái gì cũng khô rang rất dễ bốc cháy, và gió thổi bụi đất thành những đám mây không lồ, bay rất nhanh, gặp cái gì là nó cuống theo cái ấy.

Mặc dù trại chưa trãi qua những trận bão bụi đất ấy, nhưnh tình hình trong toàn trại không có gì tốt đẹp và càng lúc càng tệ hơn. Tất cả những cô việc đề phòng mà bố ông đã áp dụng vào những năm hạn hán ấy, ông đem ra sử dụng cho trại khỏi thiệt hại đều không thành công.

Lão Stumpy Niles mệt mỏi đến ngồi phịt xuống chiếc ghế trước bàn làm việc, lão là người làm mang tin xấu đến.

- Chase, nước giếng khô không còn một giọt. Đấyt là cái thứ hai ở South Branch khô cãn trong vòng hai tuần.

- Chúng ta phải chuyển bò đi thôi ; Chase đáp

Stumpy càu nhàu trong miệng rồi hỏi

- Chuyển đi đâu?

Ty nhìn lên bản đồ trên tường rồi hỏi:

- Chuyển đến cánh đồng Hazard Creek được không?

- Cỏ ở đấy bị gậm tận gốc rồi. Nếu thả them bò đến đấy, cò sẽ không còn gốc để mọc nữa.
- Stumpy đáp- đợi khi trời mưa, cỏ mọc mới nghĩ đến chuyện ấy được.

Nước và cỏ là hai nguồn tài nguyên quí giá nhất ở trại Triple C. Nhiều cánh đồng ở miền tây đã thành sa mạc, và bị bò ăn cỏ quá độ. Gia đinh Calder cố giữ đất của họ khỏi lâm vào

tình trạng ấy bằng cách quản lý đất đai rất cẩn thận. Vì họ biết cỏ là nguồn tài nguyên quý gí, không có gì thay thế được.

Những năm khô hạn xảy đến theo chu kỳ tự nhiên của trời đất. Chiến thuật để vượt qua những năm này đã thay đổi một ít theo thời gian.

- Kiểm tra các vùng ở phía bắc xem sao. - Chase nói - Cỏ ở đấy thường rất tốt và Cat có nói trong hai tuần này cỏ đã mọc được ¼ inh.

- Cỏ ấy không kéo dài được đâu.- Stumpy đáp

- Anh nói đúng, cỏ ấy không kéo dài được lâu.- Chase biểu đồng tình rồi xoay ghế nhìn Ty- Bố nghĩ chúng ta cần đi một vòng quanh trại đẻ xem tình hình tổng quát ra sao. Và nếu khởi sự thu gom bò mùa rthu sớm hơn… vào tuần sau.

- Bò chưa đủ mập để tung ra thị trường.- Ty nói nhắc cho bố điều này.

- Ngay bây giờ chúng đã đủ trọng lượng rồi. Nấu trời vẫn không có đủ mưa, chúng phải đợi đến mùa thu mới có cỏ và nước. Chúng ta se thua thiệt, nhưng nếu chúng ta không cần đợi mưa, sẽ có lợi hơn. - Và có thể sẽ gây thiệt hại cho đất. Chase nghĩ thế nhưng ông không nói. Ông lại xoay ghế về phía Stumpy.

- Anh có thể cho người của anh gom bò ở vùng South Branch trước vào sang mai.

Stmpy gật đầu, uể oải xô ghế đứng dậy.

- Sáng mai chắc trời nóng và dễ khát nước. Ông nên cho xe chở nước đến đấy đổ đầy bể nước ở cối xay gió Connors. Bể nước ở đấy đã quá khô cạn, họ không với tay thấu.

Chăm chú nhìn vào bản đồ, Ty không để ý Stumpy ra khỏi phòng khi nào. Anh nhìn đường vẻ chãy ngoằn ngòeo trên bản đồ, đấy là một trong hai con song nước chảy lien tục băng qua trại Triple C, những con song này không bao giờ khô cạn.

- Bố sẽ cho sally biết chúng ta không ăn trưa ở nhà rồi chúng ta đi. - Chase đứng dậy khỏi ghế, rồi dừng lại. Ông thấy Ty cứ mải miết nhìn bản đồ. - Có chuyện gì khó khăn à?

Hít một hơi thở dài, Ty lắc đầu rồi từ quay đi rời khỏi bản đồ.

- KHông con chỉ suy nghĩ thôi.

- Suy nghĩ về cái gì? - Chase nhìn anh cố tìm xem cái gì đã làm cho anh lơ đãng.

- - Nghĩ về cỏ và nước ở cánh đồng Wolf Meadow, giờ phút này chúng ta cần cánh đồng ấy

biết bao.

- KHông - lời đáp dứt khoát, gay gắt, xuất phát từ chốn vô thức trong ông.

Ty cau mày:

- Bố nói về caí gì thế? KHông cái gì?

- KHông. Chúng ta sẽ không bàn với tara để thuê cánh đồng ấy, nếu con nghĩ đến giải pháp ấy. - Chase đáp, giọng cương quyết không tranh cải.- Sẽ không có con bò nào của trại Triple C trên cánh đồng ấy cho đến khi chúng ta có chủ quyền vùng đất ấy.

- Con không phản đối, nhưng chắc còn lâu lắm mới có được giất tờ ấy. Ty đáp.

- Có lẽ. Chuyệnn này tùy thuộc vào Tara chán cảnh đi máy bay vào ra sớm muộn thôi. Bố rất ngạc nhiên khi thấy cô ta kiên nhẫn đấy.

Ty liếc mắt ra ngoài, trông thấy chiếc Range Rover màu đen dung lại trươpóc nhà. ANh nói nhỏ với Chase

- Ma quỷ thật linh thiêng. Tara đến đấy.

- Câu nói thong minh.- Chase đáp, miệng mím với vẻ chế giễu.- Lạy chúa chứng giám, độ vừa qua cô ta đã làm chúng con quá khổ.

- Để con ra xem cô ta muốn gì. Ty bước ra cửa.

- Có Buck đi theo cô ta không ?

Ty gật đầu.

- Có vẻ lão ta lái xe… như mọi khi. - Một phần anh muốn Tara đuổi quách Buck đi. Một phần anh muốn gã cứ làm cho Tara, vì anh dễ biết chính xác gã đang ở đâu. Có lẽ anh điên mới tin rằng những lời cảnh cáo của anh sẽ làm cho gã lo sợ.

Cũng có thể gã sợ thật, nhưng Ty không được chủ quan.

Khi anh đi ra khỏi cửa, Tara đã bước lên tầng cấp, mái tóc đen xõa tung ra, phủ xuống hai bờ vai. Khi thấy anh, môi cô hé nở một nụ cười thoải mái.

- Ty thân yêu, tôi đền để gặp anh đây.

- Đáng ra cô phải gọi báo trước. - Anh đưa mắt nhìn ra phía sau, thấy Buck ngồi sau tay

lái. - Tôi sắp đi có việc.

- Chuyện này chỉ nói trong vòng một phút thôi. Cô ta hứa, đầu cúi xuống e thẹn, mắt nhìn lên long lanh.

- Một phút chắc đủ chuyện rồi. Ty nói.

- Có chuyện gì quan trọng mà anh vội vàng như thế ? Tara hỏi giọng trách cứ.

- Công chuyện của trại thôi.

- Đáng ra tôi phải biết như thế mới phải. Lúc nào cũng chỉ là công việc của trại thôi. - Nụ cười vẫn nở trên môi với vẻ thích thú, vì cô ta đã có thái độ hậm hực châm biếm.

- Cô muốn cái gì ?

- Tôi đến đây đẻ đưa lời mời... lời mời rất quan trọng không thể nói trên điện thoại được. Cô ta đáp.

- Mời về việc gì ? - Ty hỏi rồi quay đầu nhìn lui khi nghe có tiếng mở cửa phía sau lưng.

- Ông xuất hiện đúng giờ quá ông Chase.- Tara nói, nhanh chóng lôi ông vào cuộc. - Tôi đến để đưa lời mời rất quan trọng.

- Mời về việc gì ? Ông hỏi, vô tình nhắc lại câu hỏi của Ty.

- Mời đến ăn tối. - Tara đáp, nụ cười láu lỉnhsung sướng nhoẻn trên môi. - Mời đến ăn tối để mừng nhà mới của tôi, vào lúc 7h tối thứ bảy. Dĩ nhiên là bình thường thôi. Tôi muốn mọi người đều đến sally, Jessy và cặp song sinh, Cat Logan và tất cả mọi người. Người thiết kế phần nội thất , còn sửa sang lại một vài nơi, nhưng hầu hết bàn ghế trong nhà đểu đã duduợc đem đến hết cả rồi, kể cả hai cái ghế cao cho cặp song sinh ngồi. - Cô ta nghiêng đầu với vẻ rất khêu gợi - Ông và anh có biết tại sao tôi không mời qua điện thoại không ? Đây là lần đầu tiên tôi đãi khách ở nhà mới của tôi. Quí vị không biết tôi sung sướng đến dường nào đâu. Quí vị đến chứ ?

- Dĩ nhiên là chúng tôi sẽ đến. - Chase đáp không chần chừ, làm ngơ trước ánh mắt ngạc nhiên của Ty đang nhìn ông. - KHoảng 7h tối thứ bảy phải không ?

- Đúng. - Tara đáp và nói tiếp.- Thật là kỷ diệu, tôi nôn nóng muốn chóng đến thứ 7 cho rồi.

- Tôi cũng nôn.- Chase đáp với vẻ hồ hởi hiếm có. Tôi cũng muốn xem cái nhà mới mà cô đã bỏ ra cả gai sản kết xù để xây c- át nó.

Tara cười giòn tan, nụ cười thật mê ly. Cô đáp :

- Nói là gia sản kết xù thì tôi không dám, vì người kế toán chưa báo cáo tổng số với tôi. hầu hết bạn bè của tôi ở Fort Worth đều cho là tôi điên khi làm cái nhà này, nhưng quý vị có thể nói là họ đang thầm ghen với tôi vì tôi có ngôi nhà ở Montana mà chỉ đi đến bằng máy bay thôi. Chuyện này có nét đặc sắc ngầm lôi cuốn họ.

- Nó có tính chất đọc đáo khiến họ thích, tôi nghĩ thế. - Ty nói, giọng gay gắt. ANh không lưu tâm nhiều đến bạn bè của cô ta.

- Đúng quá. Tara xác nhận - sau khi họ đến thăm tôi, và nếu họ đi dạo trên vùng đất của tôi chắc tôi cũng không ngạc nhiên.

- Thật không ? - Chase hỏi, ônh đẻ lộ vẻ hoài nghi. - Tôi nghĩ các bạn bè của cô chỉ thích nhà nghĩ có phong cảnh núi non chứ không thích những đồng bằng buồn tẻ.

- Có lẽ thế nhưng vùng đất tôi xây nhà là vùng đất gồ ghề lởm chởm trông rất hấp dẫn.

KHông để cho cô ta kịp cười sản khoái sau khi đã miêu tả ngôi nhà . Ty đã cắt ngang.

- Xin lỗi tara một phút cho cô hết rồi, bây giờ chúng tôi phải đi.

Cô ta ra dấu cho anh bình tĩnh.

- Tôi không giữ anh một giây nào nữa đâu. Chúng ta sẽ có nhiều thì giờ để nói chuyện vào buổIU ăn tối thứ bảy.

Khi Tara vừa ra khỏi nhà, Buck bước ra khỏi xe Rang Rover và đứng trên bậc lên xuống xe, nhìn Chase qua nóc xe, ông ta nói lớn.

- Chase, tôi không muốn xen vào việc gia đình ông làm gì, nhưng tôi nghĩ chắc ông muốn biết có con bò cái nằm gục trên ngọn đồi thấp cách phía Đông vùng FlatBuch chừng một phần tư dặm. Cứ nhìn con bê kêu toàn lên, tôi đoán con bò mẹ đã chết.

- Chúng tôi sẽ kiểm tra. Chase đáp.

- Tôi nghĩ ông phải kiểm tradi. Có hai con chim ưng đang lượn trên bầu trời. Chó sói chắc cũng gần đâu đấy. Để mất con bê cho chúng thì uổng quá đấy.

- Chúng ta đến đấy trước. - Chase nói với Ty - Tốt hơn hết là ta nên kéo theo toa chở suc vật và đưa lên toa hai con ngựa. Sau khi băt con bê xong, chúng ta chúng ta cho nó lên toa móoc với ngựa luôn.

- Ta đi ngay thôi. - Ty sải bước chân ra khỏi mái hiên xuống tầng cấp.

- Tôi không khỏi nhận thấy vùng đồng cỏ phía Nam đang ở trong tình trạng không được tốt lắm.- Buck nói tiếp.- Chuyện này không dính dáng đến tôi, hnưng tôi nghĩ chắc ông muốn thug om bò mùa thu sớm hơn. Vì nếu chờ đợi, chắc ông chẳng được gì nhiều.

- Ngày mai chúng tôi bắt đầu thug om ở vùng South Branch. Chase đáp.

Buck toét miệng cười :

- đáng ra tôi phải biết là ông nhanh chóng hơn tôi đến hai bước.

- Bây giờ mà đã thu gom cho mùa thu rồi à ? - Tara kinh ngạc hỏi. Mới tháng 7 mà.

- Tôi nghĩ cô quá bận rộn xây dựng nhà nên không chú ý cái gì hết. Chứ thực ra chúng tôi đang gặp thời hạn hán rất khắc nghiệt. - Chase đáp giọng khô như đất bụi nhà Calder.

Lối nói như thế này có hàm ý chê Tara dốt nát về công việc chăn nuôi. Thời cô ta còn là vợ Ty, cô đã thường nghe những lời nói như thế này. Luôn luôn tara phải nén giận trong lòng trước lời phê bình kín đáo như thế. Cô ta thường tự hào về trí thông minh siêu đẳng của mình, nên rất ghét những lời xỏ xiên chê bai cô.

- Rõ ràng là tôi phải học tập thêm nhiều công việc chăn nuôi ở đây. Tôi mong ông sẽ dạy cho tôi. - Tara thốt ra những lời cay đắng như con mèo bị nhổ móng vuốt, nhưng miệng cô ta vẫn tươi cười.- Bây giờ thì tôi không dám giữ ông lại như tôi đã hứa. hẹn gặp ông tối thứ bảy.

Cô ta bước nhanh xuống thềm chiếc Rang Rover. Mãi cho đến khi đã ngồi vào xe và xe đã chạy ra khỏi sân trại. Tara mới để cho sực tức giận bị kiềm chế trong lòng nảy giờ bung ra. Chính Buck là người lảnh đủ cơn thịnh nộ của cô ta.

- Ông đừng có làm cái điệu như thế với tôi lần nữa đấy. - Cô ta hậm hực nói.

Bộ lông mày bạc trên mắt Buck nhướng cao vì ngac nhiên.

- Tôi đã làm caí gì ?

- Ông làm cho tôi là đồ điên ở nhà người ta. - Tara đáp, giọng vẫn bực tức.- Đáng ra ông phải nói cho tôi biết khắp vùng đnag bị han(hán mới phải.

- Tôi quá ngạc nhiên khi nghe cô nói thế. Từ nhiều tháng này, trời không có giọt mưa nào. Cỏ khô queo dưới chân, bụi bám một lớp dầy khắp nơi thật bất thường.

- Trước đây cũng thường có nhiều lúc trời khô hạn.- Tara nói để chống chế. - Thì bây giờ trời cũng khô hẹn thế thôi. Tôi không biết trời khô hạn lâu ngày sẽ được xem là đại hạn. Ông phải có nhiệm vụ báo cho tôi biết những chuyện thế này chứ. Ngoài ra ông còn phải dạy cho tôi biết cách thức cần thiết trong việc chăn bò nữa. Kể cả việc thời tiết ảnh hưởng đến chăn nuôi ra sao.

- Thời gian vừa qua, cô quan tâm đên& việc nhà hơn việc chăn nuôi. Buck nói toạc ra.

- Vì việc xây nhà làm tôi mất nhiều thì giờ, nhưng ông vẫn có thể chỉ cho tôi thấy tình hình trong vùng ra sao….và cho tôi biết con bò cái chết ấy trong lúc lái xe cho tôi tới đây. - Để chính " cô " nói cho Chase và Ty biết mới phải. Thay vì thế, cô lại để lộ ra sự ngu dốt của mình về các vấn đề như thế nữa. - Lần sau khi ông thấy cái gì đáng nói, ông phải nói trước với tôi " trước khi " cho ai biết. Ông đã hiểu chưa ?

- Hiểu rõ rồi thưa bà công tước.

- Mà tại sao ông lại nói cho Chase biết các việc như thế ? - Tara nhìn Buck với vẻ nghi ngờmới nảy ra trong óc cô. - Ông có ý định lấy lòng họ từ khi nào vậy ?

- chỉ cho họ thấy tình trạng cỏ không đủ cho bò ănkhông phải là tôi muốn Chase có cảm tình với tôi đâu. KHông ai thích người khác nói đến vấn đề mà họ đang gặp khó khăn.Và không ai muốn ngu_ười khác khuyên họ làm gì. - Buck nói thêm.

Không thể cải lý với Buck được, Tara đành nhượng bộ.

- Tôi thấy đúng thế thật. - Chấm dứt vấn đề này, cô ta chuyển sang vấn đề khác- Ta hãy tranh thủ thời gian về lại thanéh phố bàn chuyện. Ông hãy nói cho tôi biết về những chuyện mà Chase và Ty đang lưu tâmđến và giải thích tầm quan trọng của các việc này.

Hít vào một hơi thất dài, Buck nhìn quanh và bắt đầu giảng giãi cho cô ta nghe tầm quan trọng của cỏ và nước và những vấn đề cơ bản trong nghề chăn bò.- KHối lượng đất cần thiết cho bò, khoảng cách thích hợp cho bò đến uống nước và hậu quả khi hai yếu tố này không được đáp ứng. Gã đã dạy cho cô ta một bài học về kinh tế, về quản lý đất đai, và vế con đường hành động phải theo để thu được lợi tức. Thỉnh thoảng gã quay qua chỉ cho cô ta một con suối khô cạn, chỉ cho cô thấy những cánh chong chóng của một cối xay gió đứng yên bất động, giảng cho cô ta vì sao giếng nước khô cạn hay là chỉ cho cô ta thấy một con bò cai đang gậm cỏ vào thời điểm trong ngày mà thường khi nó nàm moi- (t chổ để nhai lại. Những việc này trông có vẻ rất nhỏ nhặt nhưng rất quan trọng với nhà chăn nuôi.

Tara xem đây như một buổi học chớp nhoáng, cô ghi nhận từng chi tiết nhỏ nhặt, quyết không để cho mình bị hố thêm lần nữa.

Ty và Chase đã thấy rõ những việc ấy và nhiều hơn thế nữa. Việc phải làm ngay là rất rõ

thug om bò ngay tức khắc khắp cả toàn trại, lùa cả đàn bò đến nơi bảo đảm an toàn kể cả ngựa.

Tối hôm đó có lệnh gởi đến khắp nơi trong toàn trại để chuẩn bị công việc thu gom. Vì khu vực South Branch là nơi gặp nhiều khó khăn nhấtnên công việc được bắt đầu ở đây.

Mới sáng sớm hôm sau, Dick Ballard than hành đến Ấp. Chỉ có người lạ mới nghĩ đến việc gõ cửa trước khi vào nhà. Anh ta biết cửa nhà không bao giờ khóa. ANh ta nghĩ có thể nhà không có chìa khóa cũng nên.

KHi anh ta nhắm hướng phòng làm việc đi tới, bỗng Dài từ trong phòng khách chạy ra, cười ngoặc nghẻo, đáy quần yếm vất qua vất lại, hai chân nện thình thịch, chú bé cố chạy thật nhanh, để Jessy không bắt kịp. Nhưng cô đang chạy theo sát chú. Khi cô bế bổng chú lên, chú vùng vằng la hét chống trả, cố thoát ra cho được.

- Chắc cô phải trói gô nó lại mới được. - Ballard nói, nụ cười toe toét trên môi.

- Ý kiến rất hay, nhưng rủi thay tôi không có sợi dây bắt heo sẳn ở đây. - KHông mấy khó khăn, Jessy làm cho chú bé hết vùng vẫy. - Với tuổi này, con nít thường thích chạytung tăng khắp nơi. Tôi không biết đén chỗ nhà mới của Tara, nó có chịu ngồi yên một chỗ không.

- Cô sắp đến đấy à? - Anh ta tỏ vẻ ngạc nhiên khi nghe tin này.

- Cô ta mời tất cả chúng tôi đến ăn tối vào thứ bảy.

Mặt anh ta lộ vẻ lo âu.

- Cô phải cẩn thận xem chừng khi ở đấy.

Nhưng Jessy không lo.

- Cô ta không gây sự nữa đâu, nhất là khi cả gia đình Calder đến đấy. Có cả Cat và Logan nữa.

- Có thể không, nhưng cô phải đề phòng. Anh ta nói rồi nhìn về phía cánh cửa phòng làm việc.- Có Ty hay Chase ở trong đó không ?

- Có Chase, Ty đi khỏi cách đây một giờ.

- Cảm ơn. - Anh ta gật đầu, đi đến phòng làm việc.

Khi anh ta vào, Chase đang nói chuyện điện thoại. Ballard đi đến cửa sổ chờ cho tới khi ông

nói chuyện xong.

Khi Chase vừa nói chuyện xong, ông vội lên tiếng hỏi :

- tại sao anh không đi South branch ?

- Tôi đến đẻ nói với ông chuyện ấy đây. - Ballard đáp, gật nhè nhẹ- Nếu ông bằng lòng, tôi thích được khỏi tham gia vào công việc lùa bò và làm việc ở trung tâm đầu não của trại; Công việc chuẩn bị cho ngày bán đấu giá đnag bề bộn, phải được giải quyết, và tôi…

- ….muốn đẻ mắt canh chừng Jessy. - Chase cắt ngang lời anh ta đẻ nói ra lý do chính khiến Ballard đến yêu cầu. Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Ballard, Chase nói tiếp - Jessy có nói với tôi rằng anh rất nghi Tara.

- Đáng ra tôi phải nhớ là Jessy là người rất ngay thẳng mới phải. Có lẽ tôi phải đến nói với ông điều tôi nghi ngờ mới đúng, nhưng tôi không có chứng cớ gì cụ thể, mà chỉ cảm thấy bằng linh tính thôi.- Ballard xác nhận - tuy nhiên , tôi nghĩ rằng nếu mọi người đều đi lùa bòhết mà không để ai ở nhà coi sóc khu đầu não của trại thì là điều thất sách. Nếu tôi được ở nhà coi sóc nhà cửa thì rất tiện. Nếu tôi đi lùa bó mà ở nahé xảy ra chuyện thì tôi không có mặt mũi nhìn mọi người.

- Sự lo lằng của anh cũng đáng cho tôi suy nghĩ.- Chase trả lời với vẻ trầm tư - Tôi cũng phải đề phòng mọi rủi ro có thể xảy ra. Vậy anh ở nahé coi sóc công việc ở đây.

- Tôi đan&h giá cao quyết định của ông. Chase - Ballard cười sảng khóai réôi đưa ra một đề nghị mới. - Tôi biết Ty thế nào cũng không thích quyết iđ(nh này nếu anh ta biếế được. Anh ấy không hiểu giữa tôi và jessy có m(ôt liên hệ quen biết lâu đời. Cho nên bây giờ anh ấy lấy cô ấy, tất nhiên ảnh không chấp nhận việcđể tôi coi sóc nhà cửa và canh chừng cô ấy.

- Tôi sẽ không n&oi việc này với nó.- Chase hứa.- Còn gì nữa không?

- Câu hỏi của ông hnư lời thúc Ballard đi ra, anh ta đáp:

- Không. Công việc chỉ có thế. - Ballard trả lời rồi đi ra cửa, vừa đi anh ta vừa nói thêm - Ông có thể yên tâm, sẽ khôgn có gì xảy ra cho jessy đâu. Tôi cam đoan như thế.

Dù sao thì sự nghi ngờ của Ballard cũng làm Chase lo lắng. Ông không tin anh ta là một Buck thứ hai. Ông đã có thiên kiến với Buck cho nên ông đã thỏa thuận nghe theo lời yêu cầu của Ballard.

Mặt trời chiều thứ bảy hôm ấy lặn cxuống chân trời, chiếu ánh vàng gay gắt lên cánh đồng Wolf Meadow làm tăng thêm màu vàng nới sơn lớp màu thố hoàng trên lớp đá và vữa ở

phía ngoài ngôi nhà mới xây. Trong lần triước đến đây, Ty chỉ nhìn phớt qua ngôi nhà một tầng thấp, trải dài thôi. Lần này khi họ đén gần khu vực trải sỏi thật nhiều ở trước ngôi nhà, anh đưa mắt nhìnt hật kỹ.

Mái nhà ấy xuôi để tuyết mùa đông trôi xuống hết và được lợp bằng ngói gỗcó màu nâu của đất rất phù hợp với màu đât ở mặt ngọn đồi thấp phía sau. Mái nhà r(ông che phủ hết bức tường ngoài, che kín các cửa sổ quay về phía nam để che ánh mặt trời và tạo thành mái hiên phía trước. Mái hiên này được những trụ đá chống đỡ.

Ngồi ghế sau xe, Sally ngẩng cao cổ lên nhìn ngôi nhà cho rõ.

- Nhà đấy phải không? Bà hỏi nhỏ rồi nói thêm bằng một giọng kinh ngạc.- Nhà không lớn hnư tôi tưởng, cô có thấy thế không Jessy?

Jessy nhận thấy ngôi nhà chiếm rất nhiều diện tích đất, cô nhận xét

- Ngôi nhà lớn đấy chứ. NHưng trông không đẹp.

- Đáng ra cô ta nên xây trên đỉnh đồi thì hơn. - Ty nói giọng châm biếm cay độc.

Chase lên tiếng với vẻ bực tức:

- Chúa ban ơn thế cũng nhiều rồi.

Đến khu vực trải sỏi, Ty lái xe chậm lại rồi nhìn khắp các chỗ khác. Chiếc trực htăng bề thế đậu trên bãi đáp bằng bê tông, nằm cách ngôi nhà và bờ dốc núi đá một quãng xa bằng nhau, củng vươn lên bầu trời với cối xay gió 11. về phía trái ngôi nhà, bãi nhốt ngựa nằm một chỡ cũng xa ngôi nhà một đoạn như thế.

- Trông như họ đang xây chồng ngựa. - Chase nói khi ông thấy khu người ta đang xây cất bên cạnh quầy ngựa - phía sau đấy có phải là toa moóc dùng làm nhà không? - Chase cau mày nhìn vào chỗ xây dựng gần bãi quầy ngựa.

- Có lẽ thế. - Thấy có cái gì hoạt động trong kiếng chiếu hậu, Ty nhìn lên, thấy bóng một chiếc xe khác chạy phía sau họ. - Logan và Cat đến rồi.

Chase nhìn đồng hồ:

- Thiếu 1 phút là đùng 7h. ta đến thế alé gần đúng giờ.

Cả hai chiếc xe đậu trên đường trải sỏi gần lối đi lát đá dẫn vào nhà. Khi Jessy mở dây buộc trên chỗ ngồi cho Laura, Tara trong nhà bước ra đẻ đón chào mọi người.

Tara đã nói bữa ăn bình thường thôi. Nhưng định nghĩa từ bình thường của cô khác xa với người khác. Tối nay cô ta mặc chiếc váy kiểu đàn bà da đỏvà cái áo liền váy màu đỏ rượu vang đậm. Lai váy dài xuống ngang ống chânđể lộ đôi ủng hợp thời trang. Sợi dây thắt lưng to bản đính bạc và xà cừ mỏng làm nổi bậc chi&êc eo mảnh mai. Mái tóc đen tuyền tăng vẻ hoàn hảo của khuôn mặt.

Bình thường à? Jessy thấy đúng là bình thường thật, nhưng so với Jessy, cô thấy chiếc quần màu lục bình thường và cái áo thun tròng qua đấu cô đang mặc quả là không nghĩa lý gì so với cô ta. Cách phục sức của Tara thường cầu kỳ như thế. Nhưng với Jessy cô không bận tâm nghĩ đến những việc ấy.

Sau khi chào hỏi xã giao xong, Tara chấp hai tay với nhau sung sướng nói với mọi người.

- Tôi thật không tin tất cả mọi người lại đến một lần như thế này. Quá tuyệt. - Với điệu bộ duyên dáng của cô ta đưa tay chỉ quanh ngôi nhà.- Nhà tôi đây, ngôi nhà mới của tôi. Quý vị thấy thế nào?

- Nhà đẹp. -Cat trả lời thay cho mọi người.

- Đẹp phải không? - Tara nói rất tự nhiên - Dĩ nhiên là còn một số chi tiết nhỏ chưa xong như là cây cảnh. Nhưng chúng tôi chỉ trồng cây địa phương thôi. Tôi đã nói với nhà trang hoàng cây cảnh là cần phải nới rộng diện tích trồng trọt cây cảnh. Có lẽ phải trồng một ít hoa trong chậu để mái hiên. Và phải chỉnh trang lại khu vự có đường xe chạy, có điều tôi đang phân vân là nên đúc bê tông hay lát gạch đá.

- Tôi thấy cô đang xây chuồng ngựa gần bên bãi quầy ngựa. - Ty nói.

- Phải, hiện tại chuồng chỉ chứa được 6 con thôi, nhưng nếu cần thêm tôi vẫn còn chổ để xây thêm cho đủ 10 con. - Tara đáp - Và người kiến trúc sư đang vẻ kiểu để xây nhà kho cho máy bay đậu và hầm chứa nhiên liệu dùng cho máy bay. Khi làm xong chúng tôi sẽ mở rộng duduờng xe chạy đến tận đấy.

- Cái nahé toa mooc gần bên bãi quầy ngựa dừng để làm gì thế? - Chase hỏi - Có người ở đấy phải không?

- Tạm thời dùng làm nơi ở cho Buck Haskell và bố ông ấy. Tara đáp, cô ta cười với vẻ gượng gạo. Rồi phải xây nhà hco người trông coi đất nữa chứ. NHưng tôi đang chọn nơi để xây nahé ấy. Phải tìm nơi xây cất gấp thôi, cho xong trước mùa đông.

Dài đợi đến lúc này mới vùng vằng trong tay Ty, chú bé hét lên, đòi xuống đất để chạy chơi. Tiếng hét của chú bé làm cho Tara giật mình, nhưng cô ta cười.

- Đứng một chỗ chán quá phải không chàng trai? - Cô ta véo đùa vào tay thanég bé. - Cô

thấy cháu chán là đúng rồi. Mời tất cả vào nhà. Sau đoạn đường dài bụi bậm thế kia, chắc qúy vị khát nước rồi. Chúng ta phải uống cái gì đã. Rồi tôi mời quý vị xem nhà rồi sau đó mời cơm.

KHông bày vẻ gì thêm nữa, Tara dẫn mọi người vào nhà, đến thẳng căn phòng r(ông mà cô gọi là phòng khách. Phòng này có không khí như phòng ở, vì nền nhà lát đá phiến, tường tô nhám sơn màu vàng nhạt làm căn phòng có ánh sáng ấm áp. Lối trang hoàng trong phòng kết hợp một cách kỳ lạ giữa lối trang hoàng của miền Tây và Cựu thế giới. Những chiếc ghế bành thấp bọc nệm dưới lớp vải có hoa văn kỹ - hà - học bắt chước mẫu mã của dân Navajo, một chiếc ghế nệm dài bọc da, trên ghế rải rác vài chiếc gối bọc vải thêu. Dưới chiếc bàn salon bănég gỗ cứng cáp trải dài tấm thảm Batư màu đỏ đậm, và ngọn đèn chùm có hình gạc nai trên trần nhà, nơi có đóng vàn pa nô cho tối bớt. Hướng mắt ra phòng là chiếc lò sưởi bằng đá nhám.

Người hầu abén mang ủng cao bồi, mặc quần jean xanh và áo sơ mỉ vải nỉ màu ngọc trai, đi chen vào giữa mọi người. Khi mọi người đã bưng ly trên tay, Tara nâng ly rượu vang lên cao để mời mọi người uống nước.

- Chúc mừng tất cả qúy vị, những vị khách đến dự tiệc đầu tiên ở Dunshill (Đồi Nâu Xanh) - Tara đưa mắt nhìn Ty, ánh mắt cô ánh lên vẻ thanéh thật.

- Dunshill à? Sally lập lại, vẻ thắc mắc.

- Phải tôi đã quyết định gọi tên nahé mới của tôi như thế. Tara đáp.

- Nhà không xây trên đồi mà gọi như thế à, Sally hỏi giọng rất ngạc nhiên.

Nhưng Ty thì không thắc mắc vế cái tên này. Anh biết ngay nguyên nhân từ đâu cô ta đã lấy tên này. Thế nhưng cũng như bố, anh để mặc cô ta trả lời sally.

- KHông sao, - Tar đáp, nhoẻn miệng cười, nụ cười của người đã biết rõ lai lích điều mà cô muốn nói. - Tôi đặt tên nhà là lấy theo tên của bà vợ bá tước Cranford. Phu nhân Elaine Dunshill, người đã hợp tác làm ăn đủ thứ với ông tổ nahé Calder là Chase Calder cách đây rất lâu.

- Lạy cháu. Cat thốt lên, mặt cô lộ ra vẻ cô đã hiểu vấn đề.- Tôi đã quên hết bà ấy.

- Tôi không quên - Tara đáp và đưa cao ly rượu lên lại - Chúc mừng quý khách, - cô ta lập lại lời chúng mừng rồi hớp một ngụm rượu vang.

Mọi người đưa ly lên môi. Nhưng Sally không chịu cho qua vấn đề này vì bà rất ngạc nhiên. Bà nói:

- Nếu cô cho phép, tôi xin hỏi vì lý do gì mà cô lấy tên bà ấy đặt tên cho nhà mới của cô?

- Dễ hiểu thôi, - Tara cười đáp - Từ khi tôi hợp tác vơiớTy chuẩn bị công vi(êcbán đấu giá, tôi đã nghĩ đến bà ấy rồi. Phu nhân Dunshill đã gợi cảm cho tôi. Vì thế mà tôi đã lấy tên abé đặt cho nhà tôi. Nói tóm lại chuyện lích sử lập lại là chuyện bình thường.

- Ngoại trừ việc bà ấy không chiếm đất của nhà Calder.- Ty nói xen vào giọng châm biếm.

- Đúng, theo chỗ tôi biết thì abé ấy không chiếm đất - Tara thừa nhận rồi quay trở lại đề tài ban đầu. - Nhưng chuyện này không làm tôi ngạc nhiên tí nào hết khi biết bà ấy là người từng ở trong gia đình Calder.

- Đúng thế. Cat đáp.- Tôi nhớ chị có đưa cho tôi xem mấy tấm ảnh có bà ấy. Một tầm là hình phu nhân Elain và một tầm là hình của bà sơ tôi. Chị tin chắc hai gnười là một, một hình chụp một thiếu nữ, còn hình kia chụp một phụ nữ lớn tuổi.

- Chắc cô phải thừa nhận rằng hai người giống nhau kinh khủng, từ mà da, vẻ mặc cho đến vóc dáng bề ngoài. Tara nói.

- Chuyện này hơi kỳ lạ đó. - Cat nói, rồi cô đưa mắt nhìn Sally và Logan. Bnỗg cô thấy hai người này có vẻ ngơ ngác như không biết cô và Tara đang nói về caí gì. Cat bèn nói tiếp - Tara cho rằng bà cố nội Madelaine Calder và phu nhân Elaine Dunshill là một người. Chị ấy căn cú vào việc hai người giống nhau, và con dựa vào câu chuyện xưa của gia đình. Theo chỗ tôi nghe nói thì bà cố trốn theo một người bị khai trừ khi Chase Benteen Calder đang còn là một cậu bé.

- Người bị khai trừ là người như thế nào? - sally hỏi, bà cười nhạt.

- Theo chỗ tôi biết thì cái từ này thường áp dụng cho các cậu con trai vô tích sự của các gia đình giàu có ở Châu Âu, thường thuộc cấp quý tộc. Họ thường cho anh một số tiền trợ cấp để rời khỏi nhà. - Cat giải thích.

Đối với Ty đây là câu chuyện cở tích, một câu chuyện amé trước đây đã làm anh quan tâm một ít, và bây giờ còn ít hơn nữa. Nhưng anh nhóo tara đã rất phấn khích khi tìm ra được hai tấm ảnh. Khi ấy cô ta rất tin rằng người trong gia tộc Calder đã gian díu với trong giới quý tộc Anh, mặc dù bất chính.

- Rõ rằng đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi.- Cat nói - Madelaine Calder chạy theo một quý tộc bị khia trừ. Rồi sau đó nhiều năm, phu nhân Elaine Dunshill, vợ của ông bá tước xuất hiện ở trại Triple C. - Cat đưa hai bàn tay lên, lật ngửa ra, đẻ nói rằng cô không tin chắc hai người là một.

Laura bắt đầu quậy tren tay Jessy. Cô kiểm tra và thấy bé lamé xấu trong quần. Sau khi lấy

cái xách đựng tả lót to đùng, cô quay qua Tara:

- Xin lỗi, có chỗ nào cho tôi thay tả cho laura không?

- Dĩ nhiên là có or- éi. Cô đi dọc theo hành lang này, cửa thứ hai bên phải. - Tara chỉ lối đi theo hình vòng cung bằng đá từ phòng khách đi tới. Sau một giây do dự, cô ta đề nghị - nếu cô muốn tôi sẽ dẫn đường cho cô.

Nhưng Jessy thấy gương mặt cô ta có vẻ miễn cưỡng nên cô nói :

- Cảm ơn tôi tự tìm đường được rồi.

Mang xách lên vai, jessy đi theo lối đi có hình vòng cung rồi sau đó theo một hành lang.

Tara lập tức quay sang Ty

- Tôi vẫn thấy rất muốn nghiên cứu để tìm hiểu cuộc đời phu nhân Dunshill. Tôi rất muốn tìm hiểu bà ta là ai trước khi bà lấy bá tước Crawford, bà là ai và từ đâu đến.

- Việc này có quan trọng gì đâu. - Anh nhún vai nhè nhẹ để lộ thái dod- (không quan tâm.

- Tôi biết không quan trọng, nhưng trong iga phả của anh có một chỗ trống. Chuyện bà Madelaine Calder chạy trốn có ý nghĩa gì ? Bà ta đi đâu? Bà ta làm gì? Bà ta chết khi nào ? Ở đâu ? Thiết nguồn tin này, cây phả hệ của anh không hoàn toàn. - tara lập luận rành mạch.

- Thực ra thì công tìm tòi nguồn tin cho gia phả cũng hay lắm chứ. - Cat nói, vẻ trầm ngâm - Không những chỉ tìm lai lịch của Madelaine Calder thôi, mà chúng ta cũng nên tìm lai lịch của bà nội lily nữa. Ông Seth Calder sinh ở đâu? Ở Texas phải không? - Cô nhìn bố để tìm câu trả lờ. - Bố có biết không?

- Bố không nhớ, không ai nói cho bố biết chuyện này hết.- Chase đáp -Và bố cũng không lưu tâm để hỏi. Bố chỉ biết rằng ông có một trại chăn nuôi ở ngoại ô Fort Worth có tên là C. Bar. Ngoài chuyện đó ra, có một điều bố biết chắc là ông cụ được chôn cất ở FortWorth. Bố chỉ biết có thế thôi.

- Chúng ta nên tìm tài kiệu về gia phả của chúng ta - Cat nói- Chỉ vì thế hệ mai sau thôi.

- Bố đồng ý với con. Cat à. Ty, con nghĩ sao? - Chase nhìn anh, mắt long lanh. - Ta nên giao nhiệm vụ này cho cat được không ?

- Con nghĩ cô ấy làm việc này sẽ tốt đấy.- ANh đap& mỉm cười.

- Bố và anh có vẻ đùa cợt, nhưng con rất nghiêm túc - Cat có vẻ quả quyết.

- Bố và anh con rất nghiêm túc đấy chứ. - Chase cam đoan nói, cười với cô.

- Thế là tuyệt. Chuyện này đã được nhất trí. - Tara nhìn ba người với vẻ hớn hở. - Cat à, công việc này sẽ rất lý thú. Nếu thấy cần tôi giúp cái gì thì cứ cho tôi biết. Còn bây giò thì…- Cô ta dừng lại, ấn mạnh abén tay bên cánh tay Ty để anh chú ý nghe. - Tôi tin rằng anh sẽ ban cho tôi một ân huệ.

- Ân huệ gì ?

- Tôi biết thế nào anh cũng cho tôi một món quà nhà mới rất tuyệt.

- Cô nói tôi định tặng quà nhà mới cô à ? - Ty đáp.

- Anh không phải là người cù lần đâu, tôi biết tánh anh - Cô ta nói và tin tưởng - Tôi xin nói ra quà anh nên cho nhé.

ANh nhận thấy ánh mắt cô ta ánh lên vẻ ham muốn.

- cô cứ nói toạc ra đi.

Tara ngẩng đầu ra sau và cười phô cái cổ mảnh mai.

- Anh biết tôi quá rồi, Ty. Chỉ nghĩ đến cái món quà này thôi là tôi thấy quá hài lòng, tôi nghĩ cái này là thứ làm ngôi nhà hoàn chỉnh tuyệt diệu.

- Đừng làm cho tôi nôn nóng nữa. - Cat nói, vẻ nôn nóng.

- Cái gì thế ?

- Cho tôi mượn bức ảnh của phu nhân Dunshill một thời gian đẻ tôi vẽ lại thật đẹp. - Tara nói bằng giọng cam đoan nhanh nhẩu. - Tôi có quen một họa sĩ đại tài, vẽ chân dung rất đẹp, để ông ta dựa vào bức ảnh mà vẻ lại. Khi nhà làm xong, bước vào căn phòng này, nhìn cái lò sưởi khổng lồ bằng đá này, tôi liền nghĩ ra tôi treo ảnh ai trên bệ lò sưởi này. Đó là ảnh phu nhân Dunshill, tên ngôi nhà của tôi. - Tara quay lui nhìn lò sưởi và ngấm chỗ còn trống trải trên bệ - Bức chân dung bà ấy không tạo được tâm điểm cho căn phòng này à ? - Cô ta quay đầu nhìn Ty, ánh mắt gợi cảm - Hứa cho tôi mượn bức ảnh đi nhé. Tôi không cần bức ảnh quá một tuần đâu.

KHông có lý do xác đáng để từ chối, Ty đáp :

- khi nào rảnh tôi sẽ tìm cho cô.

- Tấm ảnh có lẽ còn nằm trong chiếc rương cũ ở trong can phòng sát mái viớ tất cả những số ảnh khác. Có lẽ một ngày nào đó trong tuần, chúng ta có thể tìm nó.- Cô ta nói với Cat - Việc thug om bò đang băt đầu, chắc ty sẽ bận rộn. Còn cả một kho báu về các vật lưu niệm ở trên ấy, cả về gia tộc lẫn những ngày đầu tiên của trại. KHo bàu này sẽ là điểm xuất phát lý tưởng cho công việc tìm tòi về gia tộc của cô.

Cat ngần ngừ, không trả lời đồng ý với Tara như hồi nảy. Cô nói :

- Thực ra thì Quint và tôi đã hứa giúp công việc thu gom bò. Nhưng chúng tôi có thể chuồn về một buổi chiều. Để rồi xem.

- Tuyệt ! Tara xem đây như là một lời hẹn chính xác.

Jessy dễ dàng tìm ra phòng dành cho khách nghĩ. Phòng được trang hoàng theo cách pha trộn giữa tân và cổ, vừa mộc mạc, vừa tân tiến. Cái giường là nơi duy nhất có mặt bằng rộng, lại thấp, nên có thể để Laura ngồi trên đó. Jessy nhìn tấm vải trải giường trắng toát, rồi moi trong túi xách đựng tả, lôi ra một tấm vải để lót dưới Laura.

Khi jessy để laura ngồi xuống, cô bé hết quậy và nhìn quanh phòng. Cô bé nhìn cái ghế xích đucũ để trong góc phòng, gỗ trắng bạc, nệm ngồi và dựa lưng bằng da bò đen trắng. Tiếp theo laura thích thú nhìn những tấm màn voan treo từ trên cao phủ xuống tận chân giường.

Cô bé cứ loay hoay, quay qua quay về, nên việc thay tả lót chậm chạp.Nhưng việc này đối với Jessy đã quen. Chỉ còn găm trêm một góc nữa là xong.

Laura chỉ vào màn :

- Ẹp, má ẹp.

- Rất đẹp. - Kẹp tả lót xong xuôi, jessy đưa tay lấy cái quần lót có viền đêng ten tổ ong và viền plastic cho hợp với cái áo của Laura.

Khi mặc quần cho bé, bỗn goc- có cảm giác có người đnag nhìn vào sau gáy cô. Cô liếc mắt nhìn ra hành lang, không có ai cả.

Khi cô đẻ Laura đứng dậy và kéo chiếc quần lót đen phủ kín cái tả cồm cộm, cô liền quay lui nhìn vào cánh cửa sổ có phủ màn mỏng. Cô cảm thấy toát mồ hôi lnạh khi cô thấy bóng một ngườiđàn ông mảnh khảnh đội mũ cao bồi đang nhìn vào trong.

Haskell rồi, có ai vào đây nữa ? Jessy đoán. Cô liền suy nghĩ lung tung, nghĩ đến cả lời cảnh cáo của Ballard. Phản ứng đầu tiên của cô là muốn chạy đến bên cửa sổ, vén mà lên xem ai. Nhưng vì có Laura bên ngươì, nên Jessy phải cẩn trọng đề phòng hơn, chứ không

phải như lúc cô một mình.

Cô giả vờ làm như thể không thấy có gã đứng ngoài cửa sổ, rồi nhẹ nhàng không gây ra tiếng động, Jessy bế laura bên hông, lấy cái túi xách tã lót, thủng thỉnh bước ra khỏi phòng.

Khi đến gần phòng khách, thấy Chase đứng gần nơi lối đi có hình vòng cung, cách xa với những người khác, cầm ly rưỡu trên tay. Jessy đi đến bên ông

- Trong lúc con thay tả cho Laura trong phòng, ở ngoài cửa sổ có người đàn ông nhìn vào. - Cô nói giọng nho nhỏ vừa cho ông nghe thôi. - Con đoán là Haskell.

Chase không hỏi gì thêm mà gọi:

- Ty - Giọng ông như ra lệnh - có người bên ngoài, ra xem thử.

Ông đi ra cửa, để cái ly trên bàn. Sau một giây bàng hoàng, ty đưa Dài cho Cat rồi đi theo ông. Logan chỉ đi theo hai người nửa bước.

- Có chuyện gì thế? - Tara hỏi, cau mày bối rối quay qua Jessy.- Anh ấy nói có ai bên ngoài, anh ấy nói ai thế?

- Nói thế đấy. Có người đứng ngoài cửa sổ nhìn tôi. - Cô trả lời một cách thẳng thắn, cặp mắt lạnh lùng như tiên nhìn thẳng vào mắt Tara.

- Ngay bây giờ à? Sally há hốc mồm hỏi.

- Thật kỳ cục, chắc cô tưởng tượng ra thôi. - Tara nói.

- Chị muốn nói trong lúc chị thay tả cho Laura à? - Cat hỏi, cũng ngạc nhiên như Sally.

KHông để ý đến mọi người nữa, Jessy bước ra cửa hăm hở như các ông, muốn đối diện với gã đàn ông. Tara, Cat và Sally cũng vội vã theo cô.

Jessy ra đến lối đi phía trước thì bỗng nghe giọng Chase vang lên:

- Buck, dừng lại.

Khi cô đi vòng khỏi góc nhà, jessy thấy ba người đàn ông đi về phía một người đàn ông thứ tư, mặc quần jean, áo sơ mi lao động màu xanh, đội mũ cao bồi. Buck quay người nhìn lại ba người đàn ông với thái độ rất bình thản. Cái vành mũ che khuất nét mặt, Jessy nghĩ rõ ràng Buck là người mà cô thấy ngoài cửa sổ hồi nảy.

- Cái gì làm cho ông la toáng lên vậy Chase? - Buck nói giọng rề rề tỉnh táo.

- Buck có người thấy anh nhìn vào phòng qua cửa sổ. - Chase nói, giọng thẳng thừng dữ dội.

Buck ngẩng đầu lui vẻ ngạc nhiên

- Cửa sổ nào? Ông nói cái quái gì vậy?

- Đừng có chối làm gì, Buck. - Chase cảnh cáo.- KHông xong đâu.

Buck chưa kịp trả lời, Tara đã đến nơi và nói xen vào:

- Jessy nói có thấy người đàn ông đứng sau cửa sổ nhìn cô ấy cách đây mấy phút.

- Ồ, cô ta lầm rồi.- Buck mạnh dạn nói.

Ty giận dữ bước lên một bước, anh nói

- chú đã được cảnh cáo.

Logan nắm hcặt tay của Ty, rồi anh bước đứng giữa Ty và Buck.

- Buck, tại sao chú không nói cho chúng tôi biết chú đang làm gì ở đây ?

- Tôi thấy có người đi lẩn lút quanh nhà. - Buck nhìn vào mặt Ty. - Tôi đoán có lẽ là õRourke, và tôi đến để bắt quả tang. Theo chỗ tôi nhớ, có thể tôi có đứng ở cửa sổ, chứ nhìn vào trong, tôi cam đoan là không. Tôi đang cố tìm xem ÕRourkebiến đi đâu.

Lời giải thích đáng tin cậy. Jessy thấy khó mà phản bác được. Bưc màn của cửa sổ có nhiều nếp xếp, cô chỉ thấy lờ mờ bóng người đội mũ thôi. NGoài ra cô không thấy chi tiết nào rõ hơn.

- Trả lời thế rõ ràng rồi. - Tara đưa tay lên ra dấu hài lòng. - Chắs jessy tưởng tượng ra ông ấyđang nhìn vào trong, có đúng thế không ? - ánh mắt cô lộ vẻ tin tưởng vào câu nhận xét của mình.

- Có thể như thế. Jessy xác nhận, nhưng cô cố nhớ lại lúc ấycái gì đã khiến cho cô nghĩ là người đàn ông đang nhìn vào trong.

- Culley đang ở đâu đây.- Logan nói xen vào một cách bình tĩng. - Khi chúng tôi lái xe vào đây, tôi có thấy con ngựa thiến màu hồng, ông ấy luôn cưỡi đang ăn cỏ một chỗ khuất tịch.

- Đấy, thế là vì lầm lẫn mà ra. - Tara nói rồi nhìn Jessy với ánh mắt thương hại - Chuyện

như thế này rất dễ lầm lẫn lắm. Nếu trường hợp tôi tôi thấy có người đàn ông đứng ở cửa sổ thì chắc thế nào tôi cũng nói là anh ta nhìn vào. Đàn bà mà ai cũng thế hết. - Cô ta quay qua nhìn những người khác rồi cười nói tiếp - Tôi không biết quý vị ra sao, tôi rất sung sướng vì chuyện lộn xộn này đã được giải quyết yên ổn.

- Cô cứ tin chuyện này vẫn còn tiếp tục cho xem.- Ty cãnh cáo, mắt vẫn nhìn Buck chăm chăm.

Buck khôn ngoan không trả lời.

Nhưng Tara nhanh nhẹn nám lấy tay Ty :

- Ty Calder,t ôi thấy anh có vẻ muốn đánh nhau quá. - Cô ta trách cứ, vẻ duyên dáng đầy quyến rũ. - Tối nay là tối đặc biết của tôi. Đừng làm hỏng bữa tiệc đầu tiên của tôi. - Rồi như thể muốn chấm dứt cuộc xung đột, cô ta nhìn Buck, ánh mắt mơn trớn- Ông hãy về toa mooc mà nghĩ. Đừng lo chuyện Culley quanh quẩn ở đây hay không nữa. Có lẽ ông ấy không làm gì có hại đâu.

- Vâng thưa cô. - Buck cúi đầu trả lờivới vẻ thành kíbg, thụt lùi mấy bước mới quay đầu đi về toa mooc.

- Bây giờ chúng ta vào nhà hết chứ. Tara nói với mọi người - Bữa ăn sắp dọn rồi, mà tôi vẫn chưa dẫn mọi người xem hết các nơi trong ngôi nhà ?

Tối đó không có chuyện gì nữa tái diễn. Nhưng mọi người vẫn nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, như một vị khách không được mời, khiến cho không khí bàn ăn rất căng thẳng, không ai cảm thấy thoải mái được.

Đêm đó, khi về lại ấp, cặp song sinh liền lăn ra giường ngủ liền, khôn g kịp đáp chăn. Jessy cúi người vuốt mớ tóc đen phủ trên trán Dài.

- chúng quá mệt.- cô nói nhỏ với Ty.

- Chúng đi cả một ngày dài.

- Phải. - Jessy gật đầu đồng rồi ra cửa với Ty.

Cả hai dừng lại ở ngưỡng cửa để kiểm tra lần cuối cùng hai đứa. Ngọn đèn đêm tỏa sáng lờ mờ lên cặp song sinh mới biết đi chập chừng và chiếc máy canh chùng trẻ em để ở giữa hai giường cũi, sẵn sàng phát tín hiệu khi có bé nào khóc.

Hài lòng khi thấy tất cả đều yên lặng và yên ổn, họ rời khỏi phòng, đóng cửa lại. Hai người yên lặng đi về phòng chủ nhân nằm bên cạnh phòng cặp song sinh. Jessy đi đến tủ để thay

áo ngủ, còn Ty đến giường, ngồi xuống tháo giày ống ra.

Mới thào chiếc đầu tiên thả xuống nền nhà, Jessy từ tủ áo hỏi vọng ra.

- sáng mai anh thức dậy lúc mấy giờ ?

Ty vừa lôi chiếc giầy kia ra vừa suy nghĩ :

- Lái xe đến South mất hai giờ rưỡi đây. ANh nghĩ thế. ANh muốn đén đấy vào lcú sáng tinh mơ.- Ty nói

Anh để chiếc giầy xuống bên cạnh chiếc kia, rồi đưa tay bấm đồng hồ báo thức khi Jessy từ từ bước tới. Cô mặc chiếc áo thun phủ xuống tận giữa đùi.

- Để báo thức lúc 3h, em có thể dậy chuẩn bị bữa ăn cho anh trước khi đi. - Ngày mai là chủ nhật, nhưng một khi công việc thug om bắt đầu, thì sẽ làm liên tục 7ngày một tuần cho đến khi xong việc.

- Thôi để anh ăn nơi nha ébếp với các công nhân. - Ty đứng dậy kéo vạt áo sơ mi ra khỏi quần jean loại tốt.

- - Em không ép. - Jessy đáp, ánh amát long lanh tinh nghịch.- Em được ngũ thêm càng sướng.

- Cứ sướng đi, anh cam đoan với em thế nào em cũng thức dậy trước khi anh đi. - Ty nói giọng hăm dọa hài hước, vửa cởi áo sơ mi rồi ném lại cho cô.

Cô chụp cái áo rồi đi đến thùng dudụng quần áo dơ.

- Cặp song sinh ngử trưa dậy vào chiều mai, em sẽ lái xe đưa chúngd dến ăn với anh.

- Thôi dừng.

Giọng anh có vẻ cương quyết khiến Jessy dừng lại, không bỏ áo anh vào thùng. Cô nhìn anh vẻ ngạc nhiên.

- Tại sao thôi ?

- Vì em khỏi cần lái xe xa như thế. Anh sẽ trở về nhà khoảng 9- 10h.- Giọng anh có vẻ cáu gắt khiến Jessy lấy làm lạ.

- Giờ ấy chắc cặp song sinh đã ngũ rồi.

- Anh mong chúng ngủ rồi. - Ty lấy các thứ trong túi quần ra để lên nóc tủ, quay lưng về phía cô. - Dẫu sao anh cũng không thích em ra đấy.

ANh có điều gì đấy giấu diếm. Điều gì mà Jessy có cảm tưởng là anh không muốn nói ra. Nhưng cô cần biết.

- Đừng ra đấy ngày mai haymãi mãi ?- Cô hỏi cho ra lẽ, giọng đầy thách thức.

Đứng yên một lát, Ty quay lui, tránh không nhìn vào mắt cô anh đáp :

- mãi mãi.- Mắt anh có vẻ trầm ngâm.

Thế là do chuyện xảy ra với Buck Haskell rồi. Jessy tin chắc như thế. Cô nói:

- Buck haskell không làm em sợ đến nỗi phải lẩn trốn.- Giọng cô dữ dộitức tối đến độ Ty không ngờ.

- Jessy ! - Ty lên tiếng để trình bày lý lẽ với cô.

- Đừng jessy gì hết với tôi. Cô nói lớn.

Bản tính của cô bình tĩnh, nhu hòa, nhưng khi gặp chuyện bất bình, cô cũng nóng giận như đàn ông. Và Ty biết chính anh đã gây cho cô giận. Anh bước đến phía cô, nắm hai vai cô, anh bỗng thấy cô cứng đờ.

- Em hãy bình tĩnh nghe anh nói- Ty nói.

- Tại sao? Lần này em sẽ không nhượng bộ nữa đâu. - Jessy nhìn anh, không nhường một ly.

Ty nhìn vào mắt cô, ánh mắt cô toiát lên vẻ giận dữ, anh biết cô nhiều lúc trải qua những phút tương yêu căm ghét, vui sướng và buồn lo, nhưng ít khi cô để lộ tình cảm như lúc nay.

- ANH thường không yêu cầu em làm gì cho anh hết. Nhưng bây giờanh yêu cầu em, vì anh mà làm việc ấy. - Ty cẩn thận ói ra điều này như lời yêu cầu, chứ không phải ra lệnh. - Em hãy ở nahé vì anh.

- Ở nhà không chắc gì yên ổn hơn đi thu gom bò. Cái vai bị thương mới lành của anhlà bằng chứng cho việc này. - Jessy nói với giọng đầy hăng hái - Ở chỗ thu gom bò, em luôn luônb có hàng chục công nhân bao quanh. Còn ở đây, chỉ có em với một nhóm người gia2.

+Ty không biết nói sao với lập luận hùng hồn này của cô. Yêu cầu của anh quá vô lý. Nó chỉ hoané toàn dựa theo linh tính của anh, không đứng vững khi đem vào bàn cãi.

- Em có biết là khi em tức giận, mắt em nảy lửa và môi em mím chặt thế nào không? - Anh hỏi.

- Đừng thay đổi đề tài Ty - Mắt cô lại càng rực lửa hơn trước.

- Tại sao không đổi? - Anh đưa bàn tay lần lên một bên cổ cô, và lấy ngón cái vuốt ve cái hàm xai của cô hằn lên một đường rõ nét. - Anh đã đưa ra lời yêu cầu. Anh không ép buộc em làm theo lòi yêu cầu của anh. Em mu&ôn làm hay không tùy em.

Anh cúi đầu hôn lên đôi môi vẫn không mở ra, anh liền quay qua hôn má rồi hôn lên trái tai của cô.

- Nói rõ cho em biết lý do tại sao em không làm theo yêu cầu của anh.- Jessy nói, giọng cô đã cho biết cô dã sẵn sàng nghe theo sự trình bày hợp lý của anh.

- Dễ thôi.- Ty thì thào nói, vừa cười vừa rúc mũi vào cổ cô. - Vì em yêu anh.- Anh ôm quàng cô vào lòng, người cô trong chiếc áo thun dài sát vào người anh.

- Thế là bất công. - Jessy đáp, nhưng cô phải dỗi lấy lệ, rồi cũng đưa hai tay ôm quàng lấy anh, để hai bàn tay lên tấm lưng rắn chắc của anh và ghì mạnh anh vào người cô.

Giả vờ hiểu lầm, Ty ngẩng đâu lui nhìn cô hỏi:

- em muốn nói là em không yêu anh à ?

- ANh thừa biết là em yêu anh mà. - Jessy đáp, cô nhìn vào mặt anh, mắt sáng long lanh vì tình yêu.

- Tốt, vì càng lâu anh càng biết rõ dưới lớp áo thun này không co gì ngoài da thịt của em.- Rồi để chứng minh cho lời anh nói, anh đưa tay lần xuống phía chiếc lưng thon nhỏ, ôm lấy cặp mông rắn chác tròn trịa rất đẹp của cô.

- Và em mặc quần nhiều quá. - Anh đưa tay mở lưng quần jean của cô.

- Chúng ta phải giải quyết chuyện này thôi. - Nói xong, anh vội hôn lên đôi môi hé mở của cô.

Nằm dài bên cạnh Ty, yên lặng, hăm hấp nóng, mồ hôi rịn ra một lớp mỏng trên người Jessy, cô thoải mái hoan hỉ sau cuộc ái ân. Tâm thần sảng khoái đã làm cho quan điểm của cô hồi nảy chín muồi thêm.

- Em đã suy nghĩ kỹ rồi. - Cô nói nhỏ mở đầu.

- ANh cũng vậy. - Ty cố nín thở cho khỏi ngáp.- ba giờ rưỡi xem chừng như sắp đến nơi.

Cô toét miệng cười

- Thức dậy em đã suy nghĩ chín chán rồi.- Jessy lăn người nằm nghiêng để nhìn vào mặt anh, nhìn nét mặt đàn ông rắn rỏi. - Việc thug om bò này sẽ lâu hai tuần hay hơn nữa. Em không bảo đảm việc em ở miết ở trung tâm đầu não của trại suốt cả thời gian ấy được. Nhưng nếu em có đi, em hứa sẽ hết sức cẩn thận.

Với một người phụ nữ thích cảnh đồng quê khoáng đãng và thích ngồi trên lưng ngựa, thì việc ở nhà là một sự nhượng bộ rất lớn. Ty biết rõ như thế. Ty đưa hai tay ôm cô vào lòng.

- Anh rất yên tâm nếu em làm thế. - Anh nói nho nhỏ.

Tuy nhiên cô vẫn cảm thấy lời anhít đảm bảo để cô xua đi ngững bóng đen ám ảnh đến tâm thức của anh, những bóng đen vô hình và không tên.

Chương 19

Vào cuối tuần , thủ tục thường ngày coi như ổn định. Mỗi sáng Ty thức dậy và ra đi lúc rạng đông. Hầu hết tối nào anh cũng về nhà lúc 10h. GIữ đúng lời hứa, Jessy khộng đi ra khỏi trung tâm đầu não của trại. Nhưng giữ được lời hứa, càng lúc cô càng thấy bồn chồn.

Sáng thứ sáu, cô đứng nơi bồn rửa của nhà bếp nhìn ra cừa sổ, lòng ao ước được cưởi ngựa chạy một vòng khắp vùng ; Laura ngồi chơi búp bê dưới nến nhà, còn Dài chạy tung tăng trong nhà bếp không chịu ngồi yên.

Hai đứa bé không qúấy rầy cô, jessy đẻ tâm trí nghĩ lan man đén nơi mà cô không đến được ; Công việc lùa bò đã di chuyển lên phía bắc đến vùng Bruken Buttes, một nơi mà cô biết rất rõ.

- Tôi hy vọng có người nhớ kiểm tra cá²i thung lũng cheo leo ấy.- Cô nhúng cái soong làm bánh bột yến mạch vào chậu nước tráng lại rồi đưa cho Sallyđể hong khô. - Con bò cái nâèu có vằn lai giống bò có sừng dài thường ra nơi mép thung lũng ấy, nó đi với hai hay ba con khác.

Sally nhìn cô nhuIU thể cô đã mất trí. Bà hỏi

- Trộn món sà lách thịt gà ra sao đây ?

- Sà lách thịt gà à ? - Bây giờ đến phiên Jessy nhìn bà với vẻ sững sốt

- Phải tôi hỏi cô nghĩ sao về món sà lách thịt gà đẻ ăn trưa nay.

- Thế à, - Jessy trả lời, vẻ ngạc nhiên - Tôi xin lỗi, tôi đang nghĩ chuyện đâu đâu.

- Rõ ràng là như thế. - Sally cười tủm tỉm, hai lùn đồng tiền hiện ra trên cặp má phúng phính của bà.

Dài chọn lúc này để gây chuyện với em gái bằng cách giật lấy con búp bê của em. Dĩ nhiên cô bé phản ứng ngay tức khắc. Laura giân dữ hét lên :

- KHông !

Cặp mắt đen của chú bé ánh lên vẻ tinh nghịch, chú thèm lèm con búp bê trước mặt cô bé ; Khi Laura đứng dậy để lấy lui đồ chơi, Dài chạy đi với con búp bê, miệng cười toe toét. Laura phải đến cầu cứu mẹ.

- Má, má, búp bê. - Cô bé khóc đưa tay chỉ về phía anh trai, mấy ngón tay co lại duỗi ra với

điệu bộ như muiốn nói đưa đây đưa đây.

- Dài, con hãy đưa trả cho em.- Jessy ra lệnh

Chú bé cười ngoặt nghẽo nắm chặt con búp bê rồi chạy ra khoi nhaéỏbếp thật nhanh ;

- Dài Calder, con quay lui ngay. - Jessy thả miếng giẻ chùi đĩa vào bồn nước, vợi lau tay vào khăn, rồi chạy theo chú bé, để sally dỗ Laura nín khóc. Khi cô ra đến phòng khách, cô thấy Dài chạy đến phòng làm việc. - Dài Calder - Cô gọi cnảh cáo lần cuối cùng.

Chú bé quay nhìn lui và đâm đầu vào Chase khi ấy đang từ trong phòng làm việc đi ra. Dài va mạnh vào chân Chase, nhào xuống nền nhà, cậu bé khóc thét lên muốn điếc tai.

Khi Chase ngồi xuống đẻ xem chú bé có đau đớn gì nhiều không ; Dài nhìn ông rồi khóc thét lên to hơn. Jessy đã có kinh nghiệm về chuyện này rồi, đây là dầu hiệu niềm tự hào của chú bị tổn thương chứ không phải đau đớn nhiều về thể xác, sự thật là khi đến gần cô mới thấy rõ như thế.

Chase ân hận nói

- Nó từ đâu lù lù hiện ra ;

- Con biết. - Mừng khi thấy Dài bầm tím một vài chỗ chứ không đau đớn gì nhiều, Jessy bế chú bé lên. Nhưng không muốn để mẹ bồng, Dài vùng vằng quay mặt vào phòng làm việc khót thét lên gọi bố.

- Dài, bố không có trong phòng làm việc đâu ; - Jessy nói với con, chú bé càng khóc thét lên vì giận dữ. Jessy bèn dùng phương pháp thời xưa của mẹ dỗ con, cô tung lên tung xuống chú bé trong tay và đưa mặt buôn ồấu nhìn Chase.- Yội nghiệp thằng bé cả tuần nay không thấy mặt Ty. Khi anh ấy về chúng đã ngủ rồi ;

- Tội cho chúng thật !- Chase đáp rồi để một tay lên đầu Dài, dỗ dành an ủi, nhưng Dài lấy tay hất đi.- Bố sắp đến Broken Butte. Bố sẽ bảo Ty tối nay về sớm hơn ;

Bỗng nhiên Jessy có quyết định dứt khoát

- Con định như thế này. Con sẽ dẫn theo hai đứa nhỏ cùng đi với bố. Bố đợi con 5 phút để chuẩn bị đồ đạc ;

Ba mươi phút sau, trung tầm đầu não của trại Triple C lùi dần phía sau họ, vá con đường của trại dẫn đến khu vuc Broken Buttes trải dài trước mặt họ thành một đường daì màu đất nâu. Tiếng máy chiếc xe Suburban kêu ù ù đã ru ngũ cặp song sinh rất tuyêt ệiệu, chúng đều ngủ say ;

- Con khỏi lo chúng mất giấc ngủ buổi sáng. Cô nói với Chase.

Ông quay đầu nhìn lui, mỉml cười đồng ý.

- Bố nghĩ ở sau ấy yên tĩnh ;

Quay nhìn ra phía trước, Jessy uqan sát đất đai hai bên đường. Nhưng nhìn đất đai khô cháy vì hạn hán bỗng nhiên cô tah- &y chuyến đi chơi mất vui.

- Chắc trời mưa thôi ; - Cô nói nhỏ.

- Theo dự báo thời tiết thì trời sẽ không mưa trong vòng ba mươi ngày nữa/ - Chase đáp giọng bực tức - may ra có thể có được trận mưa rào ngắn ngủi.

- Được thế vẫn tốt hơn là không ; - Jessy đáp, vẻ trầm ngâm ;

Quá giữa buổi sáng một chút, họ đến điểm tập trung. Một đám bụi mờ mịt cuồn cuộn bao quanh một đàn bò nhỏ đã được thu gom. Một làn bụi mỏng bay vào trong trại tạm thời thiết lập bằng toa xe làm bếp. Đậu bên cạnh trại là 6 chiếc xe tải nhỏ và các toa moóc chứa bò ở phía sau xe tải ; Jessy đưa cặp son,g sinh xuống xe. Khi Dài thấy những con ngựa dư buộc dưới bóng im của những chiếc toa mo óc, chú sung sướng vô bờ ;

- Ông nội, ngựa. - Dài chỉ những con ngựa nét mặt hân hoan rạng rỡ ;

- Nhiều ngựa, Chase đáp.

- Dài cưỡi, Ông nội. - Dài vừa nói vừa gật đầu.

Chase lắc đầu

- Ta sẽ cưỡi sau. Bây giờ ông nội muốn uống café.

- Cháu cũng muốn ;

- Cháu còn nhỏ quá không uống café ở trại được đâu.- Ông mỉm cười, miệng méo xệch, nhưng mắt ánh lên vẻ tự hào và hài lòng ;

Ông đã bỏ lỡ cơ hội để chăm sóc Ty trong những năm anh còn thơ ấu ; nhưng ông quyết sẽ dành nhiều thời giờ chăm sóc cho cháu nội. Ông muốn truyền lại cho cháunhững kiến thức về nghế chăn nuôi mà ông đã học được từ bố ông ; Chase không trách Ty không đi theo đúng đường cửa ông. Massie đã nuôi dạy anh rất tốt. Nhưng Ty không có đủ kiến thức về đất đai và về cuộc sống mà đáng ra anh đã có được, nếu anh được nuôi dạy từ tấm bé như

Dài bây giờ.

- Dài, cháu thấy trời chưa ? - Chase nhìn lên bấu trời rông mênh mông - Bầu trời của họ Calder đấy Bố ông đã nói với ông từ lâu rằng bầu trời này đã che phủ một vùng đất rất lớn

- Ngựa, nội. - Thay vì lắng nghe, Dài đưa tay chỉ một cặp ngựa cùng người cưỡi đang lùa một đàn bò cái sáu con cùng với bê con của chúng đến chỗ tập trung.

Chase nhận ra con ngựa hồng lùn tịt và người cưỡi con ngựa nhỏ. Từ đó ông biết ngay người cưỡi con ngựa thứ hai.

Nghe ông nói, mắt Dài mở to, chú gọi

- Kint.

- Phải lát nữa cháu sẽ gặp anh ấy. Joe, còn café không ? - Ông hỏi người đầu bếp 30 tuổi, mới làm có tên Joe Johns, anh ta thay thế Tucker khi ông về nghĩ cách đây một năm.

Johns là người miền núi, sinh ra và lớn lên ở núi, nên vóc dáng to lớn, râu ria xồm xàm. Mặc dù anh là người xa lạ với vùng đồng bằng, nhưng công nhân ở trại Triple c đều vui vẻ bỏ qua nhược điểm ban đầu khi họ nếm café do anh pha.

- Cô cũng uống một tách chứ cô Jessy ? Anh rót đầy một ly cho Chase rồi cũng lấy một ly khác.

- Anh đùa khjông đấy ? - Jessy đáp - có bao giờ tôi chê café của anh đâu.

Khi họ bưng café ra khỏi toa xe làm bếp, Chase nói với Jessy

- Đàn ông gọi anh ta là Joe café. Vì họ cho rằng công việc này sẽ giao cho anh ta mãi.

- Hy vọng là anh ta chịu làm.

Chase ngó bên trên chiếc ghế đẩu của trãi có thể xếp được, nhưng Jessy cuyú đứng, hít thở mùi quen thuộc của việc thu gom bò, mùi ngựa và bó, mùi da yênvà mùi café đậm. Cô nhìn khắp đám người cưỡi ngựa nhưng không thấy Ty trong số này, tuy thế cô nhận ra bố cô khi ông tácvh ra khỏi đam& người cưỡi ngựa để vào trại với Cat và Quint.

- Tôi thấy sáng nay chúng tôi có khách quý đến thăm.- Stumpy đưa tay day cằm laura khiến cho cô bé cười khúc khích. - Ty không nói về việc sáng nay con đến chơi.

- ấy vì anh ấy không hề biết. Jessy đáp khi laura đưa tay đòi ông ngoại, cô đưa bé cho bố cô- nhưng anh ấy đâu rồi ?

- Anh ấy đi với tôi.- Cat đáp, cô lôi cái khăn trong túi ra, lau lớp bụi mỏng dính trên mặt - anh ấy biểu chúng tôi về trước để anh ấy đi một vòng quanh vùng ngọn đồi Tree Fingers. Trong đoạn đường từ cách đây một dậm, chắc tôi đã nuốt một lao bụi vào bụng.

- Ở đâu cũng có bụi đất.- Chase để Dài xuống cho chú chơi với Quint rồi đứng dậy nhìn về hướng Three Fingers phiá bắc lòng cảm thấy bồn chồn không hiểi tại sao.- KHông biết có việc gì giữ chân nó ở đấy ?

- Nếu anh ấy gặp vài con bò nào đó đang gặm cỏ , thế nào anh ấy cũng gọi vài người đến lùa chúng đi. - Cat đáp - Con vưà nói với bác Stumpy nếu lát nữa anh ấy không về, chắc con phải quay lui đẻ giúp ảnh một tay.

Cô vừa dứt lời thì bổng từ xa vọng lại tiếng súng nổ. " cắc ". Chase giật mình ngẩng đầu nhìn quanh, kinh ngạc. Một lát sau hai tiếng súng nữa liên tiếp vang lên. Ở trại triple C, những phát súng nổ cách nhau như thế có nghĩa là người cưỡi ngụa nào đấy bị thương. Âm thanh này làm cho Chase ớn lạnh tận xương tủy.

- Can,h chừng Dài.- Ông nói với Cat. KHông đẻ ý đến kly café còn đầy rơi xuống, ông đi đến con ngựa đã đóng yên cương gân đấy.

Cố trấn an cảm giác khó chịu trong bụng, Chase tung dây cương lỏng ra rồi nhảy lên yên. Jessy và Stumpy bước theo sau lưng ông. Nhưng Chase không đợi họ, nôg cho ngựa phi nhanh ra khỏi trại. Vừa thúc ngựa ông vừa cố lắng nghe tiếng nổ tiếp theo, để dễ định hướng mà đi. Nhưng vì không thấy có tiếng nổ nào tiếp theonên ông đã cho ngựa chay theo hướng đến ngọn đồi đá thấp má Cat đã nói hồi nảy, hy vọng sao khòi lạc đường.

Tiếng vó ngựa nện trên mặt đường ở phía sau, Jessy và Stumpy đang phi ngựa theo sau ông. Hai người cưỡi ngựa khác nữa đến từ hướng Đông, họ bỏ đàn bò đang lùa để chạy theo ba người.

Tiếng súng lại nổ, từ đâu trước mặt họ vọng lại, nhưng hơi chệch về phía đông, Chase giật cương cho ngựa đổi hướng một chút. Những người kia đều làm theo ông. Cả năm người đều nhắm đến ngọn đồi cao rồi dừng lại quan sát cho rõ.

- Anh ấy kia kìa. - Stumpy hổn hển đưa tay chỉ một người cưỡi ngựa nổi bật trên nền trời xa cách họ quãng nữa dậm, một tay đưa cao vẫy vẫy khẩu súng. Phía sau anh ta là một con ngựa không có người cưỡi, đầu nó gục xuống, một chân co lên, rõ ràng là nó đang bị thương.

Bỗng Jobe Gravey lên tiếng, lời anh ta nói ra làm cho Chase hoảng hồn :

- Có phải đấy là con ngựa hồng mà Ty cưỡi không, - Nói xong anh ta sững sờ đưa mắt nhìn

Chase.

Chase không có phản ứng gì. Ông chỉ gật đầu ra dấu cho mọi người tiến tới. Ông đi trước, thúc ngựa chạy thật nhanh.

Người cưỡi ngựa thường bị ngựa lật nhào, ngay cả những người cởi ngựa giỏi và Chase cũng xếp Ty vào trong số này. Chắc đã có tai nạn gì xảy ra rồi. Ngựa của anh hỏang sợ hay là bước hụt chân. Có hàng tnguyên do để làm Ty nhào ra khỏi ngựa. Mong sao đừng phải là nguyên nhân làm cho ông đắng họng là được.

Thế nhưng cậu Jed Gravey đưa mắt nhìn người anh cả của cậu nói

- Tôi gặp con ngựa của Ty ở đằng kia kìa.- Cậu ta ngoái đầu ra nhìn phía sau để chỉ- Trông nó có vẻ bị bông gân,

- Có thấy Ty đâu không ? Chase hỏi, ông đưa mắt nhìn vùng đất phía sau người cưỡi ngựa.

- Dạ không, thưa ngài. Một lần nữa cậu Jed Gravey không nhìn thẳng vào mắt ông - Làm sao thấy anh ấy được.

KHông ai nói với ông " thưa ngài " hết, nhưng có cái gì đấy trong giọng anh ta làm Chase sửng sốt.

- Tại sao không thấy ?

- Vì một sợi dây cương bị đứt. Tôi nghĩ con ngựa chạy đi và giẫm lên dây cương.

Chase trở người trên yên ngựa, tiếng yên da kêu răng rắc, ông nói với những người đàn ông.

- Theo Cat cho biết, Ty đi đến vùng Three Fingers. Có lẽ con ngựa đã hất nhào anh ấy ở đâu đấy.

- Thưa ngài tôi không tin anh ấy bị hất nhào - Jed Gravey ngại ngùng nói.

Cái tiếng " thưa ngài " bắt đầu lamé cho Chase lo sợ.

- Tại sao không ?

- Bởi vì…- anh ta dừng nói, kéo con ngựa què đến, quay nó sang một bên - có máu dính khắp yên ngựa.

Nắng hè làm cho máu khô một màu đen thẩm. Chase hơi choáng váng đầu óc. Hình ảnh

đám máu đông khô làm ông hơi ngạc thở, không nói nên lời.

Đâu đó bên trái ông giọng của Jessy đau đớn cất lên

- Lạy chúa lòng lành ! Không !

Giọng nói tuy nhỏ nhưng như roi quất mạnh vào người Chase. Tức thì ông ngồi thẳng người lên, hai vai to lờn nhô cao, ông nói

- Jessy con đi về trại

Lời ra lệnh dứt khoát của ông làm cô nhăn mặt bất bình. Cô đáp cũng bằng giọng cương quyết :

- không, con đi với bố tìm Ty

- KHông con không được đi. Con PHẢi về trại ngay bây giờ. Và đây là lệnh. - Ông cố tình gay gắt với cô. Làm ngơ trước vẻ tứcgiận của cô. Cháse ra lệnh tiếp theo choe Jed Gravey - Cậu đi với chị ấy. Và dẫn Anny Trumbo đến đấy nhanh lên.

Máu ra nhiều trên yên ngựa làm cho Chase lo sợ. Nếu may ra họ tìm được Ty, họ phải chăm sóc cho anh thật gấp mới được. Muốnj thế cần phải có một y tá chính quy, mà Anny là một y tá cực ky giỏi.

- Vâng, thưa ngài.- Jed liền giục ngựa chạy đi và dẫn theo con ngựa què màu hồng, nó khập khiễn chạy theo.

- Để con ngựa ở đó. - Chase ra lệnh, con ngựa ông cưỡi nhúc nhích không chịu đứng yên, một phần vìngười cưỡi quá căng thẳng, một phần vì mùi máu tỏa ra trong không khí.- Nó sẽ tự tìm đường về trại. Khi n&o đến nhớ đừng để ai đến gần nó. Logan chắc sẽ muốn quan sát nó.

- Logan à ? Job hỏi cau mày ngạc nhiên.- tại sao….

- Máu ra nhiều thế này, chắc chắn không phảoi là tai nạn rồi. - Chase đứng trước sự tah- (t như thế ; Ông đã nói ra sự thật trần trụi vô cảm. Cảm xúc bây giờ chỉ là điều xa xỉ. Ông không cho phép mình dùng đến cho tới khi tìm được con trai.- Ta đi thôi.- Ông nóivới những người khác và ghì cương ngựa của mình cho nó vòng vòng quanh con ngựa bị thương.

Liêéc mắt nhìn Jessy, ông thấy cô giận dữ cho ngựa quay lui, chạy về phía trại. Bỗng ông cảm thấy ân hận vì đã gay gắt với cô. Tự thâm tâm ông biết cô không phải loại phụ nbữ cần che chắn, không cho thấy những cảnh phũ phàng thỉnh thoảng xảy ra trong cuộc sống. Nhưng ông đã đuôc nuôi nấng theo một cách khác, ông không muốn cô thấy những cảnh

như thế.

Toán kỵ mã nhỏ bám sát theo ông mà đi. Phiá sau ông con ngựa hồng hí lên cô đơn, rồi khập khiễn theo sau hai kỵ mã hường về trại.

Cánh đồng Broken Butte là vùng đất nhiều đồi thấp, gồ ghế lởm chởmtạo ra vô số nơi núp kín đáo. Từ Three Fingers được đặt cho một vùng có ba con khe cạn, cây cối um tùm, đổ ra một thung lũng nông.

Khi còn cách khe cạn thứ nhất, Chase đưa tay lên ra dấu cho mọi người dừng lại và ông cho ngựa đứng yên một chỗ. Con ngựa hết kiên nhẫn, xoay mình sang một bên, hất mông vào con ngựa bên phải nó.

- Ở đây chúng ta chia nhau đi kiểm soát. Chase ra lệnh - Stumpy, anh và Jobe kiêmểtra ngón thứ nhất. Còn chúng tôi kiểm tra ngón thứ hai. Nếu vẫn không tìm ra Ty, chúng ta sẽ cùng nhau tìm ở ngón thứ b a..

Stumpy nhận lệnh, cho ngựa rẽ qua trái rồi thúc ngựa đi tới. Jobe thúc ngựa về phía trái xa hơn, tạo thành một khoản cách chừng 6 m giữa anh và Stumpy.

Stumpy đưa tay cao để đáp lại, cho biết ông đã nghe và nhận lệnhChase đi ở giữa số người còn lại ít ỏi, thúc ngựa đi tới, ghìm chặt dây cương cho ngựa khỏi vùng vằng cái đầu. Vì muốn tìm cho ra Ty nên ông muốn phải đi chậm và nhìn kỹ chứ không nen vội vàng. Hai bên ông vang tiếng vó ngựa gõ trên đất cứng và tiếng cỏ khô rào rạo dưới chân ngựa.

Làn gió nhẹ buổi sáng mang đến cho họ tiếng sủa của một con chó đồng cỏ, tiếng sủa cao lanh lảnh như để báo cho đồng chủng biết đoàn kỵ mã đang đến. Nhưng Chase không quan tâm đến chúng. Ông chú ý nhìn khu vực trước mắt, cố tìmù dấu vết gì chứng tỏ có người cưỡi ngựa đã qua đây. Nhưng mặt đất khô cứng không để lại dấu vết gì giống dấu chân ngựa.

Chốc chốc ông lại nhìn ra phiá trước, nhìn quanh để canh chừng có dấu hiệu gì bất thường xảy ra không. Ông thấy một con chim ưng bay trên bầu trời về hướng bắc để tìm xác súc vật thối như mọi khi. Chỉ nhận thấy sự hiện diện của chim trên trời là ông thấy quặn thắt. Chase như hết kiên nhẫn, ông dừng lại và cất tiếng gọi lớn

- Ty, Ty ! Con có nghe bố không ?

Giật mình các người khác dừng ngựa nghe ngóng. Làn gió nhẹ ban mai thổi rì rào qua cỏ khô, nhưng chỉ có tiếng gió mà thôi. Chase không mong gì có tiếng trả lời. Tiếng gọi lớn này không có lợi gì cho Ty. Tiếng gọi của ông chỉ làm cho kẻ nào đấy quanh đây biết ông đang đến thôi.

Ông lại thúc ngựa đi tới, đi từng bước như trước. Ông đi theo con đường thẳng đến lối vào khe cạn ở giữa. Cây cối nằm bẹp xuống hai bên đất, lá khô queo cho thấy ảnh hưởng của cơn đại hạn như thế nào.

Một trăm mét cuối cùng tới miệng khe thật quá dài, dài vì ông lo sợ, không muốn chứng kiến cảnh đang chờ đợi ông. Nhưng đồng thời ông cũng bị cảm giác nôn nóng trong lòng muốn biết sự thật thôi thúc. Vì thế mà vô tình ông thúc ngựa đi nhanh hơn.

Khi Chasedến gần cửa khe rộng rãi, hai người cưỡi ngựa khác cũng thúc ngựa đến phía sau ông. Cỏ vàng khô giòn, mọc dày theo nền đất ở miệng khe, không để hở một tất đất. Chase dừng lại để quan sát, tìm xem thử có dấu vết của chân ngựa không.

- Kìa ! Tiếng la lớn của Stumpy

Lập tức Chase thức ngựa đi về phía Stumpy

- anh thấy cái gì à ?

- Có dấu chân ngựa đây ! - Stumpy nói lớn.- Mà dấu chân thật rõ. KHe thứ nhất. Lòng đau như cắt, ông đến chỗ Stumpy và Jobe đang đứng.

Trên miệng khe đầu tiên chừng 10m, có một vùng đất rộng trơ trụi, cỏ ở đây đã bị nước chảy mạnh khi trời mưa cuốn trôi hết. Dấu chân alé dấu chân của một con ngựa khi đi nhanh.

Chase nhìn không quá vài giây, rồi nhìn khắp mọi người và nói.

- Được rồi, chúng ta đi vào xem sao, giọng của ông làm cho mọi người đau lòng.- Nhưng chúng ta phải đi nép theo phía bên trái của khe. Nếu có dấu chân anéo nữa chúng ta không làm mất dấu.

Ông thúc ngựa đi đầu vào trong khe. Những cành của một bụi cây cao quất vào chân ông. Tiếng kêu khô rang vang lên nghe rất lạ lùng. Con ngựa của ông vểnh tai, mũi khịt khịt. Chase cảm thấy các bắp thịt của nó co cụm lại dưới chân ông. Có một cái gì đấy ở phía trước khiến nó không thích. Cố lấy hết can đảm ông thúc ngựa đi tiếp.

Đi sâu vào trong 20m, đường đi khó khăn. Bụi cây và đá cuội nhỏ từ vách khe đổ xuống choán hết đường đi. Chase phải cho ngựa đi vào giữa khe.

Phía trước khe mở rộng ra rồi ngoặc theo hướng bắc. Khi Chase đi theo chỗ ngoặc, ông thấy Ty nằm gần mấy bụi cây phía bên phải. Máu ướt hết cả vạt áo trước, có màu đỏ sẫm. Chase đã chuẩn bị tinh thần trước, nhưng khi thấy cảnh tượng này ông vẫn cảm thấy người choáng váng như bị ai đan&h mạnh vào đầu, phải buộc miệng rên rỉ.

- Trời đất, Lạy chúa Jesus.- Stumpy thốt lên nho nhỏ phía sau lưng ông. Chase bước xuống ngựa.

Đau đớn và tức giận dâng lên cùng lúc, nhưng Chase nghĩ đây không phải lúc để cho hai thứ tình cảm ấy lộ ra. Ông là người họ Calder và ông phải ra lệnh cho người ta làm việc.

Vừa đến bên Ty ông ra lệnh

- Jobe, anh về trại gấp. Nói cho họ biết chúng ta đã tìm ra Ty. Còn những ngươi khác đúng yên tại chỗ.

Ông đã thấy con bê chết nằm khuất dưới bụi câycách chỗ Ty nằm chưa đầy 1m. Ông đoán nó là lý do đưa ty đến đây.

Chase nhớ là Ty không ranhkhu vực này. Vừa bước xuống ngựa là ông đén chỗ Ty nằm, quỳ xuống bên con, hai chân đau nhừ. Ruồi bay quanh vù vù khi ông cuối xuống trên khuôn mặt xám ngắt của Ty.

Bỗn,g ông ôm Ty vào vào lòng bất kể thân hình anh nặng trịch. Phía sau áo Ty cũng ướt đẫm máunhư vạt trước. Hai bàn tay Chase sờ soạng trên người Ty liền phát hiện ra lưỡi dao cấm sâu vào ngực anh. Da anh vẫn còn ấm. Chase không biết ấm là vì còn sống hay vì mặt trời.

- anh ấy… anh ấy còn sống không ? - Jobe chưa ra về. Mặc dù Chase đã ra lệnh nhưng anh va'â nán lại để về trại báo tin cho rõ ràng.

Chase không nghe câu hỏi. Khi ấyông chỉ biết một cái tên duy nhất là người nằm trong vòng tay ông " Ty ". Xúc cảm đã làm cho ông nghẹn ngào, mắt đò dần nhìn con ông hỏi

- Con có nghe bố không ? con..

Lạ lùng thay cầm anh run run. Chase nhắm chặt mắt lại, cố lấy bình tĩnh. Khi mở mắt ra, mắt ông trong sáng… trong sang đủ thấy mí mắt Ty hé mở.

- Ty.. Chase gọi, giọng ông bỗng trở nên hăm hở sau khi đã hoàn toàn thất vọng, ông thấy lóe lên một tia hy vọng.

- Biết… bố .. sẽ… đến.- Giọng Ty thều thào quá nhỏ. Chase không biết ông có nghe đúng thế hay là ông tưởng tượng ra thế.

Vô tình ông đút mấy ngón tay vào trong vạt áo trước ướt sũng màu của anh, ông vo máu đông thành cục trong nắm tay.

- Ai giết con ? có phải Buck không ?- Chase hỏi cơn giận đã làm ông thốt ra câu hỏi đã lởn vởn trong tâm thức của ông.

- Jes…- Ty không nói hết từ muốn nói, nhưng ông biết anh muốn nói đến Jessy.

Thế rồi anh chế. Chjase biết ty đã chết hẳn. Ông linh cảm như thế. KHông cần phải xem hơi thở hay mạch còn nhảy hay không. Con trai ông đã ra đi.

- Từ từ, ngươìi hầu như cứng đơ, ông để con xuống đất lại và ngối yên không nhúc nhích nổi.

- Chase, ông sao thế ? - Câu hỏi của Stumpy từ từ thâm nhập vào ý thức của ông.

Chase hiểu câu hỏi, ông đáp :

- Nó chết rồi.

Jobe Gravey chỉ chờ có thế. Anh cho ngựa quay lui thúc mạnh vào hông ngựa phi nhanh về chỗ cắm trại. Mọi người im lặng một hồi lâu, chỉ còn tiếng ngư(a nghiến vào hàm thiếckêu ken két chói tai phá tan bầu không khí yên lặng.Một phút trôi qua, không ai nói một tiếng. Rồi Stumpy hắng giọng nói

- anh ấy có nói ai giết ảnh không ?- Giọng Stumpy khàn khàn vì quá xúc động.

- KHông !

- Tôi nghĩ, có lẽ…- Stumpy không nói hết câumà hỏi tiếp- anh ấy có nói gì không ?

Dù không muốn nói chuyện nữa, nhưng Chase vẫn nhìn Stumpy nói

- Khi chúng ta đến thì nó đã chết.Bị đâm.

Giống như lần ông nghe lời trăn trối cuối cùngcủa bố ông. Lần này, Chase cũng giữ kín lời nói của con ông. Tốt hơn hết là ông nên lãnh phần đau đớn cho mình vì chính ônglà người đã ra lệnhcho Jessy quay về chỗ cắm trại. Cô ấy đã gánh chịu nhiều đau buồn không nên để cho cô ấy chịu thêmnữa khi biết những lời dịu ngọt nhưng cay đắngcủa anh lúc lâm chung.

- Stumpy, ông nên quay về chỗ cắm trại.- Chase nói với vẻ mệt mỏi chán chường.- Jessy chắc cần có ông. Cả các anh cũng vậy.

Stumpy ngần ngừ, lòng đầy thương cảm. Con gái ông vẫn còn sống, nhưng Chase đã mất đứa con trai duy nhất.

- Còn ông thì sao ?

- Tôi ở lại đây với Ty.

Lần lượt từng người, họ quay ngựa đi ra khỏi khe n&ui, để Chase ngồi một mình bên thi thể con trai.

Chương 20

Không khí nơi cắm trại hết sức căng thẳng như đang bị một đám mù dày đặc bao phủ. Chỉ có cặp song sinh là không bị không khí này chi phối. Dài chơi trốn tim với Quint, còn Laura ngồi trên chân Jessy, đưa mắt nhìn người đầu bếp. Sự thơ ngây của cặp song sinh đã làm cho cảnh trong trại có vẻ bình thường, khiến bước chân đi lui đi tới một cách nôn nóng của Cat không lam cho ai lưu tâm đến. Như mọi khi, cô không cố che giấu sự lo lắng như mọi người khác.

Có vài lần Cat có đến chơi với các đứa trẻ, nhưng chỉ một lát thôi là cô đầu hàng, và đi lui đi tới lại, chốc chốc nhìn về phía Three Fingers, ngóng trông có ai cưỡi ngựa đem tin của Ty về không.

Sau mỗi lần ngóng trông không có kết quả, cô lại quay về toa xe làm bếp, rót đầy ly cà phê. Không phải cô cần cà phê, nhưng cô cần có cái gì để nắm trong tay. Lòng bồn chồn lo lắng, cô đưa mắt nhìn Jessy.

- Máu váy lên yên ngựa không nhất thiết có nghĩa là anh ấy bị thương nặng. Chị chỉ cần bị rách thịt sâu thôi, máu cũng chảy nhiều rồi. - Cat nói để trấn ăn mình và trấn an Jessy. - Có lẽ anh ấy chỉ bị rách thịt sâu mà thôi, Jessy à.

- Có lẽ thế. - Jessy đáp, lòng cũng tự nhủ như vậy, nhưng vẫn không mấy tin tưởng.

Một chiếc xe tải nhỏ của trại chạy ào đến nơi cắm trại, tốc độ rất nhanh. Jessy đứng bật dậy, còn Cat vội vã để ly cà phê xuống bàn và đi về phía chiếc xe đang chạy vào.

- Chắc là Anny, - Cat nói nho nhỏ.

Nhưng khi chiếc xe dừng lại, người hiện ra trong đám bụi mịt mờ ập theo chiếc xe chính là Ballard. Anh ta sãi chân bước về phía trại, bước chân có vẻ cuống quít, nhưng rồi anh ta nhìn thấy Jessy, vẻ mặt anh ta có vẻ mừng rỡ.

- Cô ở đây hả? - Anh ta buóc thẳng đến Jessy, nụ cười thoải mái hiện ra ở khoé môi. - Tôi nghe sốt vó khi nghe Sally nói cô ra đây để tham dự thu gom bò. Cô lẻn đi như thế nào mà tôi không thấy?

- Tôi không lẻn. Tôi đi với Chase, - Jessy đáp. vẻ lơ đãng ra mặt.

- Tôi cũng không hay biết gì khi ông ấy ra đi vào sáng nay. Tôi không nghĩ đến chuyện kiểm tra xem cô có đi với ông không. Lần sau chắc tôi phải cẩn thận hơn mới được. - Nụ cười gượng trên môi anh ta có vẻ như tự trách mình.

- Khi chúng tôi thấy xe anh đến, chúng tôi cứ tưởng là Anny. - Cat nói, cô nhìn ra phía đường và cắn môi dưới, vẻ thẩn thờ.

- Anny Trumbo à? - Ballard cau mày hỏi. - Tại sao cô trông đợi cô ấy? Có ai bị thương à? - Anh ta đưa mắt nhìn quanh khu vực cắm trại như để cố tìm ra có ai bị thương hông.

- Ty bị mất tích. - Tâm trí Cat rối bời khiến cô cần nói để giải toả bớt ấm ức trong lòng. - Họ đã tìm thấy ngựa của anh ấy.

- Anh ấy bị té khỏi ngựa à? - Ballard hỏi, miệng chúm chím với vẻ không tin, rồi anh ta lắc đầu nói tiếp. - Không, có lẽ ngựa anh ấy sải chân xuống hố ngoài đồng và té nhao thôi.

- Có máu trên yên ngựa của anh ấy. - Cat đáp, cô nghĩ vì thế mà không thể có chuyện người ta sẽ thấy Ty đi bộ về chỗ cắm trại được.

Im lặng một lát, Ballard nhìn Jessy với ánh mắt lo âu, rồi lên tiếng nói:

- Như thế cũng chẳng nói lên được cái gì hết.

Cat thấy câu nói của anh hợp ý mình. Cô đáp:

- Tôi cũng nói như thế với Jessy mới cách đây hông đầy hai phút.

- Tôi đoán bây giờ họ đang đi tìm anh ấy, - anh ta phỏng đoán. - Chase đi với họ à?

- Phải. - Cat gật đầu. - Khi họ tìm thấy con ngựa cảu Ty, bố tôi biểu Jessy về lại chỗ cắm trại.

Anh ta nhìn Jessy với ánh mắt thăm dò.

- Biết tính cô, tôi nghĩ việc này làm cho cô đau khổ đấy. Nhưng tôi thấy không nên trách ổng. Ổng đã được giáo dưỡng theo cung cách ấy.

- Tôi biết thế. - Jessy đáp.

- Chỉ còn cách chờ đợi thôi, phải không? - Ballard nói. - Nếu cô ở ngoài ấy với họ, chắc cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Việc này quá rõ ràng, khỏi phải nói. Jessy không quen cảnh ăn không ngồi rồi như thế. Cảnh chờ đợi như thế này chỉ làm cho cô cảm thấy bực thêm.

- Đừng lo. Chase sẽ tìm ra anh ấy thôi, - Ballard nói. - Ông sẽ đi tận chân trời góc bể cho đến khi tìm ra ảnh mới thôi. Có phải thế không, mắt đen? - Anh ta cười với Laura, thọc lét

dưới cằm cô bé. Bé cười sung sướng. Anh ta đưa hai tay về phía cô bé. - Muốn đi chơi với chú trong lúc chú uống tách cà phê không? Chú cam đoan mẹ cháu sẽ gãy tay vì bồng một cô gái bự như cháu.

Không ngần ngại, Laura đưa hai tay qua phía anh ta. Với một tuổi rưỡi, cô bé ham vui là phải. Jessy đưa cô bé cho Ballard bồng.

- Chắc chắn thế nào cháu cũng là người của họ Calder, - Ballard nói với cô bé khi anh đi đến toa xe bếp. - Chú nhớ thời cô của cháu thường đi ve vãn các chàng chăn bò lúc mua thu gom bò. Lúc ấy cô của cháu chỉ lớn hơn cháu có vài tuổi thôi. - Laura thọc tay vào túi sơ mi của Ballard để lấy cái gì đấy, nhưng anh ta chặn tay cố bé lại. - Đừng ăn cắp đồ của chú. Cháu muốn biết cái gì phải không? Cháu còn bé quá chưa hút thuốc được đâu.

- Của cháu, - Laura nói.

- Không, của chú. Để chú nói cho cháu ngh, khi chú lấy cafe rồi cháu sẽ ngồi trên chân chú và xem chú vấn thuốc hút. Được không? Được chứ?

- Được.

Cat nhìn anh ta và cô bé, cô nói:

- Hắn yêu trẻ em đấy chứ. - Nhìn anh ta chơi với Laura, cô thảnh thơi trí óc. Nhưng không lâu, cô lại quay mặt nhìn về phía Fingers và thở dài thườn thượt. - Chắc bây giờ họ đã tìm được anh ấy.

- Vùng ấy hiểm trở lắm. - Jessy đáp rồi hình dung địa thế ở đấy trong óc, cố nhớ lại tất cả những nơi rất khó tìm.

- Và nếu anh ấy bất tỉnh... - Cat cắn môi dưới, cố xua đuổi những ý nghĩ đen tối trong óc đi.

Có tiếng động cơ nổ đều đều phía sau họ, Jessy quay lui thấy một chiếc xe tải nhỏ nữa chạy vào nơi vạt đất trống, nhưng tốc độ chậm chạp. Cô nói:

- Bây giờ Anny mới đến.

- Ơn chúa. - Giọng Cát run run vì xúc động.

Anny Trumbo nhanh nhẹn bước ra khỏi xe tải nhỏ mang theo thùng thuốc men cấp cứu. Cô ta giương mắt ngạc nhiên nhìn hai người.

- Họ chưa tìm ra anh ấy à? - Anny hỏi, nét mặt lộ vẻ thương xót.

Cat chưa kịp lên tiếng trả lời, anh bếp Joe Johns đã nói lớn:

- Có người về kia kìa.

Cổ họng nghẹn ngào, Jessy xoay người thấy một tốp người cưỡi ngựa từ xa tiến về phía khu vực cắm trại, họ cho ngựa chạy chầm chậm. Jessy bỗng nắm cánh tay Cat, cảm xúc hiếm khi cô bộc lộ ra ngoài như thế.

- Cô có thấy Ty trong số họ hay không? - Cô căng mắt nhìn tới trước, cố tìm cho ra người nào có vóc dáng cao và to quen thuộc như Ty.

Cat lắc đầu.

- Tôi không biết, - cô nói nho nhỏ. - Nếu họ không tìm ra anh ấy, tại sao họ quay về?

Jessy cảm thấy mình đã tìm ra câu trả lời, nhưng cô không nói. Cô nhận ra vóc dáng to bè, thấp của bố cô, cô nhìn chăm chú vào ông.

Có luật bất thành văn về phép lịch sự trong trại là người ta không cưỡi ngựa vào trong chỗ cắm trại và làm bẩn chỗ mọi người ăn uống. Thế mà lần này người ta không thèm để ý đến luật ấy. Thay vì cho ngựa đến khu vực có cọc buộc ngựa, đoàn người lại đi thẳng vào nơi cắm trại.

- Ty đâu? - Cat hỏi, giọng cô có vẻ hốt hoảng. - Các anh không tìm ra anh ấy à?

Những người cưỡi ngựa nhìn Stumpy. Jessy biết ngay ông là người được chọn để báo tin. Khi ông cuối đầu xuống, tránh không nhìn vào cô, và tụt xuống ngựa trước khi trả lời, Jessy lui một bước, người lạnh ngắt.

- Chúng tôi đã tìm ra anh ấy. - Ông đáp, và cuối cùng khi ông nhìn vào mắt cô, mặt ông buồn rười rượi. - Xin lỗi, Jessy, nhưng... - Stumpy gật đầu, miệng mím lại thật chặt, mắt

lộ vẻ đau đớn.

- Nói láo! - Cat la lớn, giọng nghẹn ngào vì nước mắt. - Anh ấy không chết. Ty không chết. Anh tôi không chết! - Anny Trumbo bước tới ôm Cat vào lòng an ủi, nhưng cô cứng đơ trong hai cánh tay của Anny - Không, - Cat chống đối. - Không thể như thế.

- Chúng ta không muốn nghĩ thế. - Anny nói nhỏ, - nhưng chúng ta đều biết Stumpy không nói láo. Cat nấc lên đau đớn rồi gục vào Anny khóc nức nở. Trong lúc đó Jessy đứng yên dưới ánh nắng mặt trời nóng bức mà cảm thấy lạnh thấu xương. Có bàn tay để nhẹ lên vai cô, nhưng cô không cảm thấy. Cô cảm thấy như người đứng phía sau cô đã sờ vào vai ai.

- Jessy, cô trắng như tờ giấy! - Đấy là giọng nói dịu dàng của Ballard phát ra từ đâu đó gần bên vai cô. - Cô nên ngồi xuống thì hơn.

- Không. - Cô phản đối lời khuyên thẳng thừng và nhìn thẳng vào bố cô. - Sao? Anh ấy chết như thế nào?

Stumpy nghĩ tốt hơn là nên nói thất cho con gái biết.

- Chase cho biết có lẽ anh ấy bị đâm chết. - Ông đưa dây cương cho một người cưỡi ngựa khác nắm, rồi bước đến bên Jessy, ôm con gái vào lòng. - Ballard nói đúng. Con cần phải ngồi xuống.

Lần này cô không phản đối, để cho bố dẫn đến ngồi lên một chiếc ghế đẩu. Có người nào đấy để vào tay cô tách cafe.

- Uống đi. - Anh đầu bếp nói.

Như người bị hôn mê, cô hớp một hớp rồi không uống tiếp nữa. - Cafe có đường.

- Uống thế mới khỏi bị sốc, - Người đầu bếp nói. - Uống đi.

Bị sốc, cô đã bị sốc ư? Cô có cảm giác như đang ở trong một tình trạng trống trải ... tim đau nhói khủng khiếp.

- Ông Chase ở đâu? - Bỗng Ballard lên tiếng hỏi, giọng gay gắt.

- Ông ấy ở lại với thi hài, - Stumpy đáp.

"Thi hài". Câu nói dứt khoát, lạnh lùng. Cổ đau như cắt, hụt hơi không thở nổi. Thất vọng, Jessy hớp nhiều hớp cafe ngọt vào cổ.

- Ông để Chase ở ngoài ấy một mình à! - Ballard nói lớn. - Làm thế quá điên rồi. Nếu

Haskell còn ở ngoài ấy thì sao?

Jessy ngẩng đầu lên, câu hỏi của anh ta làm cho cô bồi hồi xúc động. Cô nói với bố:

- Bố phải trở lại đấy. Bố không thể để Chase ở ngoài ấy một mình. Có thể không bình an đâu.

Khi Stumpy lưỡng lự, vì ông cũng lo lắng cho sự bình an của cô, thì Ballard lên tiếng:

- Ông Stumpy, ông cứ ở đây. Để tôi dẫn vài cậu ở đây trở lại đấy với ông ấy cho.

- Anh đi đi, - Stumpy đáp, nhìn anh ta, ánh mắt chan chứa tình cảm biết ơn. Ông quay

qua gọi những người khác. - Joe, Hank, Ben, các anh đi với Ballard trở lại Three Fingers để canh chừng Chase.

Ballard ngần ngư, nhìn Dài đi chập chững đến Jessy, vỗ tay lên đầu gối cô để cô chú ý.

- Má? - Mặc dù còn bé, nhung Dài đã cảm thấy có sự thay đổi trong không khí. Chính vẻ mặt của chú bé đã hiện ra nét âu lo.

Cặp mắt của chú bé có màu đen của dòng họ Calder. Bỗng Jessy thấy Ty qua nét mặt Dài, cô ôm chú bé vào lòng. Bi đát thay là rồi đây Dài sẽ lớn lên và không bao giờ biết đến cha. Cô ôm ghì con vào lòng. Lần này chú bé không phải đối.

- Ông nên đưa Jessy và cặp song sinh về ấp, - Ballard nói. - Mấy mẹ con không có lý do gì phải ở lại đây. Chắc chắn còn một vài giờ nữa Logan mới đến đây. Khi ông ấy đến đây, có lẽ ông ta phải cần một thời gian dài để kiểm soát các thứ.

Anh ta nói như thế nghe cũng đúng, và còn nhiều điều nữa anh ta bỏ lững mà không nói ra. Việc điều tra về cái chế của Ty chưa bắt đầu. Như thế có nghĩa là còn lâu nữa người ta mới đem thi thể về nhà. Jessy ở lại đây cũng chẳng làm gì hết. Và cô có hai lí do chính đáng để ra về, đó là hai đứa bé.

Đứng dậy, cô bế Dài lên hông.

- Bây giờ ta đi tìm em con, rồi chúng ta về nhà. - Giọng cô nghẹn ngào nước mắt trào ra, mặc dù cô đã cố sức kềm lại, không cho nó trào ra.

Dài càu nhàu:

- Đi gặp bố.

Lời yêu cầu thơ ngây của bé làm cho Jessy đau đớn tận tâm can.

- Hôm nay không được, con yêu à.

Mãi mãi không được.

****

Ánh tà dương chiếu lên cửa sổ của Ấp trong khi màn đêm đang buông xuống khắp nơi. Chase đứng bên lò sưởi, một chân đi ủng gác lên thềm lò, một tay nắm chặt bệ lò sưởi.

Ông nhìn vào miệng lò sưởi tối thui, tâm trí quay cuồng nhớ lại cảnh mất con, lòng đau đớn vô cùng.

- Bố à? - Câu hỏi của Logan làm cho ông bừng tỉnh giấc mơ.

Cố gắng đứng thẳng người lên. Chase nhìn người con rể.

- Xin lỗi, - ông nói rồi hít vào thật mạnh. - Bố đã quá lơ đễnh.

- Bố đang nghĩ đến Ty phải không? - Logan hỏi.

Chase gật đầu.

- Bố nhớ cái đêm Ty xuất hiện ở Blue Moon và báo cho bố biết là bố là cha của nó. Bố đã đem nó về đây. - Ông ngước mắt nhìn bộ sừng bò đặt trên bệ lò sưởi. - Anh ấy hỏi về sừng bò, muốn biết có phải đấy là sừng bò thật hay không. Bố kể cho nó nghe câu chuyện về con bò đực màu nâu có đốm loại sừng dài có tên là Captain (Đội trưởng) đã dẫn đàn bò cái đầu tiên đến vùng này. Câu chuyện này ông thân sinh của bố đã kể cho bố nghe - Ông nói một hồi, trầm ngâm tưởng nhớ, bộ ngực to lớn nâng lên hít vào một hơi dài rồi quay người khỏi lò sưởi. - Logan, bố cảm thấy già rồi, già hơn mảnh đất này nữa. - Cặp mắt ông hiện ra vẻ u sầu. - Người ta không nên sống lâu hơn con mình.

- Không có chuyện gì đau đớn hơn chuyện này. - Logan đưa mắt nhìn những vết máu khô dính trước vạt áo sơ mi của ông. Nó đã tạo cho người đàn ông dũng cảm này một hình ảnh đắng cay chua sót.

Trong những năm ở trong lực lượng cảnh sát, Logan đã chứng kiến những cảnh như thế này. Nhưng lần này anh cảm thấy bị choáng váng nhiều hơn những lần trước. Anh thông cảm và kính trọng cả Ty lẫn Chase Calder không phải vì anh là con rể trong nhà thôi.

Chase bước tới chiếc xe để đồ uống, rót một ly uých ky.

- Anh vưa nói cái gì đấy nhỉ? - Ông hỏi nhận ra trí nhớ của nhớ của ông đã suy yếu. Ông chỉ nhớ ông nói cái gì đấy rất đau đớn, và Logan đã thông cảm với ông.

Nguời ta định sẽ khám nghiệm tử thi vào chiều mai. Thi thể sẽ được trao cho gia đình để lo chuyện an táng vào lúc chiều tối hay vào sáng hôm sau. - Anh trả lời nghĩ ông muốn nghe điều này.

- Tốt. Để chúng ta có thể tính đến chuyện lo tổ chức tang lễ. - Chase nhìn uých ky trong ly. Ông lắc cái ly rồi đưa lên miệng uống hết một hơi hết nữa ly. - Anh đã nói chuyện với Culley chưa? Có Cat ở đây, cậu ấy chắc loanh quanh luẩn quẩn gần chỗ cô ấy thôi.

- Con đã nói với cậu ấy, - Logan gật đầu đáp. - Cậu nói cậu không thấy gì hết. Cậu đi theo canh chừng Cat và Quint khi hai mẹ con lùa bò về chỗ cắm trại. - Giống như Chase, anh tránh không đả động gì đến Ty.

- Cái lưỡi dao còn mắc trong ngực như thế nào? Các anh có tim ra được điều gì lạ không?

Logan định giữ kín chuyện này nhưng anh nghĩ Chase rất tin tưởng anh, nên anh đáp:

- Chúng con đang xem xét, nhưng trông đây có vẻ chỉ là loại dao tự chế.

- Như loại anh tịch thu của người trong tù ra chứ gì, - Chase nói.

Logan không thích ánh mắt gay gắt, lạnh lùng của ông. Khi đến Montana, anh đã ngeh nhiều chuyện rỉ tai về quan điểm công lý của Calder. Bây giờ, anh nghĩ là phải nên chứng tỏ tinh thần vô tư của mình.

- Bố à, con sẽ giải quyết việc này, giống như lần xảy ra chuyện rắc rối vừa qua, - anh nói, giọng cương quyết. Mặc dù không ai nêu tên của uck Haskell ra nhưng cả hai đều xe ông ta là nghi phạm hàng đầu. - Bố đừng tự ý làm việc gì để rồi phải ân hận về sau.

- Bố sẽ không làm. Anh hãy tin lời bố. - Ông nhếch mép cười, nụ cười lạnh lùng như đôi mắt, khiến cho Logan cảm thấy bất ổn thêm. - Nhân tiện, bố hỏi con, - Chase nói tiếp, giọng rất bình thường - Sáng nay Haskell ở đâu?

- Chuyện này đang đuọc điều tra. - Logan chưa có chứng chứ rõ rệt. Anh không chịu nói ra các ý kiến vô bằng mà anh đã nghe nói.

Chase chưa kịp hỏi thêm về vấn đề này thì bên ngoài đã vang lên tiếng chân đi vào phòng làm việc. Nhận ra tiếng bước chân quen thuộc, Logan đứng dậy khỏi ghế. Khi Cat vào phòng, mắt cô không có vẻ tin anh như mọi khi. Buồn rầu đã làm cho mắt cô trở nên u ám và sâu. Nhìn thấy thế, anh cảm thấy đau xót trong lòng. Cat là người rất nhạy cảm trước các tình huống thương đau, và lần này chính là cái chết của anh trai cô.

Khi thấy chồng, cô đứng sững, nhìn đăm đăm vào mặt anh.

- Em không nghe anh lái xe vào.

Logan thấy vợ quá căng thẳng, anh bước tới ôm vợ vào lòng.

- Anh mới đến cách đây vài phút. - Anh cảm thấy cô rùng mình rồi thư giãn trong lòng anh, hai tay ôm chặt quanh anh. - Bố nói em ở trên lầu giúp cho cặp song sinh đi ngủ. Chúng đã ngủ chưa?

- Ngủ rồi. - Cô trả lời, miệng áp nơi áo anh, rồi bỗng cô nhích lui, nghiêng đầu nhìn anh, vẻ mặt rất đau đớn.

- Logan, thật khủng khiếp. Ba lần Dài hỏi bố nó. Em tưởng nó còn nhỏ không biết, nhưng chắc nó đã biết hết. - Bỗng như nhớ ra điều gì, Cat vội nhìn quanh phòng và hỏi:

- Quint đâu rồi?

- Trong phòng khách, - Logan đáp. - Cháu ngủ trên ghế nệm dài rồi.

- Tội nghiệp thằng bé. - Cô cố mỉm cười. - Chắc nó quá mệt rồi. Khi nào anh muốn, chúng ta về nhà.

- Xin lỗi em, anh còn bận rất nhiều việc để làm. - Logan không nói bận việc gì, nhưng cô biết anh bận việc điều tra về vụ anh cô bị giết.

Trong những lần khác, hễ mỗi khi anh phải làm việc trễ, cô thường nói đùa là đã lỡ lấy phải ông chồng làm nghề cảnh sát. Nhưng lần này, cô đi khỏi anh, nước mắt trào ra.

- Cat. - Logan bước theo cô.

- Em không sao đâu, - cô đáp và ngẩng cao đầu. - Thật đấy. Người trong họ Calder này quả cảm hơn vẻ ngoài yếu đuối rất nhiều.

Anh nhìn cô vợ nhỏ nhắn va cười, nghĩ cô đã nói đúng.

- Anh về nhà lấy vài thứ cần thiết cho em và Quint. Anh nghĩ nếu em ở lại đây thi có lẽ tiện hơn. Sáng mai em khỏi lái xe đến đây sớm. Nếu có gì anh quên, em cho biết rồi sáng mai anh mang đến.

- Có lẽ em ở lại đây là tiện nhất, - Cat đồng ý, mặt hiện ra vẻ trầm ngâm. - Các công việc chắc phải thu xếp sao cho... - Cô dừng lại, nhìn Chase. - Bố tính sao về việc thu gom bò?

- Không thay đổi gì. Bố sẽ cho công nhân nghỉ để dự lễ an táng, rồi yêu cầu họ làm tiếp công việc đã bắt đầu. Chắc con đồng ý thế. - Chase trả lời với vẻ thiếu kiên nhẫn.

Cat nghĩ công việc phải như thế thôi, nên cô đáp:

- Dĩ nhiên con đồng ý thế.

Ông nhìn ra phía cửa.

- Jessy có xuống không?

- Chị ấy nói ít phút nữa chị xuống. - Cat đáp.

- Tốt. Bố... - Chase ngừng nói, lắng nghe tiếng xe nổ rầm rầm vang lên ở bên ngoài.

Ông cau mày quay nhìn ra ngoài, ánh sáng đèn ô tô chiếu qua cửa sổ. Đêm nay đâu phải là lúc cho người ta đến chia buồn. Đêm nay là đêm dành cho gia đình chia sẻ đau buồn với nhau thôi.

Khi ánh sáng biến mất khỏi cửa sổ, tiếng thắng xe rít lên kin kít và lốp xe trượt trên mặt đường.Cảnh tượng nghe như có chuyện gì khẩn cấp xảy ra.Chase vội đi ra cửa, đồng thời có tiếng chân hối hả bước lên thềm nhà thình thịch.

- Lạy Chúa lòng lành, có chuyện gì đây nữa? - Cat nghe những âm thanh náo động ấy và lo lắng đưa mắt nhìn Logan, nhưng anh đã theo Chase ra ngoài hành lang rộng.

Cửa trước bật mở thật mạnh đến nỗi cánh cửa đập đánh rầm vào chỗ chặn cửa. Tara tuôn vào, mắt hốt hoảng, và khi thấy Chase, cô ta dừng lại, những vệt mỹ phẩm bôi mắt mầu đen chảy xuống hai má.

- Ông Chase, ơn Chúa! - Cô ta nhào vào ông, bấu tay vào vạt áo trước của ông. - Họ vừa cho tôi biết... - Tara ngừng nói, lắc đầu với vẻ không tin. - Không đúng thế. Không thể như thế được. Ty hiện ở đây, phải không? - Giọng cô ta thổn thức vì xúc cảm. Cuống cuồng, cô ta nhìn vào phía sau ông. - Tôi muốn gặp anh ấy.

- Tara! - Chase nắm chặt hai vai cô ta. - Tara, đúng thế đấy. Ty đã...

- Không! - Cô ta hét to để cho ông im lặng, rồi cố vùng ra khỏi tay ông, sự sợ sệt làm cho cô ta khoẻ như đàn ông. - Nói láo! Anh ấy không chết. Anh ấy ở đây. Tôi biết anh ấy ở đây.

Như điên, Tara tuôn vào phòng khách. Logan nắm cô ta lại, nhưng cô ta vùng ra khỏi anh dễ dàng như vùng ra khỏi Chase.

- Anh không ngăn tôi gặp anh ấy được đâu. Các người không ai ngăn tôi được hết! - Tara hét lên, ánh mắt điên dại, hăm he. - Tôi sẽ đi tìm anh ấy. Ty! Cô ta gọi rồi bỗng thấy Jessy đi xuống cầu thang lầu, vẻ bình tĩnh rất tương phản với vẻ cuống quýt của Tara.

Tara đứng khựng lại một lát rồi chạy đến cầu thang.

- Anh ấy ở trên lầu, phải không? Ty ơi, Ty!

Đến cầu thang lầu, Jessy chặn Tara lại.

- Cô không được lên trên ấy. Cô sẽ làm cho hai đứa bé thức dậy.

- Tránh lối ra cho tôi đi! - Tara hét lên và đưa tay đẩy Hessy sang một bên. - Ty ở trên ấy!

Tôi phải gặp anh ấy. Ty, Ty!

như mọi khi, cô ta gặp phải sự đối địch của Jessy. Jessy đẩy cô ta lui.

- Dẹp đi, Tara! Anh ấy chết rồi.

Nhất quyết không tin, Tara lại lăn xả vào JEssy.

- Cô nói láo - Cô ta khóc nức nở. - Tất cả các người đều nói láo.

Logan chạy đến, hết sức nắm Tara, kéo lui khỏi Jessy. Khi cô ta định chống lại anh, Jessy giáng vào mặt cô ta một tát tai.

- Tôi đã muốn làm tết từ lâu rồi. - Jessy nhìn Tara với vẻ giận dữ đã được kềm chế. - Bây giờ cô hãy nhớ cho kỹ... Ty đã chết rồi. Không có gì trên đời này thay đổi được tình hình đâu.

Tara thét lên đau đớn rồi quỵ xuống, Logan nhanh nhẹn đưa tay đỡ lấy cô ta. Anh cố hết sức để bế cô ta mang xuống đoạn cầu thang ngắn, tay chân và đầu cô ta rũ xuống, đung đưa theo bước chân của anh.

- Chắc cô ta ngất xỉu rồi, - anh nói với Cat và Chase.

- Để em đi hỏi bà Sally, có thuốc muối ngửi không. - Cat đi xuống bếp.

- Chất Amoniac dùng trong nhà bình thường thôi cũng được, - Logan nói, vừa mang Tara vào phòng khác.

Quint thức giấc vì ồn, hai mắt ngái ngủ, nó bối rối nhìn bố hỏi:

- Chuyện gì thế, bố?

- Không có gì đâu con. Cô Tara bị xỉu, thế thôi. - Quint đang nằm trên ghế nệm dài, Logan để Tara đang bất tỉnh vào chiếc ghế bành bọc nệm.

Jessy theo họ vào trong phòng khách, nhìn Tara với ánh mắt dửng dưng.

- Tôi không quan tâm đến việc chú làm gì cho cô ta, nhưng cô ta không được ở đây.

- Con đừng lo. Cô ta không ở lại đây đâu, - Chase nói.

Bận để Tara dựa ngữa người trên gếh bành, Logan không nói năng gì. Khi Cat trở lại phòng káchh, Sally đi theo sau cô ta. Hít hai hơi Amoniac, Tara tỉnh lại, cô ta ho sặc sụa rồi nhìn quanh và thấy Sally.

- Sally, anh ấy chết rồi! - Cô ta khóc. - Tôi sẽ làm gì?

Cô ta liền khóc than thảm thiết. Khi Sally lãnh phận sự khuyên lơn an ủi cô ta, Logan để cô ta cho bà và quay qua với Chase.

- Bố xem thử có liên lạc được với ai ở nhà Tara không. Bảo họ lấy máy bay chở một bác sĩ đến đây. Có lẽ cô ta cần phải uống thuốc an thần. - Anh nhìn kỹ người phụ nữ bị loạn trí và nói tiếp. - Khi cô ấy bình tĩnh trở lại, con sẽ để cô ta ngồi sau chiếc xe cảnh sát và đưa cô ta về nhà. Có lẽ bà Sally phải đi theo cô ta để canh chừng cô ấy trong đêm nay.

Chắc chắn không thể để cô ta một mình với tình trạng như thế này.

Hai mươi phút sau, Tara bớt khóc thảm thiết mà chỉ còn khóc nho nhỏ và rên rỉ. Logan nửa bế nửa dìu cô ta đi ra xe anh, để Tara ngồi ở ghế sau. Sally theo cô ta vào xe và ôm người đàn bà khóc lóc trong hai tay.

Khi nhà đã im lặng trở lại, Cat lấy đồ ngủ, dẫn Quint lên lầu để ngủ. Jessy nhìn hai mẹ con cho đến khi họ khuất trên lầu.

- Tội nghiệp thằng bé, - Jessy nói nhỏ với Chase, - chắc nó mệt lắm.

- Thế con có mệt không? - Ông hỏi, nhìn vào mặt cô.

- Thế con có mệt không? - Ông hỏi, nhìn vào mặt cô.

Jessy lắc đầu, nhìn lên lầu.

- Con không thể ngủ được . Chưa ngủ được.

- Tốt. Chúng ta cần nói chuyện đã. - Ông định đi về phía phòng làm việc.

Nhưng Jessy bác bỏ ý kiến ấy ngay.

- Con chưa muốn nói, bố à.

Ông nhìn cô, ánh mắt thông cảm, nhưng ông vẫn cương quyết.

- Bố cũng không buồn như con, nhưng mấy ngày sắp đến công việc rất bề bộn, cho nên có nhiều chuyện cần phải nói. Chỉ có bây giờ ta mới có thì giờ để nói thôi.

Khi ông để tay lên lưng cô, dẫn cô đến phòng làm việc, cô không phải đối nữa. Cô ngồi xuống cái ghế có lưng di động được, nhưng cô vẫn không thấy thoải mái, người vẫn căng thẳng. Chase đến xe để đồ uống, rót hai ly uých ky, đem đến đưa cho cô một ly, rồi miễn cưỡng đi đến chiếc ghế xoay ở sau bàn làm việc.

- Chuyện có vẻ phi thực quá phải không? - Ông nói:

Miệng cô mím chặt, mặt nhăn nhó như để đồng tình với kiến của ông. Rồi cô đáp:

- Con nghĩ lát nữa anh ấy sẽ về, bước vào cửa. - Jessy cúi đầu, nhìn ly rượu trong tay. - Con phải thú thật với bố, bố à. Con không biết con có sống nổi trong nhà này không?

- Tại sao? - Ông dựa người ra ghế. - Vì ngôi nhà chỉ còn một số phòng, đầy đồ đạc quen thuộc nhưng trống trải và vô hồn ư? Vì ngôi nhà không còn cảnh ấm cúng nữa phải không?

Jessy ngẩng đầu, ngạc nhiên khi thấy Chase miêu tả ngôi nhà chính xác quá. Mãi cho đến bây giờ, cô không nghĩ là ông cũng có cảm giác về ngôi nhà như cô. Tại sao như thế khi ông sống cả đời, còn cô chỉ mới sống có mấy năm thôi?

- Cảm giác này sẽ không biến mất trong một thời gian ngắn đâu, con hãy nhớ lời bố đi, - Chase nói, bỗng Jessy nghĩ đến Maggie và nghĩ đến việc ông sống khó khăn biết bao sau ngày bà ấy chết. - Cuối cùng, Dài và Laura sẽ thổi sinh khí vào trong nhà này và làm cho ngôi nhà và làm cho ngôi nhà trở nên ấm cúng trở lại. Trong lúc này, con phải cố gắng chờ đợi đến ngày ấy.

- Con đoán thế. - Cô cảm thấy lòng quá trống rỗng không thể nào lưu tâm đến chuyện này được.

- Jessy, con là một phụ nữ mạnh mẽ. Và con thông minh nữa. Bố rất trông chờ vào đức tính này của con. Con hãy nhìn kỹ vào cái bản đồ trên tường phía sau bố.

Đáp lại giọng nói đầy quyền lực của ông, Jessy làm theo lời ông nói, mặc dù trước đây cô đã nhìn cái bản đồ này hàng ngàn lần. Mỗi địa mốc, mỗi đường vẽ trên mặt giấy cũ lâu đời đối với cô rất quen thuộc như mặt cô khi soi gương.

- Người ta không ai dám nói mình sẽ sống hai ngày nữa hay hai mươi năm nữa. Nhưng cả hai chúng ta đều biết có lẽ bố không thể sống đến ngày Dài khôn lớn để coi sóc trại Triple C. Tức là công việc này sẽ nằm trong tay con.

Jessy nhìn vào bản đồ, bề dài và bề rộng của các đường biên giới đã gây ra cho cô một ấn

tượng mới mẻ. Khả năng một ngày nào đó cô gánh trách nhiệm điều hành trại lên vai là một điều chưa bao giờ cô mơ tưởng đến. Nhưng cô không thể làm ngơ trước sự thật trong lời Chase nói, mặc dù cô rất muốn thoái thác.

Như thể đọc được ý nghĩ trong óc cô, Chase nói:

- Một trong hai chúng ta không ai trông mong việc này xảy ra, nhưng nó đã xảy ra. Có lẽ bố nên đợi vài ngày nữa mới nói với con, nhưng chúng ta phải nhìn thẳng vào vấn đề. Có lẽ con nên biết rằng trại Triple C không cho chúng ta thời giờ để thương khóc. Có việc trước mắt phải làm, Jessy à. Và công việc đó chỉ có con và bố phải làm thôi.

Điều ông nói thật đúng. Cô đáp:

- Con có nhiều việc cần phải học hỏi.

Ông mỉm cười đồng ý:

- Không nhiều như con tưởng đâu. - Ông gật đầu chỉ cái ly trong tay cô. Uống ly uých ky ấy và đi ngủ. Ngày mai sẽ là ngày rất dài đấy.

Cố uống hết ly rượu, rùng mình khi rượu nóng cháy cổ xua tan sự lạnh lẽo trong người. Cô bắt gặp ánh mắt của Chase, cảm thấy gần gũi với ông hơn bao giờ hết. Cô đứng dậy, để cái ly không lên bàn ông, rồi đi ra cửa.

Dừng lại nơi ngưỡng cửa, Jessy nhìn lui:

- Khi nào thì bố đi tìm Buck?

Ông nhìn cô một hồi, đắn đo rồi đáp:

- Con sẽ không tham gia vào việc này, Jessy à.

Cô bình tĩnh đáp:

- Vâng , con sẽ không tham gia.

Không khí nơi cắm trại hết sức căng thẳng như đang bị một đám mù dày đặc bao phủ. Chỉ có cặp song sinh là không bị không khí này chi phối. Dài chơi trốn tìm với Quint, còn Laura ngồi trên chân Jessy, đưa mắt nhìn người đầu bếp. Sự thơ ngây của cặp song sinh đã làm cho cảnh trong trại có vẻ bình thường, khiến bước chân đi lui đi tới một cách nôn nóng của Cat không làm cho ai lưu tâm đến. Như mọi khi, cô không cố che giấu sự lo lắng như mọi người khác.

Có vài lần Cat có đến chơi với các đứa trẻ, nhưng chỉ một lát thôi là cô đầu hang, và đi lui đi tới lại, chốc chốc nhìn về phía Three Fingers, ngóng trông có ai cưỡi ngựa đem tin của Ty về không

Sau mỗi lần ngóng trông không có kết quả, cô lại quay về to axe làm bếp, rót đầy ly cà phê. Không phải cô cần cà phê, nhưng cô cần có cái gì để nắm trong tay. Lòng bồn chồn lo lắng, cô đưa mắt nhìn Jessy

- Máu vấy lên yên ngựa không nhất thiết có nghĩa là anh ấy bị thương nặng. Chị chỉ cần bị rách thịt sâu thôi, máu cũng chảy nhiều rồi. - Cat nói để trấn an mình và trấn an Jessy - có lẽ anh ấy chỉ bị rách thịt sâu mà thôi, Jessy à.

- Có lẽ thế. - Jessy đáp, lòng cũng tự nhủ như vậy, nhưng vẫn không mấy tin tưởng.

Một chiếc xe tải nhỏ của trại chạy ào đến nơi cắm trại, tốc độ rất nhanh, Jessy đứng bật dậy, còn Cat vội vã để ly cà phê xuống bàn và đi về phía chiếc xe đang chạy vào.

- Chắc là Anny, - Cat nói nho nhỏ.

Nhưng khi chiếc xe dừng lại, người hiện ra trong đám bụi mịt mờ ập theo chiếc xe chính là Ballard. Anh ta sãi chân bước về phía trại, bước chân có vẻ cuống quit, nhưng rồi anh ta nhìn thấy Jessy, vẻ mặt anh ta có vẻ mừng rỡ.

- Cô ở đây hả? - Anh ta bước thẳng đến Jessy, nụ cười thoải mái hiện ra trên khóe môi. - Tôi nghe sốt vó khi nghe Sally nói cô ra đây để tham dự hội thu gom bò. Cô lẻn đi như thế nào mà tôi không thấy?

- Tôi không lẻn. Tôi đi với Chase, - Jessy đáp, vẻ lơ đãng ra mặt.

- Tôi cũng không hay biết gì khi ông ấy ra đi vào sang nay. Tôi không nghĩ đến chuyện kiểm tra xem cô có đi với ông không. Lần sau chắc tôi phải cẩn thận hơn mới được. - Nụ cười gượng trên môi anh ta có vẻ như tự trách mình.

- Khi chúng tôi thấy xe anh đến, chúng tôi cứ tưởng là Anny. - Cat nói, cô nhìn ra phía đường và cắn môi dưới, vẻ thẫn thờ.

- Anny Trumbo à? - Ballard cau mày hỏi. - Tại sao cô trông đợi cô ấy? Có ai bị thương à ? - Anh ta đưa mắt nhìn quanh khu vực cắm trại như để cố tìm ra có ai bị thương không

- Ty bị mất tích. - Tâm trí Cat rối bời khiến cô cần nói để giải tỏa bớt ấm ức trong long. - Họ đã tìm thấy ngựa của anh ấy.

- Anh ấy bị té khỏi ngựa à? - Ballard hỏi, miệng cười chum chím với vẻ không tin, rồi anh ta

lắc đầu nói tiếp. - Không, có lẽ ngựa anh ấy sải chân xuống hố ngoài đồng và té nhào thôi.

- Có máu trên yên ngựa của anh ấy. - Cat đáp, cô nghĩ vì thế mà không thể có chuyện người ta sẽ thấy Ty đi bộ về chỗ cắm trại được.

Im lặng một lát, Ballard nhìn Jessy với ánh mắt lo âu, rồi lên tiếng nói:

- Như thế cũng chẳng nói lên được cái gì hết.

Cat thấy câu nói của anh hợp với ý mình. Cô đáp:

- Tôi cũng nói thể với Jessy mới cách đây không đầy hai phút.

- Tôi đoán bây giờ họ đang đi tìm anh ấy, - anh ta phỏng đoán. - Chase đi với họ à?

- Phải. - Cat gật đầu. - Khi họ tìm thấy con ngựa của Ty, bố tôi biểu Jessy về lại chỗ cắm trại.

Anh ta nhìn Jessy với ánh mắt thăm dò

- Biết tính cô, cô nghĩ việc này làm cho cô đau khổ đấy. Nhưng tôi thấy không nên trách ổng. Ổng đã được giáo dưỡng theo cung cách ấy.

- Tôi biết thế. - Jessy đáp.

- Chỉ còn cách chờ đợi thôi, phải không? - Ballard nói. - Nếu cô ở ngoài ấy với họ, chắc cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Việc này quá rõ rang, khỏi phải nói. Jessy không quen cảnh ăn không ngồi rồ như thế. Cảnh chờ đợi như thế này chỉ làm cho cô cảm thấy bực thêm.

- Đừng lo. Chase sẽ tìm ra anh ấy thôi, - Ballard nói. Ông sẽ đi tận chân trời góc bể cho đến khi tìm ra ảnh mới thôi. Có phải thế không, mắt đen? - Anh ta cười với Laura, thọc lét dưới cằm cô bé. Bé cười sung sướng. Anh ta đưa hai tay về phía cô bé. - Muốn đi chơi với chú trong lúc chú uống tách cà phê không? Chú cam đoan mẹ cháu sẽ gãy tay vì bồng một cô gái bự như cháu.

Không ngần ngại, Laura đưa hai tay qua phía anh ta. Với một tuổi rưỡi, cô bé ham vui là phải. Jessy đưa cô bé cho Ballard bồng.

- Chắc chắn thế nào cháu cũng là người của họ Calder, - Ballard nói với cô bé khi anh đi đến to xe bếp. - Chú nhớ thời cô của cháu thường đi ve vãn các chàng chăn bò lúc mua thu gom bò. Lúc ấy cô của cháu chỉ lớn hơn cháu có vài tuổi thôi. - Laura thọc tay vào túi sơ mi

của Ballard để lấy cái gì đấy, nhưng anh ta chặn tay cô bé lại. - Đừng ăn cắp đồ của chú. Cháu muốn biết cái gì phải không? Cháu còn bé quá chưa hút thuốc được đâu.

- Của cháu, - Laura nói.

- Không, của chú. Để chú nói cho cháu nghe, khi chú lấy cà phê rồi cháu sẽ ngồi trên chân chú và xem chú vấn thuốc hút. Được không? Được chứ?

- Được.

Cat nhìn anh ta và cô bé, cô nói:

- Hăn yêu trẻ em đấy chứ. - Nhìn anh ta chơi với Laura, cô thảnh thơi trí óc. Nhưng không lâu. Cô lại quay mắt nhìn về phái Three Fingers và thở dài thườn thượt. - Chắc bây giờ họ đã tìm được anh ấy.

- Vùng ấy hiểm trở lắm. - Jessy đáp rồi hình dung địa thể ở đấy trong óc, cố nhớ lại tất cả những nơi rất khó tìm.

- Và nếu anh ấy bất tỉnh. - Cat cắn môi dưới, cố xua đuổi những ý nghĩ đen tối trong óc đi.

Có tiếng động cơ nổ đều đều phía sau họ. Jessy quay lui thấy một chiếc xe tải nhỏ nữa chạy vào nơi vạt đất trống, nhưng tốc độ chậm chạp. Cô nói:

- Bây giờ Anny mới đến.

- Ơn Chúa. - Giọng Cat run rung vì xúc động.

Anny Trumbo nhanh nhẹn bước ra khỏi xe tải nhỏ mang theo thùng thuốc men cấp cứu. Cô ta giương mắt ngạc nhiên nhìn hai người.

- Họ chưa tìm ra anh ấy à? - Anny hỏi, nét mặt lộ vẻ thương xót.

Cat chưa kịp lên tiếng trả lời, anh bếp Joe Johns đã nói lớn:

- Có người về kia kìa.

Cổ họng nghẹn ngào, Jessy xoay người thấy một tốp người cưỡi ngựa từ xa tiến về phía khu vực cắm trại, họ cho ngựa chạy chầm chậm. Jessy bỗng nắm cánh tay Cat, cảm xúc hiếm khi cô bộc lộ ra ngoài như thế.

- Cô có thấy Ty trong số họ hay không? - Cô căng mắt nhìn tới trước, cố tìm cho ra người nào có vóc dáng cao và to quen thuộc như Ty.

Cat lắc đầu.

- Tôi không biết, - cô nói nho nhỏ. - Nếu họ không tìm ra anh ấy, tại sao họ quay về?

Jessy cảm thấy mình đã tìm ra câu trả lời, nhưng cô không nói. Cô nhận ra vóc dáng to bè, thấp của bố cô, cô nhìn chăm chú vào ông.

Có luật bất thành văn về phép lịch sự trong trại là người ta không cưỡi ngựa và trong chỗ cắm trại và làm bẩn chỗ mọi người ăn uống. Thế mà lần này người ta không them để ý đến luật ấy. Thay vì cho ngựa đến khu vực có cọc buộc ngựa, đoàn người lại đi thẳng vào nơi cắm trại.

- Ty đâu? - Cat hỏi, giọng cô có vẻ hốt hoảng. - Các anh không tìm ra anh ấy à?

Những người cưỡi ngựa nhìn Stumpy. Jessy biết ngay ông là người được chọn để báo tin. Khi ông cúi đầu xuống, tránh không nhìn vào cô, và tụt xuống ngựa trước khi trả lời, Jessy bước lui một bước, người lạnh ngắt.

- Chúng tôi đã tìm ra anh ấy. - Ông đáp, và cuối cùng khi ông nhìn vào mắt cô, mắt ông buồn rười rượi. - Xin lỗi, Jessy, nhưng.. - Stumpy gật đầu, miệng mím lại thật chặt, mắt lộ vẻ đau đớn.

- Nói láo! - Cat la lớn, giọng nghẹn ngào vì nước mắt. - Anh ấy không chết. Ty không chết. Anh tôi không chết! - Anny Trumbo bước tới ôm Cat vào lòng an ủi, nhưng cô cứng đơ trong hai cánh ta của Anny. - Không, - Cat chống đối. - Không thể như thế.

- Chúng ta không muốn nghĩ như thế. - Anny nói nhỏ, - nhưng chúng ta đều bình thường Stumpy không nói láo. Cat nấc lên đau đớn rồi gục người vào Anny khóc nức nở. Trong lúc đó, Jessy đứng yên dưới ánh nắng mặt trời nóng bức mà cảm thấy lạnh thấu xương. Có bàn tay để nhẹ lên vai cô, nhưng cô không cảm thấy. Cô cảm thấy như người đứng phía sau cô đã sờ vào vai ai.

- Jessy, cô trắng như tờ giấy! - Đấy là giọng nói dịu dàng của Ballard phát ra từ đâu đó gần bên vai cô. - Cô nên ngồi xuống thì hơn.

- Không. - Cô phản đối lời khuyên thẳng thừng và nhìn thẳng vào bố cô. - Sao? Anh ấy chết như thế nào?

Chương 21

Lúc sáu giờ sang hôm sau, Jessy làm bữa ăn sang thật thịnh soạn gồm có thịt bò bít tết, trứng, bánh nhân thịt, bánh mì nướng và bánh bột yến mạch. Cô đã tự làm lấy thay cho bà Sally, vì bà vắng mặt. Khi Chase vào phòng ăn, tóc ông còn ướt vì mới tắm xong, thì cô đã ngồi vào bàn, phết mứt dâu tự chế vào bánh mì nướng.

Chase nhìn vào những cái ghế trống, rồi đi đến lò hâm ở trên kệ.

- Cat chưa dậy à?

- Cô ấy và Quint đang mặc áo quần cho cặp song sinh. Chắc tất cả sắp xuống rồi đấy.

- Tốt. Bố vừa thấy Logan đánh xe vào. - ông dỡ nắp một cái soong trên lò, hơi trong soong bốc lên thơm phức mùi thịt bò đã nêm gia vị.

Mùi thơm ngon lành, nhưng Jessy vẫn không cảm thấy muốn ăn. Cô cố gắng ăn vì ngày dài, cần ăn để có sức làm việc suốt ngày.

- Có lẽ chú ấy mang đến nhiều tin mới. - Cô nói vừa lúc cửa trước mở ra. Mấy giây sau, Logan đi vào phòng ăn. - Thức ăn còn nhiều. Chú muốn ăn gì cứ múc lấy mà ăn. - Jessy nói với anh

- Cám ơn, tôi chỉ uống cà phê thôi. Tôi vừa ăn cách đây một giờ. - Anh rót cà phê trong bình ra tách, mang đến bàn. - Cat dậy chưa?

- Cô ấy sắp xuống đấy. - Chase cắt thịt ra ăn.

- Sáng nay còn có nói chuyện với bà Sally. Vài giờ nữa bà ấy sẽ về. Một trong số gia nhân của Tara ở Forth Worth sẽ bay đến để ở với cô ấy, - Logan nói.

- Có lẽ là Brownsmith. Anh ta làm việc ở đấy nhiều năm rồi, - Chase nói, rồi ông ngừng một lát, đưa mắt nhìn Logan. - Điều tra có gì lạ không?

- Chưa có gì mới.

Giọng nói và vẻ mặt của Logan thờ ơ quá khiến cho Chase cảm thấy không thích. Ông đâm nghi ngờ. - Buck ra sao? hắn đã bị mời đến phỏng vấn chưa?

- Chưa

Vì Logan đảm trách công việc này, nên ông nghi ngờ chắc có lý do gì đấy mà anh chưa

phỏng vấn. Ông hỏi:

- Buck trốn rồi phải không?

- Có vẻ như thế, - Logan xác nhận - có hai công nhân nói có gặp ông ta vào sang hôm sau, nhưng họ không nhớ đích xác lúc nào… sớm hay muộn. Virgil thì nói họ cùng ăn trưa với nhau. Rõ rang con không thể nào kiểm chứng được việc này.

- Virgil thế nào cũng khai sao để Buck vô tội, vì lão muốn giúp hắn, - Chase nổi nóng. - lão ấy nói Buck đi đâu?

- Ông ta nói không biết, còn chiếc trực thăng thì suốt cả ngày hôm qua không hề cất cánh. Người đốc công xây dựng cũng cho biết tất cả xe cộ đều không đi đâu hết.

- Con ngựa thì sao?

- Theo Garcia cho biết, - Logan đáp, anh nói đến một trong các phụ tá của anh, - chiều hôm qua khi anh ta đến thì trong bãi quay ngựa chỉ có con ngựa xám. Vào quãng 5 giờ, anh ta thấy còn ngựa thiến màu hạt dẻ uống nước nơi bồn nước, anh ta đi lấy một xô lúa yến mạch rồi bắt con ngựa.

- Không có yên cương gì hết à? - Chase hỏi.

- Không, - Logan đáp. - Virgil nói có lẽ nó nhảy qua hang rào bãi quay ngựa, rồi khi khát nước nó quay về.

- Có thể như thế mà cũng có thể không - Chase xóc miếng thịt vào nĩa. - con ngựa màu hạt dẻ có đốm sặc sỡ, rất dễ bị phát hiện. Có lẽ Buck đã thay ngựa khác. Garica có kiểm tra phòng cất yên cương để xem có mất cái yên nào không?

Logan gật đầu, hớp một hớp cà phê.

- Không có giá để yên nào trống hết, nhưng không ai biết có buồn cái yên cả thảy. Garia cố hỏi Tara để biết số yên, nhưng trước khi trả lời, cô ta khăng khăng muốn biết lý do tại sao anh ấy hỏi và chắc bố bình thường việc gì xảy ra sau đó.

Jessy lên tiếng, sắc mặt và giọng nói đều giận dữ:

- Rõ rang chính Buck làm việc này rồi, phải không? Nếu gã không có tội gì chắc gã không bỏ đi trước khi Garcia đến đấy. Thậm chí gã không biết gì về chuyện Garcia đến.

- Chưa chắc đâu, nhưng có thể lão ta phạm tội, - Logan đáp. - Garcia nói có gắn cái máy quan sát của cảnh sát ở toa moóc. Hôm nay tôi định đến xem thử hôm qua Virgil có bật

máy hay không . Nếu ông ta có bật, có thể Buck đã nghe cái gì đấy trước khi Garcia đến.

Cat, Quint và cặp song sinh đến, làm cho đề tài này phải chấm dứt. Câu chuyện liền xoay qua việc cặp song sinh yêu cầu thứ này thứ nọ. Sau khi uống xong tách cà phê thứ hai, Logan đứng dậy, hôn tạm biệt Cat, và Quint rồi đi ra cửa. Chase cũng đã ăn sang xong, ông đi với anh.

Như mọi khi, Dài ham chơi với Quint chứ không thích ăn sang. Nhìn số bột ngũ cốc vấy vào mặt, vào tóc và trên áo quần đứa bé, Jessy nghĩ thức ăn đổ ra ngoài nhiều hơn vô bụng chú. Khi Dài bắt đâu lấy muỗng chầy thức ăn trong tô thì thức ăn chỉ còn quãng ba muỗng thôi.

- Thôi đủ rồi, cậu cả. - Cô lấy cái muỗng lấm bột khỏi tay cũng lắm đầy bột của Dài, rồi lấy khăn ướt lau mặt lau tay cho nó và tháo nó khỏi chiếc ghế cao. - Con cần phải tắm trước khi bà ngoại đến.

- Ngoại đến à? - Dài nghiêng đầu hỏi.

- phải. - Jessy thấy cục bột dính vào tay áo thun của thằng bé, cô hất đi. - Bà sẽ đến để canh hai con vào ngày hôm nay.

- Kinh nữa chứ? - Dài duỗi tay về phía Quint

- Bà tốt lắm, bà sẽ coi sóc hết. - Jessy quay lui, nhìn ra cửa vì khi ấy có tiếng cửa trước mở ra. - Có lẽ ông nội đi thu gom bò. Ta hãy ra chào tạm biệt ông.

Bế Dài lên hông, Jessy đi ra hành lang phía trước thì vừa khi ấy cô thấy Ballard đi vào phòng làm việc. Hiếu kỳ, cô đến gần cửa, cố lắng tai nghe họ nói chuyện gì trong phòng.

- Có chuyện gì rắc rối à, Ballard? - Chase hỏi.

- Vấn đề rắc rối là tôi, - Ballard đáp, giọng cau có. Tôi đã quá lo chính Jessy là mục tiêu cho nó ám hại, nhưng cả ông và tôi đều thấy tôi quá sức lầm lẫn. Tôi cảm thấy do lỗi của tôi hết. Nếu tôi không đưa ý kiến thì chắc ông và tôi đều không ai quá tập trung đến việc lo cho Jessy nhiều như thế.

- Thật chúng ta không ngờ chuyện xảy ra như vậy.

- Tôi cũng nhận thấy thế, - Ballard xác nhận. - Tôi nghĩ tôi không phải là người được nuôi dưỡng ở trại Triple C, nhưng khi nào ông đi săn lung Haskell, tôi muốn được đi theo ông.

Im lặng một lát, Chase nói:

- Tôi sẽ nhớ lời anh.

- Tôi hy vọng ông nhớ. Đây là cách duy nhất để tôi thấy được rằng tôi đã nghĩ đúng về vấn đề này. Tôi đến đây để nói với ông như thế. Tôi biết hôm nay ông sẽ có rất nhiều việc để làm, nên tôi không dám làm mất thì giờ của ông nữa.

Khi nghe bước của anh gần đến hành lang, cô yên lặng đi lui vài bước để làm ra vẻ không nghe họ nói gì hết. Ballard thấy cô bèn dừng lại, nhìn đăm đăm vào mặt cô, cặp mắt trông rất dịu dàng.

- Cô có khỏe không, Jessy?

Tự nhiên cô vòng hai tay quanh Dài, ôm cứng đứa bé, để hưởng sự êm ái nơi nó do Ty đã cho cô. Cô đáp:

- Tôi khỏe.

- Tốt, - Mắt canh ta lộ ra thương cảm, như muốn nói anh ta biết cô rất đau đớn. - Vì các cháu còn nhỏ, chúng cần đến cô. Chắc cô biết nếu có gì tôi có thể làm được… Anh ta bỏ lửng không nói hết câu.

- Cám ơn. - khóe môi cô nhếch lên như muốn cười

Anh ta gật đầu đáp lại và mỉm cười. Rồi, không nói thêm tiếng nào nữa, anh ta đi qua mặt cô, ra cửa. Jessy đứng nán lại trong hành lang một lát nữa, rồi đi vào phòng làm việc. Khi ấy Chase đã đứng dậy, đưa tay lấy mũ Stetson, có nghĩa là ông chuẩn bị đi.

- Con chắc bố đi đến Broken Butte, - Jessy nói

Chase gật đầu, đội mũ lên.

- Bố sẽ đến đấy cho đến chiều.

- Con có nghe bố nói chuyện với Ballard, - Jessy thú nhận. - bố sẽ để cho anh ta đi với bố à?

Chase nhìn thẳng vào mặt cô

- Con có muốn không?

Ngay lúc ấy, Jessy hiểu đây là bài học đầu tiên về sẹ lãnh đạo của cô. Cô suy nghĩ một lát mới đáp:

- con không biết tại sao… có lẽ con không đòi hỏi sự trung thành của anh ta, nhưng … con không muốn

- Con có bản năng rất tốt, - ông nói. - Con hãy nhớ như thế vào hãy hành động theo bản năng của mình, bất chấp lý trí suy nghĩ ra sao.

Đến xế chiều, Chase làm theo lời khuyên của chính mình. Khi thấy công việc thu gom bò diễn ra tốt đẹp, ông để Stumpy coi sóc, leo lên xe, chạy về hướng Đông Nam, nhưng không về Ấp. Ông theo đường chạy đến Wolf Meadow.

Đi qua nhà, ông lái xe thẳng ra căn nhà di động, nằm khuất sau bong im của bờ núi đá dốc đứng. Ông xuống xe, quan sát khắp vùng, thấy những công nhân đang di chuyển quanh nhà, nhất là những công nhân lười biếng. ông thấy nơi cần tìm kiếm rồi, bèn bước lên các bậc cấp bn sắt dẫn lên cửa toa moóc. Chase gõ cửa hai tiếng rồi bước vào trong.

Phải mất một giây quen mắt ông mới quen với bong tối lờ mờ trong toa moóc. Ông nhìn phòng khách nhỏ hẹp rồi đứng nhìn Virgl Haskell. Ông lão ngồi trên chiếc ghế dựa kê trong góc phòng, hai chân đắp chiếc áo khoác da cừu rộng, mặc dù không khí trong to xe nóng nực. Virgil ngồi dậy nhìn ông với vẻ hận thù.

- tôi nghĩ thế nào ông cũng đến đây, - Virgil nói, mỉm cười tự mãn. - nhưng tôi không ngờ ông đến một mình, Calder, thế là may cho ông. nếu có Buck ở đây thì sao?

- Thì công việc tìm kiếm của tôi đã xong, - Chase đáp nhẹ, - anh ta ở đâu rồi, Virgil?

- Tôi không nói được. - Virgil dựa người ra sau ghế, hai bàn tay để trên lòng - theo chỗ tôi biết thì có thể bây giờ hắn đã ở Canada.

Chase cúi đầu nhìn xuống nền nhà một lát rồi nhìn lại vào lão già.

- tôi nghĩ ông đã nói thế với Logan để anh ấy khỏi chú ý đến đây. Nhưng tôi không tin. hắn còn ở đây, phải không?

Tránh không trả lời câu hỏi Virgil ngồi khuất trong ghế, vẻ mặt tự tại thỏa mãn. Lão ta nói:

- Ông nổi điên rồi, phải không? Tôi biết ông đã nổi điên khi con ông bị giết.

- Virgil, tôi thường nghĩ ông khắt khe. Nhưng tôi không ngờ ông nuôi dưỡng lòng căm thù sâu sắc đến thế. Ông đã đầu độc cho con ông bằng lòng căm thù ấy… - sau khi đã nhìn ông già với ánh mắt thương hại và ghê tởm, Chase đi vào khu vực dùng làm bếp.

Virgil giật mình, hỏi:

- Này, ông đi đâu thế? - Rồi lão cười toe toét. - Ông thật sự nghĩ là Buck trốn ở đâu đáy à? cảnh sát đã tìm khắp nơi rồi. nhưng ông cứ đi tìm cho biết.

- Tôi không đi tìm Buck đâu. - vào khu vực làm bếp, Chase tìm xem các tủ đựng thức ăn.

- Ông làm gì ở đấy? - Virgil ngạc nhiên và hơi lo sợ, lão chồm người lên nhìn vào bếp.

- Xem thử anh ta mang theo cái gì để làm đồ độ nhật.

- Ông khỏi cần lục tìm trong các tủ thức ăn làm gì, Virgil quờ quạng tìm cái gậy, rồi chống gậy để đứng lên khỏi ghế.

- Anh ta không để gì cho ông ăn hết, - Chase nói.

- Tôi chẳng cần nhiều. - Virgil vào bếp, chiếc gậy gõ trên nền toa cùng với bước chân lẹt xẹt của lão thành nhịp ba tiếng. - Vả lại, chúng tôi thường ăn những thức ăn thừa mang xuống từ trên nhà lớn. tôi chẳng cần nấu nướng, Buck cũng thế.

- Nhìn thì biết rồi. - Chase đóng cái tủ cuối cùng và nhìn vào nhà bếp lần cuối.

Virgil nắm hai tay trên đầu gậy, tự người trên gậy, nói với Chase:

- bây giờ ông không lục tìm nữa à? Tìm tiếp đi. Tìm hết các phòng đi. Có thể ông sẽ tìm thấy nó núp trong tủ.

- không. Buck không ở đây.

- Cái gì làm ông tin chắc như thế?

- Buck có nhiều tội lỗi, nhưng hắn không phải là đồ điên. Vì hắn biết ở đây có người để ý, nên hắn không lẻn về đây đâu. - Chase ngừng nói, ông thấy mặt lão già hiện ra vẻ kinh ngạc. - chắc ông biết có người được bố trí canh gác ở ngoài chứ?

- chẳng thành vấn đề. - Virgil nhún vai bác bỏ điều ấy. - giống như ông vừa nói, Buck không phải đồ điên. Ông cho người canh gác cho đến khi tuyết rơi đi nữa cung không hòng gặp được hắn. hắn đi ra khỏi đây rồi, xa đến chỗ ông không đi tới được. - lão nhìn Chase với ánh mắt hậm hực rồi lui ra phòng khách.

- Không, hắn trốn đâu đó ở đây thôi. - Chase nói, ông còn linh cảm như thế, và quả đây là linh cảm đáng tin. - trốn ở đâu đó ở trại Triple C. Đâu đó trước mặt tôi. Hắn đã tính toán như thế đấy.

Đứng dừng lại, Virgil gõ chiếc gậy xuống nền toa với vẻ giận dữ.

- Tại sao ông không để cho hắn yên? Ông xua đuổi hắn đi. Như thế ông chưa vừa ý à? tại sao ông săn lung hắn?

- cả hai chúng ta đều biết lý do tại sao tôi làm thế. Buck cũng biết. - Chase đáp lại, giọng lạnh lung gay gắt.

Virgil nhìn ông với vẻ hằn học.

- Ngay khi hắn nghe tin Ty bị giết, hắn biết thế nào ông cũng sẽ tìm hắn.

- chắc ông muốn nói ông nghe tin tức trên máy quan sát của cảnh sát chứ gì, - Chase nói.

- Đúng thế - Virgil đáp lớn.

- Và ông đã nói cho Buck biết. nhưng đừng nói hắn không biết gì hết về chuyện này. - ông nhìn vào mặt lão già và khi Virgil nhìn lại ông một cách ngượng nghịu, ông đã có câu trả lời.

- Gia đình Calder đã gây cho gia đình tôi lắm sầu khổ. - Virgil lầm bầm nói, rồi lê bước đi vào phòng khách. - Bây giờ các người phải chuốc lấy sầu khổ cho mình.

Trong lúc lái xe về lại trung tâm đầu não của trại, Chase suy nghĩ để tìm ra chỗ nào trong trại, nơi trú ẩn an toàn cho Buck, cả những nơi đáng ngờ lẫn những nơi không đáng ngờ. trại có nhiều nơi để ẩn núp.

Tối đó, cửa Ấp mở rộng để đón tiếp nhiều người từ thành phố và các chủ trại xóm giềng đến chia buồn. Gần 11 giờ đêm, mọi người mới ra về và gia đình mới được yên ổn.

Khi bốn bề yên lặng, Chase về phòng làm việc. Biết giấc ngủ sẽ còn lâu mới đến, Chase xem các tin nhắn qua điện thoại đã gởi đến cho ông. giấy ghi tin nhắn một chồng cao. Khi xem được nửa, ông cảm thấy có người đang nhìn mình. Nhìn lên ông thấy Jessy đứng nơi ngưỡng cửa.

- chưa đi ngủ à? Ông hỏi

- Sắp sửa. - cô nhìn lò sưởi và nói tiếp. - mỗi lần con đi qua cánh cửa này, con cứ đợi sẽ thấy Ty đứng bên lò sưởi. Khi không thấy ảnh con rất bang hoàng.

- bố biết - Chase không nhìn về phía ấy.

- con xin lỗi. - Jessy biết người trong nhà Calder không biểu lộ tình cảm thương nhớ người đã mất như thế này. Đêm nay cũng không nên bộc lộ tình cảm như thế.

- Bố hiểu.

Cô cảm thấy bây giờ mà lên lầu, vào phòng ngủ trống vắng một mình thật là một điều bất hạnh, cho nên cô đi vào phòng làm việc. - tối nay bố đã có dịp nói chuyện với Logan chưa?

- chỉ nói trong vòng mấy phút thôi. Anh ấy chẳng có tin gì mới mẻ để nói cho lâu. - Chase đáp.

- Chú ấy nói đã báo cho lực lượng canh phòng biên giới coi chừng Buck. Chú ấy nghĩ là có thể hắn vượt biên giới qua Canada.

Chase lắc đầu.

- Bố không tin thế. bố tin chắc Buck trốn đâu đó trong trại Triple C thôi. Hắn biết mọi người đều nghi hắn chạy ra biên giới. hắn sẽ nằm yên một thời gian để cho cơn sốt lắng xuống, khi ấy hắn mới di chuyển. - nhưng Chase không tin gã sẽ đi theo hướng Bắc để qua Canada.

Jessy ngạc nhiên hỏi:

- thật bố tin lão ta hiện đang ở trong trại à?

- bố tin, - ông đáp. - Đây là kế hoạch khôn ngoan của hắn, nhưng lần này thì hắn đã bị lộ tẩy.

- nhưng lão ở đâu? - Jessy nhìn lên cái bản đồ màu vàng trên tường để tìm câu trả lời.

- bố chưa biết chắc. - Chase đáp. - nhưng bố sẽ đi lục tìm khắp các ngóc ngách trong trại cho đến khi thấy hắn.

- khi nào?

- Sau khi tang lễ xong.

Vào hôm chủ nhật, máy bay tư nhân đậu khắp khu vực đáp máy bay của trại Triple C. trong sân trại, xe hơi đậu chật ních, xe và máy bay đưa khách đến dự đám tang của Ty. Số người đông đúc như thế này đã nói lên danh tiếng của nhà Calder lan đến tận xa, đồng thời nói lên lòng yêu mến Ty c ủa nhiều người quen biết anh.

Lễ an tang diễn ra trong nghĩa trang nhỏ gần bên bờ song. Người ta chỉ đem ghế xếp đến cho người trong gia đình và những người có tiếng tăm đến dự lễ thôi, còn bao nhiêu đều đứng. Jessy mặc cái áo màu đen u buồn, ngồi bên cạnh Chase, mái tóc hung để trần dưới ánh nắng mặt trời. Laura ngồi trên chân cô, mân mê mấy cánh hoa hồng trong tay, có vẻ thích thú trước sự mượt mà của hoa. Chase bế Dài, chú bé ngồi yên như thể biết đây là

một việc rất quan trọng.

Khi tiếng "Amen" cất lên nho nhỏ chấm dứt, Jessy ngẩng đầu. Cô nghĩ cần nén sự đau buồn trong lòng, đây là cảm xúc quá riêng tư, quá đau đớn không chia sẻ cho ai được. Cat và chồng con đứng dậy trước, bước đến bên chiếc qua tài màu vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Từng người một, họ để hoa hồng đỏ lên trên qua tài. Chase chạm tay vào khuỷu tay cô, báo cho cô biết đến phiên họ.

Khi Jessy đứng lên, hai chân cô cứng đờ, nhưng cô vẫn cố gắng bước tới, để hoa lên nắp quan tài. Cô im lặng kéo mấy ngón tay trên mặt quan tài như để nói lời vĩnh biệt với anh.

- con hãy tặng hoa vĩnh viễn cho bố - cô nói nhỏ với Laura và đưa bé tới trước, nhìn cô bé cẩn thận để đóa hoa lên quan tài với những người khác.

Đứng sang một bên, Jessy đợi Chase. Mím chặt môi đau đớn, nhưng không để lộ ra nét mặt, ông để hoa lên trên quan tài. Dài không đợi ai nhắc nhở, chú thả cái hoa lên nắp quan tài.

- Vĩnh biệt bố. - giọng non nớt của chú bé vang lên rõ rang, gây xúc động.

Trong hai ngày qua, đây là lần đầu tiên Jessy quá bị kích thích, cố kềm để nước mắt khỏi chảy ra. Cô quay người, để Logan kéo cô đi theo họ.

nhiều người đi qua ngôi mộ để từ giã người quá cố. những ai chưa chia buồn cùng tang quyến tiếp tục đến nói lời phân ưu. Người đông quá đến nỗi Jessy chỉ còn biết gật đầu đáp lễ thôi.

Tara là người trong số đám người cuối cùng đến bên ngôi mộ. Cô ta đội mũ đen, đeo mạng đen, mặc áo dài đen, mang găng tay đen, và được ông quản gia Brownsmith dìu đi, cô ta làm ra vẻ đau đớn, thê thảm. Nhớ lại cảnh điên loạn vừa qua của Tara, Jessy chuẩn bị tinh thần để đón nhận một cảnh trình diễn khác. Nhưng cảnh như trước không xảy ra.

Không ai nghe Tara khóc tiếng nào, chỉ thấy cô để cái gì đấy lên quan tài, nhưng Jessy phải đợi cho đến khi Tara đi khỏi, cô mới thấy rõ. Trên những đóa hồng đỏ tươi của gia đình, là một đóa hồng Texas vàng. Cảnh tượng trông vào thật gai mắt, nhưng Jessy cố dằn lòng để khỏi lộ ra vẻ tức giận.

Nhưng dẫu sao khi Tara dừng lại trước mặt Jessy, hình ảnh của côt a cũng làm cho Jessy cảm thấy chua xót. Chiếc mạng đen trên mặt vẫn không che được cặp mắt thất thần của Tara. cặp mắt đen thiếu sinh khí của cô ta làm cho người ta xúc động.

- Jessy, tôi biết cô rất đau đớn, - Tara nói bằng giọng thều thào, chứng tỏ cô ta đau đớn thật. - Tôi không biết tôi có vai trò gì không trong cái chết của anh ấy, nhưng tôi sẽ hỏi mãi

đến ngày chết là nếu tôi không quay về đây thì anh ấy vẫn còn sống được hay không. Tôi muốn anh ấy đau đớn như tôi, nhưng tôi không muốn anh ấy chết. tôi xin thề tôi không muốn - không để cho Jessy kịp trả lời, cô ta quay qua nói với Chase. - tôi sẽ dung đủ mọi phương tiện sẵn có để tìm cho ra kẻ đã giết anh ấy.

Nói xong, cô ta bỏ đi, thay vào chỗ cô ta là ông Phó Thống đốc và vợ. những người khác nối tiếp sau hai người. Jessy nghĩ đây là thủ tục của một đám ma, nhưng cô mong sao cho chóng chấm dứt, mặc dù cô biết khi còn lại một mình một bong chắc cô còn đau khổ hơn.

Hàng người chia buồn vẫn còn dài bỗng cô nghe có tiếng nước dưới bờ song văng lên tung tóe, tiếp theo là tiếng vó ngựa gõ lộp cộngc ủa một con ngựa đi lên bờ song. Ngạc nhiên cô đưa mắt nhìn qua hang cây gòn rợp bong dọc theo bờ song, thấy một người cưỡi ngựa mảnh khảnh bước xuống yên, đi nhanh qua hang cây để đến nghĩa trang. Jessy liền nhận ra đấy là Culley, cô tự hỏi không biết ông ta đến làm gì mà vội vàng thế.

mặc dù bận tiếp người đến chia buồn tiếp theo, cô vẫn liếc mắt nhìn Culley, thấy ông ta đi về phía Cat. Jessy liền biết ngay đã có chuyện gì không ổn xảy ra, nếu không thì chắc ông già rụt rè này không đến gần một nơi có người đông như thế.

Nhưng chính Logan là người Culley kéo riêng ra, nói cái gì đó với anh, rồi chỉ về phía Tay. Jessy liền nhìn về hướng đó. mới đầu cô không thấy gì. Nhưng rồi cô thấy một đám mây đen cuồn cuộn bốc lên từ chân trời xa. Bỗng cô rung mình lo sợ.

Cô quay qua định nói cho Chase biết, nhưng quá muốn rồi. Ballard đã chạy đến trước đoàn người phân ưu, anh ta nói với ông:

- Ông Chase, nhìn kìa, khói.

Chỉ nhìn qua một lát là ông biết ngay tình hình. Ông không cần thấy ánh lửa cũng biết đấy là khói bốc lên từ đám cỏ cháy, mà một đám cháy lớn.

Lập tức Chase lên tiếng ra lệnh:

- Stumpy, cho xe cứu hỏa hoạt động ngay. Còn tất cả các người khác, mang đến xe tải cào, xẻng, chăn, mền và tất cả những gì có thể chứa được nước. - Ông đưa Dài cho Cat - Báo cho quận biết, Logan chắc chúng ta cần họ giúp đỡ.

Ballard dừng lại một lát để nói với Jessy:

- Cô hãy đem các đứa nhỏ về nhà gấp lên. cảnh tượng ở đây sẽ rất hỗn loạn.

Jessy thấy cảnh hỗn loạn bắt đâu diễn ra. Từ hỏa hoạn truyền qua khắp những người đi đưa đám ma nhanh như bệnh truyền nhiễm. Những người biết mình có thể giúp được việc

gì đều bắt tay vào việc. Những người khác trở về nhà gấp vì họ biết tình hình rất nguy ngập. Hạn hán đã làm cho những cánh đồng cỏ trở thành nơi rất dễ cháy. Khi lửa đã bén thì khó mà dập tắt cho được. Cột khói đen lan rộng báo cho mọi người biết ngọn lửa đang ở trên đà mở rộng. Tệ hơn nữa, là theo hướng gió đang thổi thế này, ngọn lửa sẽ tiến về phía trung tâm đầu não của Triple C.

Thấy tình hình quá thúc bách, Jessy đưa Laura cho mẹ.

- Mẹ, giữ cặp song sinh giúp con.

May cho Jessy là cô mặc áo quần gọn gang, nên cô chạy về Ấp nhanh nhẹn, dễ chen lấn người và tránh né xe cộ trên đường . Khi vào nhà rồi, cô tức tốc chạy lên lầu, cởi áo dài ra, mặc quần dzin, mang ủng, mặc sơ mi. Rồi cô chạy ra khỏi nhà lại.

Bên ngoài cảnh tượng rất ồn ào náo nhiệt. Xe chật ních trong sân, chiếc nào cũng cố chạy đến chỗ hỏa hoạn. Có ba chiếc xe tải nhỏ chạy được ra khỏi sân đông đúc xe cộ, rồ máy chạy về hướng có đám khói đang bốc cao.

Không xa sau ba chiếc kia là chiếc xe chữa lửa. Jessy biết ngay Chase đang ở trên một trong các xe tải kia.

Một con ngựa hí lên gần khu vực chuồng ngựa, khiến cô chú ý nhìn thấy một anh cao bồi mặc bộ áo quần ngày chủ nhật dẫn hai con ngựa đã thắng yên cương đến cầu lên một to axe chở súc vật. Anh vỗ tay vào mông ngựa, thúc chúng lên cầu để vào toa moóc rồi đi vào lại trong chuồng ngựa.

Jessy nhảy xuống các bậc thềm nhà, cô bước đến toa moóc chở súc vật để đi cùng đến chỗ có hỏa hoạn. Trên đường đi, cô gặp mẹ cô và bà Sally mỗi người bế một đứa bé trên tay, còn Quint đi ở giữa họ.

- Hãy cẩn thận nhé, - mẹ cô nói lớn. - và nhắc cho bố con biết ông không còn trẻ nữa đâu.

Jessy không bận tâm đến chuyện trả lời. Nhưng cũng không ai đợi cô trả lời.

Chase ngồi ở phía bên phải trước chiếc xe tải nhỏ chạy dẫn đầu, một cánh tay tựa lên bảng đồng hồ để cho bớt bị xóc khi xe chạy trên đường gồ ghề. Ông dán mắt vào bức tường khói đang còn một khoảng cách ở phía trước. Stumpy ngồi sau tay lái, cái chân ngắn duỗi thẳng đơ để giữ bàn chân đạp mạnh vào bàn tăng ga.

- Không biết đường Six Mile ra sao? - Stumpy nói. - Có lẽ chúng ta có thể dung con đường này để làm vành đai chắn lửa.

- Tôi sợ không được thế. Có lẽ lửa đã lan qua phía bên này đường rồi. - Chase đáp, mặt

hầm hầm. - chắc chúng ta phải lập đường chắn lửa dọc theo con suối khô. Nó là rào chắn tự nhiên duy nhất còn lại từ đây cho đến song. Cầu Chúa giúp chúng ta có được khoảng cách xa như thế.

Stumpy lầm bầm nguyền rủa nho nhỏ trong miệng. Chạy thêm nửa dặm nữa, ông cho xe chạy chậm lại rồi rẽ vào một chiếc cổng hang rào. Chase nhảy xuống xe, mở rộng cổng, ra dấu cho tất cả các chiếc xe khác chạy theo, rồi leo lên xe lại.

Khi xe qua khỏi cổng, Stumpy nhắm mắt về hướng con suối, chạy băng qua đồng cỏ để đến đấy. Khi họ dừng lại trên ngọn đồi nhỏ, Chase mới thấy hang lửa đỏ dài hiện ra dưới những đám khói.

Stumpy cũng trông thấy

- trời ơi, Chase, đám cháy rộng đến nửa dặm rồi.

- và cháy lan rất mạnh.

Khi họ đến con suối khô, Stumpy cho xe chạy theo dọc bờ suối cho đến một chỗ là nơi lửa có thể bắt sang được thì dừng lại. xe vừa dừng Chase liền nhảy xuống . Khói từ chỗ cỏ cháy chưa đến thấu chỗ họ đứng, nhưng mùi vị khói đã khét trong không khí rồi.

- Dàn rộng ra hai phía. - ông lớn tiếng ra lệnh cho mọi người - chúng ta dập tắt lửa ngay bên kia bờ suối. Đừng để cho lửa bén đến đây.

Lòng suối khô rộng chạy một đoạn khá dài rồi hẹp lại rất nguy hiểm. Những khe cạn đổ vào suối ở ba chỗ dọc theo bờ suối, hai chỗ có cây cối mọc um tùm. Những chỗ này rất quan trọng, nhưng Chase quan tâm đến chỗ nằm ở phía Nam nhiều hơn. Ông cho xe cứu hỏa đến khu vực ấy, nơi này có nước, và nước sẽ là vũ khí lợi hại nhất, có lẽ là vũ khí lợi hại duy nhất.

Khi Jessy đến nơi, lửa đang được chặn lại ở bên kia bờ suối, tiếng cỏ khô cháy lốp bốp vang đến chỗ cô đứng. những người đàn ông mặc comlê và áo sơ mi trắng chạy lên chạy xuống con suối khô để cố giữ ngọn lửa ở phía bên kia. Hầu hết họ là nhân viên của trại Triple C, nhưng Jessy cũng nhận thấy một ít người ở các trại chăn nuôi kế cận, thêm một vài cư dân lâu đời ở Blue Moon. Khói bao phủ cả một vùng rộng lớn, khiến cho hơi thở của cô ngột ngạt, rát trong họng.

- Kế hoạch như thế nào? - Cô hỏi.

- Nếu may mắn, công việc chặn lửa cháy lan và xe chữa lửa sẽ dập tắt chúng. Tốt nhất là đừng để lửa cháy lan về phía Nam, xa trung tâm đầu não của trại - Chase đáp.

Sáu con sơn dương sừng có ngạnh từ trong đám khói chạy ra, thấy người đứng chặn lửa, chúng bè chạy theo hướng khác. Jessy nói:

- Chúng ta có bò bị mắc kẹt ở trong ấy.

- Đành chịu thôi. - Bố đã bảo Ballard chở đến vài con ngựa.

- Anh ta đậu xe đằng kia. - Jessy uốn cong ngón cái chỉ về phía toa xe moóc. - Con đi xe đến đây với anh ấy.

- Con gọi vài người cưỡi con ngựa và bắt đâu đi kiểm tra một vòng. Lùa bất kỳ con bò nào còn tìm thấy về phía sông. Bố không muốn để mất thêm bò nữa.

- Phải

Cô nghĩ rằng đây là công việc không cần đến những người đầy kinh nghiệm, nên Jessy gọi mấy cậu còn tuổi vị thành niên ở trong hang chặn lửa này, công việc gì khiến cho họ đi khỏi lửa nóng và khỏi cay mắt này.

Khi Jessy quay lui với bốn người cưỡi ngựa còn trẻ măng, thì Ballard đã cho ngựa trên toa moóc xuống hết. Cô giao cho mỗi người một vùng để đi tìm bò, rồi cô leo lên một con ngựa. Khi cho ngựa đi khỏi toa moóc, cô thấy Ballard vẫn còn đứng dưới đất, vừa mới bỏ một bàn chân vào bàn đạp của ngựa.

- Khi anh đi kiểm soát lên phía Bắc, anh đừng quên kiểm tra cái khe núi lớn ấy. - Cô nói với anh ta.

Hài lòng, Jessy thúc ngựa đi. Khi đến cách con suối không đầy ba mươi mét, cô gặp một đàn bò cái 6 con. Đã hoảng hồn vì hít phải khói cay trong không khí, nên khi thấy cô đến gần, chúng hoảng sợ. Nhưng chúng chạy đúng hướng, nên Jessy để cho chúng chạy tiếp, và cho ngựa chạy theo con đường song song với con suối.

Khi cô mới đi đến một đoạn xa, bỗng nhiên cô ngạc nhiên thấy một đàn ba con đực tơ chạy ngang qua trước mặt cô. Không xa sau chúng là một người cao bồi cưỡi ngựa hồng. chiếc khăn quàng cổ màu xanh đã bạc màu của anh ta kéo cao lên quá mũi để lọc không khí đầy khói ngột ngạt.

Khi thấy cô, anh ta dừng lại và hỏi lớn:

- thấy Chase đâu không?

- Ở sau tuyến chữa lửa, - cô đáp. Không nhận ra được anh ta là ai. Jessy nghĩ chắc anh ta làm việc trong trại chăn nuôi kế bên.

Người đàn ông đưa tay chào rồi thúc ngựa đi về phía cô chỉ. vẫn bàng hoàng kinh ngạc,Jessy nhìn theo gã một lát rồi thúc ngựa đi tới trước. nhưng cô cảm thấy bất an, không biết tại sao. bỗng cô cảm thấy lo sợ, vì cô nghĩ có thể gã đàn ông kia là Buck Haskell.

lập tức cô cho ngựa qua lui, chạy theo gã đàn ông kia.

Khói bay trên con suối khô như sương mù, làm cay mắt và rát cổ, nhưng có một dãy đất bị lửa làm cháy sạm đen, rộng gần hai mét ở phía bên ka. Dùng đất làm nơi ngăn lửa cháy lan sang bên này rất tốt, nhưng chỉ có thế thôi.

Giống như hầu hết mọi người khác, Chase cởi áo vét và mở rộng cổ áo sơ mi. Tro, than cháy dở bám vào áo, biến áo sơ mi trắng thành màu xám, và quanh vàng chiếc mũ Stetson loại xịn màu kem, một lớp bồ hóng phủ dày. Những người khác đều có khăn rộng bịt kín mặt, nhưng Chase thì không

Ông đi dọc theo bờ con suối khô, thường xuyên kiểm soát ngọn lửa, phán đoán tốc độ cháy lan và khoảng cách của nô. Ông nghĩ nếu ông chặn được ngọn lửa ở đây, thì ông chỉ cần một ít người bảo vệ lửa ở con đường lên phía Bắc, còn bao nhiêu lực lượng hung hậu ông sẽ cho chuyển về phía Nam.

Khi Chase dừng lại để lau mồ hôi trên mặt, bỗng ông thấy một vệt lửa bén vào cỏ khô ở phía bên này con suối khô. Ông liền vội vàng chạy đến dung gót giầy đạp lên lửa để dập tắt, rồi chạy xuống lòng suối khô, xúc cát và sỏi vào mũ lên đổ vào chỗ bị lửa đốt cháy đen, để dập hết nguồn tro than còn âm ỉ cháy ở đây. Ông lo lắng đưa mắt nhìn quanh để xem có chỗ nào bị lửa bén sang nữa hay không

- Chase! Ông Chase! Ông đến đây giúp cho việc này! - tiếng gọi lớn xuất phát từ đâu đó phía sau ông, bên phải. Ông quay lui, thấy có người đưa tay vẫy rồi dung tay làm loa nói lớn: - Ngựa tôi bị té! Nhờ ông giúp một tay!

Khói bay mù mịt khiến ông không nhận được ai, nhưng nghe tiếng gọi, ông đoán chắc là Ballard. Chase không muốn lấy bớt người ở hang chống lửa, nên ông đi đến một mình.

Khi ông đến gần, Ballard hô lên:

- Nó ở đây - ông quay qua, nửa bước nửa trợt xuống bờ dốc, ông nghe có tiếng ngựa hí một cách hoảng hốt.

Khi đến mép một cái rãnh sâu, Chase thấy chuyện xảy ra thật rắc rối. con ngựa nằm nghiêng một bên, chân bị vướng vào sợi dây cương, nó quẫy đạp lung tung mặc dù Ballard đã cố sức làm cho nó bình tĩnh.

- Chuyện gì thế? - Chase tuột xuống bờ dốc để đứng cách chân con ngựa vùng vẫy một đoạn cho được an toàn.

- Nó sỉa chân tuột xuống bờ dốc. cả người và ngựa nhào đầu - Ballard nói - tôi không biết vì sao nó để cho chân bị vướng vào dây như thế này. Tôi cố cắt dây cho nó đứng dậy, nhưng nó gần như đá tôi đến chết. Ông cưỡi lên cổ nó giúp tôi được không? Và giữ nó nằm yên. Có lẽ nó thôi vùng vẫy và tôi có thể cắt dây cho nó.

Chase giúp anh ta, ông đi quanh đến đầu con ngựa.

- Nào, nằm yên đi, con ơi. - Ông nói nhỏ với con ngựa thiến giương to mắt hoảng hốt, rồi ông đưa một chân qua cổ con ngựa và cẩn thận ngồi xuống trên cổ nó.

Con ngựa hoảng sợ, định hất ông đi, nhưng rồi nó rung mình nằm yên.

- Nếu ông đã làm cho nó nằm yên, tôi cắt dây nhé, - Ballard nói, anh ta cầm cái dao nơi tay.

- cắt đi - Chase nói, ông gật mạnh đầu và nhìn lui, thấy Ballard cẩn thận cúi xuống dưới mép yên rồi tung một chân qua bụng ngựa. rồi ông không thấy anh ta đâu nữa.

- Chase coi chừng!

bỗng ông nghe có tiếng ai la lớn từ trên đầu rãnh, ông giật mình quay lui, thấy có người cưỡi ngựa đứng phía trên ông. Rồi ông cảm thấy có cái gì đâm vào bên hông ông. Quay lại, ông nhận thấy lưỡi dao đâm vào mình.

Bản năng sinh tồn bừng dậy khiến ông quên hết đau đớn do vết đâm gây ra, ông quay người, cố chụp lấy bàn tay cầm dao của Ballard.

bỗng có tiếng sung nổ vang. Ballard thét lên, mặt hắn căng ra vì kinh ngạc, lưng cong lại cứng ngắt. rồi hắn chồm người vào Chase, đưa tay bấu vào ông để dựa.

Chase đẩy hắn ra, ông thấy đau bên hông. Ông đè một tay lên đấy và cảm thấy máu chảy ra âm ấm, rồi ông ngước mắt nhìn lên. Buck đứng trên mép bờ suối, chiếc khăn xanh quấn quanh cổ, khẩu sung dài trên tay, một đường khói mỏng lượn quanh đầu nòng sung.

- Chase, nợ nần với anh, bây giờ tôi đã trả xong. Miệng Buck méo xệch như cười

Chase quá kinh ngạc không trả lời được. ngay khi đó, một sợi dây từ đâu không biết bay tới, đầu thong lọng quấn quanh Buck. Chiếc thong lọng liền thắt chặt lại, lôi Buck nhào xuống đất, khẩu sung văng ra khỏi tay ông ta.

- Đừng! - Chase hét to, vội vã leo lên bờ dốc.

Jessy đang ở gần đấy, buộc sợ dây quanh giá yên, thúc ngựa đi lui để cho chiếc thong lọng siết chặt Buck.

- Bố, bố còn sống! Cô vui mừng la lớn khi thấy Chase leo ra khỏi rãnh. - con nghe tiếng sung mà…

- để cho ông ta đứng lên, - ông ra lệnh. Ông ấy vừa cứu sống bố.

- Haskell à? - Jessy nói, giọng không tin, đồng thời thúc ngựa đi tới cho sợi dây nới rộng ra - nhưng tại sao ông ta bắn?

- Ông ta không bắn bố. - Chase ngồi xổm xuống bên cạnh Buck, một tay ôm một bên hông, tay kia lôi sợi dây cho rộng ra. Mắt nhắm nghiền miệng há ra, Buck cố gắng hít không khí vào phổi, thái độ của ông ta cho thấy ông đã bị hụt hơi. - Ông ấya bắn Ballard

- Ballard à? Jessy nhảy xuống ngựa, thả dây cương và vội vã chạy đến bên họ.

- phải, Ballard. Hắn cố giết bố. - Jessy giúp Chase đỡ Buck ngồi dậy. - giống như kiểu hắn đã giết Ty vậy.

Buck hít vào phổi hai hơi thật sâu rồi nói nhỏ, giọng khan khan:

- Đúng là cái kiểu mà tôi đã nghĩ đến.

Bồi hồi kinh ngạc, Jessy nhìn Chase đăm đăm

- nhưng, tại sao? … con không hiểu nổi.

- con đến hỏi nó thì biết, - Chase đáp rồi quay về phía con rãnh, - nếu nó còn sống.

Jessy bang hoàng đi đến rãnh nước. Bỗng cô cảm thấy phải đề phòng cẩn thận, cô lượm khẩu sung lên, cầm trên tay. Đến mép rãnh, cô dừng lại nhìn xuống, mới đầu cô thấy con ngựa, rồi sau đó thấy Ballard nằm song soài úp mặt xuống đất. Buộc lòng cô nhớ đến nhiều lần Ty đã tỏ ý không tin tưởng vào Ballard. Cô cảm thấy quá đau đớn vì thế mà anh đã chết, và cơn giận lại bùng lên mãnh liệt, cô cố giữ bình tĩnh, mấy ngón tay nắm chặt sung, khớp ngón tay trắng bệch ra.

"tại sao?" câu hỏi vang lên trong óc cô.

bỗng cô thấy mấy ngón tay của Ballard nhúc nhích, bấu xuống đất sỏi. Hắn còn sống. Jessy đi xuống dưới rãnh, quyết hỏi cho ra lẽ.

quỳ xuống bên cạnh Ballard, cô nắm vai hắn, lật ngửa hắn ra, mặc cho hắn rên vì đau đớn, và lòng dửng dưng trước cảnh máu me đầm đìa chảy từ chỗ viên đạn xuyên qua do Buck bắn..

- Ballard, anh có nghe tôi nói không? - Cô vừa hỏi vừa lắc mạnh hắn. - Ballard?

Hắn nhấp nháy mắt rồi mở ra, cặp mắt xanh mà cô thường nghĩ là hiền từ, chầm chậm nhìn vào mặt cô.

- Jessy, - hắn nói, giọng thều thào, khóe môi nhếch lên như muốn cười, nhưng bỗng mặt hắn nhăn nhó vì đau đớn. - Tôi… đã… thất bại… phải không?

- Chase còn sống, không biết có phải anh cho vì thế mà thất bại không, - cô gay gắt đáp. - Tại sao anh giết Ty? mẹ kiếp, nói cho tôi biết!

Miệng hắn nhúc nhích nhưng Jessy phải gắng lắm mới nghe lõm bõm từng tiếng một:

- Tara … đeo… anh ấy… làm… cô… khổ

- Còn Chase thì sao?

- …già… cô…và…. Tôi… cùng chăn nuôi… xin thề… cô biết không … chúng ta cùng làm… - Hắn ho sặc sụa, máu trong miệng phun ra. Rồi hắn nằm yên cứng đờ.

Cô đã nghe hắn trả lời, nhưng những lời hắn nói không phải giải thích được cái gì đã làm cho Ballard nghĩ rằng sau khi Ty chết cô sẽ bằng lòng lấy hắn. Tuy nhiên hắn đã tin tưởng như thế. Chỉ có điều đau đớn cho cô là cái chết của Ty quá bi thảm và vô nghĩa.

Cổ nghẹn ngào như bị ai bóp và họng. Jessy cố đứng lên, leo lên dốc, khói cay mờ mịt bao quanh cô. Buck đã ngồi được, nhưng vẫn còn khom khom, cố hít không khí vào phổi, Chase để một tay lên lưng ông ta.

- Làm sao anh biết Ballard làm phản? - Chase hỏi ông ta.

- Tôi thấy hắn nổi lửa lên, - Buck đáp, rồi cố gắng ngẩng đầu lên để nhìn Chase, nụ cười vênh váo hiện ra bên khóe môi. - Tôi trốn trong chỗ trâu đầm mình gần bên đường phía Tây. Tôi biết anh không bao giờ tìm tôi ở chỗ thanh thiên bạch nhật. Tôi nghe xe dừng lại, chạy đi một đoạn rồi lại dừng. Tôi lấy làm lạ, bèn đến rình xem. Tôi thấy Ballard ngồi xổm bên vệ đường, dung mũ để quạt cho lửa đỏ ở cỏ khô. - Buck đứng thẳng dậy, hít vào một hơi dài. - Rất dễ gộp hai chuyện với nhau làm một. Tôi không giết Ty, nhưng tôi không chứng minh được điều này. Và tôi nghĩ nếu hắn không có ý đồ đen tối thì chắc hắn không đốt lửa làm gì. Tôi quyết định theo dõi hắn để xem có thể phát hiện ra được điều gì mới.

Tôi đã gặp may.

- Tôi nghĩ tôi mới là người may mắn, - Chase đáp, rồi chìa tay ra bắt tay người đàn ông đã một thời là bạn than của mình.

Chương 22

Mặt trời tháng chin từ bầu trời cao chiếu ánh sang tươi vui xuống trung tâm đầu não của trại Triple C. Không khí hanh khô của mùa thu đã xuất hiện khắp nơi, tăng cường khí thế cho mọi người và mang lại cho trang trại một khung cảnh khẩn trương.

Chase đứng ngoaiì những cánh cửa của chuồng bò mở rộng. mặc bộ đồ comlê cắt may theo kiểu miền Tây, thắt cà vạt nhỏ bằng dây, đội mũ Stetson mới. Trông ông quả đúng là người tộc trưởng của Công Ty Nuôi Bò Calder. Ông nhìn số xe cộ đậu thành từng dãy có trật tự cách chuồng bò một đoạn ngắn, mỉm cười khi thấy hai chiếc xe tải nhỏ bám đầy bụi nằm trong số các chiếc Cadillac, Mercedes và BMW.

Cuộc bán đấu giá bò đầu tiên của trại sẽ được bắt đâu trong vòng 20 phút nữa, và số người tham dự thật đông, đông hơn dự đoán của Chase rất nhiều. Tiếng cười nói chuyện ồn ào từ trong phòng vẳng ra cho thấy người đã tập trung trong đó rất nhiều, nhưng vẫn còn một số tiếp tục đi qua mặt ông để vào phòng. Chase biết tên một số ít người, nhưng có nhiều người ông nhớ đã gặp họ trước đây tại những buổi sinh hoạt của hội người chăn bò. Và theo ý kiến của ông, ít người trong số này xứng danh là "Chủ trại chăn bò".

Ben Parker không xứng danh là một người trong nhóm này. Chase nhìn người chủ trại ở Wyoming đang đến gần ông, chính người đàn ông đã tình cờ gợi ý kiến bán đấu giá bò khi ông ta mua con bò đực còn tơ của trại Triple C. Thế nhưng, người đàn ông đi với Parker thì hoàn toàn là một người lạ.

Parker bắt tay Chase rất niềm nở, ông ta nói:

- Chào ông Chase, rất sung sướng gặp lại ông. Cứ nhìn số người đến dự hôm nay, chắc chuyến này tôi không may mua được con bò đực tơ nào nữa.

- Chả lẽ lần nào ông cũng thắng, Ben. - Chase đáp.

- Thì cứ cố gắng đến đâu hay đến đấy, - người chủ trại đáp với nụ cười toe toét, rồi làm dấu chỉ người đàn ông bên cạnh. - Tôi nghĩ cuộc bán đấu giá của ông sẽ có tiếng vang rất lớn khắp nơi, nên tôi đem theo một người bạn. Chase, tôi muốn ông làm quen với Montgomery Markham, em trai của ngài bá tước Stanfield ở Anh. Đây là ông Chase Calder. Tôi nghĩ gọi ông ấy là Vua chăn bò chắc không phải nói quá đáng.

- Ông Calder, tôi đã nghe tiếng tăm của ông rồi. - ông ta bắt tay thật chặt. - Thật hân hạnh được làm quen với ông.

- Rất vui mừng được đón tiếp ông đến Triple C, ông Markham - Chase nói và gật đầu chào.

- Bạn bè gọi tôi là Monte - ông người Anh trả lời, miệng cười vui vẻ - Ben cho tôi biết đây là xứ sở nuôi bò rất nổi tiếng.

- Monte đang muốn tìm mua một ít đất. Tôi khuyên ông ta mua vùng đất tôi đã khảo sát rồi ở trong vùng đồng cỏ Wind River.

- Ông định mua để chăn bò à? Chase hỏi

- Không mong gì được tầm cỡ như trại của ông, - người Anh trả lời: - Tôi nghĩ bây giờ ít có trại chăn nuôi nào như trại của ông.

- Tôi nghĩ ông nói đúng. - Chase đáp, nhưng ông nghĩ rằng nếu các trại chăn nuôi còn giữ lại được đường ranh giới ban đầu, thì vẫn còn nhiều trại có tầm cỡ lớn như trại Triple C… Đấy là nhờ người phụ nữ đang đến gần chuồng bò với Buck Haskell đi bên cạnh - Mời quí ngài vào dự cuộc bán đấu giá. - Ông nói với hai ông khách, rồi quay qua đợi Tara đi đến.

Khi cô ta dừng lại trước mặt Chase, ông đưa tay chạm vào mũ để chào. Tara lộng lẫy trong chiếc áo vét miền Tây lấp lánh, được thêu những đóa hoa hồng vàng khảm đá quí. Cách đây một tháng, Tara đã tặng ông chủ quyền sử dụng toàn bộ 10 ngàn mẫu đất của cánh đồng Wolf Meadow với điều kiện là cô ta giữ lại phần đất có ngôi nhà để ở mà cô vừa xây xong, đó là ngôi nhà Dunshill

- Ông Chase, tôi phải đến dự chứ, - Tara nói. - Chúng ta đã làm việc cật lực để chuẩn bị việc bán đấu giá này. - Cô ta dừng lại, mắt lộ vẻ đau đớn. - Tôi ước gì Ty còn sống để xem cuộc bán đấu giá này thành công rực rỡ.

- Nó đã biết sẽ thành công.

- Dĩ nhiên, - Tara nói nhỏ rồi nhìn quanh và hỏi: - Jessy đâu?

- Cô ấy sắp đến rồi đấy.

- Chắc tôi sẽ gặp chị ấy sau. - Cô ta quay qua. - Chúng ta nên vào trong để tìm chỗ ngồi.

Buck chìa tay để mời Tara đi trước, rồi gật đầu chào Chase. Hai người chỉ nhìn nhau thôi, nhưng ánh mắt của họ không có vẻ hằn học, hay khinh bỉ nhau nữa.

Sau vụ hỏa hoạn, Chase đề nghị Buck làm việc với ông lại, nhưng Buck từ chối, ông ta nói:

- Tôi nghĩ là chuyện tôi làm cho ông sẽ gây khó khăn cho cả hai chúng ta. Chúng ta cứ nên duy trì tình trạng như hiện nay là tốt nhất.

Nghe Buck trả lời, Chase cảm thấy vui, và ông thấy quyết định của Buck là khôn ngoan. Có

thể họ sẽ không than nhau như độ nào, nhưng ít ra họ cũng không thù hằn nhau nữa.

Một lát sau, Chase thấy Jessy bước qua sân, cao, khỏe mạnh, và thẳng băng. Ông ngẩng đầu, vẻ mặt hơi ngạc nhiên khi thấy cô con dâu. Cái áo sơ mi bằng da lộn và chiếc quần cô mặc trên người chẳng có gì để cho người ta chú ý đến hết, cả hai thứ đều có màu vàng đậm như mái tóc của cô, như đôi ủng và cái mũ của cô. Nhưng Jessy khi mặc bộ đồ ấy mới làm cho người ta ưa nhìn, trông cô như cái cột màu vàng mảnh khảnh, cao và mềm mại, bước những bước dài, nhún nhảy, rất tự nhiên. Từ cô toát ra sức mạnh, sự vững vàng và điều mà trước đây ông không để ý thấy, đó là vẻ quyền uy.

Chase mỉm cười. Khi đến lúc ông giao hết quyền hành cho cô, chắc cô sẽ thừa hành rất tốt. Và ông tin chắc rằng khi hai người đi vào trong chuồng bò, thế nào mọi người cũng thấy được điều này.

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach